

Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng

Contents

Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3: Chương 3	6
4. Chương 4: Bị Đụng Ngã	7
5. Chương 5: Lão Tử Là Trục Nam	10
6. Chương 6: Nửa Đường Gặp Mĩ Nam	12
7. Chương 7: Lấy Tiền Đổi Tên	13
8. Chương 8: Mẹ Nó, Kêu Thiếu Dương Khí	15
9. Chương 9: Cóc Chủ Thật Tà Ác 1	17
10. Chương 10: Cóc Chủ Thật Tà Ác 2	19
11. Chương 11: Giết Cha, Giết Chết	20
12. Chương 12: Cùng Giường Chung Gối	22
13. Chương 13: Đi Nhầm Vào Cấm Địa	23
14. Chương 14: Nói, Người Đó Có Phải Là Người Hay Không ?	25
15. Chương 15: Cởi Quần Áo	26
16. Chương 16: Phụng Cảnh Duệ Rất Thích Người.	28
17. Chương 17: Có Khoảng Trời Riêng	30
18. Chương 18: Mỹ Nhân Cứu Mạng	31
19. Chương 19: Cầm Kiếm Chém Người	33
20. Chương 20: Người Chết Sẽ Không Tranh Đồ	35
21. Chương 21: Phụ Tử Tương Tàn	36
22. Chương 22: Phụng Dương Xa Lạ	38
23. Chương 23: Đêm Không An Phận	40
24. Chương 24: Người Đang Khích Lệ Ta Kéo Người Lên Giường	41
25. Chương 25: Tội Nay, Không Có Giác Ngủ Ngon	43
26. Chương 26: Dù Sao Cũng Phải Chết, Không Bằng Chết Trên Người Mạt Nhi	45
27. Chương 27: Khéo Léo Làm Chút Kế Nhỏ Để Kiếm Ít Tiền	47
28. Chương 28: Mượn Ít Tiền Trên Người Sát Thủ	48
29. Chương 29: Rương Vàng Bạc Đưa Tới Cửa	50
30. Chương 30: Nghỉ Đêm Ở Cửa Miếu Gặp Người Lạ	51
31. Chương 31: Công Chúa Miêu Tộc Động Chân Tình	53
32. Chương 32: Nói Dối Có Người Thương	54
33. Chương 33: Tiểu Gia Vô Lại Ghen	56
34. Chương 34: Sát Thủ Cũng Cần Phải Treo Đầu Dê	58
35. Chương 35: Nếu Muốn Tin Người Có Chút Khó	59
36. Chương 36: Mỹ Nhân Có Bệnh Mời Thần Y	61
37. Chương 37: Ba Điều Luật Không Cứu Của Minh Cốc	63
38. Chương 38: Chiêu Độc Ác Cường Bức Đổi Lại Nữ Trang	64
39. Chương 39: Bước Trưởng Thành Đầu Tiên Của Biểu Muội Nhà Ta	66
40. Chương 40: Sáng Sớm Leo Núi Vận Động Gặp Bằng Hữu	67
41. Chương 41: Mất Thấy Biểu Muội Bị Bắt Đi	69

42. Chương 42: Mất Cửa Hái Hoa Đạo Tặc Bị Mù	71
43. Chương 43: Biểu Muội Về Nhà Biểu Ca Thương	72
44. Chương 44: Muốn Kết Hôn Giai Nhân Ưa Thích Đầu	74
45. Chương 45: Mật Nhi Giả Lộ Sơ Hở	75
46. Chương 46: Chương 46	77
47. Chương 47: Đường Chủ Địch Thân Ra Trận	77
48. Chương 48: Giương Cung Bạt Kiếm Muốn Ra Tay	78
49. Chương 49: Mật Nhi Tức Giận Không Để Ý Tới Người Khác	80
50. Chương 50: Mối Liên Hệ Này Hơi Loạn	81
51. Chương 51: Lấy Tin Tức Ở Nơi Đông Đúc	83
52. Chương 52: Chương 52	84
53. Chương 53: Chương 53	84
54. Chương 54: Chương 54	84
55. Chương 55: Bọn Họ Làm Phiên Biểu Muội Ngủ!	84
56. Chương 56: Muốn Cột Ta Vào Lưng Quần Của Người Mới Được Sao?	91
57. Chương 56: Muốn Cột Ta Vào Lưng Quần Của Người Mới Được Sao?	97
58. Chương 57: Hoàng Phủ Nguyệt Minh Bỗng Nhiên Đến Thăm	103
59. Chương 58: Chuyện Phòng The Của Bắc Đường Thiếu Gia	107
60. Chương 59: Phụng Cảnh Duệ, Người Dám Đánh Mông Ta	112
61. Chương 60	116
62. Chương 61: Thực Ra Ta Coi Hấn Là Khuê Mật* Mà!	116
63. Chương 62: Các Hộ Vệ Miễn Phí Bỏ Chạy	120
64. Chương 63: Kết Tóc Cùng Quân, Cùng Quân Gia Lão	124
65. Chương 64: Đề Người Ta Không Định Chịu Trách Nhiệm	128
66. Chương 65: Các Món Ăn Để Ngực To Không Ngừng Được Mang Lên Bàn	133
67. Chương 66: Đây Là Muốn Nhân Cơ Hội Kiếm Tiền!	137
68. Chương 67: Dưới Đất Hoàng Lăng Là Nhà Người Sao?	140
69. Chương 68: Chuyện Bí Mật Khiến Người Ta Bất Cười	144
70. Chương 69: Hoa Nhà Không Thơm Bằng Hoa Đại	148
71. Chương 70	155
72. Chương 71	155
73. Chương 72	155
74. Chương 73: Hoàn Mỹ! Chỉ Có Một Chút Xiu Khuyết Điểm.	155
75. Chương 74: Trừng Phạt Bằng Cách Chặt Đứt Ngón út'	159
76. Chương 75: Người Mới Và Người Cũ Gặp Nhau'	159
77. Chương 76: Ngụy Công Công Là Người Nhà Họ Phụng	159
78. Chương 77: Phốc, Cho Công Công Dùng Xuân Dục'	163
79. Chương 78: Người Không Cút, Ta Cút Cho Người Xem	163
80. Chương 79: Nàng Muốn Che Chở Cho Nó Hả?'	167
81. Chương 80: Tất Cả Ta Đều Muốn Chia Sẻ Cùng Nàng'	167
82. Chương 81: Rối Rắm Giữa Phụng Gia Và Khuất Gia	167
83. Chương 82: Mật Nhi Giống Hệt Mộ Dung Tế'	167
84. Chương 83: Liên Tục Nói Về Thân Thế	167
85. Chương 84: Mượn Sức Mộ Dung Tế	171
86. Chương 85: Phụng Cảnh Duệ, Người Cũng Có Ngày Hôm Nay Sao?'	173
87. Chương 86: Đây Là Thành Vô Song	173
88. Chương 87: Điều Bí Ẩn Của Vô Song Thành'	176
89. Chương 88: Không Việc Không Cần Đệ Nhất Lâu	176
90. Chương 89: Thân Thế Của Lưu Mật Nhi	180
91. Chương 90: Đi Miêu Cương	183
92. Chương 91: Chương 91.1: Âm Toán	187
93. Chương 92: Chương 91.2: Âm Toán	189
94. Chương 93: Chương 92.1. Vô Trần Xả Thân	191
95. Chương 94: Chương 92: (2)	193

96. Chương 95: Chương 93 Một Cách Này Không Được, Đổi Lại Một Cách Khác	195
97. Chương 96: Chương 95.1 Đâm Phượng Cảnh Duệ Bị Thương	203
98. Chương 97: Chương 95.2 Đâm Phượng Cảnh Duệ Bị Thương	205
99. Chương 98: Chương 96.1 Mật Nhi Bắt Cóc Cơ Hoàn Hoàn	206
100. Chương 99: Chương 96.2	207
101. Chương 100: Chương 96.3	209
102. Chương 101: Chương 97.1 Thanh Ngọc Động Tình	210
103. Chương 102: Chương 97.2	212
104. Chương 103: Chương 98 Hắc Nói Là Sự Thật!	214
105. Chương 104: Chương 98.2	216
106. Chương 105: Chương 99. Nếu Như Ngộ Nhỡ.	218
107. Chương 106: Chương 100: Mang Mật Nhi Đi	221
108. Chương 107: Chương 101. Dạ Thám Hoàng Cung	225
109. Chương 108: Chương 102. Độc Tình Phát Tác	229
110. Chương 109: Chương 103. Thay Đổi Thất Thường.	232
111. Chương 110: Chương 103. Thay Đổi Thất Thường.	236
112. Chương 111: Chương 104. Nhiều Thêm Một Tỷ Tỷ.	243
113. Chương 112: Chương 105. Ngủ Trên Giường Rỗng Cả Đêm	246
114. Chương 113: Chương 106. Thành Thân Đi	250
115. Chương 114: Cách Thức Rời Giường.	254
116. Chương 115: Chương Kết. Đại Kết Cục	257

Canh Một Leo Tường Canh Hai Bò Vào Phòng

Giới thiệu

Lưu Mật Nhi không nhận được liếc mắt cúi đầu nhìn quần áo thô kệch trên người mình. Trong lòng t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/canh-mot-leo-tuong-canh-hai-bo-vao-phong>

1. Chương 1

“Thời tiết hanh khô, cẩn thận củi lửa!” Trong đêm tối, hai cây gậy gỗ gõ gõ kèm theo một giọng nói than thở không còn hơi sức. Lưu A Đại không còn hơi sức nhìn dưới chân mình.

Một tay cái cồng(cồng chiêng), một chiếc đèn, cộng thêm trên tay cầm một khúc gỗ. Một người trong đêm tối bất ngờ hiện ra.

“Trời ơi, tại sao... tại sao ta lại là một gỗ mõ cầm canh?” Mật Lưu A Đại tối tăm. Trong đêm tối không thấy rõ trên mặt lộ vẻ không cam lòng.

Khác những người gõ mõ cầm canh bình thường, da Lưu A Đại trắng nõn khác thường, mặc dù là người gõ mõ cầm canh, nhưng bởi vì không bị mặt trời chiếu vào nên da vô cùng trắng.

Gương mặt hần lúc này, không cam lòng, đã hỏi bản thân vấn đề này bao nhiêu lần rồi.

“Tên bị mất đi, còn chưa tính. Nghề nghiệp thấp hèn đi, cũng có thể sống tạm. Nhưng là vì một nam nhân, nam nhân nha” một lần nữa Lưu A Đại tự hỏi trong lòng.

Hần là Lưu A Đại, hần cũng là Lưu Mật Nhi. Không sai, không cần hoài nghi, hần Lưu A Đại chính là một nữ nhân! Một nữ nhân thứ thiệt!

Lưu Mật Nhi không nhịn được liếc mắt cúi đầu nhìn quần áo thô kệch trên người mình. Trong lòng thầm nghĩ: ông trời, người thật không công bằng. Người ta xuyên qua gặp trai đẹp, ta không cần trai đẹp, người cũng đừng đổi giới tính của ta chứ. Ta là nữ nhân, nữ nhân nha...

Lưu Mật Nhi, mười tám tuổi bắt đầu đi làm, lần đầu tiên theo đồng nghiệp đi du lịch, thì rơi xuống vách núi rồi đến cái nơi quỷ quái này. Chủ nhân thân thể này thân phận còn là một nam nhân. Giấu giếm tất cả mọi người làm một ‘nam nhân’

Lại một lần nữa liếc mắt lên trời, bỗng một bóng đen chợt lóe lên. Nàng hơi run sợ chốc lát, nhanh chóng cúi đầu.

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện! Nàng không có thân phận không có địa vị, vẫn là không gây chuyện thì tốt hơn!

Hắng giọng, tiếp tục gõ khúc gỗ trong tay mình, cất giọng hô, “Thời tiết hanh khô, cẩn thận củi lửa” Ai, nàng cảm thấy, mình một chút cũng không giống nữ nhân.

Ban đêm ở cổ đại rất tối, Lưu Mật Nhi nhếch môi cười, xách đèn lồng chậm rãi đi, hai bên đường nhà người ta đã sớm tắt đèn đi ngủ. Đêm cuộc sống về đêm của xã hội hiện đại so sánh, thì nơi này thật sự là một cõi cực lạc đấy.

Bỗng chốc, một âm thanh rên rỉ khó nhận được truyền đến, bước chân của Lưu Mật Nhi hơi ngừng lại, dừng bước lắng nghe.

“A. Ân. Uhm.” tiếng phụ nữ nhẹ nhàng rên xuyên thấu qua vách tường bùn đất không hề có chức năng cách âm truyền đến. Lưu Mật Nhi bước chân hơi ngừng lại, lúc biết đó là tiếng gì, thì nhanh chóng xoay người rời đi.

Hả?

Nàng hồ nghi xoay người lại, xác định mình không có nhìn lầm. Âm thanh đó phát ra trên nóc nhà, một nam nhân một tay cầm bình rượu nằm ngửa uống ở trên nóc nhà.

Mặc dù không thấy rõ, nhưng nàng cũng có thể xác định đó là một nam nhân. Dù sao cũng không có nữ nhân nào đêm hôm khuya khoắt ngồi trên nóc nhà, hơn nữa còn uống rượu. Chỉ là, nam nhân ngồi ở trên nóc phòng của người ta...đang ‘làm việc’ Éc. Theo dõi. Đây là cái gì? Biến thái ?

“Éc.” Chợt, tầm mắt nam nhân nhìn qua đây, Lưu Mật Nhi bỗng chốc xoay người, nắm chặt lồng đèn. Sau đó, bắt đầu ngân nga hát.

“Mặt trời chiếu trên không, Hoa nhi nhìn ta cười, chim nhỏ nói, chào buổi sáng, người tại sao ở trên lưng túi sách nhỏ.”*** Vừa ngâm nga bài hát vừa bước nhanh rời đi. Lưu Mật Nhi cũng không quay đầu lại, cố gắng đi thật nhanh.

Lúc này, nam nhân cầm bình rượu ngồi trên nóc nhà, con mắt đen lầy lờ đã nhìn lướt qua bầu trời đêm tối đen. Môi mỏng khẽ nhếch lên.

Mặt trời chiếu trên không ?

Ánh mắt của hần rơi xuống, háng giọng la lên nghề nghiệp của người ở nơi xa. Nụ cười chợt tiến vào trong mắt của hần. Trong phòng dưới chân tiếng rên rỉ liên tiếp không ngừng. Nam nhân nghe mà không hề lo lắng.

Bên trong nhà kịch chiến một lúc rồi dừng. Trên nóc phòng, nam nhân đứng dậy muốn đi. Trong nháy mắt tung người bay lên, nam nhân lại một lần nữa nhìn lướt qua đường phố không có bóng người, hẩn nhếch môi mà cười.

Ta muốn kiếm tiền mua cây đu đủ...

2. Chương 2

Buổi tối gõ mõ cầm canh, ban ngày ngủ.

Nghe nói đây là thời gian cố định Lưu A Đại đã sắp xếp. Mặc dù nghe có chút lồi thối lệch thếch, nhưng đây cũng là lao động kết hợp vui chơi. Dù sao, Lưu A Đại là một người chỉ cần không đói bụng, không cần suy tính chuyện cưới vợ.

Lưu Mật Nhi cảm thấy vô cùng may mắn vì mình là nữ nhân, mặc dù không biết tại sao Lưu A Đại lại bị nuôi như một nam nhân, người nhà của ‘hẩn’ tại sao lại không nhìn ra hẩn là nữ nhân. Nhưng, Lưu Mật Nhi vẫn rất vui vẻ.

Chuyện duy nhất để cho nàng nhức đầu chỉ có một, chính là A Hoa cô nương, A Đại và A Hoa cô nương là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên. Cái này là từ trong miệng cô nương đó nói cho nàng biết, chỗ này là một gọi Minh Cốc. Cốc chủ là một vị đại phu quái dị. A Hoa làm việc trong nhà Cốc chủ, bởi vì không có ký khế ước bán thân, nên A Hoa có thể một tháng về nhà một ngày.

Từ nhỏ A Đại đã mất cha mẹ. Là cha A Hoa nhận A Đại làm con nuôi rồi nuôi A Đại lớn đến bây giờ. Tên cũng là do cha A Hoa đặt, ngay cả công việc gõ mõ cầm canh bây giờ, cũng là công việc cha A Hoa đã làm, sau này vì sức khỏe không tốt, mới để A Đại làm thay.

Chỉ gặp qua A Hoa ba lần, Lưu Mật Nhi đã biết. A Hoa đối xử với Lưu A Đại như một nam nhân.

Nhưng cô nương A Hoa này lại đường hoàng đi vào gian phòng của nàng, giờ tay kéo chăn của nàng, kêu to:

“A Đại, A Đại, người mau tỉnh lại!”

Dùng sức nắm lấy góc chăn, Lưu Mật Nhi lộ ra một cặp mắt thanh minh, lấy lòng mở miệng: “A Hoa, chuyện gì vậy?” Nàng dùng sức cả tay với chân để giữ chăn. Nhất định không chịu buông tay.

Nói giỡn, bây giờ toàn thân nàng đều không mặc gì, bị nàng ta lôi kéo như vậy, không phải là lộ hết sao. Nàng không quên bây giờ mình là nam nhân!

“Người mau dậy khỏi giường nha! Lần trước người nhờ ta giúp người có việc làm bên trong cốc, ta hỏi người ta, người ta đồng ý rồi, dẫn người đi xem một chút!” Đôi tay xù xì của A Hoa dùng sức nắm cái chăn của Lưu Mật Nhi giương mặt tỏ vẻ không vui.

“A Đại, người tại sao lại không buông tay?” cô nương A Hoa uất ức mếu máo, “Tay A Hoa rất đau đó nha” Người đau mặc kệ người nha. Lưu Mật Nhi liếc nàng một cái. Trong lòng thầm nghĩ.

Nhưng ngoài miệng cũng dỗ dành nàng, “A Hoa, ta là nam nhân, người là nữ nhân. Chuyện này mà truyền ra ngoài, người sao có thể lập gia đình?”

“A Hoa có A Đại rồi mà!” đôi mắt cô nương A Hoa ti hí nháy nháy, xoay người giống như ngựa ngừng, cúi đầu vôn về mấy đầu ngón tay. Tuy ngày thường cô nàng hay qua loa đại khái, nhưng lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn của A Hoa mắc cổ đỏ bừng.

Đúng lúc này.

Lưu Mật Nhi chui đầu vào trong chăn, tay chân nhanh nhẹn hoạt động ở trong chăn.

Thật vất vả mới mặc xong áo lót với quần vào. Lúc này mới lộ đầu ra, miệng mở thật to thở hổn hển.

Đột nhiên nhìn thấy một đôi mắt tò mò, Mật Nhi cười ha hả, “Cái đó. A Hoa. Người nhìn cái gì?”

“A Đại, người mới vừa rồi làm gì?”

“Mặc quần áo nha.”

“Tại sao lại chui vào chăn mặc?”

“Ta. Ta đây là luyện công. Luyện công.” Mật Nhi cười ha ha, nói dối qua loa đại khái nhằm qua cửa trót lọt.diendan

“Luyện cái gì công?” A Hoa phát huy bản chất tốt đẹp không ngại học hỏi của mình, hỏi.

“Éc. A Hoa, người nói cái gì ? Người đã nói chuyện xong với người ta, tìm cho ta được một chỗ làm tốt rồi sao?” Mật Nhi giương đông kích tây ý đồ dời đi lực chú ý của A Hoa.

Cô nương A Hoa gật đầu một cái, nói nghiêm túc, “Đúng vậy nha, quần gia đồng ý rồi, dẫn người đi xem một chút. Chỉ là A Đại xinh đẹp như vậy. Quần gia nhất định sẽ thích.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của A Hoa đỏ bừng nhìn Mật Nhi.

Lúng túng cười một tiếng, Mật Nhi ưỡn ngực, miệng nói “A Hoa, A Đại là nam nhân, không thể nói xinh đẹp”

”Hả? Nhưng mà, diendan

3. Chương 3: Chương 3

Đi theo A Hoa gặp quần gia nào đó, Mật Nhi cũng biết người ta khó có thể nhận mình. Bởi vì nàng quá ốm yếu, cũng không giống như một người giúp việc, ai sẽ nhận nàng?

Trên miệng quần gia nói về nhà chờ tin tức. Thật ra là không được nhận. Điều này Mật Nhi rất rõ ràng.

May mắn, nàng cũng không vì công việc mới mà từ bỏ chuyện gõ mõ cầm canh.

Như những đêm khác, một cái công, một chiếc đèn, hai cây gậy gõ. Nàng càng ngày càng cảm giác mình thích hợp với công việc thấp hèn này. Không ai tranh, không ai giành.

“Thời tiết hanh khô, cẩn thận củi lửa!” Hắng giọng kêu một tiếng, nàng chậm rãi tiến lên đi vài bước.

Chợt, trên mái hiên phía bên phải nàng lóe lên một bóng trắng, đối với người bình thường như Mật Nhi mà nói, sẽ không ai chú ý đến nàng!

Chợt nghe câu nàng thốt lên, thân hình màu trắng bỗng dừng lại, chậm rãi xoay người.

Con người không gọn sóng bỗng có chút ý cười, dừng một lát, hắng chậm rãi đứng lại trên mái hiên, liếc nhìn một ngọn đèn dần dần đi xa.

Trầm ngâm chốc lát, hắng nhún bàn chân một chút thân hình đột nhiên đáp xuống trước mặt của Mật Nhi.

“Éc.” Nháy mắt mấy cái xác định trước mắt mình thật sự có người. Động tác kế tiếp của Lưu Mật Nhi là khom người thổi tắt ngọn đèn dầu, mở miệng nghi ngờ nói “Hôm nay gió thật lớn nha! Ai...về nhà thấp lại đèn rồi mới đi tiếp vậy!”

Bạch y nam nhân nghe vậy, cười yếu ớt, nhẹ nhàng nói “Ta có!”

Lưu Mật Nhi ngoáy ngoáy lỗ tai, “Lỗ tai thật là nhột nha, không phải là bị ù tai chứ? !” Nàng mặt mày ủ ê nói .

“Ta có thể giúp người!” Có người nói.

“Không cần, ta đây là cố ý. Éc.” gương mặt tuần tú đang ở cách khuôn mặt nhỏ nhắn của mình trong gang tấc. Mật Nhi che miệng nhỏ.

“Đứa nhỏ gõ mõ cầm canh? Còn nhớ ta không?” Bạch y nam nhân nhếch môi cười.

Lưu Mật Nhi nháy nháy mắt, nàng nháy thêm một cái nữa. Đột nhiên, quát to một tiếng, “A. Đĩa bay!”

Nam nhân đó nghi ngờ xoay người nhìn, lúc xoay đầu lại đã không thấy bóng dáng của đứa nhỏ gõ mõ cầm canh.

Chân của bạch y nam nhân đứng ngay bên cạnh, Lưu Mật Nhi cẩn thận từng li từng tí di chuyển bước chân của mình, nín thở chậm rãi nhích chân. Thật vất vả mới cách xa chân của nam nhân mặc đồ trắng. Nàng không nhúc nhích nhìn Bạch Ảnh.

Bạch y nam nhân ngẩn người, chợt lắc đầu bật cười, “Chạy thực vui vẻ!”

Đó là nhất định. Người khôn giữ mình, chính là không thấy gì cả! Lưu Mật Nhi gật đầu liên tục.

“Ừm. Tối nay hình như hơi trễ rồi ! Chỉ là, đuổi thượng kết vĩ!” Bạch y nam nhân khẽ ngân một tiếng, rồi lắc thân một cái, bóng người đã biến mất không thấy gì nữa.

“Hô, ha ha. ngộp chết ta mất!” Lưu Mật Nhi mở to miệng thở từng ngụm từng ngụm. Thế mới biết nín thở thật không phải là người nào làm cũng được, ngực cũng đau nha.

Vuốt vuốt bộ ngực nhỏ bằng phẳng của mình, nàng nhặt công cụ làm việc của mình mình, móc ra hộp quẹt thối mấy cái, đèn lồng giấy màu trắng lại được thắp sáng, nàng nhếch môi cười, nhặt đồ đạc của mình lên, hắng giọng hô: “Thời tiết hanh khô, cẩn thận củi lửa!”

Cứ như vậy kêu liên tiếp mấy lần, cuối cùng đã đi hết ngõ hẻm, nàng có thể về nhà lên giường ngủ. Nghĩ đến đây, bước chân của Lưu Mật Nhi cũng thay đổi, nhẹ nhàng chậm rãi hơn.

“Ghét, người gấp gáp như vậy làm gì? Người ta mãi mới chờ đến lúc tiểu quỷ kia ngủ thiếp đi mới ra ngoài được, ai nha, đừng gấp gáp như vậy, ai u. Tử Tương, người muốn giết chết ta sao!”

Âm thanh rên rỉ của nữ nhân truyền đến. Trên đầu Lưu Mật Nhi đầy vạch đen. Ai, người cổ đại vùng trộm cũng khác người hiện đại sao?

Lập tức, gót chân nàng xoay một cái, cũng không quay đầu, đi hướng khác trở về nhà.

Nhưng ngay lúc nàng xoay người, ở trên cây bên cạnh nàng lộ ra một vật áo màu trắng trong đêm đen.

Nuốt nước miếng một cái, Lưu Mật Nhi nghĩ thầm. Số mình tại sao lại xui xẻo như vậy ? Lập tức hừ hai tiếng, lấy biện pháp cũ ra.

“Ai nha, mẹ, người đoán xem ta nhìn thấy gì nha? Ai nha, mẹ, ta nghĩ muốn mau về nhà á!” Giọng ngân nga buông lỏng giống như người khác không hiểu, nàng không lo lắng không lo lắng ở dưới cây đại thụ xoay mặt đi.

Âm thanh quen thuộc khiến cho nam nhân đang ngồi ở trên cây rình coi người ta vùng trộm khẽ nhếch miệng, rồi hần khẽ cười thành tiếng. Đứa nhỏ gõ mõ cầm canh sợ rằng bản thân cũng không biết, tiếng hát của hắn, đã nói cho người khác biết, hắn cái gì cũng thấy được sao? !

Đứa nhỏ gõ mõ cầm canh thật thú vị!

4. Chương 4: Bị Đụng Ngã

Thời điểm không đi làm, Mật Nhi đang ở trong nhà ngủ. Đã qua được một tháng, nàng đã sớm quen với công việc này. Nhưng khi ngồi ngẫm lại, thì nàng cảm thấy thật nhàm chán.

Nhìn lướt qua nhà chỉ có bốn bức tường, Mật Nhi lắc đầu một cái. Nàng nghĩ, mình có nên thay đổi ngôi nhà này một chút không nhỉ ?

Việc gõ mõ cầm canh này, thật ra thì cũng không phải một mình nàng làm, công việc này có ba người thay phiên nhau làm. Cho nên lúc rảnh rồi, nàng hoàn toàn có thời gian đi làm việc khác.

Nhưng là, làm cái gì bây giờ?

Cúi đầu nhìn mình một cái, sờ sờ trên người cũng không có nhiều tiền, nếu như không có tiền ngay cả muốn đổi y phục khác cũng không được.

“A Đại, A Đại. . . .” Lúc này, ngoài cửa truyền đến một âm thanh rất lớn.

Chỉnh sửa lại y phục, Mật Nhi đứng dậy đi ra cửa, hạ thấp giọng trả lời, “Ở đây ở đây!” Định thần nhìn lại, thì ra là trong một ba người làm gõ mõ cầm canh cùng nàng, hình như tên là Xuyên Trụ.

Xuyên Trụ đi vào nhà, nhìn nàng một lát, chợt mở miệng, “A Đại, ta có việc cầu xin người!”

“Hả? Chuyện gì?” Đầu là những đứa bé nhà nghèo với nhau, còn có việc cầu xin nàng? Mật Nhi nháy nháy mắt.

Mật Nhi nhìn chằm chằm, Xuyên Trụ bị nàng nhìn như vậy, mặt bỗng ngượng ngùng đỏ cả lên.

Đột nhiên cảm thấy A Đại thật là xinh đẹp nha. Trong lòng Xuyên Trụ chợt rộ lên.

“Xuyên Trụ, người rốt cuộc có chuyện gì hả?” Mật Nhi đưa tay khẽ đẩy đẩy hán, lúc này nam nhân này mới hồi hồn lại.

“A, cái đó. . . . Cha ta mấy ngày nay té gãy chân rồi, ta không thể đi làm việc được, người có thể làm thay ta hay không?” Xuyên Trụ lúc này mới nhớ tới chính sự của mình.

Phát hiện Mật Nhi do dự, hán vội vàng nói tiếp, “Tiền công mấy ngày này thì người lấy. Ta chỉ không muốn bị người khác đoạt đi công việc này thôi” Xuyên Trụ vuốt vuốt mái tóc của mình.

Có tiền? Hai mắt Mật Nhi tỏa sáng, không chút suy nghĩ vỗ ngực gật đầu một cái, “Không thành vấn đề, cứ để ta lo! Ha ha. . . .” Có tiền là tốt rồi, dĩ nhiên là đồng ý rồi.

“Vây. . . . Cám ơn người! Ta phải đi về!” Cảm thấy A Đại có gì đó không đúng, nhưng Xuyên Trụ lại không biết là cái gì, không thể làm gì khác hơn là xoay người rời khỏi.

Đưa mắt nhìn Xuyên Trụ rời đi, Mật Nhi đột nhiên nghĩ đến mình từng nhìn thấy hai lần ‘vụng trộm’, nàng không nhận được cất giọng kêu Xuyên Trụ.

“Đợi chút. . . .” Ánh mắt của nàng khác thường nhìn Xuyên Trụ.

Xuyên Trụ quay đầu lại khó hiểu nhìn sắc mặt tỏa sáng của A Đại, cảm thấy da đầu tê dại, “Chuyện gì?”

Cầm tay Xuyên Trụ đi vào trong nhà, rồi Mật Nhi nhìn ngoài cửa một lát, xác định không có ai ở ngoài rồi mới đóng cửa. Thần thần bí bí đi tới bên cạnh Xuyên Trụ, “Xuyên Trụ, ta hỏi người chuyện này?” Nàng hạ thấp giọng nói.

“Chuyện gì à?” Có thể là do bị ảnh hưởng của nàng, cái Xuyên Trụ cũng không tự giác hạ thấp giọng.

Há hốc mồm, Mật Nhi phát hiện nàng không tìm được từ nào thích hợp, cuối cùng chỉ có thể hỏi thẳng, “Thời điểm người đi làm, có gặp qua. . . . Éc. . . . Cái đó hay không?” Nàng ám chỉ người vụng trộm.

Cái đó? Cái Xuyên Trụ nghe vậy sắc mặt trắng nhợt, “A Đại, người thấy được?” A Đại nghĩ đến thấy quỷ

“Đúng a! Thấy qua hai lần!” Mật Nhi gật đầu một cái, nét mặt Xuyên Trụ đã nói rõ nàng biết. Cho nên, nàng hỏi tiếp, “Người cũng thấy qua?”

Cái Xuyên Trụ lắc đầu lập tức, “Ta chưa từng thấy qua, ta chưa từng thấy qua!”

Mật Nhi lôi kéo cái Xuyên Trụ nhỏ giọng hỏi, “Vây làm sao người biết ta nói là cái gì?”

“Không. . . . Không phải. . . . Quỷ sao?” Cái Xuyên Trụ run rẩy âm thanh hỏi.

Nghe vậy, Mật Nhi liếc hắt một cái, “Không phải! Ấy là” Nàng đến gần cái Xuyên Trụ bên nói tai mấy chữ!

Xuyên Trụ nghe vậy thở ra một hơi thật dài, rồi tê liệt trên ghế ngồi, hắt không còn hơi sức nói xong, “Cái này hả?”

“Người biết?”

“Biết”

“Người biết là ai?”

“Không biết!”

“Vậy người.”

“Làm như không thấy là tốt. Còn nữa, A Đại người đi nhìn? Như thế nào? Kích thích sao? Có học được tuyệt chiêu.” Cái Xuyên Trụ đột nhiên trợn to hai mắt nhìn nàng.

Hết cách rồi, ai bảo Mật Nhi bây giờ là nam nhân. Nam nhân không phải đều thích việc này sao?

Không được tự nhiên chà xát mặt, Mật Nhi hắng giọng, “Khụ. Không có. Loại chuyện như vậy, ta thế nào.”

“Không có hả, tốt nhưng đáng tiếc!” Cái Xuyên Trụ cảm khái.

Mật Nhi nghe vậy liếc mắt.

Tiếp tục hỏi, “Trừ cái đó ở ngoài, người có thấy những người khác hay không?” Cái đó trên nóc phòng nhìn lên. Cái đó trên cành cây trong rình coi!

“Những người khác? Không có a! Loại chuyện như vậy người cũng chớ nói lung tung đi ra ngoài. Sẽ bị phiền toái đó” Xuyên Trụ nhỏ giọng nói. Ngừng lại, hắt chợt bổ sung, “Chỉ là người lần sau thấy, có thể dừng lại nhìn lên một chút, trở lại dạy ta một chút”

Nhìn bộ dạng khiêm tốn muốn học hỏi, vẻ mặt lúng túng của Xuyên Trụ, Mật Nhi qua loa nói, “Được...được. Ta biết rồi!” Hối nửa ngày cũng không biết được chuyện cần biết.

“Không sao chứ. Ta đi đây! Cha ta vẫn còn ở trên giường!” Xuyên Trụ lần nữa đi ra cửa.

Mật Nhi khoát khoát tay, bày tỏ vẻ đồng ý.

Người khác cũng không thấy qua sao? Hay là mình gặp quỷ? Mật Nhi trong lòng thầm nghĩ.

Nghĩ tới đây lại nghĩ tới sắc trời hơi tối, ăn đơn giản cái gì một chút để no bụng, rồi Mật Nhi bắt đầu bắt đầu làm việc.

Vì phòng ngủ có âm thanh khác truyền vào trong tai của mình, lần này Mật Nhi nghĩ ra cách riêng cho bản thân mình. Chỉ cần miệng mình ở không, nàng sẽ bắt đầu ca hát. Hát không biết bao nhiêu đoạt giải nhất. Trước kia lúc còn đi học bài hát mới nào vô đầu nàng đều có thể “chế biến”, vì vậy.

“Nho nhỏ cô nương, đi ở trên đường. Đi theo phía sau 1 con sói. Đi qua đường cái, xuyên qua hẻm nhỏ. Cô nương quay đầu lại đem ta ngắm. Ta nói cô nương, người thật xinh đẹp. Kết giao bằng hữu như thế nào? Cô nương xoay người tát ta, nói ta đang giả trò lưu manh. Ta là lưu manh, ta là sắc lang, người có thể làm gì ta, ta đem cô nương đè xuống đất, cô nương hai mắt lờ mờ... A.” (* một bài hát)

Âm điệu hơi rơi, chỉ nghe phịch một tiếng. Mật Nhi mở to hai mắt nhìn gương mặt tuần tú đột nhiên xuất hiện ở trước mắt. Thật lâu cũng không tìm được giọng nói của mình.

“Gỗ mỗ cầm canh lang, thì ra là, người nghĩ bị đụng ngã a” Chủ nhân gương mặt tuần tú bỗng chốc truyền ra âm thanh chế nhạo chứa đựng nụ cười nhạt “Gia thỏa mãn người, cảm tạ gia sao?”

“.” Thật *** xui xẻo. Làm thay cũng có thể gặp phải hắt? Mật Nhi cắn răng không lên tiếng.

“Ca hát cũng không tệ, nhưng ta chưa từng nghe qua bài hát này” chủ nhân gương mặt tuần tú tiếp tục nhạo báng nói.

“” Mẹ, ta là người điếc ta là người mù. Ta cái gì cũng đều không thấy.

Chủ nhân gương mặt tuần tú hình như không thèm để ý. Thậm chí cử động thân thể ở trên người của Mật Nhi, tìm một vị trí thoải mái nằm sắp xuống. Đôi tay đặt ở trong lòng Mật Nhi con mắt đen nháy trong nháy mắt trông thật đáng yêu.

Mẹ nó, làm nũng đáng xấu hổ. Mật Nhi trong lòng thầm mắng. Cũng nhịn không được nữa nói một tiếng, “Trên đường cái cũng có quỷ áp giường sao? Nặng nề quá”

“Ha ha... Đứa nhỏ gõ mõ cầm canh, người biết vì chờ người đến mà gia đã đến mấy lần rồi không? Gia ta, dụng tâm như vậy, người cảm tạ ta sao đây ?” chủ nhân gương mặt tuần tú thở dài. Tràn đầy mong đợi nhìn Mật Nhi bị mình áp đảo trên đất.

Dụng tâm mẹ người ấy, lão tử có nói muốn người sao?

“Đứa nhỏ gõ mõ cầm canh, người cảm thấy ở trên đường bị quỷ áp giường, thoải mái sao? Đáng tiếc, có chút lạnh” Chủ nhân gương mặt tuần tú khẽ cau mày, có chút không vui nói.

“Vậy người vẫn chưa chịu đứng dậy?” Lời vừa ra khỏi miệng, Mật Nhi liền hối hận. Quyết định không mở miệng , bây giờ không phải đã để lộ rồi sao?

“Đứa nhỏ gõ mõ cầm canh, thì ra là người thấy gia. Nếu người mỗi lần đều như không thấy gia. Gia còn tưởng rằng mình là quỷ đó nha” Giọng của nam nhân không lo lắng nói. Hắn nhích người, cầm đặt ở hông vai trên cánh tay Mật Nhi, dù bận vẫn ung dung liếc nhìn Mật Nhi.

Dựa vào hắn. Mật Nhi cũng nhịn không được nữa nhấc chân đạp tới, “Tránh ra lão tử đứng lên”

5. Chương 5: Lão Tử Là Trục Nam

Ba chân bốn cẳng đứng lên, Mật Nhi nhanh chóng sờ tới thứ gì đó của mình. Một giây kế tiếp, xoay người rời đi.

Răng rắc phanh, trong đêm tối tĩnh mịch phát ra âm thanh chói tai. Đồng thời kèm theo một tiếng mắng.

“Khốn kiếp.” Mật Nhi thét lên một tiếng . Lần nữa nằm lại trên mặt đất lạnh lẽo. Mà gương mặt tuần tú gần trong gang tấc, cười rất vui vẻ.

“Đứa nhỏ gõ mõ cầm canh, trò chơi dụng ngã chơi rất khá, hả?” Một chữ cuối cùng, hắn ngậm trong chỗ cổ họng , không chút để ý gặt gặt, hắn có đôi mắt đẹp mày kiếm.

Dùng sức hít sâu một hơi, Mật Nhi nhắm mắt lại, cuối cùng cắn răng nghiêng lợi gần từng chữ nói xong, “Biến thái, đứng lên!”

“Đứng lên dè lên người sao? Thì ra là, người thích kịch liệt.” Nam nhân gật đầu.

Lúc Mật Nhi cho là hắn muốn đứng dậy, hắn nói tiếp, “Nhưng là, tới tới lui lui như vậy, rất vất vả” Hắn khổ não nói.

Dùng sức từ chối mấy cái, Mật Nhi mệt mỏi thở nặng tức tối, nói “Vị công tử này, nam nhân dè nam nhân, thú vị sao?”

“Lần đầu tiên dè nam nhân, thật tươi mới nha” Người đó cảm thấy rất vô sỉ nhưng cũng là nói thật.

“Lần đầu tiên? Thật thuần thực nha.” Mật Nhi không nhịn được châm chọc.

Nam nhân cũng không trả lời sự châm chọc của nàng, nghiêng đầu nghiêm túc hỏi, “Người có lạnh không?”

“Không lạnh” Không chút suy nghĩ Mật Nhi trả lời ngay.

“Vậy người tiếp tục nằm đi. Cái đệm thịt người thật ấm áp!” Nam nhân bỗng cười rất vui vẻ lộ ra một hàng hàm răng trắng noãn.

“” XX người OO .

Trong lúc nhất thời, giữa hai người hô hấp thổi lất phất trên mặt của nhau. Bởi vì cự ly hai người, hoàn toàn có thể nghe được tiếng tim đập của nhau, nằm trên đất lạnh nhưng Mật Nhi bắt đầu cảm thấy toàn thân nóng lên.

“Khụ. Người hôm nay không nhìn nữa hả ? Bỏ lỡ rất đáng tiếc nha” Nàng đột nhiên quyến rũ nói, cổ họng không được tự nhiên.

Mình có quá vội vàng không? Vụng trộm cũng không phải là ngày nào cũng có. Mật Nhi trong lòng tha thiết hi vọng.

Nghe vậy, nam nhân giống như suy tư chốc lát, chợt gạt đầu một cái, “Nói cũng phải, hôm nay hãy bỏ qua đứa nhỏ gõ mõ cầm canh người. Gia còn có thể tìm đến người đấy”

Tiếng nói nhẹ nhàng rơi xuống, trên người Mật Nhi chợt nhẹ hẫng, nam nhân đã biến mất không thấy.

Tức giận đứng lên, Mật Nhi nhìn về phía bầu trời rộng to một tiếng, “Choáng nha, lão tử là trực nam, mới không cần bị người bẻ cong queo”

Chợt, trong không trung truyền đến một tiếng cười to sáng khoái.

“Ha ha, đứa nhỏ gõ mõ cầm canh. Gia càng ngày càng thích người rồi đó nha”

“Ai muốn người thích, người là tiểu thụ bị người ta đè” Tay Mật Nhi chống nạnh, tức giận nói vọng qua.

Trả lời lửa giận của nàng chỉ là tiếng gió hô hô.

Thật lâu sau cũng không nghe hồi âm, lúc này Mật Nhi mới nhặt lên công cụ làm việc của mình. Đốt đèn lên, nàng nắm chặt vật trong tay, hít sâu một hơi, rồi mới tiếp tục công việc bị cắt đứt của mình.

Mật Nhi cầm ngọn đèn dầu chậm rãi bước đi, nàng vừa rời đi, lúc này có một bóng dáng cao to chấp tay đứng ngay nơi nàng mới rời đi.

Bóng dáng đó nhìn chằm chằm bàn tay của mình, chậm rãi di động ngón tay đến chóp mũi, môi mỏng ưu nhã chậm rãi nhếch lên, ngón tay chậm rãi vuốt cằm, đôi mắt trông rất bình tĩnh nhưng vẫn lộ vẻ hứng thú.

Chẳng biết lúc nào, phía sau nam nhân đang lặng lẽ đứng có thêm một người, người tới khẽ gạt đầu với hắn, chợt mở miệng “Lão gia, đã đến giờ”

Quyển luyến nhìn lướt qua ngọn đèn dầu đã đi xa, nam nhân đứng chấp tay khẽ phẩy vạt áo xoay người “Trở về thôi!”

Sau đó, trong không khí truyền đến mấy câu đối thoại.

“Vô Trần, cái đứa nhỏ gõ mõ cầm canh là người như thế nào?”

“Thú vị!”

“Người đối với hắn có hứng thú sao?”

“Vô Trần thích nữ nhân!”

“Ừm. Như vậy a. Người nói là, gia thích nam nhân sao?” Nam nhân nghi hoặc hỏi.

“Lão gia.”

“Hả? Cái gì?”

“Ngài có phải là xử nam không ?”

Qua thật lâu, giọng nam lần nữa truyền đến.

“Vô Trần, tối nay cho người ba nữ nhân, đủ chưa?”

“ ”

6. Chương 6: Nửa Đường Gặp Mĩ Nam

Mật Nhi không biết đã xoạc chân đạp đạp một cái nào đấy lần thứ mấy. sinh vật.

Cái sinh vật này hình như, là một nam nhân.

Y phục trắng như tuyết bởi vì lý do nào đó mà bị thương, phía trên điểm một chút gì đó màu đỏ, có thể thấy đó là máu.

Vốn nàng có thể bỏ qua người này, nhưng là. Lại một lần nữa nhìn lướt qua bị một đôi bàn tay thon dài trắng nõn nắm chặt ống quần của mình ở lòng bàn tay. Nàng không nhịn được mắt trợn trắng kích động. Muốn tránh xa những chuyện như vậy...nhưng thật là khó thực hiện nha...

Nhanh chóng nhìn bốn phía, xác định không có bất kỳ người nào trên con đường thưa thớt, Mật Nhi mới khom người cúi đầu dùng ngón tay chọc chọc nam nhân máu me đầy người.

“Này, Này!”

“Khụ”

Người trên đất buồn bực ho một tiếng, một ngụm máu tươi phun lên mặt đất khi nàng cúi đầu quan sát hần.

Mùi vị gay mũi trong nháy mắt truyền vào trong hơi thở, Mật Nhi bình tĩnh nhìn nam nhân mặc y diendan phục màu trắng nắm vạt áo của nàng xoa xoa máu trên mặt. Đồng thời mở miệng, “Buông y phục ta ra” Nàng rất nghiêm túc mở miệng nói với hần.

Nam nhân diendan từ từ mở mắt, thấy rõ ràng người trước mặt, hần có chút trố mắt.

Nhanh chóng giơ tay lên che mặt, Mật Nhi xoay người đưa lưng về phía nam nhân, “Ta không thấy người... người cũng không thấy rõ ta. Người đi ngay đi, ta còn có chuyện.”

Thật là đủ loại xui xẻo, chờ mãi mới đến lúc phát tiền công, giữ lại một chút để dùng, còn lại nàng định mua một ít y phục nữ, định ban ngày đi tìm công việc làm thêm, công việc còn chưa có tìm được, làm sao lại gặp phải một người như vậy chứ...

“Khụ. Cô nương... Làm phiền người đỡ ta đứng lên, được không?” Nam nhân không còn hơi sức nói.

“Ngộ nhờ người quán ta thì sao ?” Chuyện này có thể nói không tốt. Người tốt không phải mỗi lần đều có thể được báo đáp. Nếu không thế thì làm gì có chuyện họa do miệng mà ra nha?

Nam nhân trầm ngâm: “Vậy xin cô nương rời đi”

“Ta rất muốn làm điều đó nha” . Mật Nhi chỉ về phía chân của nàng, bắt mẫn nói: “Cái người này người thật không phúc hậu. Nắm y phục người ta, còn nói người ta rời đi. Như thế này làm sao đi?”

Nam nhân nghe vậy, nhếch miệng lên máu lại chảy ra, “Vậy thì mời cô nương đi, ta vịn ở dưới đứng lên”

“Tại sao người nói thì ta phải làm?” Hỏi thì như vậy, nhưng nàng lại gắng sức đỡ nam nhân đó dậy, ngoài miệng lại nói: “Ta không phải là nghe lời người, chẳng qua là cảm thấy... thỉnh thoảng mỗi ngày làm một việc thiện cũng thật tốt” Điều này phải nói rõ ràng.

“Tạ ơn cô nương” Nam nhân gắng sức tựa vào trên người của nàng thở dốc.

Lúc này, Mật Nhi mới có cơ hội cẩn thận nhìn nam nhân này. Nói như thế nào đây, lông mày ra lông mày, mắt ra mắt, sống mũi cao, nhưng kết hợp với miệng anh đào nhỏ nhắn của hần...

ddlqd

Mật Nhi trợn to hai mắt, xác định mình không có nhìn lầm, miệng người đàn ông này, thật sự rất nhỏ.

Nhìn đến đây, nàng không nhịn được nở nụ cười ngốc nghếch. Một đôi mắt sáng trong nháy mắt vẽ ra một đường cong.

ddlqd

“Không biết tại hạ có chỗ nào khiến cô nương vui vẻ như vậy?” Nam nhân gắng sức ngồi dậy, nam nhân kiêu ngạo cố gắng không tiếp tục dựa vào Mật Nhi nữa.

Phát hiện nam nhân ngồi một lúc sau cũng không có ngã. Mật Nhi không đếm xỉa đến câu hỏi của hắn, cất bước rời đi. Tốc độ nhanh đến nỗi khiến nam nhân phía sau cảm thấy khó hiểu.

Liếc nhìn bước chân của Mật Nhi bước nhanh rời đi, hắn nhìn không được bật cười. Thái độ của nàng để cho hắn nhớ tới một người.

Nhưng vui vẻ không lâu, tia máu theo khóe miệng chảy ra.

“Lão gia.” Một tiếng hét vang đến, phía sau lưng nam nhân đang ngồi bỗng có một nam nhân xuất hiện.

“Vô Trần, người đã đến rồi?” Nam nhân chậm rãi cười, nhưng trong đôi mắt không có mỉm cười.

ddlqd

“Lão gia, ngài lại đi tìm hắn, thật sao?” Tên nam nhân gọi là Vô Trần, trong giọng nói lộ ra lo lắng.

“Ừ.”

“Lại thất bại sao?”

“Ừ.”

“Lão gia, tại sao tâm ngài còn không chết?” Vô Trần vô lực thở dài.

ddlqd

Không biết đã trải qua bao lâu, âm thanh kiên trì của nam nhân truyền đến, “Không thấy được nàng, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua” Trong ánh mắt của hắn lóe kiên quyết.

“Lão gia, lần này ngài thiếu chút nữa. Lão gia?” Vô Trần kêu lên một tiếng, cảm thấy thân thể người bên cạnh mềm nhũn xuống. Hắn nhanh chóng xoay người, công nam nhân đó lên, biến mất như ở đó chưa từng xuất hiện người.

7. Chương 7: Lấy Tiền Đổi Tên

Đã trải qua ba lần làm thử, Mật Nhi rốt cuộc tìm được một công việc làm thêm vừa ý. Giúp việc ở trong phòng bếp, mỗi ngày chỉ làm việc ba canh giờ, tiền công trả trong ngày.

Công việc này ở hiện đại Mật Nhi cũng đã làm, dĩ nhiên là rất thuận tay, đối với thời gian làm việc, nàng cũng tương đối hài lòng, vì vậy, vui vẻ bắt đầu làm việc.

Nhắc tới cũng kỳ quái, kể từ khi tìm được việc này, mỗi đêm lúc Mật Nhi bắt đầu làm việc, cũng không có gặp phải người rình coi...cái đó, điều này làm cho nàng cảm thấy, rất tiếc nuối. Dù sao cảnh sắc như vậy, không phải mỗi người đều có thể nhìn thấy.

“Ai.” Thật là đáng giận, Mật Nhi cảm thấy mình thật nhàm chán, thế nhưng lại nhớ tới người kia.

“Đứa nhỏ gõ mõ cầm canh, đang nhớ đến gia sao?”

Bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nói, trong nháy mắt hai tay Mật Nhi khoanh ở trước ngực, tạo tư thế muốn đánh nhau, rồi mới xoay người lại.

Tay áo bông bành, dưới ánh trăng, Mật Nhi lần đầu nhìn rõ ràng người đến. Chợt, nàng kinh ngạc trợn to hai mắt.

“Là người?” Nàng theo bản năng bật thốt lên, chợt hồi hận che miệng.

“Ừ, là gia. Hôm nay, còn muốn chơi trò chơi đung ngã sao? Gia đã chuẩn bị xong.” Người vừa tới xắn tay áo, chuẩn bị ổn thỏa xong.

Mật Nhi không biết mình nên dùng vẻ mặt gì để nhìn vị nam nhân này. Cuối cùng, nàng hơi mím môi, “Ta cũng vậy, đã chuẩn bị xong!”

“Có thật không? Đến đây đi” Nam nhân hưng phấn nhếch môi.

“Được, ta đếm một hai ba” Mật Nhi cười mỉa một tiếng. Giật giật hai chân, làm ra tư thế chuẩn bị chạy trốn.

Truyện được đăng tải duy nhất tại diendan

“Không cần, quá phiền toái. Xem ai. Ách?” Nam nhân đó lời còn chưa nói xong đã chứng kiến Mật Nhi quay người bỏ chạy, hần chợt cười yếu ớt.

Nhún nhún bàn chân lấy đã một chút. Thoáng cái hần đã đứng ngay trước mặt Mật Nhi.

“A. Người là quỷ hả ?” Mật Nhi hô to một tiếng, vỗ ngực, mở miệng nói một cách giận dữ.

Nam nhân nghe nói cúi đầu liếc nhìn Mật Nhi chỉ cao đến bả vai hần, nhếch môi cười: “Đứa nhỏ gõ mõ cầm canh, người tên là gì?”

“Hỏi tên người khác, đồng thời không biết nên nói lên tên của mình trước sao ?” Mật Nhi mất lạnh hỏi ngược lại.

“Ta hỏi người, cũng không phải muốn lấy được một hỏi ngược lại. Có lẽ, gia đung ngã người xong, người mới có thể trả lời?” Nam nhân ác ý nói. Bộ dáng như muốn ngã xuống ngay lập tức.

Không biết xấu hổ. Mật Nhi mắng một tiếng, “Muốn biết sao? Lấy tiền đổi”

Sau một khắc, một thỏi bạc xuất hiện tại trước mắt của nàng. Nam nhân giương môi “Tên”

Nổi giận đẩy nam nhân đó ra, cầm bạc trên tay. Mật Nhi vòng qua phía sau nam nhân, nói “Lưu A Đại” Nàng yêu tiền, nhưng cũng không lừa gạt người khác. Đây là ranh giới làm người cuối cùng của nàng.

Bóng dáng đơn độc của nam nhân kéo ra thật dài ở dưới ánh trăng, đứng tại chỗ không động chút nào, hần lặp lại cái tên này, thật lâu thật lâu.

Lúc Mật Nhi rời đi, trong lòng cực kỳ hối hận, “Tại sao không cần? Tại sao không cần? Rõ ràng rất thiếu mà” Nàng cúi đầu nhìn tay trái của mình, không nhận được dùng tay phải đánh một cái vào tay trái, “Người tại sao không thông minh ra chứ, tại sao không nhận được? Đó là tiền a, tiền a.” Nàng thật hối hận a.

Bước chân qua cửa nhà tối đen như mực, lúc muốn thắp đèn, chợt nhớ tới dầu thắp đã dùng hết. Buổi chiều bởi vì phải giúp việc bếp núc, chưa kịp đi mua.

Yên lặng thở dài, nàng bây giờ vô cùng nhớ nhung đèn điện ở hiện đại.

Trong bóng tối cố gắng tìm vị trí của giường, cũng may nàng đã sớm thích ứng trong bóng tối.

Chậm rãi cởi đai lưng ra, cởi ra quần áo rộng rãi, bên trong chỉ mặc áo lót của nam nhân, thân thể ở dưới ánh trăng khê lộ ra. Cởi y phục ra, liếc mắt nhìn bộ ngực của mình. Mật Nhi không nhận được nguyên rủa ra tiếng, “Bộ ngực của ta tại sao mãi vẫn không...tiền bộ tý nào?” Hối tiếc, buồn bã chỉ chốc lát, rồi mới cởi ra y phục còn lại.

Không có phơi ánh mặt trời nên da trắng nõn khác thường, cởi toàn bộ y phục trên người ra, thứ nổi lên trước ngực có thể rất rõ ràng, đây là một nữ nhân thân thể mềm mại.

Nhanh chóng nằm vào giường, Mật Nhi thở dài, lại một lần nhớ tới chính mình đã đẩy bạc ra, nàng ảo não nhú mày lại.

Bỗng có một cơn gió mạnh, cửa sổ bị thổi ra, Mật Nhi ngồi dậy, nguyên rửa một tiếng, lấy chân quần cơ thể lại rồi đóng cửa sổ. Quay trở lại trên giường nằm xuống.

Cho đến khi bên trong nhà truyền đến tiếng hít thở đều đặn, bóng dáng ẩn thân ngoài phòng lúc này mới từ từ bước ra. Rõ ràng là lúc trước cùng Mật Nhi nói chuyện là một nam nhân.

Giơ tay lên vỗ vỗ gò má nóng lên của mình, hắn không dám tin mình lại phát giác thân thể khác thường.

Lại một lần nữa nhìn lướt qua bên trong nhà, nam nhân tung người nhảy một cái, nhanh chóng biến mất ở trong bóng tối.

Mật Nhi ngây ngốc vẫn còn ở trong mộng, tưởng mình quyết định dùng bạc vừa nhận được mua chân giò lợn. Trong mơ hồ, còn phát ra một câu cảm khái “Thơm quá!”

8. Chương 8: Mẹ Nó, Kêu Thiếu Dưỡng Khí

“A Đại... A Đại ...A Đại. Không xong, A Đại.”

Sáng sớm, Mật Nhi đang trong mộng đẹp thì bị một tiếng la hét kêu tỉnh, kèm theo cửa phòng bị người nào đó đá văng, người đập cửa cũng đã đi tới trước mặt Mật Nhi.

ddlqd

Người này... đã là lần thứ hai nên Mật Nhi tuyệt đối không suy tính. Cho nên, ngay từ lúc nghe được có người gọi, nàng liền mặc thêm áo trong, lúc này vừa thất xong đai lưng.

“Cái gì không xong?” Nàng sửa sang quần áo một chút, nhìn A Hoa hỏi.

ddlqd

Bàn tay A Hoa trong nháy mắt bắt được bả vai của Mật Nhi, khiến cho Mật Nhi ngẩng đầu nhìn về mặt nghiêm túc của nàng.

“A Đại, người có phải gặp qua Cốc chủ hay không?” A Hoa nói.

ddlqd

Mật Nhi lắc đầu: “Không có”

“A Đại” A Hoa hét lớn một tiếng, dọa Mật Nhi giật mình.

ddlqd

“A Hoa, người hôm nay thật là kỳ quái, rốt cuộc là thế nào?” Mật Nhi kỳ quái hỏi.

Mặt A Hoa nghiêm túc, bắt lấy tay của Mật Nhi xoay người rời đi, “A Đại, chúng ta đi gặp cha mẹ nói chuyện, chúng ta lập tức thành thân”

Mật Nhi vừa nghe lập tức phát hiện có điều không ổn, vội vàng lôi kéo A Hoa lại, hỏi “Thế nào... thế nào? A Hoa, người nói rõ ràng xem.”

Hoàn toàn không để ý tới lời của nàng..., A Hoa lôi kéo Mật Nhi đi ra khỏi cửa.

Không có chút nào ngoài ý muốn, thật sự là kéo.

ddlqd

“Xin hỏi, Lưu A Đại có phải ở đây không?”

Thoát khỏi tay A Hoa, Mật Nhi lúc này mới thấy rõ người tới.

Một nam nhân lạ mặt nhưng rất đẹp, lúc này đang đứng ở cửa ghé đầu vào.

Mật Nhi đẩy cửa đi ra ngoài, đáp “Là ta. Người là.”

“Tiểu nhân đến thỉnh ngài vào trong cốc” Nam nhân đẹp trai trả lời.

Giật mình, Mật Nhi lại hỏi “Cái gì trong cốc?”

“Minh cốc.” Nam nhân trả lời.

“Không đi.” Mật Nhi trả lời rất dứt khoát.

Ai ngờ, nam nhân cúi đầu, “Công tử, xin mời.” Mặc dù ngoài miệng khách khí, thực tế thái độ rất rõ ràng.

Mật Nhi lắc đầu “Ta nói ta không đi.”

“VẬY... đắc tội.” Nam nhân cười nhẹ một tiếng.

Đợi đến khi Mật Nhi hồi hồn lần nữa, hai chân nàng đã đứng bên trong cái sân nào đó rồi. Nhìn bốn phía khắp nơi đều là rừng trúc, Mật Nhi không nhận được oán thâm.

ddlqd

Người này coi mình là gấu trúc à? Còn xây cái rừng trúc?

“Đứa nhỏ gõ mõ cầm canh, vào đi”

Âm thanh quen thuộc truyền vào trong tai. Mật Nhi suy tư chốc lát, nhanh chóng chạy về phía cửa viện.

“Ha ha... đứa nhỏ gõ mõ cầm canh, vì sao mỗi lần người đều biểu hiện làm cho ta bất ngờ vậy?”

Mật Nhi xoay người định thần nhìn lại. Phát hiện người tới rõ ràng là nam nhân hôm đó nắm ống quần của bản thân. Nàng chợt phát hiện ra mấu chốt quan trọng, người này cùng nam nhân trước đó rình coi người ta làm chuyện phòng the là cùng một người. Người này chính là Cốc chủ?

ddlqd

Ngay sau đó, nàng muốn ngửa mặt lên trời hét thật to.

Ông trời, người đùa với ta ư?

Nam nhân chậm rãi bước lên, thân mật nắm cả đầu vai của Mật Nhi, khom người liếc nhìn nàng “Đứa nhỏ gõ mõ cầm canh, lại không biết gia rồi hả ?”

ddlqd

Xoay cổ qua, Mật Nhi đưa ngón tay chỉ bàn tay ở đầu vai mình, “Ừ. . . .”

Nam nhân nhìn lướt qua, giả bộ không nhìn thấy. Cánh tay dài khẽ dùng sức, kéo Mật Nhi vào trong ngực cúi đầu chống lại nàng. Khóe môi đỏ thắm nhếch lên.

“Đứa nhỏ gõ mõ cầm canh, nhớ gia sao?”

Mật Nhi nói nghiêm túc “Ta là nam nhân.”

“Ta cũng vậy.” Nam nhân nghiêm túc trả lời. Chợt nháy mắt mấy cái hỏi “Người cần ta chứng minh sao?” Một tay hấn vung y phục lên, làm bộ muốn chứng minh.

Hắn nắm quần áo trên tay treu chọc, Mật Nhi hít sâu một hơi.

“Thật vui mừng, người cũng cho là như thế. Như vậy. tay của người cùng đầu của người, có thể cắt xa một chút hay không” Câu nói sau cùng là Mật Nhi dùng hết hơi sức toàn thân mình rống to ra tiếng.

Gào xong rồi, trước mặt bỗng tối sầm, thôi rồi...

Mẹ nó, gào to thiếu đường khí rồi...

9. Chương 9: Cốc Chủ Thật Tà Ác 1

“Mặt trời chiếu trên không, Hoa nhi nhìn ta cười, chim nhỏ nói, sớm một chút ‘Chào buổi sáng’.”

Ca khúc quen thuộc khiến cho Lưu Mật Nhi bỗng nhiên mở mắt.

Thoáng chớp, gương mặt tuần tú phóng đại cười nhẹ nhàng đập vào mắt nàng.

Cơ thể lùi về phía sau, Lưu Mật Nhi nháy mắt mấy cái. Xác định người trước mắt cũng không biến mất.
băngddlqd

Vừa muốn há mồm. Tầm mắt dời xuống dưới.

Lưu Mật Nhi cắn răng nghiêng lợi hỏi: “Tay của ngươi đang làm gì?”

Lưu Mật Nhi đặt tay lên cái tay đang đặt trên ngực nàng, nắm thật chặt. Sau đó, ngắt!!! Chủ nhân của cái tay đó vẽ mặt đau khổ nhìn Mật Nhi.

băngddlqd

“A Đại, ngực của ngươi sao lại không bằng phẳng?” Cốc chủ nghi hoặc hỏi.

“Bốp” một cái, đánh vào móng vuốt đâm dằm của Cốc chủ.

Lưu Mật Nhi hừ hừ, “Liên quan gì tới ngươi?” Thuận tay vỗ vỗ ngực nhỏ của mình.

“Ta muốn sờ.” Người nào đó vô sỉ yêu cầu.

Lưu Mật Nhi không chút để ý nhìn lướt qua người khác, nàng buộc chặt y phục bò xuống giường, nhìn chăm chăm người khác.

“Ngươi là ai?”

“Phượng Cảnh Duệ, ngươi có thể gọi ta Duệ.” Người nào đó tự giới thiệu.

Lưu Mật Nhi tự nói với mình, băngddlqdcói thường những lời này.

Tiếp đó lại hỏi, “Ngươi bắt ta làm cái gì? Giết người diệt khẩu?”

Ánh mắt của Phượng Cảnh Duệ vừa sáng lên, chợt ảm đạm đi “A Đại, sao ngươi lại hiểu lầm ta như vậy?”

Lưu Mật Nhi hừ hừ, “Không phải là bởi vì ta thấy được ham mê của ngươi nên ngươi chuẩn bị giết người diệt khẩu sao?”

Phượng Cảnh Duệ hoang mang nháy mắt mấy cái “Ta đây rất thích A Đại, làm sao nỡ giết ngươi chứ?”

Phượng Cảnh Duệ.

Thật sự là cảm buồn nôn nên có thú vị!

Lưu Mật Nhi quyết định coi thườngbăngddlqd câu này, xoay người sửa sang y phục của mình một chút, phát tay một cái “Ta đi đây.”

“Ngủ người ta xong, không muốn phụ trách sao?” âm thanh vô sỉ của Phượng Cảnh Duệ truyền đến.

Lưu Mật Nhi khóe miệng giật giật, xoay người chuẩn bị nói chuyện.

Lại thấy Phượng Cảnh Duệ lác mình một cái đi tới bên cạnh nàng, cánh tay dài giơ ra, cả người nàng bị hắn ôm vào trong ngực.

Phịch một tiếng,

Cửa phòng bằng gỗ, bỗng mở ra.

Vốn muốn giận dữ mắng mỏ Phượng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi nuốt lời nói trong miệng vào, lần nữa đem tức giận muốn mắng nuốt vào trong bụng. Nhìn người mới tới.

Một người rất giống Phượng Cảnh Duệ, nhbằgddlqđưng tuổi so Phượng Cảnh Duệ hơi lớn hơn một chút. Cũng so với hắn hơi tục tũn đi một chút. Nhưng nói tóm lại, cũng là nam tử tuấn dật như sóng lớn.

Một mỹ nam. Lưu Mật Nhi kết luận. Nhằgddlqđều như ánh mắt có thể nhu hòa một chút trong lời nói, thì càng hoàn mỹ.

Phượng Cảnh Duệ đang cầm mặt của nàng, bi thương nói, “A Đại, ta rất đau lòng. Ta cũng không xấu xí mà.”

“Ý vị ý vị, người hiểu không?” Xoay mặt nói xong Mật Nhi quay đầu lại tiếp tục thưởng thức mỹ nam.

Người vừa tới ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua Lưu Mật Nhi “Đây chính là ánh mắt của người?”

Cúi đầu nhìn mình một chút, Lưu Mật Nhi cảm thấy hắn là đang xỉ nhục nàng.

Phượng Cảnh Duệ bước tới trước một bước, “Chuyện của ta, kằgddlqđhông cần người quan tâm.”

“Người càng ngày càng không biết lễ phép.” Nam nhân hừ lạnh “Thấy sư phụ cũng không biết hành lễ.”

Phượng Cảnh Duệ hừ hừ, nói: ” C ùng không phải là lần đầu tiên.”

“Cần dạy dỗ người cái gì là lễ phép sao?”

Tiếng nói của nam nhân vừa rơi xuống, người đã đánh tới.

Trở tay đem Mật Nhi đặt ở vị trí an toàn, Pằgddlqđhượng Cảnh Duệ cùng nam nhân trong nháy mắt bóng dáng lần lượt thay đổi quần quít lấy nhau. Từ trong nhà đến ngoài phòng, Lưu Mật Nhi nháy mắt nhìn biến hóa đột nhiên xuất hiện này.

Một lúc sau, Lưu Mật Nhi nằm ở cửa sổ nhìn rõ Phượng Cảnh Duệ đang ở thế yếu .

Nghĩ thầm hai người nếu là sư phụ và đệ tử, nam nhân kia nhất định sẽ xuống tay lưu tình.

Nhưng mà nàng đã sai lầm.

Khi Phượng Cảnh Duệ bay lên như một đường vòng cung rơi xuống đất, Lưu Mật Nhi không dám tin còn nháy mắt mấy cái.

Bọn họ không phải sư phụ và đệ tử sao?

Nam nhân đứng chấp tay phía sau, bộ mặt lạnh lùng xoay người, “Không để cho ta biết, người ở đây là cố gắng tìm nàng. Nếu không, ta đã giết chết người rồi.”

Phượng Cảnh Duệ một tay ôm ngực ho ra một ngụm máu tươi “Ta sbằgddlqđẽ không bỏ qua.”

Nam nhân hừ một tiếng, nhún bàn chân một chút rồi biến mất ở trong sân.

Lưu Mật Nhi lúc này mới bình tĩnh lại, vừa muốn đi thì nhìn thấy từ góc thoáng qua một bóng người, nhanh chóng đi tới bên cạnh Phượng Cảnh Duệ, đỡ hắn dậy.

“Lão gia...”

Phất tay đẩy Vô Trần ra, hằgddlqđẩn lau khóe miệng một cái, lắc đầu “Ta không sao.”

Giương mắt nhìn Lưu Mật Nhi, hắn lấy lòng cười một tiếng “A Đại, sẽ không bởi vì như vậy mà không thích ta chứ ?”

Lưu Mật Nhi theo bản năng lắc đầu.

Phượng Cảnh Duệ lúc này mới buông lỏng nụ cười.

10. Chương 10: Cốc Chủ Thật Tà Ác 2

Nàng làm sao lại thành người sai vặt của gã rồi hả ? Nhìn cái khay trong tay, Lưu Mật Nhi không chỉ một lần hỏi mình.

Nguồn gốc của cái ác đều là bởi vì tiền

Để cái khay xuống trước mặt Phượng Cảnh Duệ một cách nặng nề, không đợi hấn ngẩng đầu, Lưu Mật Nhi đã gơ tay ra, lòng bàn tay trắng nõn gơ trước mặt hắn.

“Sớm muộn gì, ta cũng sẽ bị người ép khô.” Đưa tay lấy bạc ra đặt vào trong tay của nàng, Phượng Cảnh Duệ cười một tiếng.

Ép khô. Không biết nghĩ đến cái gì, Lưu Mật Nhi đột ngột đỏ mặt.

“Người rót cuộc có biết dùng từ hay không hả?”

Phượng Cảnh Duệ nghiêng đầu liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của nàng, xấu xa cười “A Đại, đang suy nghĩ chuyện xấu có đúng không?”

Lưu Mật Nhi liếc hắn một cái, cúi đầu cất bạc xong, bưng khay lên, từng miếng từng miếng thưởng thức thứ trên mâm.

Không suy nghĩ gì, dù sao cái này là do Phượng Cảnh Duệ lãng phí thức ăn, cuối cùng vẫn rơi vào trong bụng của nàng. Không bằng, nhận tiền xong liền trực tiếp giải quyết là tốt nhất.

Phượng Cảnh Duệ thấy thế, tiến lên trước cầm cái muỗng nàng đang định bỏ vào miệng, nhét hết vào trong miệng của mình, “Đúng là đồ A Đại ném qua rồi, rất ngon.”

Lưu Mật Nhi ghét bỏ, cầm cái muỗng ném lên trên bàn, rồi dùng bàn chén.

Phượng Cảnh Duệ cảm thấy bị thương “A Đại, ta thật đau lòng.”

Trống đi một cái tay, Lưu Mật Nhi chỉ vào cái giường êm cách đó không xa “Tối đó nằm nghỉ một chút sẽ tốt lên thôi.” Đùng bảo là nàng không có tình người.

“Ta cũng muốn ăn.” Phượng Cảnh Duệ nhìn môi của nàng thèm thuồng.

Khẽ nghiêng người né ánh mắt của Phượng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi nhanh chóng ăn xong đồ ăn trong chén, vô cùng hả hê liếm miệng một cái. Đồ ăn rất ngon nhưng tiếc là quá ít.

Con mắt Phượng Cảnh Duệ sắc bén thâm trầm nhìn đầu lưỡi mềm mại của nàng, bất ngờ khom người, nâng mặt của nàng lên liếm láp khóe môi của nàng.

Động tác của Lưu Mật Nhi dừng một lát, rồi đẩy đầu của Phượng Cảnh Duệ ra, ột cái tát “Cút ngay...”

Phượng Cảnh Duệ thuận tay lấy ống tay áo lau khóe miệng một cách ghét bỏ.

Phượng Cảnh Duệ uất ức mếu máo “Ta chưa ăn vặt bần!”

“Ta ghét tâm!” Lưu Mật Nhi trong nháy mắt cử động cơ thể, cách xa Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ một tay cầm trái tim mình, mặt khổ sở nhìn Lưu Mật Nhi “Lòng ta đau lắm.”

“Ta dẫn người tìm đại phu.”

Phượng Cảnh Duệ chỉ mình “Ta chính là đại phu.”

Lưu Mật Nhi nhẹ nhàng đáp lại, “Vậy càng tốt, tiết kiệm được tiền. Tự người chữa bệnh cho người đi.”

“Người không quan tâm ta.” Phượng Cảnh Duệ uất ức mếu máo.

Lưu Mật Nhi nhìn hắn chằm chằm khó chịu, “Người có buồn nôn không? Một đấng mày râu, khoe tài cho trăm họ, lại ở đây giả bộ làm nũng.”

“A Đại. . . .” Một đôi mắt long lanh, làm bộ đáng thương nhìn nàng.

“Cút.” Lưu Mật Nhi không nhìn được mắng to.

Phượng Cảnh Duệ mắc cỡ, ngại ngần bước lên, giơ tay nắm y phục của Lưu Mật Nhi, không nhanh chóng ôm vào trong ngực mình, “A Đại. Người tức giận...”

Ngửa đầu nhìn chằm chằm Phượng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi thở dài, “Quên đi.” Không cần thiết vì hắn mà tức giận.

Nghe Mật Nhi nói, ánh mắt của Phượng Cảnh Duệ hơi thu lại, chợt hiện ra nụ cười sáng lạn, ánh mắt bỗng khác thường nhìn Lưu Mật Nhi.

Lôi kéo y phục, Lưu Mật Nhi không hiểu nhìn lại, “Nhìn cái gì vậy? Người đối với nam nhân có ý tứ?”

“Ta đúng là rất có ý tứ.” Phượng Cảnh Duệ cười nói.

“Ta là nam nhân.”

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy nhún nhún vai, không trả lời.

Trong lòng Lưu Mật Nhi cảm giác nặng nề, mặt lạnh lùng, “Nói, người biết cái gì?”

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, “A Đại muốn cho ta biết cái gì?”

Lưu Mật Nhi càng thêm hoài nghi, cầm cái khay trên bàn lên vội vã ném xuống một câu, “Ta đi mang cho người chén cơm khác” Rồi nhanh chóng biến mất.

Phượng Cảnh Duệ nhìn nàng rời đi nhưng khóe miệng bất giác chứa nụ cười.

Một lúc sau nụ cười biến mất, hắn âm trầm mở miệng, “Người trở thành quân tử leo xà nhà từ hồi nào rồi?” Thân thể chợt lóe lên, hắn vốn đứng bên cạnh cái bàn phá vỡ im lặng lên tiếng.

Một bóng dáng màu đen nhảy xuống, rõ ràng đó là nam tử đã động thủ với Phượng Cảnh Duệ trước đó.

11. Chương 11: Giết Cha, Giết Chết

Khi Lưu Mật Nhi quay lại, không ngờ lại một lần nữa nhìn thấy Phượng Cảnh Duệ nằm ở trong sân, cả người đầm máu. Cô bước nhanh về phía trước ngồi xổm xuống, lần này Phượng Cảnh Duệ cũng không vì nàng đến gần mà mở mắt.

Cố gắng đỡ hắn dậy, Lưu Mật Nhi đưa tay xem hắn còn thở không. Hơi thở rất mong manh, cơ hồ không có hô hấp.

Lưu Mật Nhi lập tức cất giọng hô to, “Có ai không, có ai không. Mau. . . .”

Nàng la lên nhưng không có ai đến, ngược lại nàng lại thấy một nam nhân mặc đồ màu đen. Nàng nhận ra hắn, chính là người trước đó động thủ với Phượng Cảnh Duệ.

Nam nhân đó chậm rãi đi tới bên cạnh nàng, con mắt sắc cũng không dừng lại trên người nàng, ống tay áo vung lên. Mật Nhi cảm giác mình bị một trận gió thổi vô hình thổi vào người, té sang một bên.

Rồi nàng nhìn thấy nam nhân bước dài về phía trước, hung hăng giẫm lên ngực Phượng Cảnh Duệ.

“Này. Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, không phải việc anh hùng nên làm.” Lưu Mật Nhi lên tiếng quát to.

Động tác của nam nhân hơi ngừng lại, quay đầu liếc mắt Lưu Mật Nhi một cái, chợt con mắt sắc né sang chỗ khác.

Chẳng qua là cái nhìn này, Lưu Mật Nhi cảm thấy một đợt sóng ngầm lạnh lẽo từ sống lưng bò lên trên, nuốt nước miếng một cái, nàng tiếp tục lên tiếng, “Hắn cũng đã sắp chết rồi, người thừa dịp lúc hắn không thể động thủ để phản kháng, người có phải nam nhân hay không?”

Nam nhân đó không nói, nhưng thu hồi chân lại, chậm rãi đi tới trước mặt của Lưu Mật Nhi, một tay túm nàng đứng lên.

Sau một khắc, Mật Nhi cảm thấy cổ họng mình căng thẳng, gương mặt tuấn tú của nam nhân âm trầm hiện ra ở trước mặt mình, cặp mắt hắn âm trầm, lạnh lùng nói: ” Người không sợ chết?”

Lưu Mật Nhi không trả lời vấn đề của hắn. Nhận thấy được mình chỉ có mũi chân là đụng chạm mặt đất, hô hấp bị ngăn cản khiến cho tim càng ngày càng đau. Đôi tay vô lực nắm thật chặt cổ tay của nam nhân đó.

“Dừng. . . . Tay” Âm thanh kèm hơi thở mong manh truyền đến, tựa hồ không có sức lực mà đang dùng hơi thở để nói chuyện.

Bình thường những lời này là bỏ ngoài tai.

Nhưng nam nhân bắt Lưu Mật Nhi nghe được lại hồ hững liếc nhìn vạt áo của người mình đang nắm, tay hắn cũng không hề giảm đi chút sức lực nào. Nhưng ánh mắt lại lạnh lùng quét người ở dưới chân.

Buồn bực ho một tiếng, Phượng Cảnh Duệ khó khăn mở miệng, “Sư phụ, thả hắn...”

Lạnh lùng liếc nhìn Phượng Cảnh Duệ, nam nhân hừ lạnh một tiếng. Tiện tay vung lên, thân thể Lưu Mật Nhi văng ra ngoài.

Bỗng chốc một bóng người kịp thời đỡ được thân thể Lưu Mật Nhi, rồi nhìn Phượng Cảnh Duệ gật đầu một cái, ôm Mật Nhi nhanh chóng rời đi.

Nhỏ giọng nhẹ một hơi, cảm Phượng Cảnh Duệ bị người đó nâng lên, nam nhân nhìn lướt qua vết máu nơi khoe miệng hắn, hừ lạnh, “Vô dụng...”

Toàn thân Phượng Cảnh Duệ co quắp trên mặt đất, châm chọc chê cười, “Vô dụng cũng là giống của người.”

Những lời này của hắn, đổi lấy là một cái bạt tai vang dội, nam nhân giễu cợt nói, “Vây trước hết ta làm thịt người...”

“Động thủ đi. Giết chết ta rồi để cho nàng biết, người cảm thấy nàng còn có thể nghe lời người sao? Phượng Dương, người giết ta đi. Nếu không, một ngày nào đó ta sẽ dẫn nàng đi.” Mặc dù chặt vật, mặc dù giọng nói run rẩy, nhưng trong giọng nói của Phượng Cảnh Duệ hàm chứa sự kiên quyết.

Trả lời hắn là bụng bị thương nặng. Thân thể cao to theo lực đánh mà bay về phía thềm đá bên cạnh, lưng chạm lên thềm đá. Ho một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra. Lúc này Phượng Cảnh Duệ, đã hoàn toàn không còn sức phản kháng.

“Bằng cái bộ dáng này của ngươi bây giờ?” Phượng Dương hừ lạnh một tiếng. Hoàn toàn không để hắn vào trong mắt.

“Khụ. . . . Một ngày nào đó, ta sẽ giết chết ngươi.” Lúc này Phượng Cảnh Duệ hoàn toàn không còn bộ dáng vô lại khôi hài như lúc ở chung một chỗ với Lưu Mật Nhi.

Khoe miệng mang máu nở nụ cười kiêu căng, trong con ngươi âm trầm, ngược lại đứng cạnh Phượng Dương có mấy phần giống nhau.

Phượng Dương chỉ nở nụ cười ngạo mạn rồi rời đi.

Nhìn bóng lưng của hắn, Phượng Cảnh Duệ tự nhủ, “Ta nhất định sẽ giết ngươi, nhất định sẽ...”

12. Chương 12: Cùng Giường Chung Gối

Một mùi hôi thối gay mũi truyền vào trong mũi, trong nháy mắt Lưu Mật Nhi tỉnh táo hẳn.

Miệng và cổ họng có cảm giác nóng rực giống như lửa thiêu khó chịu. Tăng hắng một cái, giống như chứa cục sắt cực nóng, đau đớn khó nhịn được.

“Người đã tỉnh.” Âm thanh dịu dàng nhìn Lưu Mật Nhi nói.

Bỗng nhiên quay đầu, chống lại một đôi mắt ôn hòa, Mật Nhi nhận ra người này, là hộ vệ bên cạnh Phượng Cảnh Duệ, hình như là tên Vô Trần.

Phượng Cảnh Duệ...

Lưu Mật Nhi bỗng nhiên trợn to hai mắt, “Mau. Ahhh, khụ khụ. . . .” Vừa mới há miệng, cảm giác như lửa đốt rất khó chịu.

Vô Trần đưa lên một chén nước, sẵn sàng nói “Uống chút sẽ khá hơn...”

Nhấp một miếng, quả thật tốt hơn nhiều, Lưu Mật Nhi nói cảm ơn, “Cảm ơn. Phượng Cảnh Duệ.”

“Không có việc gì.” Vô Trần lắc đầu một cái “Lão gia đã thành thói quen.”

Thói quen.

Đây là câu trả lời gì chứ?

Lưu Mật Nhi cũng không có hỏi nhiều.

Vô Trần đứng dậy, “Tỉnh thì hết chuyện, trên cổ còn máu ứ đọng dùng thuốc này bôi lên, ba ngày là hết.” Hắn đặt thuốc lên bàn cho nàng.

“Cảm ơn.”

“Không cần khách sáo, nghỉ ngơi thật tốt.” Vô Trần xoay người rời đi, để lại Lưu Mật Nhi với những suy nghĩ kinh tâm động phách mới vừa rồi.

Vô Trần thấy Phượng Cảnh Duệ ở trong sân. Tình huống này quá quen thuộc nên hắn cũng không hề kinh sợ. Mỗi lần hai thầy trò này động thủ, không đem một người trong đó đánh gần chết, cũng sẽ không dừng tay. Nhưng ít nhất, hắn không có thấy qua Phượng Dương nằm ở đây.

Khom người công Phượng Cảnh Duệ trở về gian phòng. Khi hắn đưa hai đốt ngón tay cộng thêm một chưởng vào ngực.

Phượng Cảnh Duệ lập tức ho ra máu.

“Khụ.”

“Lão gia.” Trong nháy mắt, mặt Vô Trần không hề thay đổi. Đồng thời cầm một viên thuốc nhét vào trong miệng của hắn.

“Muốn chết lại không thành có phải không?” Phượng Cảnh Duệ hơi thở mong manh nói.

“Lão gia đừng nói lung tung, ngài sẽ không chết.” Vô Trần nhàn nhạt trả lời.

Phượng Cảnh Duệ để mặc cho Vô Trần đỡ mình ngồi dậy, sau lưng cũng đã lót thêm chăn, cho hắn nằm thật thoải mái. Những động tác này nhanh chóng quen thuộc có thể thấy được hắn đã thành thói quen.

“Chẳng có gì ghê gớm, Vô Trần, chết thì chết thôi.” Phượng Cảnh Duệ nhàn nhạt mở miệng, “Nàng đâu?”

“Hắn đang ở trong phòng nghỉ ngơi. Có cần dẫn hắn tới đây không?” Vô Trần theo Phượng Cảnh Duệ thời gian đã lâu, có thể ít nhiều đoán được tâm tư của hắn.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, “Không, ”

Chần chờ chốc lát, Phượng Cảnh Duệ nhỏ giọng hỏi thăm, “Nàng... sợ sao?”

Vô Trần kỳ quái liếc mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ, lắc đầu một cái.

Giật mình, Phượng Cảnh Duệ bỗng chốc nhếch môi cười, khẽ gật đầu.

Cũng đúng, người kia biểu hiện luôn không giống người khác. Hắn không nên lo lắng.

“Kêu nàng đến đây đi.” Phượng Cảnh Duệ thay đổi chủ ý.

Vô Trần lặng yên không tiếng động đi ra ngoài.

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi ngồi dậy, dùng nội lực điều khí chữa thương.

Lưu Mật Nhi là bị Vô Trần mang tới đây, người này thấy nàng không nói câu nào, liền mang nàng đến đây. Vào cửa ném nàng một cái ở đây, đến bên cạnh giường của Phượng Cảnh Duệ.

Mà Phượng Cảnh Duệ không biết ngồi thiền ở đây làm gì.

Lưu Mật Nhi nhàm chán, lấy tay chống cằm nằm ở trên bàn ngủ thiếp đi.

Điều chỉnh nội lực chữa thương xong, Phượng Cảnh Duệ mở mắt liền nhìn thấy bộ dáng ngủ của Lưu Mật Nhi.

“Vô Trần.” Phượng Cảnh Duệ nhẹ giọng gọi một tiếng.

Vô Trần khẽ gật đầu, đưa tay đem Lưu Mật Nhi đặt lên giường bên cạnh Phượng Cảnh Duệ.

“Đi xuống đi.”

Vô Trần lặng yên không tiếng động rời đi.

Quay đầu liếc nhìn Lưu Mật Nhi ngủ an ổn, Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười. Mắt chậm rãi dời xuống, rơi vào ngực nàng, con ngươi chợt lóe.

Tay của hắn chậm rãi dời về phía ngực Lưu Mật Nhi. Nhẹ nhàng linh hoạt cởi ra một nút áo, tiếp thứ hai. cái thứ ba.

13. Chương 13: Đi Nhầm Vào Cấm Địa

Lưu Mật Nhi ngủ đến mức đầu cũng đau đớn, nhưng một chút xíu ấn tượng cũng không có, nàng kiểm tra thân thể của mình, trừ việc trên người có thêm mấy vết tím bầm, còn lại không có gì khác thường, thể nhưng có chút khả nghi là vết tím bầm này làm sao lại xuất hiện?

Nếu như không phải là phát hiện ánh mắt của Vô Trần có chút quái dị, nàng cũng không thể nào thấy trên người mình có những vết bầm tím làm người ta khó có thể mở miệng.

Nàng dĩ nhiên biết đây là cái gì. Ở hiện đại, nàng cũng đã là cô gái hai mươi tuổi, không thể nào điều thông thường này cũng không hiểu. Nhưng cơ thể không có gì khó chịu, nàng tin tưởng mình còn thuần khiết.

Từ từ mở mắt thấy gương mặt tuần tú của Phượng Cảnh Duệ, nàng cũng biết, thân phận nữ nhân của mình đã bại lộ.

Thế nhưng hắn lại không có biểu hiện gì quái dị. Hắn biết được từ lúc nào?

“Đang suy nghĩ cái gì?” Phượng Cảnh Duệ mặc một thân đồ trắng đột nhiên xuất hiện.

“Phượng Cảnh Duệ...” Hù dọa nàng như vậy thì thoải mái sao?

Phượng Cảnh Duệ nháy mắt: “Ta làm gì sai sao?”

Nhìn chằm chằm bàn tay trên vai, nàng ghét bỏ vờn hai đầu ngón tay bốc lên, đặt qua một bên. Xoay mặt ngồi ở trên lan can không chịu mở miệng.

“A Đại...”

“Cút ngay.” Lưu Mật Nhi từ trên lan can nhảy xuống.

“A Đại...”

Bỗng nhiên quay đầu, ngón trỏ của Lưu Mật Nhi chỉ vào lỗ mũi của Phượng Cảnh Duệ, ác ý mở miệng, “Nếu để cho ta nghe thấy người kêu ta, cẩn thận ta đánh người.” Bàn tay nàng chậm rãi vòng thành một quả đấm quơ quơ trước mắt hắn.

Phượng Cảnh Duệ nắm lấy quả đấm của Lưu Mật Nhi, đặt ở khoe miệng liếm liếm, cười hì hì nói, “A Đại... quả đấm của người cũng ngọt...”

Mặt nàng đột nhiên đỏ lên.

Lưu Mật Nhi cúi đầu nhìn ngón tay dính nước miếng, ghét bỏ lấy áo trắng của hắn xoa xoa, xoay người rời đi.

“A Đại.” Phượng Cảnh Duệ uất ức bĩu môi nói.

“Chớ đi cùng ta.” Lưu Mật Nhi xoay người nghiêm túc nói.

Phượng Cảnh Duệ: “Ta chỉ là muốn nói cho người biết, trở về sớm một chút.”

“Hừ!!!”

Không ai đi theo, Lưu Mật Nhi lúc này mới nhẹ thở một hơi. Thành thật mà nói nàng thật sự không biết nên lấy về mặt gì đối đãi với...cái đó... thừa dịp mình ngủ cuối cùng chiếm tiện nghi của mình, Phượng Cảnh Duệ.

Hóng gió một chút, tốt lắm.

Phượng Cảnh Duệ đi ra rừng trúc, Lưu Mật Nhi chậm rãi đi về hướng đông.

“A Đại.” Một người la hét rồi chạy đến, Lưu Mật Nhi xoay người.

Gương mặt A Hoa mừng rỡ liếc nhìn, rốt cuộc cũng thấy A Đại, nàng hưng phấn lôi kéo tay Mật Nhi, “A Đại... A Đại,... người không có bị gì sao. Lo lắng chết ta rồi. A Đại... ô ô... A Đại.” A Hoa nói xong rồi khóc.

Lưu Mật Nhi giơ tay áo xoa xoa nước mắt cho A Hoa, thấy trong tay A Hoa còn bưng đồ, nàng nhắc nhở, “Đừng khóc, A Hoa. Người nhanh đi làm việc của người đi, tối nay làm xong, người tới rừng trúc tìm ta.”

A Hoa là người đối xử với nàng tốt nhất từ khi nàng đến đây. Lưu Mật Nhi sẽ không quên.

“Rừng trúc không phải tùy tiện có thể đến là đến, đó là nơi của Cốc chủ, A Hoa không thể đến được.” A Đại tại sao có thể vào rừng trúc?

“. Ta đứng ở cửa chờ người.” Lưu Mật Nhi chỉ có thể nói như vậy.

A Hoa: “Được, vậy ta đi làm việc. Người chờ ta.”

“Ừ...Ừ...Ừ”

Nhìn A Hoa rời đi, Lưu Mật Nhi thở dài, chợt một cơn gió mát phất phơ thổi đến, trong không khí mang theo mùi nước sông nồng nặc vị cỏ xanh bay đến, làm mát mẻ nhẹ nhàng. Lưu Mật Nhi theo hướng cơn gió đi đến.

Một căn nhà rách mướp xuất hiện trong mắt của nàng, mang theo tâm tình hồ nghi chậm rãi đi vào. Lại không thấy thấy cỏ xanh, cũng không có nhìn thấy nước chảy. Nàng không khỏi có hơi thất vọng.

“Người là ai?” Một âm thanh mang theo nghi ngờ cùng kinh ngạc truyền vào trong tai của nàng.

Lưu Mật Nhi bỗng nhiên xoay người, chỉ thấy thoáng qua một mảnh tay áo trước mắt. Vừa muốn đuổi theo, ngực đột nhiên bị người đó đánh một chưởng, trong nháy mắt nàng mất đi ý thức.

Trong nháy mắt nàng ngã xuống, Phượng Dương chậm rãi đi ra, giơ tay chuẩn bị động thủ. Đang lúc này...

“Đừng.” Một bóng dáng màu trắng thoáng qua, chắn trên người của Lưu Mật Nhi. Nâng đôi tay che chở Lưu Mật Nhi, một dung nhan tuyệt mỹ nhìn Phượng Dương, “Không nên thương tổn nàng.”

Phượng Dương mắt không chớp nhìn cô gái, không nói.

“Tướng công.” Cô gái khiếp sợ mở miệng.

Phượng Dương không tiếng động thở dài một tiếng, bàn tay hần đem cô gái bế lên, xoay người đi vào bên trong nhà tối tăm.

Trở tay đóng lại cánh cửa, đồng thời trên vách tường ở đối diện cánh cửa xuất hiện một cửa đá, mà sau cánh cửa đá. Cũng là cảnh tượng khác thường.

14. Chương 14: Nói, Người Đó Có Phải Là Người Hay Không ?

Phượng Cảnh Duệ nổi giận.

Lúc ở trước mặt Lưu Mật Nhi hần chưa từng nổi giận.

Khi thấy A Hoa liên tiếp ghé đầu canh giữ ở cửa rừng trúc, hần lạnh lùng hỏi, “Người là A Hoa?”

A Hoa không nghĩ tới mình sẽ bị Cốc chủ nhớ đến, bị hần hỏi như vậy, mặt trắng xanh quỳ trên mặt đất.

“Dạ.”

“Người biết Lưu A Đại?”

“Dạ.” Chẳng lẽ là A Đại đã gây họa.

“Nàng ở nơi nào?” Phượng Cảnh Duệ nhanh chóng hỏi.

Hả? A Hoa hồ nghi nghiêng đầu, “A Đại. Vẫn chưa về sao?”

Lời này.

Phượng Cảnh Duệ hơi nheo mắt lại, nguy hiểm tiến tới gần A Hoa, “Người có gặp qua nàng?”

A Hoa đem chuyện hôm nay thấy A Đại nói. Mặt Phượng Cảnh Duệ bỗng âm trầm.

Vô Trần ở bên tai Phượng Cảnh Duệ nói “Lão gia, tiểu tử kia... có thể đã rời đi rồi.”

“Không thể nào.” Phượng Cảnh Duệ nói như đinh đóng cột.

Quay đầu nhìn A Hoa, “Người xác định người là ở Đông Sương có thấy nàng?”

A Hoa vội vàng gật đầu, “Đúng vậy. A Đại nói, hôm nay ở chỗ này chờ chàng” Nàng kể lại thật chi tiết.

Phượng Cảnh Duệ nhíu mày, gót chân chuyển một cái, thân thể hần hướng Đông Sương đi tới.

Vô Trần nhìn bóng lưng Phượng Cảnh Duệ bước nhanh rời đi, không khỏi cau mày.

Lão gia có phải quá quan tâm tên tiểu tử kia rồi hay không?

Nghĩ như vậy, Vô Trần cũng bước nhanh theo sau.

Lưu Mật Nhi phát hiện mình đang ở trong một cái sân nhà đổ nát, không khỏi có chút ảo não.

Đáng chết, người động thủ là ai cũng không có thấy rõ ràng. Cứ như vậy nằm xuống. Cơ thể toàn thân như nhũn ra, nàng phát hiện mình thế nhưng không làm gì được.

Bất đắc dĩ, nàng chỉ tốt cất giọng gọi một tiếng.

“Này, có ai không? Này, cứu mạng. Này, rốt cuộc có người hay không? Phượng Cảnh Duệ, người chết rồi sao? Tại sao vẫn chưa xuất hiện?” Bình thường không muốn nhìn thấy hắn, thì hắn lòi đầu ra, lúc cần lại không biết chạy đi chỗ nào chết rồi.

“A Đại, điều này có phải là người nhớ ta không?” âm thanh của Phượng Cảnh Duệ nhẹ nhõm lại thú vị truyền vào trong tai của nàng.

Lưu Mật Nhi bỗng nhiên quay đầu, “Người chết sao? Thế nào chậm như vậy?”

Khom người ôm nàng lên, Phượng Cảnh Duệ cười một tiếng, “Gia đốc sức chịu tội được không?”

Lưu Mật Nhi: “Cái này còn nghe được.”

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, không nhanh không chậm hướng phía rừng trúc đi ra, trong lúc đó không quên hỏi thăm Lưu Mật Nhi.

“Làm sao người lại tới Đông Sơn?”

“Ta thích.” Lưu Mật Nhi nhướn mày.

Bỗng chốc nhớ tới bóng trắng trước kia, nàng chợt nheo mắt lại, ôm cổ của Phượng Cảnh Duệ, nguy hiểm mở miệng, “Nói, người đó có phải là người hay không?”

Cúi đầu liếc nhìn nàng, Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, “Ta không biết người nói cái gì.”

Lưu Mật Nhi cho rằng hắn giả bộ. Giận: “Người còn giả bộ? Không phải là người đã thương của ta, vậy là ai? Hiện tại ta toàn thân cũng không có hơi sức.”

“Người bị thương?” Phượng Cảnh Duệ trợn to hai mắt.

Lưu Mật Nhi lườm hắn một cái, “Nói nhảm, trừ người ra, ở chỗ này ai sẽ mặc y phục màu trắng chứ? Hơn nữa nơi này là chỗ của người không phải sao? Không phải người đánh ta, vậy là người nào? Nếu không làm sao người biết ta bị thương mà ôm ta lên?”

Phượng Cảnh Duệ nghe lời của nàng... lông mày nhíu chặt, “Không phải là của ta.”

“Vậy đó là quỷ hả?” Lưu Mật Nhi hoàn toàn không tin tưởng lời nói của hắn.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, “Thật sự không phải là ta.”

Lưu Mật Nhi xoa mặt, rất dễ nhận thấy là không tin.

Khó có khi nào Phượng Cảnh Duệ không có trêu chọc nàng.

Dừng bước lại, hắn một tay giữ chặt thân thể của nàng, một tay đặt vào trong váy của nàng tìm kiếm.

Lưu Mật Nhi trợn to hai mắt, “Người làm gì thế?”

Không để ý nàng giãy giụa, Phượng Cảnh Duệ dùng sức ngăn y phục của nàng. Bởi vì hiện tại Mật Nhi mặc trên người là y phục của nam nhi, cũng bởi nàng có dáng người như cái ván giặt đồ. Không có biện pháp vì nàng ở chỗ này mới 16 tuổi sao có thể có trước lòi sau vãnh được chứ. Cho nên bên trong cũng không có mặc vải bọc ngực. Một cái yếm màu xanh dương nhạt bao lấy cảnh xuân của nàng.

Phượng Cảnh Duệ cứ như vậy xé ra, nàng cơ hồ lộ ngực lộ lưng ở trước mắt hắn rồi...

15. Chương 15: Cởi Quần Áo

“Cởi quần áo.”

Đem Lưu Mật Nhi còn đang trên giường sau, Phượng Cảnh Duệ bỗng nhiên mở miệng.

Lưu Mật Nhi nắm chặt áo, “Làm gì?”

Mới vừa rồi nhìn còn không đủ?

Phượng Cảnh Duệ hơi híp mắt giận dữ nói: “Cởi hay không cởi?”

“Nói nhảm, dĩ nhiên không cởi.”

Phượng Cảnh Duệ không lên tiếng nữa, cất bước tiến lên đưa tay mò về ngực của nàng.

‘Xoẹt’ một tiếng, áo ở trong tay của hắn trong nháy mắt rách bươm.

Lưu Mật Nhi kêu to, “Phượng Cảnh Duệ, ngươi làm cái gì?”

Không để ý tới tiếng hét của nàng, đôi mắt Phượng Cảnh Duệ nhìn chăm chăm thẳng vào xương quai xanh trắng nõn của Lưu Mật Nhi, trừ dấu vết trước đó mình đã lưu lại, còn hơi lộ ra vết ám như ngón tay. Ánh mắt hắn lạnh lẽo, đưa tay cởi cái yếm của nàng.

Lưu Mật Nhi thấy thế, trong nháy mắt thay đổi sắc mặt âm trầm, lạnh nhạt nói, “Không cho phép.”

Phượng Cảnh Duệ chỉ liếc nàng một cái, vung tay lên, Lưu Mật Nhi thấy thân thể của mình không thể động đậy.

“Phượng Cảnh Duệ, ngươi buông ta ra.” Đáng chết, hắn thế nhưng lại điểm huyết nàng.

Phượng Cảnh Duệ khom người cởi ra trói buộc trước ngực của nàng, áo ngực màu xanh dương nhạt trong nháy mắt bung ra, Lưu Mật Nhi hét một tiếng chói tai.

“Phượng Cảnh Duệ, ta muốn làm thịt ngươi...”

“Câm miệng.” Phượng Cảnh Duệ làm một bộ mặt âm lạnh, đầy sát khí.

Mắt nhìn chăm chăm thẳng vào trước ngực nàng, cái đó rõ ràng là dấu chường, bàn tay chậm rãi tiến lên sờ nhẹ vào vết thương, xác định Lưu Mật Nhi không có gì khác thường. Phượng Cảnh Duệ mới chậm chạp rũ mắt xuống.

Nhanh chóng đi ra sau, Phượng Cảnh Duệ nuốt nước miếng, thận trọng lấy chăn đắp lên người cho Lưu Mật Nhi.

“A Đại.” Hắn tươi cười mở miệng.

Lưu Mật Nhi nhìn chăm chăm ánh mắt bốc lửa của Phượng Cảnh Duệ, khuôn mặt hắn tươi cười nhìn chăm chăm thẳng vào nàng.

“Buông ta ra.” Lưu Mật Nhi thản nhiên mở miệng.

Phượng Cảnh Duệ vội vàng cẩn thận đỡ thân thể của nàng.

Để nguyên quần áo chỉ dùng chăn che lấp phía trên thân mình, nàng xoay người đưa lưng về phía Phượng Cảnh Duệ.

“Cút ra ngoài.”

“A Đại, ta chỉ là lo lắng ngươi.” Phượng Cảnh Duệ giải thích.

“Cút...”

Phượng Cảnh Duệ cẩn thận bước ra, mỗi bước đi đều xoay người nhìn Lưu Mật Nhi, hi vọng nàng có thể thay đổi chủ ý, cuối cùng vẫn biến mất ở ngoài cửa.

Trở tay đóng cửa, Phượng Cảnh Duệ biến mất trong nháy mắt. Thay bằng vẻ mặt lạnh lùng.

“Lão gia?”

“Viện Đông Sương là ai quét dọn?” Phượng Cảnh Duệ lạnh lùng nói.

“Không có ai, cái viện đó là phu nhân trước ở, sau khi Cốc chủ mang phu nhân rời đi, chỗ đó cũng không có người sửa sang lại. Nói đúng hơn là Cốc chủ không cho người khác đến gần.” Vô Trần nói nhanh.

“Thật sao?” Phượng Cảnh Duệ khẽ giương môi. “Có dấu vết hay tin tức gì không?”

“Không có.”

“Ta biết rồi.” Phượng Cảnh Duệ gạt đầu một cái. Chậm rãi đi về phía Đông Sương.

Vô Trần vội vàng đuổi theo.

“Không cần, người hãy coi chừng nàng.” Giọng nói nhẹ nhàng, Phượng Cảnh Duệ nhảy lên rồi biến mất trong nháy mắt.

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi đi vào viện Đông Sương cũ nát, đây là nơi trước đó Lưu Mật Nhi đã ngã xuống. Trong sân cỏ dại mọc thành bụi, cao gần bằng đầu gối. Hắn mặc một bộ áo trắng đứng ở trong sân viện, cặp mắt sắc bén đánh giá chung quanh,

Mở lớn cửa phòng ra lão đảo muốn ngã, hắn bước mười bậc mà lên. Không đợi đứng lại, đã nghe thấy một tiếng quát khê.

“Cút.”

Phượng Cảnh Duệ bỗng nhiên xoay người, chống lại khuôn mặt tràn đầy âm khí của Phượng Dương.

Phượng Dương tiến lên, xách cổ áo của Phượng Cảnh Duệ lên, “Cút.”

Phượng Cảnh Duệ đứng lại “Ta muốn thấy nàng.”

“Nàng không ở nơi này.”

“Không, nhất định ở chỗ này, nếu không người sẽ không đả thương người của ta.” Phượng Cảnh Duệ chắc chắn.

Phượng Dương tiến tới gần Phượng Cảnh Duệ, âm trầm mở miệng, “Nàng là người của ta, ta nói không có ở đây thì không ở đây. Người tốt nhất nhớ đi.”

“Là người nhất nàng. Là người không để cho nàng gặp ta đây.” Phượng Cảnh Duệ mắt không chế hô to.

“Nàng là thê tử của ta, nam nhân khác tốt nhất không cần gặp hay nghĩ tới.” Phượng Dương khí phách nói.

16. Chương 16: Phượng Cảnh Duệ Rất Thích Người.

Lưu Mật Nhi thấy Vô Trần đứng canh ở cửa, nàng làm mặt lạnh.

Vô Trần xoay người, im lặng.

Hừ hừ, Lưu Mật Nhi xoay người đi tới đình nghỉ mát khác trong rừng trúc, ngồi xuống.

Vô Trần đi theo rồi đứng ở một bên.

Lát sau, Phượng Cảnh Duệ chậm rãi đi vào rừng trúc. Vừa thấy nàng, hai mắt nhanh chóng tỏa sáng.

“A Đại.”

Lưu Mật Nhi: “Cút xa ta ra.”

Phượng Cảnh Duệ mếu máo nháy nháy mắt: “A Đại.”

Lưu Mật Nhi nhức đầu, “Người có thể dừng giả bộ nai tơ được hay không ? Trông người rất vô sỉ đó, có biết không? Rốt cuộc người nào đã làm vụn vỡ tính nết của người vậy hả?”

Ánh mắt của Phượng Cảnh Duệ tối sầm lại, môi khẽ nhếch lên “A Đại muốn biết sao?”

“Không muốn.”

“Nhưng ta muốn nói cho người biết.” Phượng Cảnh Duệ mở miệng nói.

Lưu Mật Nhi lấy tay bịt lỗ tai lại “Ta không muốn biết...”

Phượng Cảnh Duệ mở miệng lấy lòng, “Không cho ta cơ hội sao ?”

“Cơ hội này còn không tốt.” Lưu Mật Nhi rất nhanh chóng mở miệng.

Phượng Cảnh Duệ: “Người không nghe, ta sẽ điểm huyết đạo người.”

Lưu Mật Nhi trợn to hai mắt, “Người dám.”

Phượng Cảnh Duệ nhún nhún vai. Không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Một giây sau, Lưu Mật Nhi quay người bỏ chạy. Chạy trốn chết liền bị một đôi cánh tay mạnh mẽ ôm lại, rồi cả người bị khiêng lên trên bả vai, y bước vào gian phòng trong.

Nàng kêu to, “Buông ta ra, ta không muốn nghe...”

Phượng Cảnh Duệ vỗ nhẹ cái mõng của nàng mấy cái, cười rất vui vẻ, “Ta muốn nói. Người phải nghe.”

“Người là con vịt sao ? Bá đạo như vậy...” Lưu Mật Nhi mắng to.

“Có ý gì?”

“Con vịt ăn hiếp.”

Phượng Cảnh Duệ cười, “A Đại, người rất thú vị.” Hắn đặt nàng xuống, mặt đối mặt với nàng.

Biết mình không thể trốn thoát, Lưu Mật Nhi hắng giọng.

“Được rồi, người nói đi.” Không thể không nghe vậy thì nghe thôi.

Phượng Cảnh Duệ kinh ngạc, “Người không phải là không muốn nghe sao?”

“Không nói thì thôi.” Lưu Mật Nhi đứng dậy.

Bàn tay kịp thời cầm lấy tay nàng, khẽ dùng sức, Lưu Mật Nhi trở lại vị trí cũ.

Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, “Người đó đã thương cơ thể của người, không phải là ta.”

“Người đó là ai?” Nàng tin chắc mình không có nhìn lầm, là một Bạch y nhân. Trừ Phượng Cảnh Duệ, người nào thích mặc y phục màu trắng lại bảnh bao như vậy.

“Sư phụ ta.” Ba chữ này là Phượng Cảnh Duệ cắn răng nghiêng lợi nói.

Người kia? !

Lưu Mật Nhi lắc đầu, “Không thể nào.”

Phượng Cảnh Duệ kinh ngạc, sao nàng lại cương quyết như vậy.

Lưu Mật Nhi khẳng định, “Người quên lần trước nếu như không có lời của người, hắn đã giết chết ta rồi sao. Lần này sẽ lưu tình như vậy sao?” Ngu ngốc.

Lời của nàng... khiến Phượng Cảnh Duệ trầm mặc chốc lát.

“Người nói không sai.” Phượng Cảnh Duệ bỗng đứng lên, hai mắt tỏa sáng, “Đó nhất định là nàng. Nàng ở chỗ này. Thật ở chỗ này.”

“Nàng? Là ai ?” Lưu Mật Nhi nghi ngờ mở miệng.

Phượng Cảnh Duệ bỗng chốc ôm nàng vào lòng, “Cám ơn người, A Đại, ta rốt cuộc đã tìm được nàng. Ha ha, Phượng Dương, lần này, ta nhất định sẽ đoạt nàng đi.”

Nghe vậy, Lưu Mật Nhi nhú mày, trái tim bỗng khó chịu bị nàng đè xuống.

Liên quan gì tới nàng?

Nhưng nữ nhân kia, rốt cuộc là ai?

Phượng Cảnh Duệ buông Lưu Mật Nhi ra, sải bước đi ra, gọi “Vô Trần, Vô Trần...”

“Lão gia.”

“Ta đã tìm được nàng.” Phượng Cảnh Duệ vui vẻ kêu to.

Vô Trần kinh ngạc nhìn chủ tử, “Ngài, thật đã tìm được?”

“Đúng, ta tìm được, ta đã tìm được.” Phượng Cảnh Duệ hoàn toàn bị vui sướng làm đầu óc choáng váng.

Lưu Mật Nhi cau mày nhìn chằm chằm bộ dáng điên cuồng của hắn, nhỏ giọng hỏi Vô Trần, “Nàng đó rốt cuộc là ai?”

Vô Trần nhìn nàng, nói: ” Lão gia, rất thích người.”

17. Chương 17: Có Khoảng Trời Riêng

Cái câu ‘Phượng Cảnh Duệ thích người nhất’ của Vô Trần cứ luẩn quẩn trong đầu của Lưu Mật Nhi xua đi không được.

Nàng lại một lần nữa đi tới nơi mình bị tấn công.

Đưa tay đẩy cánh cửa cũ nát ra, nàng chậm rãi đi vào.

“Có ai ở đây không?”

Không có tiếng đáp lại, Lưu Mật Nhi hơi mím môi, đánh bạo bước lên bậc thang đi vào trong nhà.

Bên trong nhà với bên ngoài không khác lắm, nhưng có thể đoán ra nơi này trước kia cũng rất phồn hoa. Giơ tay gõ gõ bụi bặm trên bàn, nàng đảo mắt quan sát bốn phía.

Không có gì cả. Lưu Mật Nhi hơi thất vọng.

Chậm rãi đi ra khỏi phòng, lặng yên thán một tiếng, nàng một tay vịn cạnh cửa, theo thói quen định đóng cửa lại thì phát hiện cửa phòng này vô cùng nặng.

Nàng hồ nghi xoay người về phía sau cửa, Lưu Mật Nhi kinh ngạc phát hiện ở phía sau cửa không hề có một hạt bụi, nếu không phải nàng đi vòng qua phía sau đến xem xét thì hoàn toàn không chú ý đến.

Lưu Mật Nhi dùng hết hơi sức toàn thân đẩy một cánh cửa đóng lại.

Đồng thời, nàng trợn to hai mắt kinh ngạc. Nhìn vách tường đối diện bị vùi lấp xuống. Nàng ngạc nhiên đứng trước vách tường bị vùi xuống. Làm sao mới có thể mở ra...?

Nàng bỗng xoay người nhìn một cánh cửa khác.

Xoay người thử dò xét dùng sức đẩy cánh cửa khác. Thì một chuyện làm nàng kinh ngạc xảy ra.

Vách tường giống như là một cánh cửa từ từ xoay vòng. Không lâu sau giữa hai vách tường xuất hiện một cánh cửa. Từ cửa sau kia không ngừng có gió nhẹ truyền đến.

Bị lòng hiếu kỳ dẫn dắt, Lưu Mật Nhi hồ nghi đi vào. Chỉ liếc mắt một cái cả người nàng cứng đờ.

Phía sau cửa là cảnh sắc tuyệt đẹp, cảnh xuân lan tỏa khắp nơi, ánh mặt trời, gió nhẹ, nước chảy, người hầu, còn có. đàn ông.

Lưu Mật Nhi giống như là đứa bé bình thường đi nhầm nơi kinh ngạc nhìn bốn phía.

Nàng bỗng bị hấp dẫn bởi một bóng dáng màu trắng. Bước chân tăng nhanh, cất giọng gọi to.

“Này, người là ai?”

Chợt nghe thấy âm thanh xa lạ, bóng dáng màu trắng giống như bị kinh sợ, nhanh chóng xoay người.

Khi tầm mắt cố định trên người Lưu Mật Nhi, bóng người nhanh chóng né ra.

Lưu Mật Nhi vội vàng đuổi theo “Này, người đừng chạy, ta chỉ là muốn hỏi người. . . .”

Khi nàng đứng tại nơi bóng trắng đó đứng thì người đã không thấy đâu.

Lưu Mật Nhi vuốt vuốt mái tóc, “Làm gì sợ ta dữ vậy?”

Đột nhiên, một cái tay nhỏ nắm y phục của nàng, Lưu Mật Nhi xoay người nhìn thấy một đôi mắt trong sáng tinh khiết. Trong nháy mắt, nàng mất hồn ở bên trong cặp mắt này. Chắc hẳn mặt mũi cũng xinh đẹp khác thường. Đáng tiếc, bị che giấu dưới mạng che mặt.

Chủ nhân của đôi mắt lên tiếng, “Người mau rời khỏi nơi này, nếu không người sẽ xảy ra chuyện.”

Âm thanh của nàng ta giống như chim hoàng oanh, uyển chuyển du dương, như âm thanh nước chảy róc rách, rõ ràng rất dịu dàng.

Lưu Mật Nhi cầm lấy tay nàng, “Cô nương là ai?” Chỉ trong nháy mắt, nàng cảm thấy mình bị mất hồn như một nam nhân bình thường.

Nữ nhân mặc áo trắng đẩy tay của nàng ra, “Đi mau.” Nàng ta hoảng sợ nhìn bốn phía, một tay đẩy Lưu Mật Nhi.

“Cô nương rốt cuộc là ai? Lần trước đã thương ta có phải là cô nương hay không?” Trong mắt chợt lóe, Lưu Mật Nhi nắm tay của nữ nhân, “Cô nương chính là người Phượng Cảnh Duệ muốn tìm?”

Động tác của nữ nhân mặc y phục trắng dừng lại, trở tay nắm cổ tay Lưu Mật Nhi, “Người biết huynh ấy?”

Lưu Mật Nhi gật đầu.

Cô gái dường như rất kích động, “Huynh ấy. . . . Có khỏe không?”

Lưu Mật Nhi nghe vậy, lắc đầu.

Không phải là không khỏe, nhưng nàng không biết!

Nữ nhân thấy thế dường như rất thống khổ, chậm rãi buông tay Lưu Mật Nhi ra, “Ta có lỗi với huynh ấy.”

Lưu Mật Nhi hồ nghi mở miệng, “Cô nương. . . .”

“Người làm gì nàng đó?”

Bỗng một tiếng rống kinh thiên động phách vang tới, Lưu Mật Nhi muốn ngẩng đầu nhìn chỉ thấy chợt lóe trước mặt một bóng dáng, nữ nhân áo trắng ngăn trước mặt nàng.

Mà trước mặt cô nương có bóng dáng màu đen của một nam nhân.

Người tới, rõ ràng là Phượng Dương.

18. Chương 18: Mỹ Nhân Cứu Mạng

“Người đã làm gì nàng?”

Gương mặt tuần tú của Phượng Dương lo lắng, con mắt đen như mực đầy sát khí.

Cả người Lưu Mật Nhi run lên, không dám nhìn thẳng ánh mắt của Phượng Dương.

Nữ nhân áo trắng đứng ngay trước mặt Lưu Mật Nhi. Đôi mắt xinh đẹp nhìn thẳng vào Phượng Dương.

“Tướng công, cầu xin chàng. . . .”

“Câm miệng.”

Phượng Dương giận dữ “Nàng đã nói gì nàng quên sao? Nàng đã nói sẽ không gặp người ngoài, nàng đã nói mắt của nàng sẽ không nhìn ai khác trừ ta ra. Cơ Hoàn Hoàn, nàng lừa ta.” Hắn tức giận trợn to hai mắt nhìn cô nương đó nói.

Cô nương Cơ Hoàn Hoàn lắc đầu liên tục “Không phải, thiếp không có.”

“Vậy người đó làm sao tới đây được?” Phượng Dương giơ một ngón tay ra chỉ vào Lưu Mật Nhi. “Không phải nàng dẫn đến hay sao? Nàng lại muốn gặp cái tên tiểu tử thú kia có đúng hay không?”

Lưu Mật Nhi nhìn chăm chăm ngón tay đang chỉ mình, nếu như người kia là Phượng Cảnh Duệ, nàng sẽ há mồm cắn ngón tay hắn.

Đáng tiếc, không phải.

Cho nên, nàng không dám.

Cơ Hoàn Hoàn không ngừng lắc đầu “Tướng công, thiếp không có.”

Phượng Dương hừ một tiếng, cặp mắt đen láy chứa đầy sát khí quét qua người Lưu Mật Nhi đang núp ở sau lưng Cơ Hoàn Hoàn.

“Người ! Tới đây.”

Cả người Lưu Mật Nhi run lên, nàng rất sợ chết nên nắm chặt tay của Cơ Hoàn Hoàn “Đừng.”

Nghe được lời cự tuyệt, Phượng Dương tiến lên một bước. Lại bị một đôi tay nhỏ bé ngăn lại, Cơ Hoàn Hoàn đã dùng hết hơi sức toàn thân để đẩy Phượng Dương.

Ánh mắt Phượng Dương híp lại nhìn chăm chăm thê tử của mình, nhiều năm qua đây lần đầu tiên nàng có vẻ mặt như vậy đối với mình.

Ngắc đầu chống lại cái nhìn chăm chăm của Phượng Dương, Cơ Hoàn Hoàn khấn cầu y “Nàng ta đi nhầm đường, chàng thả nàng ta ra có được hay không? Thiếp không muốn nhìn thấy nơi này bị máu tươi ô nhiễm.” Nàng mở miệng khiếp sợ nói.

Phượng Dương trầm mặc.

Cơ Hoàn Hoàn biết rõ tính của Phượng Dương, nhanh chóng lôi kéo Lưu Mật Nhi chạy về phía cửa. Không biết nàng sờ soạng nơi nào mà vách tường từ từ mở ra, Lưu Mật Nhi bị nàng đẩy ra ngoài. Vách tường bị đóng lại trong nháy mắt, cái khăn che mặt của Cơ Hoàn Hoàn rơi xuống.

Trong đầu Lưu Mật Nhi in sâu một khuôn mặt kiều diễm đến chói mắt. Còn có điểm quan trọng nhất là miệng anh đào nhỏ chúm chím.

Xoay người tựa vào vách tường, Cơ Hoàn Hoàn ngưng mắt nhìn tướng công đang nổi giận. Nàng khiếp sợ tiến lên yếu ớt đưa tay lôi kéo ống tay áo của Phượng Dương.

“Tướng công.”

Phượng Dương giận: “Nàng đã nói, sẽ không gặp hắn.”

Cơ Hoàn Hoàn không nhịn được rơi lệ: “Đó là con của thiếp. Thiếp nhớ đứa bé của thiếp.”

Phượng Dương: “Nàng chăm sóc hắn năm năm rồi.” Lúc nói lời này, y khẽ cau mày, mặt mày lóe vẻ không vui.

Cơ Hoàn Hoàn: “Tướng công, Duệ nhi cũng là con của chàng, đó là con của chúng ta. Thiếp quan tâm con là bởi vì.”

Phượng Dương xoay người lại “Nàng là vợ của ta, sự chú ý của nàng chỉ được ở trên người của ta mà thôi.”

Cơ Hoàn Hoàn muốn khóc “Thiếp. Thiếp chỉ muốn nhìn đứa bé một chút.”

Bàn tay thô lỗ lau đi nước mắt ở khóe mắt nàng. Phượng Dương ôm nàng vào trong ngực, cầm chổng ở trên trán của nàng.

“Tướng công.” Ôm hông của Phượng Dương, Cơ Hoàn Hoàn mở miệng nhỏ nhẹ nói “Thiếp có thể.”

“Không được.” Phượng Dương lạnh lùng rống to.

“Tướng công.”

Không đợi Cơ Hoàn Hoàn nói dứt lời, Phượng Dương giơ tay nâng cằm của nàng lên, bá đạo ngậm chặt môi mỏng của nàng hôn mạnh mẽ.

Cơ Hoàn Hoàn ban đầu từ chối cuối cùng vẫn là đắm chìm trong nụ hôn bá đạo của y.

Vừa hôn xong Phượng Dương nâng cằm nàng lên âm trầm mở miệng, “Không cho phép nàng tự mình đi gặp hắn. Nếu không, ta sẽ giết hắn.”

Cơ Hoàn Hoàn nghe vậy thì toàn thân run lên, cắn chặt môi dưới gật đầu. Phượng Dương là người nói lời giữ lời. Hơn hai mươi năm chung đụng, nàng rất rõ điều này.

Lấy được bảo đảm xong Phượng Dương mới khom người ôm lấy Cơ Hoàn Hoàn đi vào căn phòng gần đó.

19. Chương 19: Cầm Kiếm Chém Người

Rất nhanh Lưu Mật Nhi đã nhìn thấy đồ vật trong tay nàng.

Đó là một túi tiền, một túi tiền rất nhỏ, thậm chí cũng không lớn bằng ngón út của nàng. Đây là lúc Cơ Hoàn Hoàn đẩy nàng đi ra đã nhét vào trong tay nàng.

Rất rõ ràng, vật này có quan hệ với Phượng Cảnh Duệ.

Nàng rốt cuộc có nên nói cho Phượng Cảnh Duệ biết hay không.

“Aizzz.”

“A Đại có phiền não sao?” Một bàn tay to đặt trên bả vai Lưu Mật Nhi, Phượng Cảnh Duệ nhẹ nhàng bước tới thần không biết quỷ không hay.

Lưu Mật Nhi thông thả cất túi tiền xong thì liếc nhìn Phượng Cảnh Duệ đột nhiên xuất hiện .

“Người Cốc chủ này cả ngày không có chuyện gì làm sao?”

Phượng Cảnh Duệ “Lúc ta làm việc, nàng không thấy.” Hắn nhún vai xoay người cầm lên một quyển sách, tựa vào song cửa sổ trước giường rồi ngồi xuống.

Khóe miệng Lưu Mật Nhi giật giật “Này, sư phụ người.”

“Ta không muốn nói chuyện về hắn.” Phượng Cảnh Duệ cũng không ngẩng đầu lên nói.

Hơi mím môi, Lưu Mật Nhi từ từ lấy túi tiền từ trong người ra “Người nói, đồ nhỏ như vậy, có thể là cái gì?” Nàng thờ ơ hỏi.

“Thứ gì?”

Phượng Cảnh Duệ từ từ ngẩng đầu. Bỗng chốc, động tác của hắn cứng đờ.

Lưu Mật Nhi quay đầu liếc nhìn Phượng Cảnh Duệ, yên lặng thở dài.

“Ta nghĩ thứ này là của người.”

Đặt đồ đó ở trước mặt của Phượng Cảnh Duệ xong Lưu Mật Nhi xoay người ra khỏi phòng. Để cho Phượng Cảnh Duệ có không gian riêng.

Hai tay chống cằm ngồi trên bậc thang, Lưu Mật Nhi không bắt ngờ khi thấy Vô Trần ở ngoài cửa.

“Này, Vô Trần.”

Vô Trần quay đầu nhìn nàng.

“Mẹ của Phượng Cảnh Duệ rất đẹp phải không?” Là một nữ nhân đẹp như thế dịu dàng như thế.

Vô Trần gật đầu.

“Người cũng không phải bị câm, tại sao không nói lời nào?” Lưu Mật Nhi nói bằng quơ mấy câu rồi lại tiếp tục than thở. Nàng làm như vậy đến cùng có đúng hay không.

Đang suy nghĩ lung tung thì cửa phòng sau lưng đột nhiên bị mở ra, mặt của Phượng Cảnh Duệ tức giận cầm kiếm đi ra.

Lưu Mật Nhi kinh ngạc nhìn hấn đằng đằng sát khí bộ dáng đi không quay đầu lại, kinh ngạc mà thở dốc.

Nhảy đến trước mặt của Phượng Cảnh Duệ, nàng trợn to hai mắt “Người muốn làm gì?”

“Tránh ra.” Phượng Cảnh Duệ âm trầm mở miệng.

Trong phút chốc, Lưu Mật Nhi nhìn thấy được Phượng Dương trên mặt của hấn. Nàng vội vàng đoạt lấy kiếm trong tay hấn nhưng không thành công.

Lưu Mật Nhi chống nạnh “Phượng Cảnh Duệ, ngươi muốn đi giết người.”

“Vậy thì như thế nào? Ta cũng đã giết đầy người rồi chứ không phải là một.”

Phượng Cảnh Duệ bỗng quay đầu, cặp mắt vằn đỏ lên tức giận. Lưu Mật Nhi không thể bảo đảm, bây giờ Phượng Cảnh Duệ tỉnh táo.

“Người là kẻ điên!” Lưu Mật Nhi mất khống chế hô to.

Toàn thân Phượng Cảnh Duệ run lên “A Đại!”

“Kẻ điên, người là kẻ điên! Người và Phượng Dương đều giống nhau, đều là kẻ điên!”

Không trách được hai người là cha con, kia là một nam nhân điên cuồng làm những điều tiêu cực, còn hiện tại tính tình Phượng Cảnh Duệ kỳ cục như vậy cũng không quá khó hiểu.

Phượng Cảnh Duệ nghe nàng đánh giá, không nhịn được cau mày “Ta không phải kẻ điên!”

Lưu Mật Nhi xoay người “Không hề có lý do cầm kiếm đi chém người, không phải kẻ điên, chẳng lẽ là kẻ ngu?”

“Lưu A Đại!”

“Làm gì? Người lớn tiếng với ta thì ta sẽ sợ người sao?”

Phượng Cảnh Duệ thấy thế, không nhịn được than thở “Người đó là nương của ta”

“Ta biết.” Lưu Mật Nhi nhẹ nhàng nói. Bỗng ngẩng đầu “Người không biết người và mẹ người có một thứ rất giống sao?”

Phượng Cảnh Duệ: “Thứ nào?”

Lưu Mật Nhi chỉ chỉ môi của hấn.

Cánh môi Phượng Cảnh Duệ không ngờ vô cùng mềm mại làm tay Lưu Mật Nhi run run. Chưa kịp thu hồi tay lại đã bị cái miệng ẩm áp đó ngậm chặt.

Dùng sức rút ngón tay lại, ghét bỏ xoa xoa ở trên áo trắng của Phượng Cảnh Duệ.

Lưu Mật Nhi chán ghét nói “Thật ghê tởm, ta đi vô nhà vệ sinh rửa tay.” Xoay người, che giấu khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của mình.

Khóe miệng Phượng Cảnh Duệ tự giác nhếch lên. Những nóng giận trong lòng cũng theo lời nói của nàng tiêu tán đi chút ít.

20. Chương 20: Người Chết Sẽ Không Tranh Đồ

Phù Dung uyển

Chính là nơi lần trước Lưu Mật Nhi đi nhằm vào viện của Cơ Hoàn Hoàn.

Lưu Mật Nhi liếc nhìn sau lưng Phượng Cảnh Duệ.

“Ta không muốn đi!”

Phượng Cảnh Duệ cô đơn khép mắt lại. Khẩn cầu nhìn Lưu Mật Nhi “A Đại.”

Lưu Mật Nhi bắt mắt: “Người có biết rất nguy hiểm hay không?”

Phượng Cảnh Duệ gật đầu.

Lưu Mật Nhi giận: “Vậy người còn để cho ta đi, ngộ nhờ ta một đi không trở lại thì làm thế nào?”

Phượng Cảnh Duệ bảo đảm “Sẽ không.”

Lưu Mật Nhi khinh thường lắm lắm: “Đưa ta đi gặp tử thân mà bảo không chết. Bảo đảm của hân quả không đáng tin tưởng.”

Phượng Cảnh Duệ: “.”

Cất bước tiến lên, Lưu Mật Nhi bước đi thật cẩn thận “Ta đi!”

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu “A Đại, ta chỉ chỉ là nhờ nàng đưa một thứ, nét mặt của nàng đừng như vậy.” Ngừng lại, hân nhẹ nhàng nói tiếp: “Thấy chết không sợ.”

Lưu Mật Nhi nghe vậy, liếc mắt nhìn trời, khẽ nói “Nếu như ta bị phát hiện, ta nhất định sẽ liều chết thực hiện.”

“Ta sẽ không để cho nó xảy ra!” Giọng của Phượng Cảnh Duệ vang vang có lực nói giống như bảo đảm lại như cam kết.

Lưu Mật Nhi hừ hừ. Bước lên mười bậc thang.

Phù Dung uyển bị tàn phá cũ nát, xem ra là một viện không hề thu hút, nếu như không phải vô tình bước vào, nàng khó tưởng tượng là sau lưng viện này có khoảng trời riêng.

Nắm chặt vật trong tay, Lưu Mật Nhi nhỏ giọng than thở. Bỗng có một luồng khí lạnh truyền đến, nàng rung mình một cái. Đợi đến lúc nàng phản ứng lại thì trước mặt đã tối sầm, những thứ khác nàng đều không biết gì hết.

“Này, mau tỉnh tỉnh!” Có một giọng êm ái gọi Lưu Mật Nhi tỉnh lại.

Trong sương mù nàng nhìn thấy Cơ Hoàn Hoàn đang lo lắng nhìn mình. Trong nháy mắt đó, nàng nhớ đến mục đích nàng tới đây, lập tức nắm tay Cơ Hoàn Hoàn. Lúc này, nàng dường như quên mất thân phận mình bây giờ là một người đàn ông.

Khuôn mặt nhỏ của Cơ Hoàn Hoàn đỏ lên, lúng túng rút tay của mình về “Người. . . .”

“Phu nhân, ta là. Éc.”

Không phải Lưu Mật Nhi muốn dừng lại, mà là thấy người đứng phía sau Cơ Hoàn Hoàn nên đã im miệng.

Mặt của Phượng Dương lo lắng, gương mặt tuần tú âm trầm nhìn Lưu Mật Nhi.

Lưu Mật Nhi bỗng nhiên rút người lại. Mặc dù nàng rất lớn mật ở trước mặt của Phượng Cảnh Duệ khiêu khích, đó là vì trên người Phượng Cảnh Duệ không có tản ra tín hiệu nguy hiểm.

Nàng không ngốc, bây giờ toàn thân Phượng Dương tản ra hơi thở làm người khác sợ hãi, sợ ý một chút là mạng nhỏ của nàng cũng tiêu tán. Bỗng nhiên nàng sờ sờ cổ mảnh khảnh của mình.

Mặt Phượng Dương âm trầm nói “Lấy bàn tay dơ bẩn của ngươi ra khỏi tay của thê tử ta!”

Lưu Mật Nhi lập tức làm theo.

Cơ Hoàn Hoàn lúng túng đỏ mặt, xoay người đứng ra sau lưng Phượng Dương. Không nhiều lời. Đây là ước định của nàng và Phượng Dương.

Mặt của Phượng Dương lạnh lùng nhìn Lưu Mật Nhi “Ngươi muốn chết sao?”

Tại sao người này luôn uy hiếp nàng như vậy? Hắn cho là nàng muốn sao?

Lưu Mật Nhi thuận theo tâm ý lắc đầu “Dĩ nhiên không!”

“Không muốn chết sao quay lại đây?” Phượng Dương nhếch môi cười lạnh.

Lưu Mật Nhi cãi lại: “Ngươi cho rằng ta muốn à?”

Ánh mắt của Phượng Dương vô cùng lạnh lẽo.

Lưu Mật Nhi thấy không tốt lập tức mở tay ra, một cái túi tiền nho nhỏ xuất hiện trong bàn tay của nàng, nàng vội vàng nói “Ta tới trả đồ! Lần trước ta nhặt được cái này!”

Cơ Hoàn Hoàn thấy rõ ràng vật trong tay Lưu Mật Nhi, ánh mắt chợt sáng lên, vừa muốn tiến lên thì đã nhìn thấy hai ngón tay Phượng Dương cầm lên cái túi tiền nhỏ lại gần tầm mắt của bản thân.

Cuối cùng, hắn bỗng xoay mặt, ngưng mắt nhìn thê tử.

“Cơ Hoàn Hoàn!”

Lòng Cơ Hoàn Hoàn run lên. Nhiều năm nàng đã hiểu rõ, lúc hắn kêu tên đầy đủ nàng chính là đang tức giận.

“Nàng đã nói nàng không đi gặp tên tiểu tử đó!” Phượng Dương giận dữ rống to.

Cơ Hoàn Hoàn sợ sệt rụt cơ thể lại rồi lui về phía sau mấy bước.

Phượng Dương thấy thế thì nắm nàng lại “Nàng còn muốn chạy?” Đã nhiều năm như vậy, hắn đối với nàng không tốt sao? Vì cái gì phải là nhớ cái tiểu tử thú kia, tiểu tử thú kia có gì tốt. Nàng luôn nhớ hắn, nàng rất cuộc có thấy rõ người nào đối với nàng tốt hay không?

Phượng Dương lạnh lùng buông Cơ Hoàn Hoàn ra, sải bước chính đi ra ngoài.

Cơ Hoàn Hoàn thấy thế vội vàng hỏi “Chàng đi đâu?”

Phượng Dương bỗng xoay người, nhếch môi cười tà mị “Nàng rất nhớ thương hắn sao? Vậy ta đi giết hắn. Xem nàng còn có nhớ hắn được nữa hay không.”

Người chết thì sẽ không tranh đoạt đồ vật của ta nữa...

21. Chương 21: Phụ Tử Tương Tàn

Phượng Cảnh Duệ đứng chờ hồi lâu mà Mật Nhi không xuất hiện nên trong lòng bắt đầu lo lắng.

Khi thấy tay Phượng Dương cầm kiếm từ bên trong Phù Dung yển đi ra.

Mặt Phượng Cảnh Duệ lập tức nghiêm chỉnh đợi, mắt không chớp mắt nhìn toàn thân sát khí của phụ thân. Sao sát khí kia bừng bừng trong nháy mắt, trong lòng hắn hơi sợ hãi.

Cái sát khí này khác hẳn lần trước, lần này hắn không thấy ở trên người Phượng Dương bất kỳ một tia ấm áp nào. Bây giờ hắn đã biết, lần này nhất định phụ thân sẽ không mềm lòng.

Cặp mắt hai phụ tử đối đầu với nhau, ánh mắt như muốn chém giết. Hai người giống nhau, toàn thân đều lạnh lẽo không hề có nhiệt độ.

Phượng Cảnh Duệ đánh vỡ sự yên tĩnh hỏi “Người của ta đâu?”

Khóe miệng Phượng Dương khẽ nhếch lên “Chết rồi.”

“Không thể nào!”

Không hề suy nghĩ, Phượng Cảnh Duệ lắc đầu.

Phượng Dương “Cần ta mang thi thể trả lại cho người không?”

Phượng Cảnh Duệ hừ lạnh “Ta không tin người!”

“Cũng tốt! Vậy người và hắn làm bạn với nhau đi!” Phượng Dương giơ cổ tay lên, trường kiếm trong tay bắt đầu múa như vẽ hoa. Kiếm phong tiến về mặt của Phượng Cảnh Duệ đánh tới.

Phượng Cảnh Duệ chợt thấy nguy hiểm thoáng qua, kiếm phong sắc bén lấy đi của hắn mấy lọn tóc.

Chỉ thấy một tay Phượng Cảnh Duệ sờ sờ ở trên eo, nội lực trong nháy mắt truyền vào cổ tay. ‘Keng’ một tiếng, một thanh kiếm giống với trường kiếm của Phượng Dương xuất hiện trên tay của hắn.

Phượng Cảnh Duệ trầm mặt nhìn phụ thân tính toán trong lòng.

Chỉ mới trong nháy mắt này hắn có thể cảm nhận được, Phượng Dương hôm nay phòng ngự và tấn công khác hẳn những lần trước, lần này hắn ta có sát khí tấn công mạnh mẽ.

Hai nam nhân giống nhau, cùng chung một dòng máu, lúc này kiếm phong lại trái ngược với nhau.

Không ai động thủ, chỉ yên lặng nhìn nhau.

Rốt cuộc cũng có người động.

Phượng Cảnh Duệ giơ kiếm ngang mày tấn công về phía Phượng Dương. Trong nháy mắt, kiếm phong tung tóe, hỗn loạn. Không lâu sau, Phượng Cảnh Duệ thở hổn hển nhìn Phượng Dương đứng trước mặt hắn. Tay áo trắng nõn mang theo vết máu đỏ tươi làm cho hắn có vẻ nhếch nhác.

Khác hẳn với Phượng Cảnh Duệ, Phượng Dương vô cùng nhẹ nhõm, khóe miệng khẽ nhếch lộ một nụ cười.

“Hình như người quên mất, một thân công lực của người là ai cho người!”

Phượng Cảnh Duệ cười tà mị “Ta không cần đồ của người!”

Phượng Dương “Vậy thì chuẩn bị trả lại cho ta đi!” Nhanh chóng nhích cơ thể lên, lần này mục tiêu của hắn là thiên linh(*ngay giữa trán) của Phượng Cảnh Duệ.

“Không.”

Một tiếng kêu khẽ truyền ra, tay Phượng Dương bỗng chốc dừng lại ở trán của Phượng Cảnh Duệ. Hai phụ tử đồng thời quay đầu nhìn lại.

Trong khoảnh khắc đó ánh mắt của Phượng Cảnh Duệ bỗng sáng lên, vì hình ảnh trước mắt mà trái tim đập mạnh mẽ ở trong ngực.

Phượng Dương đảo hai mắt nhìn bỗng tròn tròn, trong nháy mắt đứng thẳng người nhìn nơi phát ra giọng nói đó.

Cơ Hoàn Hoàn khom người nhặt lên nhuyễn kiếm của Phượng Cảnh Duệ đã rơi xuống, để ngang trên cổ, trong mắt chứa đầy nước mắt nhìn Phượng Dương.

Phượng Dương tiến lên một bước, nàng lui về phía sau một bước. Không ngừng lắc đầu.

“Chàng đừng tới đây.” Cơ Hoàn Hoàn cuồng loạn gào thét, đôi mắt đẫm nước mắt nhìn chằm chằm Phượng Dương.

Cầm của Phượng Dương giựt giựt, hai tay chấp sau lưng nắm thật chặt, dường như đang khống chế cái gì đó.

Cơ Hoàn Hoàn khóc không thành tiếng, tay nắm chuôi kiếm khẽ run. Nhưng lại kiên định nhìn Phượng Dương.

Phượng Dương yên lặng không nói, gương mặt tuấn tú căng thẳng nổi gân xanh, có thể dễ dàng nhìn ra hắn đang cố gắng kìm nén.

Chợt, sắc mặt của Phượng Dương thay đổi, thay đổi thành ôn hòa, dịu dàng rồi trở nên bi thương rồi lại khiếp đảm. Hắn chậm rãi tiến lên, mắt không chớp nhìn Cơ Hoàn Hoàn. Dùng giọng nói tha thiết gọi.

“Hoàn Hoàn, nàng đến đây làm gì?”

Bỗng nghe giọng nói này, tay Cơ Hoàn Hoàn run lên, nhìn trượng phu đứng trước mặt dịu dàng, nước mắt nàng còn rơi nhiều hơn nữa.

Phượng Dương thận trọng tiến lên, đưa tay nắm chuôi kiếm trong tay nàng “Hoàn Hoàn, đừng làm thương tổn mình được không?”

“Hoàn Hoàn.”

“Hoàn Hoàn.”

Phượng Dương cũng không có đẩy kiếm trong tay của nàng, chỉ đưa tay ôm thân thể run rẩy của Cơ Hoàn Hoàn, không ngừng gọi tên của nàng.

Lưu Mật Nhi thật khó khăn mới đi ra khỏi Phù Dung uyển thì thấy ngay cảnh tượng này. Vô cùng kinh ngạc, vội vàng lướt qua bọn họ đỡ Phượng Cảnh Duệ dậy “Người không sao chứ?”

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu “Không có việc gì.” Ánh mắt của hắn khóa chặt trên người đang bị Phượng Dương ôm vào thật chặt trong ngực, Cơ Hoàn Hoàn.

Không biết đã trải qua bao lâu, Lưu Mật Nhi đứng ở phía sau hắn nghe thấy giọng hắn run rẩy gọi “Nương.”

22. Chương 22: Phượng Dương Xa Lạ

Lưu Mật Nhi có thể xác định nếu như không phải mình đứng ở sau lưng Phượng Cảnh Duệ, nàng chắc chắn sẽ không nghe được giọng của hắn.

Nhưng Cơ Hoàn Hoàn nghe được.

Nương con xa cách đã mấy chục năm, đến hôm nay lại gặp mặt một lần nữa.

Cảm nhận trong lòng Cơ Hoàn Hoàn và Phượng Cảnh Duệ sợ rằng rất ít người có thể hiểu rõ.

Đẩy Lưu Mật Nhi đang đỡ mình ra, Phượng Cảnh Duệ lão đảo tiến lên nhìn Cơ Hoàn Hoàn, nữ nhân áo trắng mà hắn vô cùng yêu thương.

Nhìn lướt qua đầu vai Phượng Dương, Cơ Hoàn Hoàn thấy một nam nhân xa lạ mà đau lòng.

Người đàn ông này, chính là Duệ nhi của nàng sao?

Nước mắt giống như là trào ra từ nhiều năm tích tụ. Cơ Hoàn Hoàn mắt khống chế ôm Phượng Dương, há mồm cắn bờ vai của hắn.

Hắn để cho hai người nương con bọn họ chia lìa mười mấy năm qua. Biết rất rõ ràng đang ở rất gần nhau, nhưng không gặp nhau được.

Phượng Dương chỉ yên lặng để nàng cắn, không nói một lời. Thậm chí nụ cười trên mặt cũng không hề thay đổi.

Cái nét mặt này Lưu Mật Nhi và Phượng Cảnh Duệ chưa từng nhìn thấy. Nhưng bây giờ Phượng Cảnh Duệ hoàn toàn không phát hiện ra.

Lưu Mật Nhi nhìn chằm chằm cử động của Phượng Dương, chẳng biết tại sao càng quan sát cẩn thận, nàng càng cảm thấy tình cảm của Phượng Dương vô cùng nồng đậm, không hề thấy chút gì là gượng gượng, giả dối.

Trong thoáng chốc, Lưu Mật Nhi hơi đồng tình với Phượng Dương. Yên lặng xoay người, để lại yên tĩnh cho người một nhà bọn họ.

Đi tới rừng trúc, nàng chạm mặt Vô Trần và một cô gái mặc y phục màu xanh lá đang nói chuyện, nàng nhếch môi cười xoay người đi vào rừng trúc.

Nương con nhớ nhung, vẻ mặt phải như thế nào nàng không biết, nàng cũng không có hưởng thụ qua, cho nên trường hợp như vậy cũng không cần nàng tham dự.

Cơ Hoàn Hoàn và Phượng Cảnh Duệ nắm thật chặt tay của nhau, hành động này ở trong mắt Phượng Dương dĩ nhiên rất chướng mắt.

Dùng sức vuốt ve tay Phượng Cảnh Duệ, Phượng Cảnh Duệ đang định nổi giận, lại thấy Phượng Dương méo máo giống như uất ức nhìn Cơ Hoàn Hoàn. Trong phút chốc hấn cảm thấy hơi ngu.

Đây là hình ảnh của phụ thân mà hấn chưa từng thấy, giống như một đứa bé bị uất ức.

Cơ Hoàn Hoàn giải thích “Nương đã mấy chục năm không nhìn thấy phụ thân con như vậy rồi.” Trong giọng điệu của nàng có chứa hoài niệm.

Phượng Cảnh Duệ “Hả?”

Cơ Hoàn Hoàn nói “Cái này để sau này hãy nói. Nói cho nương nghe những năm này, con có tốt không?” Nàng tham lam nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Thật khó khăn mới nhìn thấy nương của mình, Phượng Cảnh Duệ phát hiện những năm này vẫn kiên trì tìm kiếm nương, lúc đầu khi nhìn thấy thì rất kích động nhưng sau khi tĩnh lại, giữa hai người lại có khoảng cách rất lớn. Hấn không tìm được từ ngữ thích hợp để trả lời câu hỏi của mẫu thân.

“Dạ.” Cuối cùng chỉ có thể trả lời một chữ này.

Cơ Hoàn Hoàn cũng giống nhi tử, lúng túng trầm mặc nhìn mà không biết nói gì. Đưa tay muốn chạm vào vết thương trên người hấn, lại bị Phượng Cảnh Duệ né ra.

Phượng Cảnh Duệ bỗng đứng lên, trong nháy mắt biến mất ở trong tầm mắt của Cơ Hoàn Hoàn.

Cơ Hoàn Hoàn luống cuống nhìn tay của mình “Duệ nhi.”

Là nàng nói sai cái gì hả?

Phượng Dương nắm tay của nàng, lặng yên không lên tiếng xoay người rời đi.

Cơ Hoàn Hoàn nhìn cử động Phượng Dương, thản nhiên nhếch lên một nụ cười “Tướng công.”

Bước chân của Phượng Dương ngừng lại một lát. Nắm chặt tay của nàng.

Cơ Hoàn Hoàn nắm lại tay hấn, giống như nhiều năm trước.

Sau khi đi vào Phù Dung uyển, trong nháy mắt Cơ Hoàn Hoàn bị người nào đó khiêng lên trên vai.

Giọng nói âm trầm lạnh lùng của Phượng Dương truyền vào tai của nàng.

Bàn tay Phượng Dương vỗ vào hông của nàng sau đó sờ lên cổ nàng “Cơ Hoàn Hoàn, nàng thế nhưng lại dùng cái chết để uy hiếp ta.”

Cơ Hoàn Hoàn nghe vậy nụ cười lại càng sâu hơn. Đây chính là Phượng Dương, là tướng công độc nhất vô nhị của nàng. Chưa có một ai lọt vào mắt của trượng phu nàng, ngay cả nhi tử của bản thân, ngoại trừ nàng.

23. Chương 23: Đêm Không An Phận

Lưu Mật Nhi bưng cái khay Vô Trần đưa nhẹ nhàng đi vào cửa, thấy Phượng Cảnh Duệ đang chấp tay đứng ở bên cạnh song cửa sổ trầm tư đọc sách hẩn thích.

‘Phịch’ đặt đồ lên trên mặt bàn, Lưu Mật Nhi xoay người rời đi.

“A Đại!”

Phượng Cảnh Duệ gọi nàng lại.

Lưu Mật Nhi quay đầu.

Phượng Cảnh Duệ nhún người ở bên cạnh giường nói “Ta chuẩn bị cho nàng!”

Lưu Mật Nhi nghi ngờ vừa tiến tới vừa nhìn.

Một bộ y phục nữ đơn giản chỉnh tề. Đặt ngay ngắn ở trên giường của hẩn.

Chẳng biết tại sao đột nhiên thấy bộ này quần áo, mặt Lưu Mật Nhi đỏ lên, không biết nghĩ tới điều gì.

Phượng Cảnh Duệ tiến lên trước “A Đại xấu hổ sao?”

Lưu Mật Nhi tát một cái “Cút!”

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười “Thay ra cho ta xem nhé?”

Đưa tay vuốt vải của y phục, Lưu Mật Nhi nhìn Phượng Cảnh Duệ kỳ quái.

Phượng Cảnh Duệ sờ sờ mặt “Thế nào?”

Lưu Mật Nhi chỉ vào cửa “Đi ra ngoài!”

Phượng Cảnh Duệ vươn cổ bắt mắt nói “Tại sao?”

Lưu Mật Nhi “. Người không phải nói ta thay y phục sao?”

Phượng Cảnh Duệ “. Được.”

Xác định cửa đã đóng lại, lúc này Lưu Mật Nhi mới khom người ôm lấy y phục ở trước người, xoay người đi vào phía sau bình phong.

Lúc cởi áo ra, Lưu Mật Nhi trợn tròn mắt.

Đang mặc y phục của nam nhân rất thoải mái, y phục của nữ nhân này sao lại có tầng trong tầng ngoài phiền toái như vậy, nàng không hiểu nổi!

“Ta có thể giúp người!”

Giọng điệu của Phượng Cảnh Duệ đặc biệt vang dội, còn mang theo hưng phấn.

Lưu Mật Nhi im lặng “. Không cần!”

Nói xong cảm thấy không đúng, lập tức xoay người đã thấy Phượng Cảnh Duệ dựa người cạnh bình phong, nghiêng người thản nhiên nhìn nàng.

Vừa muốn há miệng cại chứng kiến thần sắc tròng mắt của Phượng Cảnh Duệ, theo ánh mắt của hẩn nhìn.

Lưu Mật Nhi hét lên một tiếng “Phượng Cảnh Duệ!”

Phượng Cảnh Duệ lập tức giơ tay che mắt “Ta không có nhìn!”

Lưu Mật Nhi quét mắt nhìn hẩn, giận dữ nói “Giữa tay người có khe hở lớn kia, người cho rằng ta bị mù à?”

Phượng Cảnh Duệ nhìn tay của mình, cười hắc hắc “Tay không nghe lời tâm!”

“Làm sao người không nói, tiện tay.”

Phượng Cảnh Duệ uất ức “A Đại, người mắng ta!”

Lưu Mật Nhi: “Người còn không đi?”

Phượng Cảnh Duệ xoa xoa lỗ mũi, yên lặng xoay người.

Nhìn y phục trong tay, Lưu Mật Nhi tiện tay ném một cái, dù sao mình cũng không mặc, dứt khoát không mặc.

Nghe được âm thanh, Phượng Cảnh Duệ quay đầu, nghi ngờ mở miệng “Tại sao người không mặc?”

Sửa sang lại y phục, Lưu Mật Nhi đi ra khỏi bình phong, thản nhiên mở miệng “Mất người như hai chụp đèn thế kia, người cảm thấy ta sẽ cho người cơ hội ?”

Phượng Cảnh Duệ cười ha hả “A Đại, ta thế nào lại cảm thấy người rất thông minh!”

Lưu Mật Nhi ngượng ngừng cười “Cám ơn đã khen!”

Nhìn lướt qua áo ở một bên, Phượng Cảnh Duệ đưa tay cầm lên đi theo sau lưng Lưu Mật Nhi “A Đại, ta giúp người.”

“Cút!” Lưu Mật Nhi đập một cước tới.

Phượng Cảnh Duệ nhanh chóng tránh ra, cười nói “Dù sao cũng đã nhìn qua!”

Mắt nhỏ của Lưu Mật Nhi đỏ lên, đột ngột xoay người, muốn tức giận mắng. Nhưng thấy con mắt to tròn hóm sâu của Phượng Cảnh Duệ, nàng quay đầu lại theo bản năng.

Bỗng nhiên thở hắt vì kinh ngạc.

Phượng Dương đứng chấp tay sau lưng, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Hắn chậm rãi tiến lên ngăn trước mặt của Lưu Mật Nhi, ánh mắt trầm trầm nhìn phụ thân.

“Người muốn làm cái gì?”

Phượng Dương trầm mặt, nói “Cút! Bây giờ cút ngay khỏi nơi này cho ta!”

Phượng Cảnh Duệ không hiểu “Tại sao?”

“Nói người cút thì cút! Từ nay về sau, không cho phép trở về nữa!” Mặt Phượng Dương đầy sát khí, lạnh lùng mở miệng.

“Tại sao?” Lần này là Lưu Mật Nhi hỏi. Nàng cũng muốn biết.

Phượng Dương lạnh nhạt liếc nàng, ánh mắt lại quay trở về trên người của Phượng Cảnh Duệ “Không muốn đi, thì vĩnh viễn ở lại chỗ này!” Khóe môi khẽ nhếch lên, đôi tay đột nhiên giơ ra một chưởng.

Chân bàn ngay cạnh Lưu Mật Nhi nhanh chóng hóa thành một đồng đồ nát. Dọa nàng muốn nhảy dựng lên.

Phượng Cảnh Duệ âm trầm nhìn Phượng Dương. Hắn biết, đây là uy hiếp!

24. Chương 24: Người Đang Khích Lệ Ta Kéo Người Lên Giường

Nàng tại sao muốn cùng người này ở trong phòng? Nhất là lúc khăn trải giường trong phòng cuộn cuộn khí thế ngất trời.

Lưu Mật Nhi không chỉ một lần hỏi mình, lại một lần nữa nhẹ nhàng liếc mắt nhìn người bên cạnh, Phượng Cảnh Duệ đang nhìn mình không biết chán.

“Người rót cuộc nhìn đủ chưa?”

Phượng Cảnh Duệ quay đầu “Chưa.”

“Chưa? Hâm mộ người ta thì tự mình đi tìm nữ nhân đi?”

Phượng Cảnh Duệ sờ sờ cằm, tựa hồ đang suy tính “A Đại, người đang khích lệ ta kéo người lên giường sao?”

“Mẹ kiếp, người nằm yên đó đi!” Lưu Mật Nhi nổi giận nói.

Sau khi Phượng Dương qua uy hiếp, ngay đêm đó Phượng Cảnh Duệ lôi kéo nàng ra khỏi Minh cốc, dọc theo đường đi mặc kệ nàng kháng nghị bao nhiêu lần, kết quả cuối cùng đều bị người này lôi kéo lên đường.

Phượng Cảnh Duệ hoàn toàn không nói, chỉ mỉm cười liếc nhìn nàng.

Quả nhiên, Lưu Mật Nhi liếc mắt nhìn mặt đất phía dưới cách mấy trượng, giựt giựt khoe miệng, đưa tay chọc chọc Phượng Cảnh Duệ.

“Đưa ta xuống!” Nàng không phải những người có thể bay trên trời, trên tường hay trên cây .

Phượng Cảnh Duệ buồn cười mở miệng “Người mắng ta!” Ngụ ý rất rõ ràng.

Tình hình so với ngang bướng, Lưu Mật Nhi cúi đầu “Thật xin lỗi!”

Phượng Cảnh Duệ ngoáy ngoáy lỗ tai “Người nói cái gì?”

Lưu Mật Nhi cắn răng “Thật xin lỗi!”

“Người đang nói chuyện với con muỗi sao?”

“Phượng Cảnh Duệ, người đừng có được voi đòi tiên.”

Phượng Cảnh Duệ nhìn lướt qua Lưu Mật Nhi, nói nghiêm túc “Nơi này không lớn! Ta không có cơ hội được voi đòi tiên!”

Lưu Mật Nhi cắn răng “Người rót cuộc có đưa ta xuống dưới không?”

“Có bản lĩnh người tự xuống đi!” Về mặt Phượng Cảnh Duệ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười.

Lưu Mật Nhi ””

Thấy trên chọc Lưu Mật Nhi nổi giận, Phượng Cảnh Duệ vội vàng ôm chặt nàng nhảy xuống.

Trong nháy mắt hai chân đạp đất, chân Lưu Mật Nhi mềm nhũn. Phượng Cảnh Duệ kịp thời ôm lấy cơ thể của nàng, nàng mới không ngã xuống.

“A Đại, người tiếp đất thật yếu ớt!” Lời của hắn có ngụ ý.

Lưu Mật Nhi giả bộ lạnh lùng đẩy Phượng Cảnh Duệ ra “Ta chỉ bị tê chân thôi!”

“Yếu ớt mới tê!”

Lời của hắn đổi lấy một quả đấm của Lưu Mật Nhi đánh tới.

Phượng Cảnh Duệ né tránh, cười nói “Nói thật cũng bị đánh?”

“Cút!” Tìm chỗ ngồi xuống, Lưu Mật Nhi xoa chân bị tê của mình.

Phượng Cảnh Duệ và nàng cùng nhau ngồi trên bậc thang, tay chống cằm nhìn Lưu Mật Nhi.

“Nhìn cái gì?”

“A Đại, tại sao nguyện ý đi theo ta?”

Lưu Mật Nhi liếc mắt, đưa tay đấm ngực hắn “Là ta nguyện ý sao? Là ta muốn sao? Là ta vui lòng sao? Không phải là tên khốn kiếp nhà người cố gắng lôi kéo ta tới đây hay sao?”

Mỗi một câu hỏi của nàng đều nhún nhá, cao giọng hơn.

Phượng Cảnh Duệ mỉm cười đưa tay nắm ngón tay của nàng, cười nhạt “Người không cự tuyệt không phải sao?”

“ Ta có quyền cự tuyệt sao? Đánh nhau cũng đánh không lại người!”

Cúi đầu vuốt vuốt ngón tay của nàng, Phượng Cảnh Duệ nói “Nếu như người thật sự không muốn, ta có thể.”

Không đợi hắn lời nói xong, Lưu Mật Nhi bỗng đứng lên xoay người rời đi.

Phượng Cảnh Duệ cầm lấy tay nàng “Người làm cái gì?”

“Trở về. Người không phải nói là người sẽ không miễn cưỡng ta sao?” Lưu Mật Nhi nghiêm túc mở miệng.

Một ngón tay ở trước mặt nàng lắc lắc, Phượng Cảnh Duệ tiến lên trước “Ta còn chưa nói dứt lời !”

“Ta không muốn nghe!” Nhìn lướt qua phòng ở sau lưng, Lưu Mật Nhi không nhịn được mở miệng “Chúng ta nhất định phải ở cửa nhà người ta thảo luận vấn đề này sao?”

Phượng Cảnh Duệ cười lớn kéo thân thể của nàng “Chỗ này là chỗ nghỉ ngơi!”

Nhìn mình và một nam nhân bước vào, Lưu Mật Nhi hồ nghi mở miệng “Người như người cũng có ham mê rất đặc biệt!”

Phượng Cảnh Duệ hồ nghi quay đầu nhìn nàng.

“Rình coi chuyện phòng the của người ta. Đây không phải là ham mê của người sao?”

Phượng Cảnh Duệ trả lời “A Đại, người thật sự rất hiểu ta!”

25. Chương 25: Tối Nay, Không Có Giấc Ngủ Ngon

“Lão bản, một phòng hảo hạng!”

“Hai phòng!”

Lưu Mật Nhi thản nhiên cắt đứt lời của Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ bất mãn “Tại sao?”

Lưu Mật Nhi quay đầu liếc mắt nhìn hắn, thông thả ung dung mở miệng “Ta cự tuyệt cùng một phòng với. Ừm!”

Phượng Cảnh Duệ nhanh chóng che môi của nàng lại, hờ hững nhìn tiểu nhị lạnh nhạt nói “Một phòng hảo hạng!”

Lưu Mật Nhi xoay tròn mắt nhìn hắn. Đây chính là lần thứ hai nàng nhìn thấy Phượng Cảnh Duệ lạnh nhạt, xa cách, hơn nữa còn âm trầm!

Phượng Cảnh Duệ như vậy, giống như rất xa lạ.

Cho đến khi bước vào căn phòng hảo hạng, Lưu Mật Nhi mới chậm chạp hồi hồn lại, liếc nhìn nam nhân đang cười rất vui vẻ.

Theo bản năng lui về phía sau một bước, nàng háng giọng “Người muốn làm gì?”

Phượng Cảnh Duệ chà sát tay “Bây giờ chỉ có hai chúng ta?”

Hừ lạnh một tiếng, Lưu Mật Nhi xoay người đi tới giường nhỏ.

Phượng Cảnh Duệ vội vàng đuổi theo, lại bị gối đầu đập tới trước mặt làm cho dừng bước chân lại.

Ôm gối đầu, Phượng Cảnh Duệ không vui “A Đại, ngươi làm gì vậy?”

Lưu Mật Nhi nói “Ta ngủ trên giường”

Khóe miệng lập tức hiện ra một đường cong, vỗ vỗ gối đầu, Phượng Cảnh Duệ đi theo phía sau.

Vừa đẩy đẩy lồng ngực của hắn, mặt Lưu Mật Nhi không lộ vẻ gì hết, chỉ vào cái bàn “Ngươi ngủ trên bàn!”

“Tại sao?” Phượng Cảnh Duệ bất mãn “Trên giường rõ ràng đủ chỗ ngủ!”

“Ta thói quen ngủ một mình!”

“Ngươi cũng có thể tập thói quen ngủ với ta!”

“Không cần!” Lưu Mật Nhi nhanh chóng mở miệng. Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn hắn.

Hô hấp của Phượng Cảnh Duệ cứng lại, nhìn chằm chằm Lưu Mật Nhi, trong lúc nhất thời hai người không ai mở miệng.

Thở dài, Lưu Mật Nhi xoay người đi tới cửa.

“Ta ra đặt thêm một phòng!”

Hắn bỗng nhanh chóng dùng sức, cả người nàng bị kéo trở lại.

Phượng Cảnh Duệ cười mỉa “A Đại, đừng nóng giận, ta ngủ trên bàn là được!”

Lưu Mật Nhi lặng yên.

Hai người cứ như vậy trầm mặc không nói.

Chợt một âm thanh treu ghẹo truyền đến.

“Đây là lần đầu tiên thấy người uất ức như vậy trước một người. Ha ha ha!”

Theo giọng nói nhìn ra thì có một nam tử đang ngồi dựa vào thành cửa sổ.

Tay áo màu đen bởi vì gió nhẹ nhàng bay, miệng cười chúm chím, con ngươi chứa đựng thâm ý khác nhìn hai người.

Chỉ cần liếc mắt một cái, Lưu Mật Nhi tự nói với mình. Người đàn ông này nàng không thích! Yên lặng xoay người để nguyên quần áo nằm xuống trên giường, nàng coi thường sự xuất hiện của nam nhân đó, nàng nhắm mắt ngủ.

Lúc có người thứ ba xuất hiện, vẻ mặt Phượng Cảnh Duệ lạnh xuống, liếc nhìn người tới.

“Sao ngươi lại tới đây?”

“Có người thuê ta trừ tai họa là ngươi! Ta chỉ là tới xem con mối của ta mà thôi!” Nam tử khẽ cười nhảy xuống khỏi song cửa sổ, tìm ình một chỗ ngồi xuống.

Phượng Cảnh Duệ nhướng mày “Ta không biết là ta có may mắn trở thành con mối của ngươi.”

“Ngươi đã là rồi đó!” Nam tử chống cằm nhìn người trên giường “Khẩu vị của ngươi. Thật nặng.”

Nhẹ nhàng linh hoạt đứng ngăn trước mặt hắn, Phượng Cảnh Duệ mím môi “Ai muốn giết ta!”

Nam tử sờ lên cằm “Ừm. Bí mật!”

Phượng Cảnh Duệ trường chân một đạp, “Ngươi có thể lăn!”

Lần nữa nhảy lên bệ cửa sổ, nam tử hắng giọng cười một tiếng “Phượng Cảnh Duệ, lần sau tới gặp ngươi không phải là Khuất Thiên Hàn này rồi!”

Phượng Cảnh Duệ hừ hừ “Làm giao dịch thì như thế nào?” Hắn nghiêm túc đề nghị!

“Hả?”

“Thôi, ta biết là ai rồi!” Phượng Cảnh Duệ chợt cười một tiếng.

Khuất Thiên Hàn nhìn Phượng Cảnh Duệ, trong ánh mắt lóe ra vẻ khác thường, “Phượng Cảnh Duệ, ra khỏi Minh cốc. Chúng ta, bắt đầu rồi!”

Nghe vậy, Phượng Cảnh Duệ ngẩn người rồi chợt cười nói “Ta hiểu.”

Lời của hai người đàn ông này truyền vào tai của Lưu Mật Nhi đang giả vờ nhắm mắt ngủ say, nàng từ từ mở mắt.

Cái gì, bắt đầu? !

26. Chương 26: Dù Sao Cũng Phải Chết, Không Bằng Chết Trên Người Mật Nhi

Thân thể được một vòng tay ấm áp ôm chặt, Lưu Mật Nhi dụi dụi mắt, im lặng than một tiếng rồi chợt giật mình, sau đó lại ngủ tiếp.

Phượng Cảnh Duệ liếc thiên hạ đang ngủ say trong lòng đầy ý cười. Hắn vươn tay ra luồn vào áo Lưu Mật Nhi.

Đúng lúc đó, một bàn tay bắt lấy bàn tay đang làm loạn của hắn.

Lưu Mật Nhi quay sang, “Làm gì vậy?”

Phượng Cảnh Duệ cười ngượng ngùng, “A Đại, nàng đừng đề phòng ta như thế.” Dù sao những thứ nên nhìn nên sờ đều đã sờ rồi.

Lưu Mật Nhi khép chặt vạt áo, ngồi dậy, nhìn hắn một cách cẩn thận, nhìn hắn bằng ánh mắt ‘ngươi nghĩ ta là kẻ ngốc à?’.

Phượng Cảnh Duệ hắng giọng, sờ sờ cái mũi đầy mắt tự nhiên, nhếch môi, “A Đại, nàng vẫn không muốn nói cho ta biết tên nàng à?”

“...Mật Nhi, Lưu Mật Nhi!”

Phượng Cảnh Duệ nhắm khế một lát, “Mật Nhi, Mật Nhi!”

“Đủ rồi! Ngươi có phiền hay không hả?” Nàng xoay người giấu đi khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của mình.

Phượng Cảnh Duệ không ngừng gọi tên khiến lòng nàng tràn đầy cảm xúc không rõ.

Không biết là hắn có cố ý không mà cứ quẩn lấy nàng gọi không ngừng.

“Mật Nhi, Mật Nhi, Mật Nhi...”

Rốt cuộc, Lưu Mật Nhi không chịu nổi mà xoay người, phun lửa giận vào người hắn, “Phiền chết mất! Ngươi chưa dứt sữa à? Kêu cái gì mà kêu!”

Mặt Phượng Cảnh Duệ sáng ngời: “Nàng cho ta hả?”

“Cho thứ quý gì?”

“Chẳng phải nàng nói ta chưa dứt sữa sao?”

“...” Lưu Mật Nhi không nói gì, xoay người đưa lưng về phía hắn, nằm xuống.

Giọng nói đầy tiếc nuối của Phượng Cảnh Duệ truyền tới: “Không cho ta thật hả?”

Lưu Mật Nhi hít một hơi thật sâu, quyết định không đếm xỉa tới người này!

Người phía sau lưng vươn ngón trở ra chọc chọc vào lưng nàng.

Một lần, hai lần...

Lưu Mật Nhi nhắm mắt, không để ý tới!

Ba lần, bốn lần...

Lưu Mật Nhi xoay người, “Phượng Cảnh Duệ, người có yên được không!”

Một đôi mắt đen như mực nhìn nàng đầy tội nghiệp, y như nàng cái gì hấn vậy.

Một tay hấn nắm ngón tay nàng, đặt giữa bàn tay to của mình, nói, “Vừa nãy nàng nghe được hết mà?”

Lưu Mật Nhi nhìn hấn, chờ hấn nói tiếp.

Phượng Cảnh Duệ thật bị thương, “Ta bị người đuổi giết đó!” Sao mặt nàng không có chút cảm xúc nào.

Mặt Lưu Mật Nhi đen lại, “Chẳng phải bây giờ người còn sống tốt đấy sao?”

“Đó là sát thủ chưa tới!” Phượng Cảnh Duệ giải thích.

Bỗng nàng nghĩ tới một vấn đề, “Ta phải làm sao bây giờ?”

Nghe vậy, hấn càng bị thương hơn, “Bọn chúng muốn giết ta mà!”

“Cho nên ta bị người liên lụy!” Lưu Mật Nhi nói thật nghiêm túc.

Phượng Cảnh Duệ day day mi tâm, “Đây không phải là điểm quan trọng có được không?”

“Điểm quan trọng là gì?”

“Ta bị đuổi giết!”

“Cũng không phải đuổi giết ta!” Lưu Mật Nhi liếc trắng mắt.

Phượng Cảnh Duệ mở to hai mắt, sau đó mím môi, xoay người đưa lưng về phía Mật Nhi.

Vốn Lưu Mật Nhi đang nghe tới lời kế tiếp của hấn, nhin không được mà cảm thấy trong bụng nhộn nhạo.

Một tay Phượng Cảnh Duệ nắm lấy góc chăn, vừa nói đầy uất ức, “Mật Nhi không quan tâm ta. Uống công ta thích nàng như vậy. Mật Nhi là người xấu!”

Đồ sâu xa. Từng gặp người không biết xấu hổ nhưng không có ai hơn Phượng Cảnh Duệ cả!

Thấy Lưu Mật Nhi phớt lờ mình, hấn bỗng xoay người. Nàng không chú ý một chút đã bị hấn áp dưới thân. Hấn nhìn nàng đầy đắc ý, tốc độ thay đổi sắc mặt cực nhanh.

Nàng lạnh lùng nhìn hấn, hoàn toàn không lo bây giờ hấn sẽ làm gì mình.

Đúng là Phượng Cảnh Duệ không làm gì nàng nhưng cũng sẽ không buông tay dễ dàng như vậy.

Hấn đề nghị một cách nghiêm túc, “Dù sao cũng phải chết, không bằng chết trên người Mật Nhi!”

Máu không tự giác được mà tập trung trên mặt, Lưu Mật Nhi nắm chặt nắm đấm, cố gắng nhin xúc động để không vung quyền lên, nói, “Biết là ai không?”

Rốt cuộc vẫn hỏi ra miệng!

Phượng Cảnh Duệ đang cười trêu tức, nghe thấy câu hỏi của nàng thì giật mình. Chợt hấn xoay người để Lưu Mật Nhi nằm trên người mình, vùi đầu vào cổ nàng.

Hơi thở ấm áp thổi vào cổ nàng ngứa ngứa. Lưu Mật Nhi không đẩy hấn ra.

Lâu sau, Phượng Cảnh Duệ cong môi cười, “Mật Nhi, đây là muốn đi theo ta hả?”

Trả lời hấn là Lưu Mật Nhi một cước đạp hấn xuống giường.

Nhẹ nhàng lăn một vòng để ổn định thân mình, Phượng Cảnh Duệ mỉm cười nhìn bóng lưng Lưu Mật Nhi, nụ cười bên môi lạnh lạnh.

27. Chương 27: Khéo Léo Làm Chút Ké Nhỏ Để Kiếm Ít Tiền

Lưu Mật Nhi nghĩ xem vấn đề đầu tiên mà bọn họ gặp là gì?

Nhưng nàng không thể ngờ được rằng vấn đề đầu tiên của bọn họ lại là...không có tiền!

Phượng Cảnh Duệ nhìn Lưu Mật Nhi bằng ánh mắt lấy lòng, “Mật Nhi, nàng còn đang tức giận à?”

Lưu Mật Nhi nhìn hẩn, mặt không chút thay đổi, quay đầu đi, tiếp tục nhìn ngã tư đường. Không biết nàng đang tự hỏi gì.

“Mật Nhi, nàng nói chuyện với người ta đi.”

Dường như là xác định gì đó, Lưu Mật Nhi từ từ ngoảnh đầu lại, hỏi: “Y thuật của người tốt lắm đúng không?”

Phượng Cảnh Duệ gật đầu: “Tạm được.”

Lưu Mật Nhi hơi gật đầu: “Tốt lắm! Người bán thân đi.”

Nghe vậy,

Phượng Cảnh Duệ cực kỳ sợ hãi, ôm chặt vạt áo của mình, nhìn Mật Nhi bằng ánh mắt không dám tin.

“Mật Nhi, sao nàng...lại bảo ta đi bán mình?”

Lưu Mật Nhi lạnh nhạt quét nhìn hẩn, “Không đi...Vậy ta đi?”

Phượng Cảnh Duệ mím môi, “Sao ta có thể để Mật Nhi làm chuyện này được? Được rồi, đã như vậy thì để ta đi hi sinh cho?”

Nghe hẩn khoa trương kia! Lưu Mật Nhi ngược nhìn trời, trợn trắng mắt.

“Đi nhanh đi!”

Mượn một cái bàn, Lưu Mật Nhi ra hiệu bằng mắt, Phượng Cảnh Duệ ngồi xuống trước bàn.

Không cần Mật Nhi phải mở miệng, chỉ riêng bộ dáng tuấn mỹ như hoa anh đào của Phượng Cảnh Duệ cũng đủ để không ít người qua đường dừng bước lại nhìn.

Phượng Cảnh Duệ nhìn thoáng qua Lưu Mật Nhi, nhìn đám người vây quanh một chút.

Lưu Mật Nhi hắng giọng, “Các vị có bệnh gì không tiện nói ra, công tử nhà chúng ta hiểu sơ ít thuật Kỳ Hoàng*, có thể chữa bệnh miễn phí ọi người.”

(*)Kỳ Hoàng Chi Thuật : hoàng là chỉ Hiên Viên hoàng đế, Kỳ là thuộc hạ của ông ta là Kỳ Bá. Tương truyền, hoàng đế thường cùng Kỳ Bá , Lôi Công bàn luận về vấn đề y thuật, chẩn đoán và trị liệu cho bệnh nhân. Sau đó chép vào một quyển gọi là hoàng đế nội kinh tức là kỳ hoàng chi thuật, chính là kinh điển lý luận trong Trung Y.

Xem thêm: viewtopic.php?f=172&t=303576

Nàng vừa nói những lời này ra, người xung quanh xôn xao thảo luận, “Miễn phí? Không cần tiền? Không cần tiền? Có phải lừa đảo không? Làm gì có chuyện tốt như vậy?”

“Đúng vậy, đúng vậy! Trên thế giới này làm gì có chỗ nào có chuyện tốt như vậy! Mới không tin đâu!”

“Nhưng bọn họ không cần tiền, vì sao lại phải lừa chúng ta?”

Lời của tam cô lục bà truyền vào tai Lưu Mật Nhi. Nàng xoay người ra khỏi đám người, không bao lâu sau lại xuất hiện. Phượng Cảnh Duệ luôn duy trì im lặng mà nhìn nàng.

Không lâu sau, một người quần áo rách rưới, chân bị thọt ngồi xuống trước mặt Phượng Cảnh Duệ. Người đó run giọng nói, “Đùi ta...Có cách nào không? Nếu có thể chữa khỏi, ta có thể đi làm, không liên lụy tới người nhà nữa!”

Phượng Cảnh Duệ chứa ý cười, từ từ vươn tay, “Ta xem nào!”

Ngón tay thon dài đập lên cánh tay dơ trần, mặt Phượng Cảnh Duệ không hiện lên chút ghét bỏ nào. Một lát sau, hắn từ từ đứng dậy, rút ngân châm trong tay áo ra.

Nam nhân thọt chân thấy thế thì mặt run lên, nhịn không được mà đổ mồ hôi lạnh.

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, vuốt ve trên đùi nam nhân một lát rồi bỗng hạ châm.

Nam nhân thọt chân vừa định hét lên thì dường như phát hiện ra không đau lắm, nhưng vẫn căng thẳng nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ hạ châm nhiều lần rồi thu châm, đứng lên, “Được rồi! Huynh thử xem nào!”

Nam nhân thọt chân nhìn thoáng qua Lưu Mật Nhi đầy nghi ngờ. Mấy người đứng sau gật đầu, nam nhân thọt chân đứng lên, mắt cá chân run rẩy, từ từ di chuyển.

Bình thường rồi...

Người xung quanh thấy một màn này thì không khỏi kinh hô lên.

Không bao lâu sau, trước mặt Phượng Cảnh Duệ có một hàng dài.

Lưu Mật Nhi hài lòng nhếch môi cười.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói truyền tới từ bên cạnh.

“Công tử, tiền người đồng ý đưa ta đâu?”

Lưu Mật Nhi quay sang nhìn thì thấy là nam nhân chân thọt vừa rồi. Nàng mỉm cười, xoay người lôi nam nhân sang bên cạnh, lấy ra vài đồng tiền từ trên người, đặt vào lòng bàn tay hắn, “Cảm ơn đã giúp đỡ!”

Nam nhân thọt chân nhìn nàng, xoay người rời đi một cách hài lòng.

Lưu Mật Nhi lặng yên quay trở lại bên cạnh Phượng Cảnh Duệ. Người này thông thả liếc nàng một cái rồi cao giọng, “Người tiếp theo!”

Cho tới khi sắc trời dần tối, trước mặt Phượng Cảnh Duệ vẫn là một hàng dài.

“Mật Nhi, ta mệt!” Phượng Cảnh Duệ nói.

Lưu Mật Nhi gật đầu, “Được bao nhiêu tiền rồi?” Nàng nhìn thoáng qua hắn. Tuy đã nói là không thu tiền nhưng dân làng tốt bụng cảm thấy bọn họ làm vậy thật lỗ nên đều để lại chút ít tiền, còn cả một đồng lớn lương thực.

“Được hai mươi lượng rồi!”

Lưu Mật Nhi gật đầu hài lòng, “Tốt lắm, kết thúc công việc thôi!” Đêm nay có thể tìm một khách điểm tốt để nghỉ ngơi rồi.

Phượng Cảnh Duệ ôm một đồng lương thực đi theo sau Lưu Mật Nhi, không tìm được mà nghĩ rất cuộc ai mới là chủ tử?!

28. Chương 28: Mượn Ít Tiền Trên Người Sát Thủ

Một đồng lương thực được ông chủ khách điểm mua dưới sự đề nghị của Lưu Mật Nhi. Lại có doanh thu nữa.

Dưới sự kháng nghị mãnh liệt của nàng, lúc này nàng mới có một gian phòng của riêng mình. Trong phòng, Lưu Mật Nhi tính toán có nên dùng cách làm giàu như thế này không.

Bỗng, tiếng đao kiếm chạm nhau truyền tới, Lưu Mật Nhi hơi nhíu mày. Tới chỗ nào cũng gặp phải chuyện như vậy. Nhưng cẩn thận nghĩ lại thì lại không đúng.

Nàng mở cửa phòng thì thấy Phượng Cảnh Duệ đang đánh nhau với một đám người mặc đồ đen. Thấy nàng xuất hiện, Phượng Cảnh Duệ rống lên: “Về phòng!”

“A, à...” Đương nhiên Lưu Mật Nhi sẽ không ngốc mà xông lên nên đóng ngay cửa phòng lại. Dù sao thì cũng chẳng giúp được gì, tính mạng nàng rất đáng quý.

Tuy là như thế nhưng nàng vẫn không nhịn được mà nằm bò lên cửa, nhìn tình hình bên ngoài qua khe cửa.

Thành thật mà nói thì công phu của Phượng Cảnh Duệ không tệ. Ngoài Phượng Dương Thủ thì nàng không thấy ai là đối thủ của hắn. Đương nhiên, thật ra hắn cũng chưa từng thấy Phượng Cảnh Duệ đánh nhau với người khác.

Đang trong lúc suy nghĩ thì Phượng Cảnh Duệ đảo chân dài qua, người mặc áo đen bay ra ngoài trong nháy mắt. Mà ở cạnh chân hắn là một tên áo đen khác đã ngã xuống.

Mối nguy đã được xua tan, Lưu Mật Nhi đẩy cửa ra: “Giải quyết rồi hả?”

Mây đen vừa tràn đầy trên mặt Phượng Cảnh Duệ tan đi ngay lập tức. Hắn cười yếu ớt, bước lên nói lấy lòng, “Mật Nhi...”

Người này biến sắc mặt thật nhanh. Lưu Mật Nhi quét mắt nhìn hắn một cái.

Phượng Cảnh Duệ quệt nước miếng, cười: “Mật Nhi, Mật Nhi, ta có lợi hại không? Có phải nên thưởng cho ta không? Đêm nay ta ngủ cùng nàng được không? Không có nàng bên cạnh, ta ngủ không được!”

Lưu Mật Nhi đẩy Phượng Cảnh Duệ ra, khom người nhìn tên mặc áo đen đã ngã xuống bên cạnh.

Phượng Cảnh Duệ rất bi thương, “Mật Nhi không được sờ nam nhân khác!” Hắn cầm lấy tay nàng.

Lưu Mật Nhi nhíu mày, “Trên người hắn có tiền!” Ý là đừng có nhiều lời.

Phượng Cảnh Duệ liếc nhìn nàng một cái đầy kinh ngạc, sau đó vươn tay lần mò trên người tên áo đen, mò lấy túi tiền rồi quơ quơ trước mặt Lưu Mật Nhi.

“Mật Nhi, ta tìm được rồi!”

Khóe miệng tên áo đen nằm trên đất giật giật, chợt bùng vũ khí trên tay ra. Lúc này toàn thân hắn không có tí sức lực nào cả.

Lưu Mật Nhi vươn tay nhận lấy túi tiền, ước lượng trên tay một chút, lấy ra một chút bạc, đặt trên người tên áo đen, nói: “Đừng nói ta không có lòng đồng tình. Ta cho người lộ phí này!”

Khóe miệng tên áo đen lại rút rút lần nữa.

Phượng Cảnh Duệ nhìn một màn này, đôi môi mỏng nhếch lên, “Mật Nhi, có tiền rồi, có phải ta không cần phải bán thân nữa không?”

Lưu Mật Nhi nhìn hắn: “Người cho rằng kiếm được số tiền này dễ dàng lắm à?”

Phượng Cảnh Duệ: “...”

Cất kỹ túi tiền, Lưu Mật Nhi xoay người đi vào phòng, trở tay đóng cửa lại đi ngủ!

Lúc này, nụ cười trên mặt Phượng Cảnh Duệ cũng nhạt dần, ánh mắt đầy mây đen lướt qua tên mặc đồ đen trên đất, âm trầm nói: “Bảo hắn phải người hữu dụng chút! Đám áo đen các ngươi chưa đủ đâu! Hắc Bạch song y của Sát Thủ đường quá coi trọng các ngươi rồi!”

Khóe miệng tên áo đen tràn đầy lạnh lùng, “Người...”

“Đừng có mà ầm ức. Nếu các ngươi có một nửa công lực của Hắc Bạch song y thì bây giờ đã không nằm đây rồi. Cút đi!”

“Phượng Cảnh Duệ, người thật sự cho rằng không có ai động đến ngươi được à?”

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy thì từ từ xoay người, “Lời này...Ta thật không biết! Có bản lĩnh thì Sát Thủ đường tới thử nghiệm một chút đi!” Dừng lại, hắn nhìn khuôn mặt nhăn nhó của ông chủ, nói, “Không ngờ nhỉ? Chẳng lẽ muốn ở lại bồi thường thiệt hại cho ông chủ nhà người ta à?”

Tên áo đen buồn bực khụ một tiếng, gian nan đứng lên, dắt tay vài đồng bọn khác đi ra khỏi khách điếm.

Phượng Cảnh Duệ nhìn ông chủ một chút, khuôn mặt tuần tú chứa ý cười, “Ông chủ này, đừng lo lắng, sáng mai sẽ đền cho ông!”

Ông chủ thấy vị công tử này biến sắc mặt cực nhanh thì lập tức gật đầu, không nhin được mà toát mồ hôi. Người ở đây hôm nay đều có lai lịch cả.

Đi ngang qua cửa phòng Lưu Mật Nhi, Phượng Cảnh Duệ nhin không được mà cười nhẹ.

Nô lệ của tiền bạc này!

29. Chương 29: Rương Vàng Bạc Đưa Tới Cửa

Vô Trần đứng trước Trúc Uyển nói chuyện với một nữ nhân nâng một cái rương, xuất hiện trước mắt Phượng Cảnh Duệ và Lưu Mật Nhi. Buông cái rương xuống, nữ nhân rút một cuốn sổ trong ngực ra, đứng lại.

Phượng Cảnh Duệ nhìn lướt qua cái rương rồi nhìn Vô Trần và nữ nhân một chút.

Hắn nhíu mày, “Đây là cái gì?”

Vô Trần không nói gì, chỉ mở cái rương ra.

Trong phút chốc, trước mắt Lưu Mật Nhi sáng ngời. Một rương toàn bạc tỏa sáng lấp lánh. Thật là một cái rương đầy, vền vẹn một rương.

Thấy tiền, mi tâm Phượng Cảnh Duệ càng cau chặt thêm, “Sao các người biết?”

Chuyện hắn không có tiền chỉ xảy ra hai ngày gần đây, sao Vô Trần lại xuất hiện?

Vô Trần ho nhẹ một tiếng, “Lão cóc chủ có chuyện muốn nói!”

Hắn biết ngay nhất định ông già này sẽ phái người đi theo mình.

Phượng Cảnh Duệ nhíu mày, “Nói gì?”

Đầu tiên Vô Trần nhìn lướt qua Phượng Cảnh Duệ rồi xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía mọi người.

Lưu Mật Nhi nhíu mày, cùng Phượng Cảnh Duệ nhìn nhau.

Vô Trần nói, “Lão cóc chủ bảo thuộc hạ chuyển nguyên văn cho người.”

“Ừm!” Chắc chắn lời này chẳng có gì hay ho cả.

“Tiểu tử thú, con không có tiền thì lão tử cho con. Có người muốn mạng của con, lão tử sẽ phái người che chở con. Nhưng có một điều, không được bước vào Minh Cốc một bước, không được cướp đoạt nữ nhân với lão. Nếu không lão tử sẽ không cho người toàn mạng mà về.” Vô Trần truyền nguyên văn lời Phượng Dương cho Phượng Cảnh Duệ.

Vừa dứt lời, Phượng Cảnh Duệ lập tức xù lông, “Liên quan gì tới ông ta? Sao ông ta biết?”

Vô Trần ho nhẹ một tiếng, “Lão cóc chủ phái người đi theo người. Lúc thuộc hạ quay về báo cáo thì phu nhân biết được. Lúc này lão cóc chủ mới đưa tiền sang.”

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy thì hơi sững sờ, “Sao bà biết?” Dựa vào kinh nghiệm ngày trước thì ý muốn bảo vệ của ông già với mẹ cực kỳ biến thái. Chắc chắn lão sẽ tránh không cho bà biết.

Vô Trần cùng nữ tử vẫn luôn nói chuyện với hắc nhìn nhau, hắng giọng, nói, “Phu nhân cũng không biết người đi vắng.”

Lần này Phượng Cảnh Duệ đã hiểu. Lão già đuổi mình ra ngoài, mẹ muốn đi tìm nên mới nghe được mấy lời này.

“Sao các ngươi lại tới?” Hắc ghét có người trước mặt sau lưng cho nên lúc rời đi cũng không gọi hai người Vô Trần theo.

“Phu nhân bảo tiểu nhân tới bảo vệ người. Còn Vô Ngân thì lão cốc chủ phái đi...quản sổ sách!” Lúc nói xong lời cuối cùng thì Vô Trần không nhịn được mà nhếch môi.

Phượng Cảnh Duệ: “...”

Nhắc tới Vô Ngân, Lưu Mật Nhi quay sang nhìn thoáng qua. Thì ra nữ tử này tên là Vô Ngân! Rất đẹp, nhưng cũng lạnh lùng như Vô Trần vậy.

Ngay lúc Lưu Mật Nhi đánh giá Vô Ngân thì Phượng Cảnh Duệ cầm lấy cổ tay nàng, nịnh nọt nói, “Mật Nhi, ta có tiền rồi!”

Lưu Mật Nhi nhướn mày, “Sau đó?”

“Ta có thể khỏi phải bán thân nữa không?”

Lưu Mật Nhi giả vờ cân nhắc, lâu sau mới gật đầu, “Tạm thời vậy!” Dù sao thì cũng đã có danh tiếng, sau này tiền sẽ càng ngày càng nhiều.

Phượng Cảnh Duệ thở ra một hơi đầy khoa trương, “Mật Nhi, nàng thật tốt!”

Lưu Mật Nhi nhìn Phượng Cảnh Duệ đầy kỳ lạ, sau đó nàng đảo mắt nhìn Vô Trần, nói một cách nghiêm túc, “Chủ tử các ngươi có bệnh!!”

Vô Trần nhướn mày.

Phượng Cảnh Duệ kêu lên, “Mật Nhi, nàng rửa ta!”

Không thèm quan tâm tới lời rống của Phượng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi nghiêm mặt, nói, “Đừng nghi ngờ. Hắc có bệnh thật!”

“Mật Nhi...”

Vô Trần hắng giọng, nói, “Vô Trần không hiểu!”

“Hắc thích bị ngược đãi. Ta đói rồi!” Nửa câu trước là nàng nói với Vô Trần, nửa câu sau là nói với Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ cầm lấy tay nàng ngay lập tức, “Đi, ăn cơm thôi!”

Bị người kéo chạy đi, Lưu Mật Nhi vội vàng quay lại nhìn Vô Trần, “Tiền...”

Phượng Cảnh Duệ im lặng.

Chưa bao giờ thấy người thích tiền như vậy! Đây là vẻ mặt thoáng hiện lên trên mặt Vô Trần và Vô Ngân.

30. Chương 30: Nghỉ Đêm Ở Cửa Miếu Gặp Người Lạ

Có tiền nên tự nhiên cũng không cần Phượng Cảnh Duệ phải lao động vất vả. Hơn nữa còn có thêm hai người Vô Trần và Vô Ngân quản lý nên một nhóm bốn người rất thoải mái.

Lưu Mật Nhi cũng không phát hiện ra bọn họ thế này là như đang lẩn trốn, ngoài chuyện tỉnh thoảng có vài sát thủ xuất hiện đánh đánh giết giết. Nhưng những lúc đó, chẳng cần Phượng Cảnh Duệ phải ra tay thì Vô Trần đã thu phục rồi.

Sau vài lần, Lưu Mật Nhi cũng cảm thấy những sát thủ này căn bản đến là để chơi đùa. Hình như bất ngờ thấy hấn, tiện tay giết giết. Về phần có thể giết được hay không thì còn tùy. Mà người phải những sát thủ này tới chắc cũng biết được năng lực của Phượng Cảnh Duệ. Mỗi lần bọn họ tới đều qua loa cho xong việc rồi nhanh chóng rời đi.

Hoàn toàn là đi ngang qua ư...

Sau này được Vô Trần giải thích thì Lưu Mật Nhi mới biết những tên sát thủ này được phân thành từng cấp.

Hắc, Bạch, Lam, Hồng, Thanh!

Theo ấn ký được khắc sâu trên tay sát thủ thì hình như đều chưa vượt qua cấp Lam. Về điểm này, người muốn giết Phượng Cảnh Duệ cũng không tập trung, hoàn toàn không cần biết bọn họ có thành công hay không.

Ngày hôm đó, bọn họ lỡ mất khách điểm, đành phải trú chân trong một ngôi miếu đổ nát một đêm.

Thừa dịp Vô Trần và Phượng Cảnh Duệ ra ngoài săn thú, Lưu Mật Nhi nhìn Vô Ngân vẫn không nhiều lời, hỏi, “Người muốn giết Phượng Cảnh Duệ là ai?”

Vô Ngân nhìn lướt qua nàng, nói bằng giọng điệu lạnh lẽo, “Không biết!”

Lưu Mật Nhi sờ sờ mũi. Hình như người này không thích nàng? Vì sao? Cho tới bây giờ nàng chưa nói được vài câu với người này mà? Chẳng lẽ...

“Người thích Phượng Cảnh Duệ à?” Nàng thốt ra theo bản năng.

Vô Ngân nghe vậy thì lập tức trừng lớn hai mắt, nhìn nàng bằng ánh mắt hoảng sợ, vẻ mặt không dám tin.

Nhìn bộ dáng của nàng không giống hả?! Lưu Mật Nhi buồn rầu nghĩ.

“Mật Nhi, nàng muốn hù chết Vô Ngân à?” Lúc này, một tay Phượng Cảnh Duệ cầm con thỏ hoang, cất bước đi tới.

Lưu Mật Nhi quay đầu nhìn, không đành lòng nhìn cảnh tượng máu tanh này, chợt xoay mặt đi, “Chẳng lẽ người cũng nghĩ là mình biến thái tới mức làm nàng sợ sao?”

Phượng Cảnh Duệ: “...Nàng dọa Vô Ngân rồi!”

Lưu Mật Nhi quay sang nhìn bộ dáng bàng hoàng của Vô Ngân. Nàng không rõ, “Vì sao? Đúng là hình tượng chủ yếu nhau mà!”

Không đợi Phượng Cảnh Duệ nói, Vô Ngân lắc đầu ngay lập tức, “Ta không cần!” Vẻ mặt hoảng loạn.

“Ặc...” Lần này Lưu Mật Nhi càng thêm khó hiểu.

Thấy bộ dáng ngẩn người của nàng, Phượng Cảnh Duệ vỗ vỗ đầu nàng, cười, “Ta chỉ muốn Mật Nhi thích thôi!”

Lưu Mật Nhi:“...”

Lúc nàng lại nhìn về phía Vô Ngân thì chỉ thấy nàng ta dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái mà nhìn mình.

Lưu Mật Nhi mất tự nhiên, sờ sờ mặt mình, nói đầy khó hiểu, “Bộ dạng ta rất kỳ quái à?”

Phượng Cảnh Duệ quay sang, cười nhạt, “Không có!”

“Vây...”

“Vô Ngân chỉ khâm phục nàng mà thôi!” Phượng Cảnh Duệ giải thích.

Lưu Mật Nhi trừng lớn mắt, “...Khâm phục ta?” Sao nàng lại cảm thấy ánh mắt này thoát nhìn rất khủng bố nhỉ.

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, nói không nghiêm túc lắm, “Nàng ấy chỉ khâm phục nàng thôi, sao dám như thế với ta!”

Nghe vậy, khoe miệng Lưu Mật Nhi giật giật, “Có gì mà không dám?”

Phượng Cảnh Duệ cười thần bí, điểm điểm lên chóp mũi nàng, “Chỉ có nàng không sợ ta!”

Bỗng Lưu Mật Nhi ngẩn ra, nhìn nụ cười cưng chiều nơi khoe môi hân. Người này, động tác này có phải quá tự nhiên không!

Mặt nàng trầm xuống, đánh bốp một cái lên tay hân.

“Bỏ móng vuốt ra!”

Phượng Cảnh Duệ vẫy vẫy tay. Nữ nhân này đánh đau quá! Hân vừa định nói thì trước cửa miếu bỗng tối sầm lại nên giương mắt nhìn.

Một nữ tử phục sức dị tộc, mang theo hai nam nhân nhìn rất hung thần ác sát vào cửa.

31. Chương 31: Công Chúa Miêu Tộc Động Chân Tình

Người bình thường thấy bên trong miếu có người cũng sẽ tránh đi? ! Dù sao đây cũng là xâm phạm quyền riêng tư của nhau! Lưu Mật Nhi âm thầm suy nghĩ.

Nhưng ba người này lại khác biệt. Rõ ràng thấy bên trong miếu có người cũng không lui ra chỗ khác. Chuyện này làm cho bọn người Phượng Cảnh Duệ khẽ nhủ mảy. Nhưng bọn họ cũng không lên tiếng, xuất môn tại ngoại (*ra khỏi nhà thì phải tùy thuộc vào bên ngoài) bọn họ không để ý những thứ này!

Mùi thơm của thức ăn càng ngày càng đậm hơn, ánh mắt của ba người nọ đang nằm nghỉ tam bên kia cũng không ngừng quét qua.

Nhóm người Lưu Mật Nhi vốn không phải là người thích nhiều chuyện, cũng sẽ không có bỗng dưng thiện lương nên làm như không thấy.

“Đặt Mỗ, ta muốn ăn!” Nữ tử mặc đồ dị tộc mở miệng yêu cầu, trong giọng nói có ý không cho cự tuyệt.

Nam nhân có tên Đặt Mỗ từ từ tiến lên, Lưu Mật Nhi yên lặng chờ đợi.

Ngoài dự đoán của mọi người, bộ dáng của Đặt Mỗ mặc dù như hung thần ác sát, nhưng hân lại đứng trước mặt Lưu Mật Nhi đỏ mặt không nói làm cho nàng muốn mỉm cười.

Đặt Mỗ đỏ mặt mở miệng “Lương khô của chúng tôi đã dùng hết rồi, không biết có thể hay không.” Hân nhìn miếng thịt chín, không nhận được nuốt nước miếng.

Hì hì

Lưu Mật Nhi không nhận được bật cười, thật không nghĩ tới một nam nhân thô tục lại có vẻ mặt xấu hổ như vậy.

Phượng Cảnh Duệ quay đầu lại “Không cho!”

Lời vừa dứt, nữ tử mặc trang phục dị tộc nhảy lên “Người dám!”

Phượng Cảnh Duệ chỉ lười biếng nhếch lông mày lên, không rãnh để ý!

Nữ tử đó đột ngột chạy tới, hai tay chống nạnh chỉ vào Phượng Cảnh Duệ “To gan, người dám cãi lời của bản công chúa!”

Công chúa? !

Lưu Mật Nhi trợn to hai mắt, thiết hay giả? !

Môi Phượng Cảnh Duệ khẽ nhếch lên, từ từ lặp lại “Không cho!”

“Cho.”

Lưu Mật Nhi và Phượng Cảnh Duệ đồng thời mở miệng.

Phượng Cảnh Duệ đảo mắt nhìn Mật Nhi, nét mặt bất mãn nhìn nàng.

Lưu Mật Nhi làm như không thấy, từ từ đứng dậy “Có thể cho cô nương! Nhưng không thể lấy không! Cô nương mua đi!” Mặc dù đã có tiền, nhưng thời điểm có thể kiếm tiền nàng sao có thể cự tuyệt được.

Nữ tử tất nhiên không thuận ý. Bỗng xoay mặt nhìn Lưu Mật Nhi muốn nói nhưng lại không nói. Thật lâu sau, nàng từ từ xoay người “Đạt Lực, mang bạc ra!”

Kiểm tiền đương nhiên tốt, Lưu Mật Nhi cúi đầu đưa tay về phía Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ bất mãn chu miệng, vẻ mặt không cam lòng đặt thức ăn lên trên tay của nàng “Mật Nhi, ta nướng rất lâu!”

“Dù sao cũng đều là ăn, vào bụng người nào không phải đều giống nhau sao? Kiếm được tiền là tốt rồi!” Vừa nhận vừa đưa cho nữ tử “Cho cô nương! Bạc đã nhận hàng liền trao.”

Sau đó chuyện xảy ra ngoài dự đoán của mọi người.

Lúc nữ tử nhận thức ăn đột nhiên nắm cánh tay Lưu Mật Nhi cười duyên. Tốc độ biến đổi sắc mặt nhanh đến mức hoàn toàn có thể so sánh với Phượng Cảnh Duệ.

“Công tử, người tên là gì?”

Lưu Mật Nhi há hốc mồm nhìn qua nữ tử đang ôm cánh tay của mình, đáy lòng lạnh đến mức buồn nôn. Một dự cảm xấu ập vào lòng.

Phượng Cảnh Duệ bỗng tách hai người ra, phòng bị nhìn nữ tử, nét mặt lo lắng “Làm cái gì đó?”

Thấy Phượng Cảnh Duệ, trong nháy mắt nữ tử đó trợn to hai mắt “Mắc mớ gì tới người? Cút ngay!”

Nói xong còn thò đầu ra nhìn Lưu Mật Nhi, bộ dáng then thùng “Công tử. Người.”

Bộ dáng nữ tử then thùng động lòng người khiến Lưu Mật Nhi rung mình. Nhanh chóng lùi về phía sau mấy bước cách xa nữ tử. Giao do Phượng Cảnh Duệ xử lý.

Phượng Cảnh Duệ vung ống tay áo lên, nữ tử bị chấn động chân nhích xa, may mắn Đạt Lực đỡ được, trong nháy mắt nữ tử lắc mình ổn định cơ thể.

Nữ tử bỗng nhiên trợn to hai mắt “Đạt Lực, Đạt Mỗ, ta muốn công tử kia!” Nàng dậm chân chỉ vào Lưu Mật Nhi.

Mật Nhi đang hưởng thụ mỹ vị nghe vậy giật mình trợn to hai mắt, trở tay chỉ vào bản thân “Ta?”

“Không sai, chính là người! Ta muốn thành thân với người, ta muốn sinh con cái với người!” Nữ tử hất cằm lên nói.

Trong nháy mắt Mật Nhi sững sờ!

32. Chương 32: Nói Dối Có Người Thương

“Vị công chúa điện hạ này, cô nương đã đi theo chúng tôi ba ngày, đủ chứ? !” Lưu Mật Nhi không chịu nổi nhìn đám người của vị công chúa này.

Nghe nàng tự giới thiệu thì nàng ta tên là Diệp Ly Tâm, công chúa của Miêu tộc mang theo hai người Đạt Lực và Đạt Mỗ tới tham gia đại hội võ lâm một tháng sau! Sẵn tiện du sơn ngoạn thủy.

Nhưng kể từ đêm đó nàng nói với Mật Nhi những lời nói hùng hồn như vậy thì cứ đi theo sau lưng bọn họ.

Diệp Ly Tâm cong môi đỏ mọng lên, đôi mắt xinh đẹp tỏ vẻ không vui.

“Ta không muốn, ta muốn đi theo người! Ta nói, ta muốn thành thân với người, sinh con cái với người!”

Nữ nhân này thật đúng là thẳng thắn!

Lưu Mật Nhi xoa xoa hàng lông mày “Ta sẽ không thành thân với người!” Đừng nói là sinh con nít. Nàng có thể có, nhưng là tự mình sinh!

“Ta mặc kệ, ta là công chúa, ta muốn người thế nào thì người phải như thế đó!” Hai tay Diệp Ly Tâm chống nạnh nói.

Lưu Mật Nhi xoay ngón giữa chỉ vào Phượng Cảnh Duệ đang đứng ở một bên “Cô nương nhìn hẩn đi. . . . Mi thanh mục tú, vô cùng tuấn đạt (*đẹp trai)! Cô nương tại sao không chọn hẩn? !”

“Mật Nhi” Phượng Cảnh Duệ kêu to.

Vô Trần và Vô Ngân nhìn nhau đồng thời lui về phía sau một bước cách xa vòng bão táp.

Diệp Ly Tâm lại đưa đáp án là “Ta không muốn một ‘Tiểu bạch kiếm’ (*kiểu yếu đuối, thư sinh) Mẫu thân của ta nói, nam nhân có dáng dấp dễ nhìn không đáng tin cậy.”

Lưu Mật Nhi im lặng. Nhìn lướt qua Phượng Cảnh Duệ, trong lòng thầm nghĩ: Mẹ cô nương nói quả thật không sai !

Vừa sơ sẩy một chút thì Diệp Ly Tâm đã ôm cánh tay của Mật Nhi “Lưu công tử, chàng có phải định bụng sẽ lấy ta rồi hay không?” Thuận tiện cọ xát vào y phục của nàng.

Lưu Mật Nhi im lặng nhẹ nhàng rút cánh tay của mình ra, đưa tay kéo Phượng Cảnh Duệ ngăn ở trước người mình.

Diệp Ly Tâm thấy nàng đi thì vội vàng đuổi theo. Lại bị Phượng Cảnh Duệ ngăn lại.

“Không cho phép đi theo chúng ta nữa!” Phượng Cảnh Duệ lạnh lùng nhìn nàng.

Diệp Ly Tâm trợn mắt “Ta càng muốn đi!”

Phượng Cảnh Duệ làm mặt lạnh “Còn đi theo chúng ta nữa thì ta sẽ không khách khí!” Bàn tay to của hẩn sờ lên hông, đột nhiên nắm nhuyển kiếm trong tay.

Đây là uy hiếp!

Diệp Ly Tâm nhìn Phượng Cảnh Duệ, cắn răng nghiêng lợi nói “Người dựa vào cái gì mà quẫn ta như vậy?”

“Một chiêu giết chết người, có phải có thể hay không? !” Phượng Cảnh Duệ nhanh chóng đặt nhuyển kiếm ở trên cổ của Diệp Ly Tâm. Mặt đầy sát khí mở miệng.

Đạt Lực, Đạt Mỗ hai người muốn tiến lên thì Phượng Cảnh Duệ vung ống tay áo lên. Trong nháy mắt Vô Trần gia nhập, hai người nhanh chóng bị điểm huyết đạo không thể nhúc nhích.

Lưu Mật Nhi thấy thế tức giận mở miệng “Phượng Cảnh Duệ, đủ rồi! Dọa đứa nhỏ như vậy thì người làm sao ăn nói với phụ mẫu của người ta?”

Phượng Cảnh Duệ quay đầu cười, từ từ thu hồi nhuyển kiếm, ‘tách’ một tiếng đặt kiếm trở về bên hông, lấy lòng nói “Mật Nhi, người ta chỉ nói giỡn với cô nương này một chút mà thôi!”

Lưu Mật Nhi cười “Tốt nhất là như vậy!”

Phượng Cảnh Duệ gật đầu “Đương nhiên là như vậy!”

Lưu Mật Nhi không để ý tới hẩn, ngược lại nhìn Diệp Ly Tâm “Diệp cô nương, cô nương đừng đi theo chúng tôi nữa.”

Diệp Ly Tâm không vui “Ta không muốn! Ta muốn đi theo người!”

Lưu Mật Nhi “Ta sẽ không thành thân với cô nương!”

Diệp Ly Tâm tự tin nói “Người nhất định sẽ!”

Lưu Mật Nhi lắc đầu cười khổ “Ta sẽ không!” Nữ và nữ thành thân? Cổ đại sẽ khác hiện đại sao?

Diệp Ly Tâm tức giận “Người nhất định sẽ thành thân!”

Lưu Mật Nhi kiên trì “Ta sẽ không thành thân với cô nương!”

Diệp Ly Tâm “Người. . . .” Nàng nhúu mày, chần chờ dang hai tay ra , giờ tay lướt qua trước mắt Lưu Mật Nhi. Chợt nhếch môi cười “Người nhất định cần ta theo người!”

Nét mặt Lưu Mật Nhi chấn động hoảng hốt, chợt lắc đầu lạnh nhạt nói “Người đã làm gì với ta?”

Chỉ thấy Diệp Ly Tâm vừa muốn há mồm, lập tức phát hiện một chương đánh tới, không đợi nàng phản ứng. Ngực đã bị một chương, trong nháy mắt cả người bay ra ngoài. Rơi vào nơi cách Lưu Mật Nhi ba bước trên đất. Lập tức phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

Lưu Mật Nhi kinh ngạc. Trước mắt chợt lóe, Phượng Cảnh Duệ hơi thu lại mày kiếm, cặp mắt lạnh lùng, quanh thân tản ra sát khí khiến người nhìn Diệp Ly Tâm.

Phượng Cảnh Duệ cầm trường kiếm trên tay, lạnh nhạt nói: “Đưa thuốc giải ra đây!”

33. Chương 33: Tiểu Gia Vô Lại Ghen

Diệp Ly Tâm sợ hãi nhìn Phượng Cảnh Duệ đứng cầm kiếm, nàng buồn bực ho một tiếng “Người dám làm ta bị thương?” Ở Miêu Cương, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám đối xử với nàng như vậy.

Phượng Cảnh Duệ âm trầm nhếch môi, mắt lạnh nói: “Có gì mà không dám?” Cổ tay xoay nhẹ, lạnh lùng nói: “Đưa hay không đưa?”

Diệp Ly Tâm tức giận nói: “Không đưa!”

“Vậy ta sẽ giết người!” Phượng Cảnh Duệ tức giận.

Thấy Phượng Cảnh Duệ thật sự nổi giận, Lưu Mật Nhi ngăn lại “Phượng Cảnh Duệ!”

“Tránh ra!” Phượng Cảnh Duệ cau mày.

Lưu Mật Nhi trừng mắt “Đây là chuyện của ta, không có quan hệ với người!”

Phượng Cảnh Duệ làm mặt đáng thương, nói “Mật Nhi!”

“Cái gì? Ta không nói sai! Người mặc kệ ta!” Lưu Mật Nhi quay đầu từ từ đi tới trước mặt của Diệp Ly Tâm, đỡ nàng ta lên rồi quan tâm hỏi “Diệp cô nương, cô nương không sao chứ?”

Nâng tay áo lau vết máu nơi khóe miệng, Diệp Ly Tâm cười tươi “Lưu công tử, công tử đau lòng vì ta? !”

Lưu Mật Nhi ngạc nhiên. Vị công chúa Miêu tộc này thật sự là. . . . thắng thắn, đáng yêu! Nàng dịu dàng cười “Xem ra cô nương không sao!”

Diệp Ly Tâm kêu to “Ta có. Ta có! Công tử quan tâm ta, lo lắng cho ta!”

Lưu Mật Nhi mở ra tay ra “Thuốc giải cho ta!”

Diệp Ly Tâm nhìn lòng bàn tay trắng nõn của Mật Nhi, mím môi sờ sờ ở trên người, lấy ra một viên thuốc tròn đặt vào bàn tay của nàng “Vâng!”

Lưu Mật Nhi cúi đầu nhìn nhìn rồi từ từ cười “Cám ơn!”

Trong nháy mắt mắt của Diệp Ly Tâm đỏ ửng. Nhìn Mật Nhi mà toàn thân lạnh run.

Nắm thuốc trong tay, Mật Nhi nhú mày “Không cần phải cực khổ!”

“Không cực khổ, mau ăn!” Phượng Cảnh Duệ đoạt lấy viên thuốc trong tay của nàng, nhét vào trong miệng Mật Nhi.

Lưu Mật Nhi không hiểu nhìn hắn “Người không sợ nàng cho ta độc được?”

“Không sợ!” Về mặt Phượng Cảnh Duệ không biểu lộ gì nói.

Người này làm sao vậy? Lưu Mật Nhi nhìn về phía hai người Vô Trần và Vô Ngân. Giữ tay của Phượng Cảnh Duệ “Người khó chịu?”

Phượng Cảnh Duệ liếc nàng “Ta rất tốt!”

Lưu Mật Nhi “Vậy sao người lại mất hứng như vậy?”

Phượng Cảnh Duệ “Ta nào có?”

“Người hỏi bọn họ đi. Người có mất hứng hay không?” Lưu Mật Nhi chỉ vào Vô Trần và Vô Ngân hỏi.

Phượng Cảnh Duệ lập tức quay đầu, nhìn hai người.

Vô Trần và Vô Ngân nhanh nhẹn lắc đầu, đồng thanh nói “Thuộc hạ không có!”

Phượng Cảnh Duệ hơi mím môi, quay đầu nhìn Lưu Mật Nhi “Bọn họ nói không có!”

Lưu Mật Nhi ngượng ngùng cười “Tùy người, thích thì không tức giận!” Hất tay của hắn ra.

Phượng Cảnh Duệ đuổi theo “Mật Nhi, ta không có tức giận!”

“Ta không quản người tức giận hay không tức giận!” Lưu Mật Nhi nhìn Đạt Lực, Đạt Mỗ vẫn không nhúc nhích, nói “Người còn không giải huyết cho người ta!”

Phượng Cảnh Duệ khẽ phát tay, Vô Trần tiến lên giải huyết đạo của hai người ra. Hai người nhanh chóng lắc mình đến bên cạnh Diệp Ly Tâm.

Đoàn người cứ một trước một sau đi như vậy, bảy người vào khách điểm chia làm hai bàn. Vừa ngồi xuống, lúc Vô Ngân chia đĩa đã nhỏ giọng nói cho Lưu Mật Nhi biết.

“Lão gia là ghen tỵ người có quan hệ với Diệp cô nương đó!” Đi theo chủ tử lâu như vậy, nàng chỉ nhìn qua có thể thấy rõ.

Lão gia đơn giản chỉ là ghen tỵ Mật Nhi cô nương có thể không cần tốn nhiều sức đã tìm được thuốc giải, để cho chủ tử cảm thấy bản thân vô dụng. Dĩ nhiên chỉ là ghen tỵ mà thôi!

Động tác của Lưu Mật Nhi hơi ngừng lại. Liếc mắt nhìn Vô Ngân khó hiểu, không rõ ý tứ của nàng ta! Bỗng mắt nàng sáng lên “Hắn thích Diệp Ly Tâm?”

Vô Ngân nghe vậy, giật mình. Lặng yên! Nàng cuối cùng vì sao biết sao chủ tử thích nàng ta rồi. Nàng ta và chủ tử, hoàn toàn giống nhau.

Lưu Mật Nhi vừa định nói tiếp, Diệp Ly Tâm đã tiến lên trước “Lưu công tử, công tử thích ăn cái gì, công tử chọn đi!”

“Cám ơn!” Lưu Mật Nhi nhe răng cười.

“Đừng khách khí. Người làm gì thế?” Diệp Ly Tâm đang nói nhưng vì giữa hai người đột nhiên xuất hiện một cái đầu nên dừng lại.

Nhìn bên ngoài Phượng Cảnh Duệ đang cười nhưng trong lòng không cười, cầm cổ áo của Diệp Ly Tâm thuận tay ném một cái. Sau vồ vồ tay “Không cần chăm sóc người của ta!”

Diệp Ly Tâm xù lông “Cái gì là người của người? Lưu công tử là tướng công tương lai của ta!”

Phượng Cảnh Duệ hừ hừ “Tướng công tương lai? Đó là người của ta!”

‘Phốc’ Mật Nhi phun một ngụm trà lên trên mặt của Phượng Cảnh Duệ.

“Ai là người của người!”

34. Chương 34: Sát Thủ Cũng Cần Phải Treo Đầu Dê

“Ai là người của người? !” Lưu Mật Nhi giận dữ đập bàn. Diệp Ly Tâm lập tức đồng ý hòa theo.

“Đúng vậy, đúng! Ai là người của người? Cùng lắm thì bản công chúa chuộc Lưu công tử là được!” Diệp Ly Tâm vỗ ngực phách lối.

Phượng Cảnh Duệ hừ mạnh một tiếng. Đoạt lại Lưu Mật Nhi giữa đầu đặt chén nước lên môi nàng.

Lưu Mật Nhi trừng hai mắt căm tức nhìn.

Phượng Cảnh Duệ nhú mào, khiêu khích mở miệng “Thế nào?”

Lưu Mật Nhi: “. Không có việc gì!”

“Hừ!”

Đứa nhỏ này thật ngây thơ! Đây là chuyện Lưu Mật Nhi tổng kết ra. Đồng thời cũng an ủi mình, cần gì tranh đua với một đứa nhỏ cơ chứ!

Phát hiện ánh mắt Mật Nhi nhìn hẩn, Phượng Cảnh Duệ bắt mẫn.

“Người dùng ánh mắt đó là sao?”

Lưu Mật Nhi nhún vai, chỉ cười không nói! Đứa bé luôn hiếu kỳ thế này.

Phượng Cảnh Duệ nhú mào, vừa muốn mở miệng thì cổ tay rung lên, tay vốn đang nắm chén nước thì rơi ra ngoài. Cách chỗ bọn họ không xa có mấy người rút đao chém tới.

Hừ lạnh một tiếng, không đợi Phượng Cảnh Duệ động thủ, Vô Trần đã bắt đầu chiến đấu, trong lúc Vô Trần và những người đó đánh đến mức long trời lở đất.

Cái gọi là hai quả đấm không địch lại bốn tay, dần dần Vô Trần cũng thua trận. Phượng Cảnh Duệ đột nhiên rút kiếm gia nhập trận chiến.

Mắt Lưu Mật Nhi không chớp nhìn tính huống trận đấu, mặc dù nàng không biết võ, nhưng cũng nhìn ra những người này và những người lần trước đấu với Phượng Cảnh Duệ khác nhau, lần này bọn họ hình như lợi hại hơn nhiều.

Nhưng. ánh mắt của nàng liếc nhìn trên cánh tay sát thủ, vẫn là Thanh Y(*tên nhóm sát thủ) nhưng nàng cảm giác có gì đó khác.

Chợt Diệp Ly Tâm tiến lại, nhỏ giọng nói với Mật Nhi “Không ngờ, sát thủ Đường cũng làm những thứ treo đầu dê bán thịt chó như thế này.”

Lưu Mật Nhi căng thẳng “Có ý tứ gì?”

Vô Ngân ngăn ở trước mặt của Mật Nhi nhỏ giọng nói “Những người này không phải Thanh Y!”

Bấy giờ Phượng Cảnh Duệ dường như cũng đã phát hiện, ánh mắt lạnh lùng, bên hông sờ nhuỷn kiếm bên hông, hẩn không khách khí nữa. Giơ tay đẩy ống tay áo sát thủ ra, quả nhiên không phải Thanh Y.

“Sát thủ Đường cũng chơi trò hề này sao!”

Sát thủ nhìn lướt qua ống tay áo, sắc mặt nhanh chóng thay đổi. Nếu như không phải là nhiệm vụ này kết thúc không thành, bọn họ cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy! Ai bảo Phượng Cảnh Duệ không chết. Đường chủ không phải thuộc hạ tốt nên bọn họ chỉ có thể làm như vậy.

Cẩn rằng quyết định không để ý tới lời nói của Phượng Cảnh Duệ, sát thủ giờ đao đi lên.

Lưu Mật Nhi cau mày nhìn Phượng Cảnh Duệ, hai tay không tự chủ nắm thành quyền. Đôi mắt lo lắng nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Ngay từ lúc biết không phải là Thanh Y, trừ Diệp Ly Tâm ở ngoài thì Vô Ngân, Đạt Lực và Đạt Mỗ cũng gia nhập.

Dường như phát hiện có thể dùng nàng để uy hiếp, sát thủ nhào tới. Vô Ngân tiến lên ngăn lại, rốt cuộc vẫn không chiếu cố hết được.

Sau khi Lưu Mật Nhi thoát khỏi nhất kiếm nguy hiểm, dưới chân bị chặt thành những khối gỗ lộn xộn. Nàng không cẩn thận giẫm phải, té xuống.

‘Á’ một tiếng, Lưu Mật Nhi xoa mắt cá chân của mình, cẩn thận hoạt động cơ thể. Tình huống đã như thế, không giúp được gì thì tối thiểu cũng không nên liên lụy.

Phượng Cảnh Duệ liếc mắt nhìn nàng một cái, lấy đà nhảy tới bên cạnh nàng, ôm ngang hông nàng rồi đem Mật Nhi lên xà nhà “Ngồi ở chỗ này đừng động đấy!”

Cẩn thận ôm mắt cá chân của mình, Lưu Mật Nhi gật đầu, khiếp sợ nuốt nước miếng, thật là cao!

Xác định Lưu Mật Nhi không có nguy hiểm nữa, lúc này Phượng Cảnh Duệ mới phi thân xuống dưới. Đánh mấy hiệp, sát thủ Đường áo lam dần dần ngã xuống, trừ Phượng Cảnh Duệ, những người khác ít nhiều gì cũng có vết thương. Lưu Mật Nhi nhớ tới Diệp Ly Tâm. Vừa ngẩng đầu thấy nàng đang ở một chỗ khác trên xà nhà phát tay với nàng.

Lưu Mật Nhi lặng lẽ thở nhẹ một hơi. Xem ra, hai người Đạt Lực và Đạt Mỗ đã chăm sóc nàng rất tốt.

35. Chương 35: Nếu Muốn Tin Người Có Chút Khó

Nếu muốn tin người có chút khó

Lưu Mật Nhi bị thương ở chân, Phượng Cảnh Duệ im lặng không nói cúi đầu chữa trị. Thật ra thì Lưu Mật Nhi cho là hấn cố ý chĩnh nàng.

Xác định mắt cá chân của nàng không có vấn đề xong, Phượng Cảnh Duệ khoanh tay, mặt lạnh lùng quay đầu đứng nhìn những tên sát thủ ngã ở dưới chân.

Phượng Cảnh Duệ soãi chân bước đến, tức giận đập lên ngực sát thủ “Là ai sai khiến các ngươi làm?”

Sát thủ cẩn rằng, nhịn đau “Nhận tiền thì giết người!”

Phượng Cảnh Duệ khẽ nhếch môi mỏng “Thủ hạ của Khuất Thiên Hàn càng ngày càng kém đi rồi!”

Sát thủ ngạc nhiên “Người biết Đường chủ của chúng ta?”

Phượng Cảnh Duệ hừ lạnh.

Lưu Mật Nhi kinh ngạc nhìn Phượng Cảnh Duệ. Khuất Thiên Hàn, không phải là người đêm đó sao.

Bọn họ rốt cuộc là có quan hệ gì?

Khập khiễng bước đến, Lưu Mật Nhi ngồi xổm người xuống, nhìn sát thủ nói “Hỏi người một chuyện?”

Thấy nàng, sát thủ bật thốt lên theo bản năng “Trên người ta không có tiền!”

Lời này vừa nói ra, lúc này Lưu Mật Nhi mới nhớ tới thì ra người này chính là tên sát thủ lần trước.

Nàng cười ha ha “Hôm nay ta không cần tiền của người, hỏi người, nếu như muốn tìm Đường sát thủ của các người để nhờ giết người thì liên lạc người nào?”

Nghe vậy, Phượng Cảnh Duệ nhảy ra “Mật Nhi, nàng giết ai? Tìm ta! Ta giúp nàng!”

Lưu Mật Nhi chơ hấn một ánh mắt khinh bỉ “Người? !”

Phượng Cảnh Duệ bắt mẫn “Mật Nhi, làm sao nàng lại xem thường ta như vậy?”

Lưu Mật Nhi hừ hừ “Ta không phải xem thường người, mà sự thật ngay trước mắt.” Nàng nhìn mắt cá chân của mình ám hiệu.

Khóe miệng Phượng Cảnh Duệ giật giật “Đây là ngoài ý muốn!”

Lưu Mật Nhi nhướn mày “Lần thứ nhất, ta ở ngay trước mặt người, bị Diệp Ly Tâm dùng độc.”

Phượng Cảnh Duệ hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Ly Tâm. Người đứng sau làm mặt vô tội nháy mắt.

Lưu Mật Nhi nói tiếp “Lần thứ hai, ta ở ngay trước mặt người, chân bị thương. Người thấy chuyện tình như thế đó, người lại nói như vậy, có sức thuyết phục sao?”

Phượng Cảnh Duệ “.”

Vô Trần và Vô Ngân im lặng lui về phía sau một bước, khóe môi khẽ nhếch.

Diệp Ly Tâm cả gan mở miệng “Đúng vậy, đi theo bên cạnh hấn rất nguy hiểm, không bằng công tử đi theo bản công chúa, làm phò mã của bản công chúa, bản công chúa nhất định có thể bảo vệ chu toàn!”

Lời của nàng ta bị mọi người xem như không biết.

Lưu Mật Nhi tiếp tục nhìn sát thủ “Người vẫn không trả lời ta!”

Sát thủ rên lên một tiếng, liếc mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ còn chưa thu hồi chân to.

Lưu Mật Nhi không để ý tới ám hiệu của hấn, hỏi “Rốt cuộc muốn liên lạc người nào?”

Sát thủ im lặng, thật lâu mới mở miệng “Chúng tôi không biết là người nào. Nhưng chỉ cần hấn nhận thì mặc kệ bao nhiêu tiền, chúng tôi đều phải làm!”

Lưu Mật Nhi mặt bưng tỉnh hiểu ra “Ồ!” Sau đó đứng dậy ngồi xuống ghế, gương mặt trầm tư.

Sát thủ ngạc nhiên “Ta cho người biết rồi !”

Lưu Mật Nhi “Sau đó?”

Sát thủ “Người không cảm thấy người nên thả ta ra sao?”

Lưu Mật Nhi buông tay “Cũng không phải là ta đập người... Người nói với ta cũng vô dụng!”

Sát thủ “.” Người cùng đi chung với Phượng Cảnh Duệ quả thật đều không bình thường.

Lúc này, Phượng Cảnh Duệ càng thêm thêm mắm thêm muối nói “Chỉ cần Mật Nhi mở miệng, ta sẽ thả hấn!”

Lưu Mật Nhi giả bộ cân nhắc, cuối cùng nói “Ta mệt rồi!”

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy, âm trầm cười nói “Này, chúng ta tiếp tục!”

Sát thủ “.” Mẹ, rốt cuộc người nào nhận nhiệm vụ này!

Đợi đến khi Lưu Mật Nhi nhìn Phượng Cảnh Duệ lần nữa, sát thủ đã không còn ở đây!

Lưu Mật Nhi lơ đãng hỏi “Người rốt cuộc không nhận được giết hết rồi sao?”

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu “Ta không làm chuyện không phân biệt tốt xấu như vậy!”

Lưu Mật Nhi “Vây.”

Phượng Cảnh Duệ khẽ mỉm cười, nhìn Diệp Ly lòng nói nói: “Cám ơn!”

Diệp Ly Tâm chấp tay “Đừng khách khí, chỉ cần người khiến Lưu công tử lấy ta là được!”

“Nằm mơ!”

Lưu Mật Nhi ngạc nhiên nhìn hai người, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là nhìn Vô Ngân và Vô Trần tìm kiếm đáp án.

Vô Trần nói “Diệp cô nương đưa cho Cốc chủ một ít thuốc!”

“Để làm gì?” Lưu Mật Nhi khó nén được hưng phấn nhìn hấn.

Vô Trần “. Dừng để cởi quần áo!”

Lưu Mật Nhi từ từ quay đầu lại, nhìn Phượng Cảnh Duệ “Cốc chủ nhà các người. Sở thích thật đặc biệt!”

Khẩu vị của người cũng đủ nặng! Đây là tiếng lòng của Vô Trần!

36. Chương 36: Mỹ Nhân Có Bệnh Mời Thần Y

Hai tuần liên tiếp, chuyện để Lưu Mật Nhi bị thương ngay dưới mí mắt mình thật khiến Phượng Cảnh Duệ bị đả kích mạnh.

Lưu Mật Nhi nhìn bộ dáng không cam lòng của hấn thì an ủi: “Thật ra thì người không cần phải vậy. Ta không quan tâm đâu!”

Phượng Cảnh Duệ vì nàng không tin mình nên cắn răng nói: “Sẽ không có lần nữa đâu!”

Lưu Mật Nhi nhún vai, cho tới bây giờ nàng đều nghe tai trái ra tai phải với những lời cam đoan thế này.

Diệp Ly Tâm vẫn không chịu tách ra khỏi bọn họ như cũ. Hai người Đạt Lực và Đạt Mỗ đương nhiên là theo bảo vệ công chúa. Như vậy bọn họ vốn là bốn người, giờ thành bảy người.

Một ngày nọ, Lưu Mật Nhi không nhịn được mà hỏi Phượng Cảnh Duệ: “Không phải cha người nói phái người bảo vệ người à? Sao lúc người bị giết lại không xuất hiện?” Không phải là lừa hấn chứ?!

Phượng Cảnh Duệ cười, “Ông ta chỉ đồng ý bảo vệ mạng của ta chứ không phải bảo vệ ta!”

Lưu Mật Nhi không hiểu, “Ý là sao?”

“Không hiểu thì thôi!”

Lưu Mật Nhi rất nghi ngờ.

Đoàn người vónd đ L q đđi không mục đích, thấy thành trấn thì ở, thỉnh thoảng còn có thể nghỉ đêm ở rừng núi. Cuộc sống như vậy cũng thoải mái.

Đi tiếp tới một thành trấn không nhỏ, Lưu Mật Nhi cố quan sát mấy thứ sắc sỡ xung quanh, trên tay còn đeo theo Diệp Ly Tâm.

Hai người Đạt Lực và Đạt Mỗ nhìn bọn họ. Vô Trần đi lên trước, “Gia, xung quanh có rất nhiều người giang hồ!”

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, “Ta biết!”

Vô Trần, “Chúng ta...”

“Không sao.”

Chủ tử đã nói vậy, Vô Trần làm thuộc hạ tự nhiên sẽ không có ý kiến khác mà chỉ đứng sau lưng Phượng Cảnh Duệ.

Đi chưa được mấy bước, chỉ thấy đám người Phượng Cảnh Duệ bị bao vây. Lưu Mật Nhi thầm giật mình, nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Không biết Phượng Cảnh Duệ lấy từ đâu ra một cái quạt, cầm trong tay ngấm ngấm, coi như không thấy đám người đang vây mình.

Thấy Lưu Mật Nhi căng thẳng, hần ung dung cười nói, “Sao vậy?”

Lưu Mật Nhi véo hần, thấp giọng nói, “Ngươi là kẻ mù à? Không thấy có nhiều người vậy hả?”

Phượng Cảnh Duệ quay đầu lại, đám người vây quanh từ từ tách ra thành một con đường, một ông già ăn mặc hoa lệ từ từ bước tới. Phía sau ông ta còn có một cỗ kiệu hoa lệ. Trong kiệu thỉnh thoảng truyền ra tiếng ho nhẹ, nghe tiếng thì chắc là một nữ tử.

Ông già dừng lại trước mặt Phượng Cảnh Duệ, cỗ kiệu sau lưng cũng được đặt xuống.

Ông già chấp tay, nói: “Phượng cốc chủ!”

Phượng Cảnh Duệ nhìn xung quanh một vòng, chỉ căn quạt vào mình, “Ta?” Hần ngốc nghếch ngơ ngác hỏi.

Lưu Mật Nhi hoàn toàn không biết Phượng Cảnh Duệ đang đùa gì, có điều thái độ thản nhiên của hần khiến nàng yên tâm.

Ông già cười nói, “Sớm nghe nói cốc chủ Minh Cốc xuất cốc du lịch, trước kia đã cứu không ít người ở trần nhỏ. Xin mời cốc chủ chữa bệnh cho tiểu thư nhà ta!”

Người này nói là mời nhưng nhìn đám người vây xung quanh thì chứng tỏ là bắt cóc!

Phượng Cảnh Duệ cười ha ha, đồng tử như mực nhìn lướt qua xung quanh, “Thế trận không nhỏ!”

Ông già gật đầu, “Xin mời!”

Nếu người khác thì đã bắt đắc dĩ đi theo nhưng Phượng Cảnh Duệ không phải bọn họ. Hần thuận tiện dựa vào người Lưu Mật Nhi, cười nhạt, “Ta mệt!”

Khóe miệng ông già co giật, “Tại hạ đi chuẩn bị kiệu!”

“Không cần, không phải đây cũng có à? Ta đi cái kiệu đó là được rồi. Không cần phiền phức thế đâu!” Phượng Cảnh Duệ ngăn ông già lại.

Ông già quay lại nhìn, “Đó là kiệu của tiểu thư nhà ta.”

Phượng Cảnh Duệ, “Còn có thể ra cửa thì chứng tỏ chưa chết được! Chắc tại hạ không cần phải nói thêm về quy củ của Minh Cốc chứ?”

Ông già nghe vậy thì lạnh mặt, “Vậy Phượng cốc chủ không cứu?”

Phượng Cảnh Duệ phe phẩy quạt, “Sai, là quy củ! Có tiền lệ thì với giang hồ mà nói không phải là tự sát vào mặt mình à?”

“Nếu hôm nay lão thân nhất định phải mời cốc chủ cứu người thì sao?”

Phượng Cảnh Duệ cười to, thân thể bỗng nhấc lên, bay về phía cửa kiệu. Một lát sau, giọng nói dừng dừng của hần truyền tới, “Này, để tiểu thư nhà ngươi chết một lần rồi ta sẽ cứu!”

Ông già tức giận, “Ngươi...”

37. Chương 37: Ba Điều Luật Không Cứu Của Minh Cốc

Phượng Cảnh Duệ ngồi trên nóc kiệu, ung dung mở miệng nói với Lưu Mật Nhi, “Mật Nhi, nàng có muốn lên đây không? Phong cảnh đẹp lắm?”

Nháy mắt, ánh mắt của mọi người rơi vào người Lưu Mật Nhi, còn nàng thì im lặng.

“Khụ, mấy năm rồi mà Phượng công tử vẫn không thay đổi, vẫn ham chơi như thế!”

Một trận tiếng ho truyền ra, màn kiệu nhấc lên, một đôi gót sen bước ra khỏi kiệu. Nữ tử mặt quần áo màu trắng bước ra. Thân thể mềm mại cao ráo xinh đẹp khiến người ở đây kinh ngạc tán thán, vội vã muốn nhìn xem diện mạo của nữ tử có dáng người như thế.

Gương mặt nhìn, đôi mắt lấp lánh ánh nước chứa chút lo lắng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt vô cùng chứa nụ cười thản nhiên nhưng cũng mê người tới cùng.

Lưu Mật Nhi nhìn nữ tử này bằng ánh mắt tán thưởng, thật xinh đẹp.

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi, “Hoàng Phủ tiểu thư chịu ra khỏi kiệu rồi à?” Hân hờ hững mỉa mai.

Hoàng Phủ tiểu thư cười nhạt, hơi nhún người: “Có lẽ với công tử!”

Phượng Cảnh Duệ ngửa đầu nhìn trời, dường như ở đó có thứ gì đó thu hút hẳn hơn.

Thấy tiểu thư hạ kiệu, ông già vội vàng tiến lên, “Tiểu thư!”

Hoàng Phủ tiểu thư che miệng, “Mạc quản gia, không có gì đáng ngại!” Nàng đẩy tay ông già ra, ngửa đầu, “Phượng công tử không định xuống à?”

Phượng Cảnh Duệ: “Phong cảnh trên đây rất đẹp!”

Lưu Mật Nhi nghe thế thì không nhìn được đ L q đũa giật giật khóe miệng, nhưng cũng biết lúc này Phượng Cảnh Duệ không vui.

“Hạ nhân mạo phạm, xin Phượng công tử đừng tính toán!” Hoàng Phủ tiểu thư khẽ nói.

“Là rất mạo phạm, định bồi thường cho ta à?” Phượng Cảnh Duệ nhún mày.

Hoàng Phủ tiểu thư gật đầu: “Miễn là tiểu nữ làm được!”

Phượng Cảnh Duệ, “Nàng làm được...” Dừng lại, hân cao giọng hô lên với Lưu Mật Nhi, “Mật Nhi, cần bao nhiêu phí tổn thất tình thần?”

Lưu Mật Nhi, “...Vô Ngân, chúng ta còn bao nhiêu bạc?” Nàng quay sang nhìn Vô Ngân - người quản sổ sách.

Vô Ngân mở sổ sách ra, “Không thiếu tiền!”

Lưu Mật Nhi cân nhắc, “Chúng ta đã dùng bao nhiêu bạc?”

Vô Ngân, “Ba trăm lượng!”

Lưu Mật Nhi gật đầu, “Vậy để bọn họ bổ sung cho đủ đi!” Nàng rất thích cảm giác vàng bạc đầy hòm.

Vô Ngân lật sổ trên tay, gật đầu.

Phượng Cảnh Duệ có tính lực rất tốt, nghe vậy thì cười ha ha, thật không làm hân thất vọng!

Lần này Hoàng Phủ tiểu thư cũng nhận ra người nói lời giữ lời thật sự ở đây. Nàng bước từng bước nhẹ nhàng tới trước mặt Lưu Mật Nhi.

“Vị công tử này...”

“Là cô nương!” Phượng Cảnh Duệ lắc mình một cái tới sau lưng Lưu Mật Nhi, bàn tay to đặt lên vai nàng, nói.

Ngoài Vô Trần và Vô Ngân, ánh mắt những người khác đều rơi vào trên người Lưu Mật Nhi.

Diệp Ly Tâm kêu to, “Nữ?!”

Phượng Cảnh Duệ hừ một tiếng! Nếu không phải bởi Mật Nhi là nữ nhân, sao có thể có gì với Diệp Ly Tâm được. Hắn đã sớm làm thịt Diệp Ly Tâm rồi!

Diệp Ly Tâm kêu to, “Sao nàng lại lấy ta?”

Mây Phượng Cảnh Duệ nhủ lại, “Người muốn chết à?”

Diệp Ly Tâm rút cổ, biến sự biến thái của hắn nên nàng không có can đảm đi trêu chọc hắn.

Gật đầu hài lòng, Phượng Cảnh Duệ đ L q đquay sang nhìn Hoàng Phủ tiểu thư, “Đa tạ Hoàng Phủ tiểu thư đã đặc biệt đón tiếp, chúng ta còn có việc, đi trước!”

“Chờ chút...” Hoàng Phủ tiểu thư lấy lại tinh thần, “Huynh thật không thể cứu ta à?”

Phượng Cảnh Duệ quay lại, “Hoàng Phủ tiểu thư không có bệnh, cần gì ta cứu! Hắn là Hoàng Phủ tiểu thư nên biết quy củ của Minh Cốc!”

“Quy củ gì?” Lưu Mật Nhi hỏi.

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi, “Không chết không cứu! Nữ tử không cứu! Tâm tình không tốt không cứu!”

“Hả?” Lưu Mật Nhi há to miệng, “Tại sao?”

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, không phải quy định của hắn, sao hắn biết?

Hoàng Phủ tiểu thư cô đơn cúi đầu, “Không thể phá lệ ạ?”

“Có thể. Hoàng Phủ tiểu thư muốn chết một lần à?” Phượng Cảnh Duệ cười nói.

“Không!” Mạc quán gia vội vàng bước lên, “Người không thể tổn thương tới tiểu thư nhà ta!”

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, “Là các người đưa tới cửa!”

38. Chương 38: Chiêu Độc Ác Cường Bức Đổ Lại Nữ Trang

“Người và tiểu thư nhà họ Hoàng Phủ có giao tình gì à?”

Trong khách điểm, Lưu Mật Nhi hỏi Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ hỏi, “Sao lại hỏi như vậy?”

Lưu Mật Nhi nhún vai, “Các người quen nhau!”

Phượng Cảnh Duệ cười ha ha, “Mật Nhi thật thông minh!”

Lưu Mật Nhi ngoài cười nhưng trong không cười, nói, “Cảm ơn!”

Giọng điệu Phượng Cảnh Duệ bỗng lạnh đi, nói, “Nàng nói xem sẽ thế nào nếu ta giết Hoàng Phủ tiểu thư?”

Lưu Mật Nhi không hiểu, “Sao lại phải giết nàng?”

“Nàng ta là biểu muội của Khuất Thiên Hàn!” Phượng Cảnh Duệ cho nàng câu trả lời.

“Là đường chủ của tên sát thủ kia hả?” Lưu Mật Nhi kinh hãi.

Phượng Cảnh Duệ bỗng hứng thú, “Ta đi giết nàng ta được không? Vừa hay để báo thù!”

Lưu Mật Nhi, “Hoàng Phủ tiểu thư người ta vô tội! Đừng để người vô tội bị liên lụy!”

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi, “Mật Nhi thật hiền lành!” Đưa tay sờ sờ mặt nàng, nhân cơ hội ăn chút đậu hũ.

Đập “bốp” một cái lên tay hắn, Lưu Mật Nhi trợn to hai mắt, “Rốt cuộc hôm nay người muốn nói cái gì?”

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, không nói.

Lưu Mật Nhi ghét nhất là bộ dáng này của hắn, hừ lạnh một tiếng, xoay người định đi.

Phượng Cảnh Duệ vươn dài tay ôm nàng, đặt trên đùi, bàn tay to từ từ cởi dây buộc tóc của nàng, nỉ non nói, “Đổi lại nữ trang đi!”

“Không muốn!” Lưu Mật Nhi từ chối.

Phượng Cảnh Duệ, “Vì sao?”

Lưu Mật Nhi, “Nữ trang rất phiền phức!”

“Sao lại phiền phức?”

Lưu Mật Nhi nhướn mày, “Không ai vừa thấy đã yêu ta cả!”

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy thì khóe miệng co giật, “Nàng muốn ta làm thịt Diệp Ly Tâm à?” Hắn khép chặt tay, chuyển người nàng lại để mặt đối mặt với mình.

“Đau...Buông tay ra!” Lưu Mật Nhi vỗ cánh tay hắn, “Nam trang không phiền phức.”

“Không tiện!” Hai tay Phượng Cảnh Duệ nắm cả eo của nàng, cầm đặt lên đầu vai nàng.

“Ta cảm thấy rất tiện!” Lưu Mật Nhi không cho là như vậy.

“Vậy à?”

Cầm Phượng Cảnh Duệ càng lúc càng di chuyển xuống thấp, đi tới trước người nàng, hai tay cũng ôm chặt eo nàng khiến người nàng cứng ngắc. Tư thế này như thể nàng tự đưa mình tới gần hắn vậy.

Nhận thấy hành động của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Mật Nhi đỏ lên, cố gắng giãy giụa, “Khốn kiếp, người làm gì vậy?” “Đừng động!” Giọng Phượng Cảnh Duệ khàn khàn, quát nàng dừng động tác lại.

Lưu Mật Nhi lập tức cứng người, bất động. Không phải nàng nghe lời mà là thấy có thứ gì đó chống lên nơi tư mật của mình. Nàng không dám động.

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi một cách hài lòng, bàn tay ôm eo nàng từ từ di chuyển trên lưng nàng. Nàng không nhịn được mà nói, “Phượng Cảnh Duệ, người bình tĩnh một chút!”

Nhếch môi khẽ cười, cầm Phượng Cảnh Duệ dừng trên ngực Mật Nhi, hơi thở ấm áp phủ lên bộ ngực mềm mại của nàng. Hắn há miệng khẽ cắn vạt áo của nàng, ý đồ càng ngày càng rõ ràng.

Lưu Mật Nhi luống cuống, giọng run lên, “Phượng Cảnh Duệ...”

“Mật Nhi...Ta muốn nàng, Mật Nhi!” Bàn tay to của hắn từ từ dời xuống, vén áo nàng lên.

“Không được!” Lưu Mật Nhi hoảng sợ kêu to, “Ta mặc...Ta mặc nữ trang là được chứ gì?”

Hành động của Phượng Cảnh Duệ dừng lại, khóe môi chợt vẽ thành nụ cười, ngẩng đầu lên nhìn bộ dáng đỏ mặt của Lưu Mật Nhi, vẻ mặt đầy tiếc hận, “Thật đáng tiếc! Ta tưởng mật Nhi là người rất kiên trì chứ?” Từ từ thả người Mật Nhi ra.

Dường như là ngay lập tức, Mật Nhi nhảy khỏi đùi hắn, xoay người sửa sang lại quần áo.

Phượng Cảnh Duệ từ từ đứng dậy, hành động hơi kỳ lạ, giọng khàn khàn, “Ta bảo Vô Ngân mua quần áo cho nàng!”

Lưu Mật Nhi không dám xoay người. Nàng chỉ cảm thấy bối rối, khó nén được trái tim đang đập loạn trong ngực.

Trở tay đóng cửa lại, Phượng Cảnh Duệ lặng lẽ thở dài một tiếng, cười khổ nói, “Suýt chút nữa thì khó mà giữ được nhân cách rồi!”

39. Chương 39: Bước Trưởng Thành Đầu Tiên Của Biểu Muội Nhà Ta

Thay nữ trang Vô Ngân đưa tới, Lưu Mật Nhi nhẩn nhẩn nhí nhí xuất hiện trước mặt mọi người. Tuy nàng cũng có nữ trang nhưng không hoa lệ như thế này. Chỉ cần nghĩ tới những thứ trên đầu là nàng không chịu nổi chứ đừng nói tới cảm giác quần áo mềm mại như vậy.

Bất an kéo quần áo, Lưu Mật Nhi khẽ nói, “Sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng nàng đã thấy khó chịu. Sao nàng lại như thế chứ? Chẳng phải là nàng nên không thèm để ý tới cái gì, nghênh ngang đi ra, sau đó khí phách nói, nhanh khen ta như thế có đẹp không? Sao lại biến thành thế này?

Tay Phượng Cảnh Duệ chống cằm, gật đầu hài lòng, “Biểu muội, thật xinh đẹp!”

Khóe miệng Lưu Mật Nhi co giật, “...Biểu muội?”

Phượng Cảnh Duệ đứng dậy, đi quanh nàng một vòng, bàn tay kéo nàng lại ôm chặt, thấy trong lòng tràn đầy, “Biểu muội tốt của ta, muội khiến biểu ca sắp chết rồi. Lại đây cho biểu ca hôn cái nào!”

Lưu Mật Nhi, “...”

Nàng yên lặng quay lại nhìn Vô Trần và Vô Ngân, chỉ vào Phượng Cảnh Duệ, “Hắn làm sao vậy?”

Vô Trần im lặng không nói.

Vô Ngân thì giả vờ không thấy.

Đẩy Phượng Cảnh Duệ đang định hôn mình ra, Lưu Mật Nhi nổi giận, rống lên, “Phượng Cảnh Duệ, người có thể đừng không biết xấu hổ như vậy được không?”

Phượng Cảnh Duệ gật mạnh đầu, “Không thể!”

Lưu Mật Nhi, ta giết!

Cầm Phượng Cảnh Duệ đặt trên vai của nàng, “Biểu muội không thích biểu ca thân mật như vậy à?”

“Ai là biểu muội của người?!” Lưu Mật Nhi nổi giận.

“Nàng!” Phượng Cảnh Duệ cọ cọ cổ nàng.

“Ta thành biểu muội người lúc nào?” Lưu Mật Nhi căm tức.

“Vừa nãy!” Bỗng Phượng Cảnh Duệ hôn lên mặt nàng một cái, vui tươi hơn hờ nói.

Che má bị hôn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Mật Nhi đỏ như bị thiêu, “Phượng Cảnh Duệ, chiếm lợi của ta nữa ta sẽ tính tiền đấy!”

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy thì mừng rỡ, “Được, một nụ hôn bao nhiêu tiền? Ngoài hôn có thể làm cái khác không?”

Lưu Mật Nhi: “...Người có thể càng không biết xấu hổ hơn chút nữa không?”

Phượng Cảnh Duệ trả lời, tay nâng mặt nàng lên, cúi đầu ngậm mạnh lấy môi nàng, nặng nề hôn, sau đó nghiêm túc hỏi, “Thế này có tính không?”

Lưu Mật Nhi: “...Đưa tiền đây đi! Một nụ hôn một vạn lượng.”

Phượng Cảnh Duệ duỗi tay ôm eo nàng, hỏi, “Ôm eo thì sao?”

“Ba vạn!”

Phượng Cảnh Duệ, “Ôm thì sao?”

Lưu Mật Nhi im lặng. Ôm và ôm bao lâu có gì khác nhau?

Sau đó, Phượng Cảnh Duệ càng ngữ xuất kinh nhân (nói lời khiến người khác phải kinh ngạc), “Ngủ chung thì sao?”

“Người coi ta là kỹ nữ à! Cút ngay!” Lưu Mật Nhi tức chết.

Phượng Cảnh Duệ xoa cánh tay bị đánh đau, bặt miệng đầy uất ức, “Là nàng nói trước mà.”

“Muốn tìm nữ nhân sao không tới lầu xanh? Lão tử không bán!” Lưu Mật Nhi nổi giận gào thét.

Phượng Cảnh Duệ bước lên nịnh nọt, khoa trương ôm lấy eo Lưu Mật Nhi, cạo ngực nàng như một con thú cưng. Người ngoài nhìn vào thì thấy là nam nhân này đang nịnh nọt nữ nhân này.

Chỉ có Lưu Mật Nhi biết là rõ ràng nam nhân này đang chiếm lợi của mình.

Nàng nhấc chân đạp.

Phượng Cảnh Duệ cầm chân nàng, không biết xấu hổ mà nói, “Mật Nhi, nàng đạp thật thoải mái, có muốn đạp nữa không?”

Lưu Mật Nhi bắt đầu nhìn Vô Trần và Vô Ngân xin giúp đỡ. Hai người đứng sau yên lặng xoay người.

Lúc chủ tử bắt đầu chơi thì bọn họ cũng bị chơi đùa, cho nên không có tư cách cũng không có khả năng giúp đỡ. Nếu không sau này người bị chơi đùa thậm chí hơn chính là bọn họ.

Lưu Mật Nhi dường như đột nhiên hiểu ra vì sao Vô Ngân sợ Phượng Cảnh Duệ. Người này quả thực là người hai mặt. Có muốn nhờ cậy cũng không được.

“Cứu mạng! Ai kéo kẻ điên này ra giúp ta với!” Lưu Mật Nhi bắt đầu dĩ nỉ non.

Phượng Cảnh Duệ cười ha ha, ôm nàng đứng lên, “Biểu muội, sau này chúng ta phải yêu thương lẫn nhau đấy!”

Lưu Mật Nhi gạt đầu bắt đầu dĩ, “Biết rồi, biểu ca!”

Phượng Cảnh Duệ vươn tay vỗ vỗ đầu nàng, “Ngoan, tối nay ngủ với biểu ca nhé!”

“Phượng Cảnh Duệ, người đừng được voi đòi tiên quá đáng nhé!” Lưu Mật Nhi cắn răng nghiêng lợi nói.

Ps: Trả lời có tình yêu nói là đọc không hiểu: Thật ra thì quyển này chỉ là tiểu bạch văn, mục đích chỉ là để mọi người hiểu ý mà cười một tiếng, không có chiều sâu. Về phần nội dung phía sau thì có vài màn kịch!

Tiếp sau sẽ dính tới ân oán đời trước. Mọi người còn nhớ Khuất Thiên Hàn không? Khúc mắc giữa hắn và Phượng Cảnh Duệ cũng bởi vì ân oán đời trước. Vì sao tính tình Phượng Dương lại biến thái như vậy cũng là do ân oán đời trước gây ra! Mỗ Linh sẽ giải thích!

Truyện này chỉ vì để mọi người vui vẻ, âm mưu gì đó cũng chỉ thoáng qua rồi được giải quyết rất nhanh! Các nhân vật xuất hiện nhanh, biến mất cũng nhanh...Đây là giải thích nghi ngờ, cảm ơn các tình yêu đã ủng hộ!

40. Chương 40: Sáng Sớm Leo Núi Vận Động Gặp Bằng Hữu

Lưu Mật Nhi ngồi trên tảng đá ở bên cạnh, kiên quyết không đi thêm bước nào nữa, “Ta không đi!” Liên tục ba ngày, Lưu Mật Nhi bị Phượng Cảnh Duệ ép buộc ra ngoài du sơn ngoạn thủy theo hắn. Nàng vô cùng may mắn rằng mình không phải là những nữ nhân bó chân kia, nếu không thật sẽ không theo kịp tốc độ của Phượng Cảnh Duệ.

Chuyện này chưa tính là gì. Bị Phượng Cảnh Duệ có tâm tình rất tốt kéo ra khỏi cái chốn ảm áp để vận động sáng sớm...

Phượng Cảnh Duệ bước lên trước, “Biểu muội mệt à? Có thể nhờ biểu ca giúp một tay.”

Lưu Mật Nhi ngoài cười nhưng trong không cười, nói, “Không cần!”

“Cần gì phải đẩy biểu ca xa ngoài ngàn dặm như vậy! Biểu ca rất hiền lành nha!” Phượng Cảnh Duệ cười nói.

Lưu Mật Nhi run lên, cúi đầu tìm gì đó trên mặt đất.

Phượng Cảnh Duệ không hiểu, “Biểu muội tìm cái gì vậy?”

“Thứ gì đó có thể quét được!” Lưu Mật Nhi tiếp tục tìm.

“Tìm thứ đó làm gì?” Phượng Cảnh Duệ nghi ngờ.

“Quét da gà rơi!” Lưu Mật Nhi tức giận nói.

Phượng Cảnh Duệ hơi giật mình, bỗng cười ha ha, bàn tay to vươn ra, ôm lấy Lưu Mật Nhi đang ngồi trên tảng đá, “Mật Nhi, nàng thật đáng yêu!”

Lưu Mật Nhi lạnh mặt nhìn bàn tay trên eo, “Biểu ca, xin mời buông tay ra, như thế này không hợp lễ giáo!”

Tiếng cười của Phượng Cảnh Duệ càng lớn.

“Ta nói ai mà lại cười như kẻ ngốc, hóa ra là Phượng Cảnh Duệ!” Một giọng nói mang theo ý cười nồng đậm truyền tới. Lúc này Phượng Cảnh Duệ mới ngừng cười.

Lưu Mật Nhi nhìn qua vai Phượng Cảnh Duệ, đập vào mắt là một nam tử mặc áo màu tím, sắc mặt tái nhợt đang đi chậm chậm tới, lúc này đang ngồi lên tảng đá Lưu Mật Nhi ngồi lúc trước, liếc nhìn hai người.

Phượng Cảnh Duệ ôm Lưu Mật Nhi xoay người lại, đi tới trước mặt nam tử mặc đồ tím, chân dài đạp qua. Nam tử vội vàng lắc mình, vẻ mặt nịnh nọt, “Đừng nhỏ mọn như vậy chứ?”

Phượng Cảnh Duệ quét mắt nhìn hắn một cái, “Đây là chỗ của biểu muội ta!”

Nam tử mặc đồ tím sờ sờ cái mũi, “Huynh biết thương hương tiếc ngọc thế lúc nào vậy!”

“Bây giờ huynh có muốn ta thương tiếc huynh một chút không?” Phượng Cảnh Duệ bỗng nở nụ cười thần bí, âm trầm bước lên trước.

Mặt nam tử mặc đồ tím ngẩn ra, bất giác sờ mũi, sau đó không tự chủ được mà lùi lại sau từng bước một, “Đừng!”

Phượng Cảnh Duệ nở nụ cười hài lòng, chuyển mắt nhìn Lưu Mật Nhi, chỉ vào nam tử mặc đồ tím, nói, “Nam nhân bắt nam bắt nữ kia tên là Bắc Đường Sanh. Là con trai độc nhất bất hiếu của gia tộc Bắc Đường trong tứ đại gia tộc...”

“Tại sao lại là đứa con bất hiếu? Ta bất hiếu chỗ nào?” Nghe hắn giới thiệu, nam tử không vui gầm nhẹ.

Lưu Mật Nhi cũng gật đầu một cái. Nói thật ra nàng cũng muốn biết.

Phượng Cảnh Duệ cúi đầu cười, liếc nhìn nàng, “Muốn biết?”

Lưu Mật Nhi gật đầu không chút giấu giếm.

Phượng Cảnh Duệ cười cười, “Vậy ra sẽ nói cho nàng biết!”

“Không cho nói!” Bắc Đường Sanh bỗng kêu to, đánh qua. Phượng Cảnh Duệ lắc mình một cái tránh công kích của hắn. Hai người khoa chân múa tay ngay trước mặt Lưu Mật Nhi.

Có thể nhìn ra hai người này là bằng hữu, có điều, Bắc Đường Sanh này hơi kỳ lạ.

“Không kỳ lạ!” Bỗng một người hiện ra sau lưng khiến Lưu Mật Nhi kinh hãi kêu lên.

Quay lại thì chống lại một đôi mắt lạnh lùng và khuôn mặt u ám kinh khủng. Nói kinh khủng là bởi vì trên mặt người này có một vết sẹo rất rõ, chạy dọc theo mặt hắn, thoạt nhìn có vài phần kinh khủng.

Lưu Mật Nhi hơi an tâm, hỏi ngược lại, “Sao lại không kỳ lạ? Sao huynh ấy không cho Phượng Cảnh Duệ nói?”

Nghe lời nàng, Phượng Cảnh Duệ đang khoa tay múa chân với Bắc Đường Sanh kêu to, “Gọi biểu ca!”

Lưu Mật Nhi im lặng nhìn hắn, cuối cùng chuyển sang nam tử lạnh lùng.

Ánh mắt nam tử thoáng qua chút ngạc nhiên, cười lạnh một tiếng, nụ cười trên mặt khiến vết sẹo càng thêm kinh khủng. Hắn cúi đầu nhìn nàng, “Người không sợ ta?”

“Sợ!” Lưu Mật Nhi thành thật nói, “Sợ, người sẽ bỏ qua cho ta à?”

Nam tử lạnh lùng hơi giật mình, chợt nhếch môi lên, “Bắc Đường không để Duệ nói là bởi vì hắn không thể nối tiếp hương khói cho gia tộc Bắc Đường!”

Lưu Mật Nhi kinh hãi, “Chẳng lẽ huynh ấy bắt lực?”

Lời này vừa nói ra bỗng có tiếng rống to truyền tới, Bắc Đường Sanh kêu lên, “Ta muốn làm thịt nữ nhân này!”

Lưu Mật Nhi không kịp kêu lên thì đã bị Phượng Cảnh Duệ ôm eo kéo qua một bên. Hắn cười lớn nhìn Mật Nhi, “Biểu muội, muội thật lợi hại!”

“Mẹ kiếp, Phượng Cảnh Duệ, huynh mới bắt lực!”

Phượng Cảnh Duệ nhàn nhã nói, “Đây là chuyện biểu muội của ta quan tâm, không liên quan gì tới huynh!”

Bắc Đường Sanh giận, “Ta muốn làm thịt huynh!”

Phượng Cảnh Duệ đặt Lưu Mật Nhi xuống, tiếp tục khoa tay múa chân với Bắc Đường Sanh.

Lưu Mật Nhi nhìn hai người, không nhịn được mà nói, “Rốt cuộc sao huynh ấy lại không cho nói?”

“Bởi vì nam nhân của hắn không trưởng thành được!” Nam tử lạnh lùng bỗng nói tiếp.

Trong nháy mắt, Lưu Mật Nhi cứng ngắc!

Bắc Đường Sanh kêu to: “Lãnh Ngạo Vũ, ta muốn làm thịt huynh!”

Không bao lâu, hai người đánh nhau biến thành ba người.

41. Chương 41: Mắt Thấy Biểu Muội Bị Bắt Đi

Phượng Cảnh Duệ bắt giắc lui người lại, đưa tay quơ quơ trước mắt Lưu Mật Nhi đang ngẩn người.

“Mật Nhi, muội làm sao vậy?”

Lưu Mật Nhi lảo lảo một tiếng.

Phượng Cảnh Duệ không nghe được “Muội nói cái gì?”

Lưu Mật Nhi lại tiếp tục lảo lảo “Thì ra là hắn là tiểu thụ! Không khác bắt lực là mấy!” Đều là bị đè.

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy thì cười ha ha! Làm cho Bắc Đường Sanh tức gờ chân.

Làm nóng người xong, ba nam nhân cộng thêm Lưu Mật Nhi là bốn người, nằm thẳng xuống đất.

Phượng Cảnh Duệ bỗng xoay mặt nhìn Lưu Mật Nhi “Muội không phải muốn biết, muốn tìm Đường sát thủ giết người thì tìm ai sao?”

Lưu Mật Nhi gật đầu, chỉ vào Lãnh Ngạo Vũ “Hắn?”

Bắc Đường Sanh cười cắt ngang lời nàng nói, bình tĩnh nắm ngón tay của nàng xoay về hướng khác.

Lưu Mật Nhi trừng to mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ “Huynh? !”

Phượng Cảnh Duệ cười cười gật đầu “Không sai, chính là huynh!”

“Huynh và Đường sát thủ rốt cuộc có quan hệ gì?” Lưu Mật Nhi hỏi.

“Cái này. Hơi phức tạp!” Phượng Cảnh Duệ lắc đầu.

Phức tạp sao? Rõ ràng là bản thân không muốn nói mà thôi.

“Không đúng, vậy nhiệm vụ giết huynh kia, chắc không phải là chính huynh nhận hả? !” Lưu Mật Nhi làm bộ dạng ‘người là một kẻ ngốc’ nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ vỗ ót nàng một cái “Huynh không ngốc!”

“Vậy là ai?”

Phượng Cảnh Duệ cười cười “Muội nói cho huynh biết tiểu thụ là gì?” Mặc dù có thể đại khái đoán ra là gì nhưng những từ ngữ này hẳn chưa từng nghe qua.

Lưu Mật Nhi cũng không giữ bí mật, chỉ vào Bắc Đường Sanh “Hắn không phải là bị đề sao? Hẳn chính là tiểu thụ, người đề chính là tiểu công!” Nàng giải thích.

Lúc này Phượng Cảnh Duệ mới gật đầu tỏ ý đã hiểu “Thì ra là ý này!”

Bắc Đường Sanh nhú chặt lông mày lại “Hai người các ngươi xem ta là người chết sao?”

“Không có!” Phượng Cảnh Duệ cười “Chỉ không xem ngươi là người sống thôi!”

Bắc Đường Sanh: “.”

Nghe bọn hắn nói đủ rồi, Lãnh Ngạo Vũ mới lạnh lùng mở miệng “Người không phải muốn tìm Khuất Thiên Hàn sao?”

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu “Ta chỉ muốn biết người nào bán hành tung của ta cho Đường sát thủ thôi!” Hắn nhìn lướt qua hai người.

Bắc Đường Sanh vuốt vuốt chóp mũi “Chẳng lẽ có tiền không kiếm?” Nói xong thì Lưu Mật Nhi gật đầu, nói không sai, có tiền đương nhiên là phải kiếm!

Phượng Cảnh Duệ cúi đầu “Mật Nhi, người mà họ muốn giết chính là ta, biểu ca của muội!”

“Cho nên, muội hỏi muốn liên lạc với ai để giết người!”

Phượng Cảnh Duệ có chút mong đợi “Sau đó thì sao?”

Lưu Mật Nhi nhẹ giọng nói “Lúc muội phát hiện người đó là huynh thì muội đã quên!”

Phượng Cảnh Duệ: “.”

Hắn biết bộ dáng này khiến hai người đàn ông ở một bên cười to.

“Xem ra, tối nay biểu muội lại muốn cực khổ!” Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười.

Lưu Mật Nhi cắn răng “. Làm gì có nhĩ? Biểu ca mới khổ cực!” Tối nay nàng muốn ngủ cùng Vô Ngân!

Nghe đối thoại của hai người, Bắc Đường Sanh nhướng mày “Các ngươi đã.”

Phượng Cảnh Duệ cắt ngang lời hắn “Người bị nam nhân đề thì không thể thể nghiệm được tâm tình của ta đâu!”

Bắc Đường Sanh: “.”

Lưu Mật Nhi cười khê rồi từ từ đứng dậy, để lại chỗ cho các nam nhân có cơ hội nói chuyện, nàng quan sát bốn phía.

Phượng Cảnh Duệ nhìn nàng rồi quay đầu nói chuyện cùng hai người đàn ông này.

Ngay lúc này trước mặt Lưu Mật Nhi bỗng tối sầm, trong nháy mắt mất đi ý thức, cái gì cũng không biết. Yên lặng nhìn bọn họ mang Mật Nhi mang đi, Bắc Đường Sanh cảm thấy hơi lo lắng nhìn Phượng Cảnh Duệ đang âm trầm “Tại sao không ra tay?”

Phượng Cảnh Duệ lạnh nhạt nói “Ta muốn nhìn xem bọn họ như thế nào?”

“Người không lo lắng?” Bắc Đường Sanh nhìn hần.

Phượng Cảnh Duệ khẽ nhếch lên một nụ cười đầy sát khí “Ta muốn đi tìm biểu muội ta! Vút!” Tiếng nói còn nhưng thân người đã ở nơi xa!

Bắc Đường Sanh thấy thế khẽ lắc đầu cười, đảo mắt nhìn dáng vẻ hồ hững của Lãnh Ngạo Vũ, hần vỗ vỗ đầu vai hần ta, khẽ khích lệ.

Lãnh Ngạo Vũ quét mắt nhìn hần rồi xoay người rời đi!

Bắc Đường Sanh nhìn lòng bàn tay trống rỗng thì bật cười.

42. Chương 42: Mắt Của Hải Hoa Đạo Tặc Bị Mù

Lúc đến đây thì Lưu Mật Nhi cuối cùng đã biết rõ Phượng Cảnh Duệ tại sao để cho nàng mặc y phục nữ, không ngờ chính là chờ bị người cướp!

Trong lòng mang biểu huynh của mình XXOO mấy vạn lần, rồi lúc này nàng mới quan sát bốn phía.

Thành thật mà nói đối với một người bị trói làm con tin mà nói, nàng được đãi ngộ tương đối tốt! Phòng ngủ sạch sẽ tào nhã, trừ việc nàng bị trói chặt thì những thứ khác cũng không tệ.

Trầm ngâm chốc lát, Lưu Mật Nhi không cam lòng lấy lần bị bắt cóc ngoài ý muốn này quy lên người của Phượng Cảnh Duệ.

Ba lần rồi, đây là lần thứ ba! Phượng Cảnh Duệ này rốt cuộc chọc bao nhiêu người.

Bỗng một loạt tiếng bước chân truyền đến, Lưu Mật Nhi lập tức im lặng đợi, chờ người xuất hiện.

Cửa phòng mở ra, một nam nhân cao lớn xuất hiện trong tầm mắt của nàng. Râu quai nón thô kệch quê mùa nhưng lại có mấy phần hung ác, nhưng mà ánh mắt hần nhìn nàng không sạch sẽ. Lập tức Mật Nhi hiểu được thân phận của người nam nhân này mấy phần.

Lưu Mật Nhi mở miệng ồm ồm nói “Người là ai? Bắt ta đây làm gì?”

Nam nhân nhếch miệng dưới hàng râu quai nón, cười ha hả “Mặc dù đáng kiếp không được tốt lắm, nhưng rốt cuộc cũng là nữ nhân trắng trẻo ngon lành!”

Lưu Mật Nhi nuốt nước miếng, nghiêm nghị nói “Đại gia, thật ra thì ta là nam nhân!”

Nam nhân đưa ra tay dừng một lát, giận dữ “Không thể nào!”

Hai tay của Lưu Mật Nhi bị trói phía sau nhưng hai chân còn có thể di động, nàng từ từ đứng lên, uốn ngược tức giận nói “Ngài đã gặp qua nữ nhân ngực phẳng như vậy sao? Không có chứ? Nếu như đại gia muốn chơi nữ nhân, sao lại tìm một nam nhân không phải nam nhân, nữ nhân không phải nữ nhân! Ngài nhìn thân thể của ta đi, chính xác là nam nhân sao! Ta và đại gia ngài đều là giống đực cả!” Sau khi nói xong, Lưu Mật Nhi cắn răng nghiêng lợi đợi.

Nam nhân đó nửa tin nửa ngờ nhìn nàng, ánh mắt thoáng vẻ ác độc, bỗng vươn tay “Người để cho ta sờ!”

“Đại gia, nếu như ngài sờ xong thấy ta là nam nhân, về sau ngài sờ nữ nhân ngài không cảm thấy buồn nôn sao? Ngài không tin cái ngài thấy, ta thật sự là nam nhân!” Lưu Mật Nhi gật đầu thật mạnh mẽ.

Nam nhân giận dữ “Vậy người tại sao mặc đồ con gái?”

Lưu Mật Nhi khổ não nhìn hẩn “Ta cũng không muốn, ta làm nam nhân không thể lọt vào mắt chủ tử tuần mỹ của mình, nữ nhân có lẽ sẽ được chủ tử để ý hơn. Ngài có thể hiểu tâm tình của ta không?”

Nam nhân nghe xong gật đầu “Thì ra người rất đáng thương!”

Lưu Mật Nhi gật đầu liên tục “Đúng vậy, đúng vậy! Đại gia, ngài hãy tha cho ta đi!”

Nam nhân sững sờ “Người kia tại sao nói người làm nữ nhân?”

“Ngu ngốc, nàng vốn chính là nữ nhân!” Có một giọng nói truyền đến, Lưu Mật Nhi muốn mở miệng tính toán thì dừng lại, quay đầu nhìn về phía cửa. Trong thời khắc nguy hiểm lại thấy người quen! Cũng chính trong thời gian nháy mắt này, Lưu Mật Nhi đột nhiên đã hiểu ra.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh, nữ nhân trước đây mời Phượng Cảnh Duệ chữa bệnh! Bây giờ lại ở cùng với nam nhân tục tĩu này.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh từ từ tiến lên, thấy Lưu Mật Nhi, nàng nhếch môi cười “Lại gặp mặt!”

Lưu Mật Nhi khẽ nhếch môi nở nụ cười “Hoàng Phủ tiểu thư!”

“Dùng phương thức này mời người tới làm khách, không ngại chứ ? !” Hoàng Phủ tiểu thư cười nhẹ nhàng.

Lưu Mật Nhi cong môi “Ta nghĩ, ta không có quyền lợi lựa chọn không phải sao?”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh lại nhếch môi cười, đầu ngón tay sơn màu đỏ thắm quét qua gò má của Mật Nhi “Người tại sao không phải là nam nhân?”

Lưu Mật Nhi cười yếu ớt “Hoàng Phủ tiểu thư cũng động lòng với Mật Nhi sao?”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh gật đầu, “Đúng vậy.”

Lưu Mật Nhi “Vậy thì thật là tiếc! Cuộc đời này của Mật Nhi không thể lấy được một kiêu thê như Hoàng Phủ tiểu thư!”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh khẽ nhếch môi đỏ mọng “Mật Nhi nguyện ý giúp Nguyệt Minh một chuyện không?”

“Mật Nhi cũng không hiểu ý của của Nguyệt Minh tiểu thư!”

“Không sao, Nguyệt Minh chỉ là muốn mượn Mật Nhi một ít đồ thôi!”

“Còn có thể trả lại cho ta sao?”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh chỉ cười không nói!

Lòng Lưu Mật Nhi trầm xuống.

43. Chương 43: Biểu Muội Về Nhà Biểu Ca Thương

“Phượng Cảnh Duệ, người giấu Lưu công tử ở chỗ nào?” Hai tay Diệp Ly Tâm chống nạnh căm tức nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ chỉ thản nhiên liếc nhìn nàng rồi thông thả ung dung mở miệng, “Nàng ta là nữ.”

“Nam, ta nói là nam chính là nam!” Diệp Ly Tâm rống to.

Phượng Cảnh Duệ nâng chén đặt ở bên môi “Cũng thế, người cũng chỉ muốn như vậy để an ủi bản thân, nếu để những người khác biết đường đường là công chúa Miêu tộc lại coi trọng một nữ nhân, không phải rất buồn cười sao? !”

Diệp Ly Tâm đỏ mặt “Phượng Cảnh Duệ, người bắt kính với bản công chúa!”

Phượng Cảnh Duệ “Thật sao? Người nào thấy?”

Diệp Ly Tâm, “. Ngươi!”

“Hả? Các ngươi lại ồn ào cái gì nữa?”

Ở cửa truyền đến một giọng nói hồ nghi, Lưu Mật Nhi từ từ đi tới. Nhìn Diệp Ly Tâm.

Phượng Cảnh Duệ quay đầu lại nhìn nàng. Chợt nở nụ cười “Biểu muội, muội đã trở lại?”

Lưu Mật Nhi từ từ tiến lên “Biểu ca!”

Phượng Cảnh Duệ nhướn mày, nhếch môi cười “Biểu muội thật nghịch ngợm, đi ra ngoài cũng không nói cho biểu ca, biểu ca rất lo lắng! Tối đây cho biểu ca ôm một cái!” Hắn giang hai tay ra.

Lưu Mật Nhi trầm ngâm một lát rồi từ từ tiến lên vào vòng tay của Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ ôm nàng một cái thật mạnh rồi buông tay “Biểu muội thật biết nghe lời! Tối nay, biểu ca sẽ yêu thương muội thật tốt!”

“Cám ơn biểu ca!”

Phượng Cảnh Duệ cười ha ha “Không cần, biểu muội đi ra ngoài một chuyến để đổi gió, bây giờ cảm thấy thế nào?!”

Lưu Mật Nhi trầm mặc không nói. Giống như đột nhiên phát hiện cái gì “Biểu ca, muội gặp Hoàng Phủ tiểu thư, nàng mời chúng ta qua phủ một chuyến.”

“Biểu muội muốn đi sao?”

Lưu Mật Nhi gật đầu “Muốn!”

Phượng Cảnh Duệ cười nói “Vậy thì đi! Biểu muội nghỉ ngơi đi, biểu ca đi chuẩn bị chút quà tặng!”

Lưu Mật Nhi “Biểu ca cực khổ rồi!”

“Không cực khổ!”

Diệp Ly Tâm bị gạt ở một bên, một câu nói cũng không thể chen vào. Cho đến khi Lưu Mật Nhi ra khỏi phòng, Phượng Cảnh Duệ mới động tay thì Diệp Ly Tâm giận dữ “Phượng Cảnh Duệ, ngươi làm sao lại điểm huyệt đạo của ta!”

Phượng Cảnh Duệ làm mặt lạnh “Ta chưa từng quên ngươi dòm ngó biểu muội của ta!” Cho nên, hắn làm như vậy là rất bình thường.

Diệp Ly Tâm im lặng.

“Diệp cô nương có hứng thú đi thăm phủ của Hoàng Phủ tiểu thư sao?” Phượng Cảnh Duệ đột nhiên cười.

Diệp Ly Tâm ngớ ngẩn “Ta là cái gì mà phải nghe ngươi!”

“Có thể đến gần được biểu muội...!”

Diệp Ly Tâm cắn răng “Được!”

Chiều hôm ấy, một đoàn người hung hàng tiến vào phủ Hoàng Phủ. Vào cửa người ta dĩ nhiên là muốn gặp chủ tử, Phượng Cảnh Duệ và Lưu Mật Nhi mang không sự hướng dẫn của quản gia đi tới ở vườn hoa trong Lương Đình nghỉ ngơi mà đến thẳng trước mặt Hoàng Phủ Nguyệt Minh.

Phượng Cảnh Duệ chấp tay “Đa tạ Hoàng Phủ tiểu thư khoản đãi! Tại hạ mang biểu muội đến để cảm ơn!” Nói xong, Lưu Mật Nhi ở bên cạnh hắn cũng từ từ tiến lên thi lễ.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhếch môi cười nhạt “Phượng công tử đa lễ rồi!”

“Ở đâu? Hoàng Phủ tiểu thư không phải có bệnh trong người, người cho tại hạ xem đi!” Nói xong đưa tay định nắm cổ tay của nàng lại bị nàng nhanh chóng né ra.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nói “Nếu Minh có quy tắc trước đây lại làm khó người khác, bị người giang hồ biết được, thì khổ cho Minh đấy!”

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi “Vậy thì mong Hoàng Phủ tiểu thư thông cảm.”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cười cười nhìn Lưu Mật Nhi đang đứng một bên không nói “Đây là biểu muội của Phượng công tử?”

“Đúng vậy, không khéo cũng là vị hôn thê của tại hạ!”

Khóe miệng Hoàng Phủ Nguyệt Minh khẽ giật, cười nói “Như vậy không bằng do Nguyệt Minh chủ trì, thay hai vị làm chuyện vui được không?”

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy mừng rỡ “Tốt! Vậy làm phiền Hoàng Phủ tiểu thư!”

“Không cần thông báo những người khác sao?” Hoàng Phủ Nguyệt Minh hỏi thăm.

“Không cần! Biểu muội không có người thân! Đúng không, biểu muội?” Phượng Cảnh Duệ đưa tay kéo Lưu Mật Nhi không nói qua bên mình, hỏi.

Lưu Mật Nhi “Tùy biểu ca định đoạt!”

“Ngoan!” Phượng Cảnh Duệ hài lòng gật đầu.

Nụ cười của Hoàng Phủ Nguyệt Minh càng thêm quái dị.

44. Chương 44: Muốn Kết Hôn Giai Nhân Ưa Thích Đầu

Cốc chủ Minh cốc Phượng Cảnh Duệ muốn kết hôn với giai nhân, tin tức này trong nháy mắt truyền khắp giang hồ, người đã nhận được ân huệ của Minh cốc rối rít tới cửa, phủ Hoàng Phủ bỗng trở nên vô cùng náo nhiệt. Dĩ nhiên cũng có một vài người đối địch với Minh cốc tới cửa bối mốc.

Đứng mũi chịu sào dĩ nhiên là Đường sát thủ rồi. Những người tới cửa gây chuyện, dĩ nhiên không cần Phượng Cảnh Duệ phải ra tay, cũng đã được giải quyết.

Loại bỏ chuyện lần trước Đường sát thủ treo đầu dê bán thịt chó, Đường sát thủ đương nhiên sẽ không làm tiếp. Nhưng lại không giải thích gì tại sao xuất hiện chuyện như vậy.

Mắt thấy ngày thành thân càng đến gần, người của Đường sát thủ cũng từ từ xuất hiện, xuất hiện từng ngày từng ngày, mặc khác thì lần ngày mục tiêu không chỉ một mình Phượng Cảnh Duệ. Mục tiêu của bọn họ từ một mình Phượng Cảnh Duệ giờ đã tăng lên hai, nói cách khác Lưu Mật Nhi cũng bị liệt vào danh sách.

Lần này Phượng Cảnh Duệ dường như không có tức giận như trước.

Rốt cuộc cũng đến ngày thành thân. Không đợi báai đường xong thì từ ngoài cửa đã có một nhóm sát thủ nhảy vào. Phượng Cảnh Duệ nổi giận, phất áo hỉ màu đỏ ném từng sát thủ ra ngoài rồi quay lại báai đường.

“Nhất Bái Thiên Địa!” Người chủ trì hô to.

“Đợi đã nào...!” Mấy người mới vừa bị quét ra ngoài bước đến.

Phượng Cảnh Duệ nổi giận quay đầu “Muốn chết!”

Người tới lập tức cúi đầu “Cốc chủ, lão Cốc chủ đưa quà mừng tới!”

Phượng Cảnh Duệ khẽ nhướng mày, tính tình của phụ thân hắn, hắn cũng không phải không biết, quà mừng? Tám phần là mẫu thân làm! Bảo Vô Ngân kiểm lại, rồi Phượng Cảnh Duệ bảo người chủ trì tiếp tục.

“Nhị Bái Cao Đường!”

“Đợi đã nào...!” Lần này là Diệp Ly Tâm.

Diệp Ly Tâm bước ra ngoài chỉ vào Phượng Cảnh Duệ “Ta không cho phép người thành thân với nàng!”

“Tại sao?” Phượng Cảnh Duệ trợn to hai mắt, hấn thành thân sao lại khó khăn như vậy?

“Bởi vì. Bởi vì. Bởi vì hấn là người của ta!” Diệp Ly Tâm nói đại một lý do.

Phượng Cảnh Duệ nhú mày “Nói hưu nói vượn, Mật Nhi là nữ nhân, sao lại là người của người!” ,

Diệp Ly Tâm không vui “Ta không tin, người lấy khăn voan xuống để cho ta kiểm tra!”

Phượng Cảnh Duệ trợn to hai mắt, “Đây là quyền lợi của ta!”

Diệp Ly Tâm “Vậy người còn không thừa nhận nàng là nam nhân!”

Phượng Cảnh Duệ “.”

Tân khách xung quanh cũng đã bắt đầu bàn luận âm ỉ, Phượng Cảnh Duệ bất đắc dĩ nhấc lên khăn voan lên, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Lưu Mật Nhi xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, thời gian như ngừng lại, cô nương này sao có thể là một nam nhân!

Mặt của Diệp Ly Tâm vô cùng đau khổ, quay đầu rời đi.

“Phu thê giao bái, đưa vào động phòng! Kết thúc buổi lễ!” Người chủ trì lặng lẽ thở nhẹ một hơi, đã làm xong rồi.

Phượng Cảnh Duệ hài lòng dắt tân nương vào động phòng.

Hỉ nương và a hoàn đứng đầy phòng, trên bàn nến đỏ đã đốt, thức ăn trên bàn cũng không thiếu. Đi vào trong phòng, Phượng Cảnh Duệ đứng chấp tay, phân phó với hỉ nương và các a hoàn “Các người đi xuống đi!” Hấn cũng không thích lễ tiết rườm rà như vậy.

Hỉ nương đã chuẩn bị một đồng lớn lời chúc mừng thì ngay lúc này hoàn toàn không dùng được, không thể làm gì khác hơn là lui khỏi phòng!

Lúc bên trong chỉ còn hai người, mắt Phượng Cảnh Duệ sáng quắc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Mật Nhi, môi mỏng khẽ nhếch lên, lạnh lùng mở miệng “Mật Nhi đâu?”

Thân là tân nương tử, sắc mặt Lưu Mật Nhi sưng sờ, không biết mở miệng như thế nào “Biểu ca. Không, là phu quân, huynh gọi cái gì? Mật Nhi không hiểu!”

Phượng Cảnh Duệ hừ lạnh “Ta hiểu là được. Mật Nhi đâu?” Hấn hỏi lần nữa.

Lưu Mật Nhi lạnh lùng nhìn Phượng Cảnh Duệ “Làm sao người biết ta không phải nàng!”

45. Chương 45: Mật Nhi Giả Lộ Sơ Hở

Phượng Cảnh Duệ hừ lạnh, âm trầm nở một nụ cười trên mặt “Người không có khả năng đóng giả nàng!” Hấn nhú mày lạnh lùng “Mật Nhi chưa bao giờ gọi ta là biểu ca, dù là vạn bất đắc dĩ cũng vô cùng miễn cưỡng mới có thể gọi, huống chi chúng ta căn bản cũng không phải là biểu huynh muội!”

‘ Lưu Mật Nhi ’ nhú mày lạnh lùng nói “Các người không phải biểu huynh muội?”

Phượng Cảnh Duệ lãnh lùng cười “Thứ hai, Mật Nhi chưa bao giờ tự mình nhào vào trong lòng ta! Mỗi lần đều là ta ép buộc ôm nàng vào. Đây là sơ hở thứ hai của người!” Nha đầu kia chỉ biết làm ngược với lời của hấn, làm sao có thể nghe lời như vậy.

‘ Lưu Mật Nhi ’ càng nghe chân mày càng nhíu chặt.

Phượng Cảnh Duệ nói tiếp “Thứ ba, người sợ rằng không biết trình độ thích tiền của nha đầu kia, ta dụng nàng một cái cũng thu lệ phí! Đây là sơ hở thứ ba của người!”

“Đã như vậy, tại sao ngươi không vạch trần ta! ?” ‘ Lưu Mật Nhi ’ lạnh nhạt nói.

Phượng Cảnh Duệ nhíu chặt lông mày “Mật Nhi ở trong tay ngươi!”

“Hiện tại nàng vẫn còn trong tay của ta!” ‘ Lưu Mật Nhi ’ quay đầu đưa tay mặt nạ mỏng từ trên mặt mình xuống, dưới mặt nạ rõ ràng là Hoàng Phủ Nguyệt Minh.

Phượng Cảnh Duệ không tỏ vẻ gì, xoay người bước ra cửa.

“Sớm biết ta không phải nàng, vì sao còn phải lấy ta?” Hoàng Phủ Nguyệt Minh không cam lòng hỏi.

Bước chân của Phượng Cảnh Duệ ngừng lại “Bởi vì ta cưới người gọi là Lưu Mật Nhi!” Hắn phất tay áo rời đi.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nở nụ cười, nhìn nền đỏ và bữa ăn bên trong phòng, ánh mắt nàng càng lạnh lùng hơn.

Cửa phòng bị người ngoài cửa đá văng, Hoàng Phủ Nguyệt Minh ở trong nhà kinh ngạc nhướng mày nhìn tân lang mặc áo màu đỏ đi vào cửa, nàng cười yếu ớt mở miệng, “Phượng công tử làm sao xuất hiện ở đây?”

Phượng Cảnh Duệ khẽ nâng vạt áo ngồi xuống trên giường, nhếch môi khẽ nở nụ cười tà mị “Ngươi nói, ta nên ở đâu?”

“Lúc này, không phải mới vừa bái đường xong sao. Ngươi nên bồi khách khứa!”

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu “Không, ta cảm thấy ta nên động phòng trước!”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh khước miệng giật giật “Này Phượng công tử còn không mau đi!”

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu “Không vội.”

Sau đó hai người cũng trầm mặc không nói. Cuối cùng vẫn là Hoàng Phủ Nguyệt Minh không nhịn được đánh vỡ sự trầm mặc “Ngươi tính khi nào thì đi?”

Phượng Cảnh Duệ thần nhiên nhướng mày “Chờ biểu muội thừa nhận thì ta đi!”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cười ha ha “Phượng công tử nói cái gì đó?”

Trên giường nhỏ Phượng Cảnh Duệ cười nhạt “Biểu muội không thừa nhận?”

“Phượng công tử, ngươi.” Lời của nàng bị Phượng Cảnh Duệ tiến đến gần dọa phải dừng lại bên khước miệng.

Mắt Phượng Cảnh Duệ sáng quắc nhìn nàng “Mật Nhi!”

Khước miệng Hoàng Phủ Nguyệt Minh giật giật, bất mãn mở miệng “Làm sao ngươi biết?”

Phượng Cảnh Duệ cười nhẹ thở dài “Mới bắt đầu đã biết!”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh chỉ mặt của mình “Không biết nàng ta làm thứ gì, bóc mẽ không ra!”

“Vậy thì đừng bóc, muội đem mình biến thành người bị Đường sát thủ ám sát, như vậy rất đúng lúc!”

“Ngươi cũng biết?” Hoàng Phủ Nguyệt Minh, không, phải nói là Lưu Mật Nhi kinh ngạc mở miệng. Xoay người soi gương hồi lâu, “Này, giúp ta một tay!”

Phượng Cảnh Duệ tiến lên trước, cúi đầu tìm ở tóc nàng, tìm được một kim châm thật nhỏ từ từ rút ra, mặt nạ da người trên mặt Lưu Mật Nhi cũng dễ dàng được bóc xuống.

Thở dài thật mạnh, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của mình “Đúng là mặt của mình nhìn mới thuận mắt!”

“Mật Nhi!” Phượng Cảnh Duệ âm trầm lại gần.

Lưu Mật Nhi xoay người, cẩn thận nhìn hắn “Ngươi làm cái gì?”

“Ngươi nói đi, hôm nay là ngày mấy, ngươi quên sao?”

Lưu Mật Nhi nghiêng đầu suy nghĩ một lát “Ngày người thành thân! Nhanh đi động phòng, đừng để tân nương sốt ruột chờ!”

Phượng Cảnh Duệ gật đầu “Nói cũng phải, bây giờ bắt đầu đi!”

46. Chương 46: Chương 46

47. Chương 47: Đường Chủ Đích Thân Ra Trận

Lúc lần thứ n bị sát thủ chặn đánh, Lưu Mật Nhi thật không nhịn được mà quay sang liếc Phượng Cảnh Duệ, đề nghị một cách nghiêm túc, “Đổi kiểu có được không?”

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, “Ta không làm chuyện gì sai!”

Lưu Mật Nhi chỉ vào sát thủ nằm đầy đất, “Vậy xin hỏi đây là làm sao?”

Phượng Cảnh Duệ buồn cười, “Hình như nàng cũng là một trong những mục tiêu!”

“Nhưng ta không có khuôn mặt đẹp, khiến người khác chú ý như biểu ca.” Lưu Mật Nhi nhàn nhã nói.

Phượng Cảnh Duệ xoa mặt một cái, nói với vẻ hơi tiếc hận, “Không phải biểu muội đang ghen tỵ đấy chứ?”

Lưu Mật Nhi lắc đầu, “Sao có thể? Bình thường là cách bảo vệ tốt nhất, biểu ca, không nghe nói à?”

Phượng Cảnh Duệ không phải không thừa nhận lời này. Nàng nói không sai! Bởi vì bình thường cho nên nàng cũng không hấp dẫn sự chú ý. Mỗi lần sát thủ tới đều là vì mình.

Im lặng hồi lâu, Phượng Cảnh Duệ đầu hàng, “Vậy biểu muội nói xem phải làm sao bây giờ?”

Lưu Mật Nhi trợn to hai mắt, “Chẳng phải huynh là thần y à?”

“Cho nên?”

“Huynh nhất định sẽ dịch dung nhỉ?” Lưu Mật Nhi cười tới mức văng nước miếng.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu bật cười, “Ta không muốn dùng da của người khác!”

Lưu Mật Nhi nói ngay, “Vậy chúng ta tách thành hai đường, chúc biểu ca có thể thuận lợi mà gặp chúng ta!”

Phượng Cảnh Duệ, “...Biểu muội, muội không cảm thấy lòng mình quá độc ác à?”

Lưu Mật Nhi lắc đầu, “Để bảo vệ tính mạng, biểu ca sẽ không trách ta đâu!”

Mặt Phượng Cảnh Duệ giật giật, “Sao có thể?”

Lưu Mật Nhi lập tức mừng rỡ khoát tay, “Vậy biểu ca đi mạnh khỏe!” Một tay nàng kéo Vô Ngân xoay người rời đi. Đương nhiên Diệp Ly Tâm cũng đuổi theo ngay. Tuy biết Lưu Mật Nhi là nữ nhân nhưng nàng chưa từng thấy nữ nhân nào như vậy. Mỗi khi thấy bộ dạng kinh ngạc của Phượng Cảnh Duệ, nàng lại cảm thấy rất vui vẻ.

Phượng Cảnh Duệ ra hiệu cho Vô Trần đi theo Lưu Mật Nhi. Thân hình hắn không hề di chuyển, dường như đang chờ người nào vậy.

Nhiều lần, vài người xông lên sau hắn, bọn họ cầm vũ khí nhưng không định ra tay. Không lâu sau, một bóng dáng ngạo nghễ bước chậm chậm tới. Phượng Cảnh Duệ từ từ xoay người. Hai nam tử hoàn toàn khác nhau đứng đối diện, rất lâu không nói lời nào.

Nam tử đối diện với Phượng Cảnh Duệ hắng giọng, “Ta nói rồi, ra khỏi Minh Cốc, tắt cả lại bắt đầu!” Người này không phải ai khác mà chính là Khuất Thiên Hàn mà Phượng Cảnh Duệ và Lưu Mật Nhi từng gặp một lần khách điểm.

Phượng Cảnh Duệ hơi nhếch môi, “Ta cũng không phủ nhận!”

“Người hãy chữa cho Hoàng Phủ Nguyệt Minh!” Khuất Thiên Hàn hồ hững nói.

“Nàng ta là vị hôn thê của người, hình như bị thương cũng không cần tìm tới ta.”

Tay phải Khuất Thiên Hàn lực lợi, thuộc hạ sau lưng lập tức đưa vũ khí lên. Hắn cầm kiếm, chỉ vào Phượng Cảnh Duệ, “Người là đại phu, người có thể chữa khỏi cho nàng.”

Phượng Cảnh Duệ cười lạnh nhạt, “Chữa thế nào? Cưới vị hôn thê của người à? Người muốn tiếp tục ân oán đời trước hả?” Hắn cười nhạt. Hắn biết phụ thân của Khuất Thiên Hàn là Khuất Liễu Phong từng là vị hôn phu của mẹ Cơ Hoàn Hoàn. Về phần vì sao mẹ ở cùng cha thì hắn chưa tìm được đáp án.

Khuất Thiên Hàn hơi cúi đầu: “Người có cách tốt hơn?”

Phượng Cảnh Duệ nhướng mày, nhún vai, “Không có. Nhưng ta sẽ không lấy nàng ta!”

“Vậy bắt đầu đi!” Khuất Thiên Hàn lắc đầu, “Ta không ngăn cản người thả những người khác đi. Bây giờ chúng ta sẽ đấu một trận công bằng!”

Phượng Cảnh Duệ ngửa đầu cười, “Rõ ràng không muốn, sao người còn phải làm như vậy?”

Hai người quen nhau không phải ngày một ngày hai ngày, thaamja chí có thể nói hai người Khuất Thiên Hàn và Phượng Cảnh Duệ là lớn lên bên nhau từ nhỏ. Năm đó Khuất Liễu Phong ném Khuất Thiên Hàn ở Minh Cốc, để mẹ nuôi lớn. Có thể nói hai người là huynh đệ. Lúc ấy hắn cũng không biết vì sao, mãi đến khi cha giam mẹ lại, ném Khuất Thiên Hàn ra khỏi Minh Cốc, lúc này hai người mới tách ra.

Phượng Cảnh Duệ hiểu rõ Khuất Thiên Hàn tựa như Khuất Thiên Hàn hiểu rõ Phượng Cảnh Duệ vậy. Hai người không định làm vật hy sinh cho ân oán đời trước. Phượng Dương chưa hề yêu cầu Phượng Cảnh Duệ làm gì, chỉ có một yêu cầu duy nhất là cách xa nữ nhân của ông một chút. Mà hình như Khuất Thiên Hàn đã mất hết hy vọng, hoặc là có thể nói hắn là người con có hiếu. Hắn chưa bao giờ từ chối lời của Khuất Liễu Phong, cho dù là có phải làm khó chính mình.

Khuất Thiên Hàn hơi ngẩn ra, “Ta không có lựa chọn!” Hắn nhất định phải nghe lời phụ thân.

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy thì hơi bất ngờ, “Thật ra ta còn một nghi vấn!”

Khuất Thiên Hàn nhìn hắn đầy nghi ngờ, “Gì?”

“Sao lại là người kế nhiệm của sát thủ đường?” Hắn thắc mắc vấn đề này đã rất lâu. Theo thái độ thù địch của hai nhà, sao hắn lại là người kế nhiệm?

Khuất Thiên Hàn cười nhạt, “Đây là ước định của bọn họ!”

48. Chương 48: Giương Cung Bạt Kiếm Muốn Ra Tay

“Ước định gì?” Bởi vì không gần gũi lắm với Phượng Dương nên Phượng Cảnh Duệ biết về ân oán đời trước hoàn toàn là từ những gì hắn điều tra được.

Khuất Thiên Hàn im lặng một lát rồi nói tiếp, “Người sẽ không cho là ta sẽ làm nghề sát thủ như cha ta nhỉ?”

Phượng Cảnh Duệ cười nói, “Người vẫn mang hận nên mới nhận làm đường chủ sát thủ đường? Không cần phải nhớ kỹ như vậy. Chẳng phải ta cũng nhận thiên hạ nhất lâu của nhà các người đấy sao?” Sợ rằng không ai ngờ chuyện sẽ thế này. Đường chủ sát thủ đường và lâu chủ thiên hạ đệ nhất lâu lại có mối liên quan chặt chẽ như vậy. Ai cũng biết thiên hạ đệ nhất lâu chuyên cung cấp tin tức, chỉ cần người bỏ tiền thì sẽ có tin tức người muốn.

Khuất Thiên Hàn hừ lạnh, “Nếu đã biết, sao còn phải hỏi?”

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, “Người không cảm thấy lạ à? Sao bọn họ lại có ước định như vậy?” Con cháu của kẻ thù tiếp nhận sự nghiệp của mình. Chuyện này không lạ à?

Khuất Thiên Hàn cười nhạt, “Chuyện này không liên quan tới chuyện chúng ta đang nói. Người cười nàng thì phải chịu trách nhiệm!”

“Khuất Thiên Hàn, dường như người đã quên toàn bộ người trong thiên hạ đều biết người ta lấy là Lưu Mật Nhi chứ không phải Hoàng Phủ Nguyệt Minh. Hơn nữa, người nên biết nàng ta là vị hôn thê của người! Ta không có thói quen dòm ngó thứ của những người khác!” Phượng Cảnh Duệ cũng không đặt lời Khuất Thiên Hàn vào tay.

Dừng lại, Phượng Cảnh Duệ hơi nhướng mày, “Hơn nữa người cũng không mong ân oán đời trước lại tiếp tục trên người chúng ta!”

“Vậy thì sao? Vị hôn thê của Khuất Thiên Hàn ta bị bắt nạt, tự nhiên ta phải lấy lại công bằng.”

“Mỗi làm ăn này người làm không tệ, vừa có thể báo thù cho vị hôn thê lại vừa kiếm tiền ỉn. Mục đích giúp người trừ họa, cuộc trao đổi này có lời không nhỏ!” Phượng Cảnh Duệ cười phóng khoáng.

Khuất Thiên Hàn cũng không phủ nhận.

Chân mày Phượng Cảnh Duệ đầy lạnh lẽo, giọng bỗng lạnh xuống. “Người đã xác định vậy, chẳng lẽ ta mặc người xâu xé sao?”

“Có phải hay không thì thử mới biết được!” Khuất Thiên Hàn cũng cười lạnh.

Bỗng

“Phượng Cảnh Duệ, ta quên đưa lộ phí cho người, người cần...” Lời của Lưu Mật Nhi dừng lại khi thấy cảnh giương cung bạt kiếm.

Phượng Cảnh Duệ chớp chớp mắt, nhếch môi cười, “Biểu muội vẫn quan tâm tới ta!”

Đôi môi đỏ mọng của Lưu Mật Nhi khẽ động, “Ta hơi hồi hận!”

Phượng Cảnh Duệ cười lớn, “Ý của biểu muội là sao?”

Lưu Mật Nhi nhắm mắt lại, “Người mù nên không thể nhìn thấy gì cả. Ta đi tìm biểu ca của ta!”

Mọi người thấy thế thì lập tức im lặng. Ánh mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ không biết là thông cảm hay là mừng thầm.

Giang tay ra, Phượng Cảnh Duệ ôm người vào lòng, “Biểu muội đừng sợ, biểu ca sẽ bảo vệ muội!”

Lưu Mật Nhi, “Chuyện này cũng không chắc. Biểu ca quên rồi à? Biểu muội ba lần xảy ra chuyện ngoài ý muốn dưới mắt huynh đấy!” Nàng cố ý nhấn mạnh hai chữ ngoài ý muốn.

Mặt Phượng Cảnh Duệ giật giật, “Biểu muội thật ghi thù!”

Lưu Mật Nhi cười nhạt, “Hình như biểu ca không vui!”

Bàn tay to của Phượng Cảnh Duệ nâng mặt nàng quay về phía Khuất Thiên Hàn, “Đây là đường chủ của sát thủ đường, biểu muội có muốn để hắc hủ bỏ việc đuổi giết muội không?”

Lưu Mật Nhi gật đầu, bỗng nói, “Nhưng ta cảm thấy không thể đâu!”

Khuất Thiên Hàn nghe vậy thì cười nhạt.

Lưu Mật Nhi lập tức chỉ vào hắn nói, “Huynh nhìn đi, ta đã bảo là không thể mà!”

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, “Ta nói có thể!” Vừa dứt lời, hắn giao Lưu Mật Nhi cho Vô Trần, người bỗng đánh về phía Khuất Thiên Hàn.

Hai cao thủ ra tay, dĩ nhiên không ai có thể tham gia vào. Lưu Mật Nhi suy nghĩ hành động của hai người, trong lòng biết dù lúc này có bùng một chậu nước dội vào thì cũng không thể tách bọn họ ra được.

“Rốt cuộc bọn họ là địch thủ hay là bằng hữu?” Lưu Mật Nhi không kiềm được mà lên tiếng.

49. Chương 49: Mật Nhi Tức Giận Không Để Ý Tới Người Khác

Cuối cùng, sau cuộc chiến giữa Phượng Cảnh Duệ và Khuất Thiên Hàn, đều vì hai người bị thương nên việc đuổi giết Lưu Mật Nhi kết thúc. Phượng Cảnh Duệ vẫn là mục tiêu đuổi giết của sát thủ đường.

Trên xe ngựa, Lưu Mật Nhi cởi áo Phượng Cảnh Duệ ra, thấy vết thương trên người hắn thì không nhin được mà mắng thâm, “Thích không?”

Phượng Cảnh Duệ mếu máo uất ức, “Rất đau đấy!”

Lưu Mật Nhi hừ lạnh, “Người cũng biết?”

Phượng Cảnh Duệ chợt cười khê, “Đây là Mật Nhi đau lòng vì phu đúng không?” Cánh tay dài thuận thể ôm eo nàng. Dù sao trong xe ngựa này cũng không có người khác.

Im lặng cởi quần áo hắn, xoay người lấy thuốc bôi thuốc, Lưu Mật Nhi hoàn toàn làm như không thấy hành động của Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ chưa từng thấy Lưu Mật Nhi im lặng như vậy. Trong lòng căng thẳng, khép chặt cánh tay, ôm Lưu Mật Nhi vào lòng, cúi đầu chống lên đầu nàng, “Mật Nhi!”

Lưu Mật Nhi im lặng không nói, chỉ đẩy hắn ra rồi cúi đầu bôi thuốc.

Lần này Phượng Cảnh Duệ sốt ruột, chịu đựng đau đớn trên người, nâng cằm Lưu Mật Nhi lên thì bị nàng quay mặt tránh đi.

Một tay cầm khăn gấm, vừa bôi thuốc thật cẩn thận, từ đầu tới cuối Lưu Mật Nhi không hề mở miệng.

Bộp...

Một giọt nước mắt rơi vào vết thương của Phượng Cảnh Duệ. Hắn thở dốc vì kinh ngạc, người cứng ngắc không động đậy, để mặc cho nước mắt mặn đắng rơi trên vết thương của hắn.

Im lặng thở dài một hơi, Phượng Cảnh Duệ yên lặng vươn tay ôm người nàng, “Mật Nhi, đừng như vậy!”

Lưu Mật Nhi giật giật, đẩy người Phượng Cảnh Duệ ra, cúi đầu không nói gì mà chỉ bôi thuốc.

Lần này, Phượng Cảnh Duệ hoàn toàn không dị nghị gì, để mặc cho Lưu Mật Nhi bôi thuốc xong, băng bó kỹ thì hắn mới mở miệng.

“Mật Nhi, nói chuyện với ta!” Phượng Cảnh Duệ nhìn Lưu Mật Nhi dựa vào cửa xe, khê nói.

Lưu Mật Nhi quay sang nhìn hắn một cái rồi ngoảnh mặt đi.

Nổi giận, Phượng Cảnh Duệ một tay kéo người vào lòng, tác động tới vết thương khiến hắn im lặng hít khí.

Vốn Lưu Mật Nhi định giãy giụa thì nghe hắn thở phì phò, bèn dừng động tác lại, an phận không giãy giụa nữa. Hắn nâng mặt nàng lên, gặm nhẹ, “Mật Nhi!”

Lưu Mật Nhi cắn chặt môi, không nói một câu.

Bất đắc dĩ, Phượng Cảnh Duệ cúi đầu, ngậm mạnh vào môi nàng, đầu lưỡi khí phách mấy lần định thăm dò trong miệng nàng thì bị nàng cắn chặt răng ngăn lại. Bàn tay dày rộng tùy ý vuốt ve trên người nàng, ngón tay linh hoạt cởi vạt áo Mật Nhi ra, bày tay to thuận thể trượt vào.

Màn xe buông xuống ngăn một phần ánh sáng, bên trong xe nửa sáng nửa tối, hô hấp hai người cũng hơi dồn dập.

Tay Phượng Cảnh Duệ lướt qua dãy dờ của nàng, lướt một đường xuống dưới, cuối cùng dừng trước u cổ mẹ người, ngón tay trơn như rắn luồn vào.

Tay Lưu Mật Nhi cứng lại, néo mạnh bên bờ vai trần của hắn, người cũng hoàn hồn ngay lập tức, kẹp chặt hai chân theo bản năng, “Dừng, dừng lại...”

Rốt cuộc nàng chịu lên tiếng. Phượng Cảnh Duệ thừa dịp nàng mở miệng, đầu lưỡi nhanh nhẹn quẩn lấy đầu lưỡi của nàng.

Phượng Cảnh Duệ nhìn nàng bằng ánh mắt tràn ngập tình dục, trong giọng nói khàn khàn trầm thấp chứa sự quyến rũ, “Ta muốn nàng.” Kêu dừng ở lúc này là muốn lấy mạng hắn.

“Không được!” Cảm giác đau đớn xa lạ kích thích nơi nhạy cảm của nàng, mang tới cho nàng sự sợ hãi, cầu xin, đẩy hắn ra theo bản năng.

Nhận ra nàng sợ hãi, Phượng Cảnh Duệ yên lặng hít sâu một hơi, đưa tay ôm chặt người vào lòng, thở một hơi thật dài.

Lưu Mật Nhi định giãy giụa.

“Đừng động! Đừng động!” Phượng Cảnh Duệ cúi đầu, cắn cắn lên cổ của nàng, thật lâu sau mới buông nàng ra.

Dường như là Lưu Mật Nhi lắc mình tránh vào góc ngay lập tức. Phượng Cảnh Duệ cười khổ một tiếng, “Ta không phải là rắn rết thú dữ!”

“Người còn đáng sợ hơn những thứ đó nhiều.” Khép vạt áo lại, Lưu Mật Nhi quay sang, hung dữ nói.

Phượng Cảnh Duệ cười tà mị, “Có muốn biết mối liên hệ giữa ta và Khuất Thiên Hàn không?”

“Không muốn...”

Hắn đặt ngón trỏ lên trên đôi môi đỏ mọng của nàng, cười nhạt, “Nếu ra đã quyết định nói thì sao nàng có thể không nghe được?”

Lưu Mật Nhi ho nhẹ một tiếng, “Được rồi, người đã muốn nói như vậy thì ta miêng cưỡng lắng nghe vậy.”

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, chìa tay ra, “Tới chỗ của ta, ta cho nàng biết!”

Lưu Mật Nhi nhìn hắn đầy đề phòng, “Không!” Hắn nghĩ nàng ngốc à?

Phượng Cảnh Duệ chỉ trời thề, “Bảo đảm không làm gì!”

Lưu Mật Nhi không tin mà nhìn hắn. Ai mà tin!

“Mật Nhi!” Phượng Cảnh Duệ khê cảnh cáo.

Lúc này Lưu Mật Nhi mới chần chừ mà di chuyển về phía hắn, ngón trỏ chỉ vào chóp mũi hắn, “Người nói không làm gì cả đấy nhé!”

Phượng Cảnh Duệ cười, gạt đầu, vươn tay ôm người vào lòng, lúc này mới lên tiếng, “Chuyện này hơi phức tạp!”

50. Chương 50: Mối Liên Hệ Đây Hơi Loạn

Chuyện kể rằng năm đó, Cơ Hoàn Hoàn và Khuất Liễu Phong coi như là đồng môn. Thiên hạ đệ nhất lâu bây giờ là do phụ thân của Cơ Hoàn Hoàn lập nên. Có điều năm đó ông để Khuất Liễu Phong tiếp nhận vị trí lâu chủ còn gả nữ nhi là Cơ Hoàn Hoàn cho Khuất Liễu Phong.

Dung mạo Cơ Hoàn Hoàn như thiên tiên cộng thêm tính cách hiền lành, Khuất Liễu Phong vẫn nuôi nàng trong lâu, chưa từng để người khác nhìn thấy. Điều này cũng tránh để người khác có cơ hội.

Năm đó, Cơ Hoàn Hoàn và Phượng Dương quen nhau là nhờ một cuộc làm ăn của Sát Thủ Đường, vừa hay có liên quan tới Thiên hạ đệ nhất lâu, mà Cơ Hoàn Hoàn cũng bị dính líu. Bởi vì bị mình liên lụy nên Phượng Dương ra tay cứu Cơ Hoàn Hoàn nhưng đồng thời cũng bị vây trong cốc. Cũng chính lúc đó Phượng Dương phát hiện ra Minh Cốc ở đâu.

Đợi tới khi Khuất Liễn Phong tìm được hai người thì tình cảm của Phượng Dương và Cơ Hoàn Hoàn đã như lá liễu cành.

Đối với chuyện vị hôn phu của mình bị nhốt cùng một nam nhân trong thời gian dài, tuy Khuất Liễn Phong không muốn chấp nhận nhưng cũng không thể không đồng ý với chuyện của hai người. Nhưng điều kiện là để Phượng Dương chính thức giải tán Sát thủ đường trong đại hội võ lâm.

Nhưng không ngờ bởi vì Khuất Liễn Phong không cam lòng việc vị hôn thê bị cướp đi nên ra tay với Phượng Dương ở đại hội võ lâm. Cơ Hoàn Hoàn sớm biết từng bước, lúc báo cho Phượng Dương thì bị ngộ thương. Tính tình Phượng Dương thay đổi lớn. Tính ông vốn hờ hững lạnh nhạt, vì lần biến cố này mà thay đổi thành lạnh lùng tàn khốc. Hễ là người tiếp cận Cơ Hoàn Hoàn thì không ai còn sống.

Sau đại hội võ lâm, Phượng Dương biến mất với Cơ Hoàn Hoàn. Không lâu sau, danh thần y diệu thủ cốc chủ Minh Cốc truyền ra, không tới năm năm sau thì danh tiếng Minh Cốc lan rộng. Nhưng cũng vào lúc này bỗng biệt tích, không ai biết nguyên nhân.

Nghe Phượng Cảnh Duệ giải thích xong, Lưu Mật Nhi từ từ gật đầu, “Đây chính là nguyên nhân tính tình cha người biến thái như vậy sao?”

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, “Có lẽ không phải!” Tuy tin tức hẩn tra được là vậy nhưng hẩn vẫn cảm giác còn thiếu gì đó.

“Khuất Thiên Hàn là con trai của Khuất Liễn Phong?”

“Ừ.”

Lưu Mật Nhi không hiểu, “Nhưng theo lời người thì vốn Sát thủ đường là của cha người, sao Khuất Thiên Hàn lại là đường chủ chứ?”

Phượng Cảnh Duệ, “Đây cũng là một trong những điều đáng ngờ. Khuất Thiên Hàn làm đường chủ Sát thủ đường, mà ta là người tiếp nhận chức lâu chủ Thiên hạ đệ nhất lâu! Nnafg không cảm thấy kỳ lạ à?”

Lưu Mật Nhi bỗng hiểu, “Đây cũng là nguyên nhân mà cha người đuổi người, người không nói gì lập tức rời đi? Người muốn nhân cơ hội điều tra?” Nàng đã bảo, sao Phượng Dương luôn tệ với Phượng Cảnh Duệ mà hẩn lại bỗng ngoan ngoãn như thế chứ.

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, không phủ nhận.

Lưu Mật Nhi bỗng dùng ánh mắt khác thường mà nhìn hẩn.

Phượng Cảnh Duệ cúi đầu nhìn mình một chút, “Sao vậy?”

“Người thật là một đứa con bất hiếu!” Lưu Mật Nhi mắng.

Mặt Phượng Cảnh Duệ đen lại, “Mật Nhi, nàng đừng oan uống ta!”

Lưu Mật Nhi, “Có à? Tuy quan hệ giữa người với cha người luôn không tốt, nhưng người lại để mẹ người phải lo lắng, còn làm cha người đưa tiền nuôi người. Người thật sự rất bất hiếu!” Từ nhỏ nàng là người nuôi cả nhà nên nàng cho rằng ra cửa thì hoàn toàn không cần phụ thuộc bất cứ ai. Đây cũng là nguyên nhân mà nàng thích tiền.

Phượng Cảnh Duệ nhất thời không nói. Hẩn đúng là không phản bác lại lời này được. Từ khi năm tuổi chưa từng gặp mẹ, tìm mẹ là mục đích hai mươi năm qua, đã gặp được nhưng...

Nhớ tới ánh mắt của Cơ Hoàn Hoàn, Phượng Cảnh Duệ hơi cụp mắt, im lặng.

51. Chương 51: Lấy Tin Tức Ở Nơi Đông Đúc

Phượng Cảnh Duệ hiểu rõ mục đích, điều này có thể giúp bọn họ xác định rõ hành trình lần này của mình. Mấy người Lưu Mật Nhi cũng rời khỏi con đường vắng vẻ, đi tới trấn gần đó.

“Chúng ta vào phòng riêng ăn là được, vì sao lại chen chúc ngoài phòng lớn ăn với những người này, ta không thích!” Diệp Ly Tâm oán trách nói.

Phượng Cảnh Duệ liếc nàng, “Người có thể vào phòng, không ai cản người đâu!”

Hai mắt Diệp Ly Tâm trừng lớn, “Ta muốn bồi dưỡng tình cảm với Mật Nhi tỷ tỷ! Người không buông tỷ ra, chúng ta sao có thể bồi dưỡng tình cảm!”

Phượng Cảnh Duệ cắn răng nghiêng lợi âm trầm nói, “Nàng là nữ!”

“Ta gọi là tỷ tỷ, người điếc hủ!” Diệp Ly Tâm liếc hắn.

“Các người không cần bồi dưỡng tình cảm!” Phượng Cảnh Duệ cắn răng nói.

Diệp Ly Tâm lắc đầu, “Thế nào không cần? Mặc dù tỷ tỷ không thể trở thành phu quân của ta. Nhưng ta dường như quên nói sao, Miêu Vương là ca ca của ta, còn chưa lấy vợ!”

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy, gương mặt giứt giắt, “Diệp Ly Tâm, người muốn chết sao, chỉ cần người nói một câu ta tuyệt đối sẽ thỏa mãn người! Ngàn vạn lần đừng khách khí với ta.”

Diệp Ly Tâm nuốt nước miếng, lấy lại can đảm mở miệng nói, “Mỗi lần chỉ biết dùng chuyện đó để uy hiếp ta như vậy.”

Thấy Phượng Cảnh Duệ còn muốn mở miệng, Lưu Mật Nhi đã kịp thời cắt đứt hai người, nói “Được rồi, chúng ta ăn cơm, không muốn nhìn hai người gây gổ!”

Hai người Phượng Cảnh Duệ và Diệp Ly Tâm chỉ có thể nhìn nhau, không nói gì.

Lưu Mật Nhi thật ra cũng cảm thấy Phượng Cảnh Duệ rất kỳ quái, tại sao phải khẳng định dùng cơm bên ngoài phòng lớn. Thấy nghi vấn của nàng, Phượng Cảnh Duệ nhỏ giọng giải thích “Chỗ đông người thì tin tức nhiều nhất!”

Lưu Mật Nhi gật đầu, “Nhưng tại sao ta không nghe được bất cứ tin tức gì?”

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, “Người giang hồ tự nhiên có phương pháp của người giang hồ!”

Lưu Mật Nhi hồ nghi mở miệng, “Phương pháp gì? Ở đây đông người, huyên náo như vậy. Làm sao người biết tin tức nào là tin tức người cần?”

Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, tiến lên nghiêng người nhỏ giọng nói, “Nhìn thấy những người ở cửa không?”

Cửa? Lưu Mật Nhi đảo mắt nhìn, chỉ thấy những người ăn xin đang đứng ở cửa. Nàng hồ nghi xoay người “Ăn xin?” Không phải là Cái Bang trong truyền thuyết chứ?

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, “Huynh đệ Cái Bang xuất hiện đầy trong thiên hạ, muốn tin tức gì thì tìm Cái Bang là cách nhanh nhất!”

Lưu Mật Nhi không biết mình nên về mặt gì nhìn những người ăn xin kia. Đột nhiên, cảm thấy những người ăn xin kia cao lớn hơn rất nhiều.

Phượng Cảnh Duệ cười nói, “Mật Nhi, nét mặt này của nàng là sao?”

“Khâm phục!” Lưu Mật Nhi từ từ nói.

Phượng Cảnh Duệ khẽ nâng ly rượu nhấp, “Trên căn bản, có thể nói là như vậy!” Địa vị của Cái Bang trên giang hồ không thể khinh thường.

Lưu Mật Nhi lắc đầu, hoàn toàn không hiểu những người giang hồ này rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

“Người đã nhận được tin tức người muốn lấy chưa?” Bữa cơm này nhanh chóng xong xuôi.

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, “Không phải nhận được tin tức. Lần này ta muốn trợ lực tìm kiếm!”

Lưu Mật Nhi càng nghi ngờ hơn. Lắc đầu “Không hiểu!”

Phượng Cảnh Duệ, “Không hiểu cũng không sao! Dừng cơm đi!” Hấn không bắt buộc.

“Người giống như không hề lo lắng!” Lưu Mật Nhi hồ nghi nhìn hấn.

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, “Lo lắng có ích lợi gì?”

Lưu Mật Nhi vừa định mở miệng hỏi thêm vài chuyện, thì hai người ở cửa nói “Lần này tổ chức đại hội võ lâm là vì chuyện lập Minh chủ võ lâm mới, không biết lần này sẽ có bao nhiêu người khiêu chiến?”

“Đại hội võ lâm trước cách đây hơn 20 năm, nghe nói lúc đó người kia xuất hiện, người xuất hiện kia là Minh Chủ hiện tại.” Người còn lại nói.

Lưu Mật Nhi nghe cảm thấy mơ hồ, “Minh Chủ hiện tại là ai?”

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy, chỉ cười không nói.

Hả, Lưu Mật Nhi nhìn Phượng Cảnh Duệ, “Hấn không phải khéo như vậy chứ?”

Phượng Cảnh Duệ cười ha hả “Mật Nhi, ta đã từng nói nàng rất thông minh chưa nhỉ?”

Trên trán Lưu Mật Nhi mồ hôi chảy ròng ròng “Đây là chuyện gì?”

52. Chương 52: Chương 52

53. Chương 53: Chương 53

54. Chương 54: Chương 54

55. Chương 55: Bọn Họ Làm Phiền Biểu Muội Ngủ!

Tay cầm thiệp mời Võ Lâm Đệ Nhất Lâu, Lưu Mật Nhi cùng bốn người bọn Phượng Cảnh Duệ được đường hoàng hưởng thụ sự đãi ngộ từ chủ sự.

Diệp Ly Tâm vốn là tới tham gia náo nhiệt, cho nên thiệp võ lâm của ca ca nàng đã sớm thu vào tay, không cần thiết tìm thêm thiệp võ lâm nữa. Đồng thời, lúc đi vào thành Tô Châu, ngoài ý muốn lại bị Diệp Lâu Dương xuất môn tìm muối muối gặp được. Vì vậy, bây giờ đoàn người Phượng Cảnh Duệ chỉ còn có bốn người là nàng, Vô Trần, Vô Ngân cùng với Phượng Cảnh Duệ.

Xoay thiệp trên tay mấy vòng, Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, “Mật Nhi, nàng nhìn như vậy là có ý gì?”

Lưu Mật Nhi trầm ngâm chốc lát, mở miệng nói, “Ta nghĩ, chúng ta là anh em họ cũng thật tương xứng!”

“Cũng đúng!”, Phượng Cảnh Duệ khẽ gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Điều này khiến Lưu Mật Nhi cũng có chút ngoài ý muốn, lần đầu tiên nhìn thấy hấn sáng khoái đồng ý chuyện này như vậy.

Không để ý tới vẻ kinh ngạc của nàng, Phượng Cảnh Duệ chậm rãi nói, “Đi thôi!”

Chủ sự của đại hội võ lâm lần này là Minh chủ tiền nhiệm Khuất Liễu Phong. Do đó phải tổ chức ở nhà họ Khúc tại thành Tô Châu, nhưng muốn được khoản đãi thì phải là người có thiệp võ lâm.

Phượng Cảnh Duệ lần này chính là đại diện của Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu. Tuy mọi người sớm đã biết được quan hệ hai nhà Khuất - Phượng nhưng nhìn thấy cả hai cùng xuất hiện thì cũng nhất thời kinh ngạc. Đồng thời, càng thêm mong đợi đối với đại hội võ lâm lần này.

“Không biết Phượng công tử đại diện cho Minh cốc hay Thiên Hạ Độ Nhất Lâu tham dự?” Có người không hiểu chuyện mở miệng hỏi thăm.

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, “Có gì khác nhau sao? Chỉ là, Khâu chương môn lúc nào chuẩn bị cướp chuyện làm ăn của Độ Nhất Lâu chúng ta đây? Không cần hại người của chúng ta mất việc chứ!”

Khâu chương môn nghe vậy đành phải phẫn nộ rời đi.

“Thật không nghĩ tới, người còn rất quan tâm những người ở nơi này!” Lưu Mật Nhi châm chọc nói, nhìn Phượng Cảnh Duệ đấu khẩu với kẻ khác.

“Biểu muội cảm thấy mất mát sao? Biểu ca đã nói xong việc chính, bây giờ hầu hạ biểu muội!” Phượng Cảnh Duệ thản nhiên nói.

Lưu Mật Nhi, “. Không cần, biểu ca, việc chính quan trọng hơn!”

“Vị này chính là biểu muội của lâu chủ sao, thật là trẻ trung xinh đẹp!” Những người giang hồ đi ngang qua khen ngợi.

Khóe miệng Lưu Mật Nhi giật giật, “. Người thật là nói dối không chớp mắt!”

Người giang hồ vừa nói nhất thời im lặng.

Ngược lại, Phượng Cảnh Duệ cười khê nói, “Biểu muội, chính là muội không đúng. Sao lời thật nào cũng có thể nói ra ngoài? Thật không hiểu chuyện!”

Lưu Mật Nhi khê nhượng mày, “Biểu ca dạy phải, làm người không nên quá thành thực, tránh đắc tội người khác!”

Phượng Cảnh Duệ tán thưởng cười một tiếng, “Biểu muội ngoan!”

Lưu Mật Nhi im lặng.

Dứt lời, người giang hồ khơi lên cái đề tài này nhất thời không nói gì. Cuối cùng chỉ có thể trách mình nhiều chuyện.

Nhìn bóng lưng người giang hồ cuống quít rời đi, Lưu Mật Nhi không nhịn được châm chọc, “Chỉ có chút bản lãnh đó sao?”

Phượng Cảnh Duệ tức giận mở miệng, “Mật Nhi, đừng quá rêu rao!” Nếu như không có mình ở bên cạnh, nàng cho là người nọ bỏ qua cho nàng sao?

Lưu Mật Nhi kinh hãi nhìn hấn, “Người cũng biết người rất rêu rao sao?”

Phượng Cảnh Duệ chỉ cười cười.

Ngày hôm sau

Đại hội võ lâm chính thức bắt đầu so tài, Lưu Mật Nhi nhàm chán nhìn phía trên hội trường hết người này đến người kia bị đập xuống, tiếp đó lại một người lên, lại một người bị đập xuống! Rồi cứ lặp đi lặp lại như vậy. Đến cuối cùng, nàng thật sự nhịn không được ngáp một cái rồi chớp mắt.

Mắt trời chiếu thật là thoải mái!

Cảm giác nặng một bên cánh tay, Phượng Cảnh Duệ quay đầu vừa lúc thấy cảnh Lưu Mật Nhi tựa vào vai hấn ngủ. Đưa mắt ý bảo Vô Ngân lấy áo choàng rồi thận trọng khoác lên người của Lưu Mật Nhi.

Một màn này rơi vào tầm mắt của không ít người giang hồ.

Thời gian chậm chậm trôi qua, lúc Lưu Mật Nhi sắp tỉnh ngủ, âm thanh đao kiếm va chạm bên tai khiến đôi mày thanh tú của nàng nhíu chặt, lo lắng giật giật!

Phượng Cảnh Duệ cúi đầu nhìn qua một cái, khóe môi lạnh lẽo, ý bảo Vô Ngân tới thay thế vị trí của hấn. Lầy đà rồi tung người nhảy một cái, thân đã đứng ở trên đài tỷ võ. Đồng thời cũng đập đổ hai người đang tỷ võ.

“Phượng lâu chủ cũng muốn tỷ võ sao?” Mấy vị nhân sĩ võ lâm đức cao vọng trọng đồng thời hỏi, nét mặt bọn họ ngạc nhiên vì không nghĩ rằng hắn sẽ lên đài tỷ võ.

“Đúng vậy.” Phượng Cảnh Duệ nghiêm túc gật đầu.

“Sao không nói thẳng ngươi muốn làm Võ Lâm Minh Chủ?” Có người lớn mật đề nghị.

“Ta chỉ muốn đánh nhau để tỷ võ thôi.” Phượng Cảnh Duệ nhắm đôi mắt đen làm như rất khổ não.

Chuyện này.

Phượng Cảnh Duệ nhướn mày, “Thế nào? Không được sao?”

“Phượng lâu chủ cũng muốn làm Võ Lâm Minh Chủ?”

“Ta chẳng có mấy hứng thú đối với vị trí kia!” Phượng Cảnh Duệ giả bộ trầm ngâm nói.

“Vậy ý của lâu chủ là gì đây?”

Phượng Cảnh Duệ nhìn lướt qua hai người bị chính mình đạp xuống, lạnh nhạt nói, “Bọn họ đánh nhau ồn ào quá! Làm phiền biểu muội ta ngủ!”

Đây là cái lý do gì?

Mọi người mắt cùng nhìn về phía Lưu Mật Nhi vốn đang chưa tỉnh táo liền lập tức lên tinh thần.

Phượng Cảnh Duệ thấy thế, khiêu khích nói, “Thế nào? Không phục? Đi lên đánh một trận giúp ta nóng người cũng tốt!”

Chủ sự nghe vậy cười gượng, “Phượng lâu chủ võ công cực cao, những kẻ này chỉ là bọn tiểu bối, Phượng lâu chủ người chó tham gia!”

Lời nói này làm Phượng Cảnh Duệ không vừa ý, “Ta còn trẻ, cũng chỉ là tiểu bối, không dám cùng các vị tiền bối giang hồ giao thủ, bọn tiểu bối này giao cho ta đi!”

Chủ sự cười khan một tiếng, “Chuyện này.”

“Không để cho ta ra tay cũng được!” Phượng Cảnh Duệ gật đầu một cái, làm động tác thỉnh giáo nhìn hắn, “Người có thể đỡ biểu muội của ta ngủ sao?”

Tiếng nói vừa dứt. Lưu Mật Nhi thiếu chút nữa bật cười. Người này rõ ràng chính là đang gây chuyện!

Chủ sự cười mỉa, “Chuyện này. Ta.”

“Không được à, vậy thì cùng ta đánh nhau đi!” Phượng Cảnh Duệ không nhúc nhích.

Lưu Mật Nhi thầm nghĩ trong lòng: người này rõ ràng chính là lấy mình làm cớ để phá hỏng đại hội võ lâm do Khuất gia làm chủ đây mà!

Lưu Mật Nhi chậm rãi đứng dậy, “Biểu ca muốn chơi đùa, cần gì làm khó biểu muội !”

“Biểu ca biểu diễn vì muội, biểu muội không vui sao?” Phượng Cảnh Duệ cười khê.

Nhìn một vòng dưới đài, đám đông đen kịt, ai cũng sợ không có lấy một người đứng ra, Phượng Cảnh Duệ không thể làm gì khác ngoài không vui lắc đầu, chậm rãi đi tới bên cạnh Lưu Mật Nhi, vừa đi, trong miệng vừa lẩm bẩm, “Không có ai phối hợp, thật chẳng thú vị! Tốt nhất là về nhà dỗ biểu muội ngủ đi!”

Một bên có mấy vị mặt cười khổ.

Lưu Mật Nhi im lặng nhìn Phượng Cảnh Duệ làm tới, thật không thể tin được hắn lại phá hoại lời đài của người ta như vậy rồi hết lần này tới lần khác không cho bất cứ kẻ nào ra tay ngăn cản. Không nhịn được tò mò nhìn về phía vị chủ sự hiện đang đảm nhiệm chức Võ Lâm Minh Chủ mặt đen lại cũng đang nhìn về phía bọn hắn.

Lưu Mật Nhi tiến lên trước rồi mở miệng dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói, “Người chơi đã chưa?”

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, nụ cười không tới đáy mắt, “Chưa. . . .”

Lưu Mật Nhi nâng trán lắc đầu, “Vậy thì phiền người đừng có lôi ta vào nha?”

Phượng Cảnh Duệ gương mặt uất ức, “Người là biểu muội của ta!”

“Vậy thì sao?”

“Ta là vì muốn cho biểu muội vui vẻ mới tới đây, nếu như biểu muội không thích, ta chẳng thích nơi này làm gì!” Phượng Cảnh Duệ meo máo.

Có cái chuyện đẩy hết trách nhiệm lên trên người nàng hay sao? Lưu Mật Nhi trầm mặc.

Ngày đầu tiên tỷ vô lời dài vì Phượng Cảnh Duệ cứ như vậy mà hạ màn không tiếng động.

Đến ngày thứ hai, Lưu Mật Nhi kiên quyết không chịu cùng Phượng Cảnh Duệ tham gia cái đại hội vô lâm quỷ quái đó nữa. Vốn tưởng rằng Phượng Cảnh Duệ sẽ chần chờ thật lâu. Nhưng không ngờ lại nghe hắn nói như sau.

“Quả thật quá nhàm chán, không đi thì thôi! Ta hầu hạ biểu muội ngủ đi!”

Lưu Mật Nhi nhất thời im lặng. Hắn thì không thể quên cái chuyện ngủ này một lúc sao?

Phượng Cảnh Duệ thấy thế cúi đầu nhìn nàng, “Có phải ngủ rất nhàm chán không? Biểu ca có rất nhiều biện pháp giúp không tẻ nhạt đấy!”

“Biểu ca giữ lại một mình chơi đi!”

Phượng Cảnh Duệ đau khổ nhìn nàng, “Loại chuyện như vậy, biểu ca một người không chơi được!”

Nghe nói vậy, Lưu Mật Nhi nhanh chóng cảm thấy máu dồn hết về phía gáy của mình.

“Biểu muội đỏ mặt à? Nghĩ đến chuyện gì không nên nghĩ sao?” Phượng Cảnh Duệ cười một tiếng, tà mị tiến lên trước quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một cách nghiêm túc.

Động tác này khiến cho hai gò má vốn đỏ bừng của Lưu Mật Nhi lại càng đỏ hơn.

Nàng cắn răng nghiêng lợi mở miệng, “Phượng Cảnh Duệ!”

“Có chuyện gì? Biểu muội!”

“Câm miệng!”

.

“Con người này cứ xuất hiện rêu rao như vậy, tại sao chưa nhìn thấy người của tổ chức sát thủ đuổi theo giết người chứ?” Không biết có phải những ngày qua quá thoải mái hay không mà đã rất lâu rồi Lưu Mật Nhi không thấy sát thủ xuất hiện. Nhất là Khuất Thiên Hàn, hình như là con của Khuất Liễu Phong? Gặp sự kiện lớn như thế này, sao lại không nhìn thấy hắn?

Nghe được lời của Lưu Mật Nhi, Phượng Cảnh Duệ có chút đau buồn mở miệng, “Mật Nhi, tại sao ta có cảm giác muội mong cho ta chết vậy!”

Lưu Mật Nhi ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười đáp lại, “Bị người nhìn ra rồi! Thật là xấu hổ nha!”

Phượng Cảnh Duệ cũng không để tâm, dùng giọng tiếc hận mở miệng, “Khiến Mật Nhi thất vọng rồi, biểu ca còn phải cùng người sống đến đầu bạc, con cháu đây đàn!”

“Kẻ không chịu chết kia, nói chuyện với người thật phí lời!” Lưu Mật Nhi cười lạnh.

“Mật Nhi thích xem ta bị đuổi giết à?”

Lưu Mật Nhi nghe vậy, khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng, nói lời kinh người, “Thật ra thì, ta chỉ muốn có một cơ hội đau lòng vì người! Đáng tiếc là vẫn không có!”

Phượng Cảnh Duệ, “Thì ra Mật Nhi thích ta như vậy sao!”

Lưu Mật Nhi, “Biểu ca đừng thẹn thùng, biểu muội thích biểu ca không phải là chuyện rất bình thường sao?”

Tiếng nói vừa thốt ra, Lưu Mật Nhi lập tức cảm thấy không khí giữa hai người thay đổi. Không biết có phải do Phượng Cảnh Duệ không nói gì sau đó hay không mà không khí trở nên ảm áp, nàng không được tự nhiên hăng giọng, “Khụ!”

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi vươn tay, lòng bàn tay chạm tóc của nàng rồi chậm rãi vuốt ve, vẻ tuấn mỹ nồng đậm trên gương mặt với nụ cười như có như không.

Thầm giật mình, ánh mắt Lưu Mật Nhi lóe lên nóng rực theo bản năng, “Đừng nhìn, ta không phải thức ăn, ăn cũng không ngon đâu!”

Nghe vậy, ánh mắt Phượng Cảnh Duệ trở nên trong trẻo khác thường, nhếch môi cười, “Mật Nhi thật thông minh. Ngay lập tức đã biết được suy nghĩ sâu nhất trong lòng ta!”

Lưu Mật Nhi, “.” Vô sỉ, không biết xấu hổ!

Thật lâu sau, âm thanh Phượng Cảnh Duệ mới từ từ truyền đến.

“Thì ra là biểu muội thích ta!”

Lưu Mật Nhi thiếu chút nữa bị sặc chết vì một ngụm nước bọt của chính mình. Phải thật vất vả mới lấy lại hơi thở thì ngay thời điểm đó nghênh đón nụ hôn của Phượng Cảnh Duệ rơi xuống.

Cánh môi ảm áp khẽ chạm vào khoe môi nàng, tựa như rơi xuống, tựa như hơi thở phất qua cánh môi nàng, khiến cho nhồn nhột. Nàng đưa đầu lưỡi liếm liếm khoe môi theo bản năng. Đầu lưỡi ảm áp không ngờ đụng phải cánh môi mỏng của Phượng Cảnh Duệ. Một giây kế tiếp, cánh tay đã bị Phượng Cảnh Duệ khóa chặt, chẳng biết từ lúc nào Phượng Cảnh Duệ đã ôm siết nàng vào trong ngực, bàn tay to lớn đã leo lên trước ngực của nàng, vừa ngừng hôn, bàn tay của hắn đã nắm thật chặt, thở dài một tiếng, “Mật Nhi, thật nhỏ!”

Khốn kiếp! Lưu Mật Nhi nhất thời hỏa khí bốc lên đến não, dùng dùng hướng tới cánh tay Phượng Cảnh Duệ mà ra sức đánh một hồi.

Phượng Cảnh Duệ chặt vật tránh đòn tấn công của nàng. Đồng thời không quên nhạo báng.

“Ta nói trúng rồi? Đừng xấu hổ như vậy! Thật ra thì ta có thể giúp muội khiến nó trở nên lớn hơn! Ta có biện pháp.”

Lưu Mật Nhi nổi giận, hét lớn một tiếng, “Phượng Cảnh Duệ!”

Phượng Cảnh Duệ lúc này mới im, đôi tay che miệng, con mắt đen nhấp nháy, xem ra giống như những lời trước đó đều không phải là do hắn nói, về cực kì vô tội.

Nàng hung hăng lườm hắn một cái, Lưu Mật Nhi nặng nề hừ một tiếng, xoay người đưa lưng về phía Phượng Cảnh Duệ.

Tiếp đó, chậm rãi cúi đầu nhìn trước ngực mình. Thật sự nhỏ như vậy sao?

“Dĩ nhiên! Thật ra thì ta không ngại đâu!” tiếng Phượng Cảnh Duệ từ phía sau lưng truyền đến.

Lưu Mật Nhi híp mắt, chậm rãi xoay người, “Nhỏ thì thế nào? Chỗ này của ta nhỏ, sao ngươi không nói ta tiết kiệm được bao nhiêu là vải vóc? Chỗ này của ta nhỏ thì sao? Ít nhất ta đi bộ không cần thở gấp, ta thích thế đấy, ngươi quản được sao!” Nàng đã tức giận đến nói không lựa lời rồi.

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy, gật đầu liên tục, chắc lưỡi nói, “Mật Nhi đúng là có phong cách hiền thê lương mẫu, sớm như vậy đã biết vì nhà chúng ta mà tiết kiệm tiền rồi.”

Ngàn vạn ngôn từ, cuối cùng Lưu Mật Nhi cũng phun ra một chữ, “Cút!”

Thấy thế, Phượng Cảnh Duệ không khỏi mỉa mai, “Ta cũng vì phúc lợi của mình mà tranh đấu thôi mà!”

Ánh mắt Lưu Mật Nhi lạnh lùng quét tới, Phượng Cảnh Duệ vội vàng cười cười. Hai con mắt xem ra thật đáng thương .

Trong lòng khinh bỉ Phượng Cảnh Duệ ngàn vạn lần, lúc này Lưu Mật Nhi mới xoay người mở cửa đi ra ngoài. Không lâu sau đó, Vô Ngân từ phía sau vượt qua nàng. Vô Trần đẩy cửa vào, “Gia!”

“Có chuyện gì?” Phượng Cảnh Duệ không nhanh không chậm hỏi.

“Bốn phía Khuất gia có một số người không rõ lai lịch!” Vô Trần nhỏ giọng nói.

“Có quan hệ gì tới chúng ta hay sao?”

“ Không có!”

“Quên đi!” Dù sao chỉ cần mục tiêu không phải người của hắn, ai chết thì có sao đâu?

Vô Trần há mồm, chợt mím môi không nói.

Nhưng vào lúc này

Âm thanh cửa sổ bỗng tan truyền đến, Phượng Cảnh Duệ chậm rãi xoay người, nhìn người phá cửa sổ mà đến.

“Ồ, người vào cửa nhà người khác đều như vậy sao?” Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, chăm chọc nhìn người té xuống đất chính là Khuất Thiên Hàn.

Không sai, người tới chính là Khuất Thiên Hàn, lúc này hắn nắm chặt cánh tay, nhìn vết máu tràn ra trên cánh tay, thương thế ở đầu vai chắc là không nhẹ.

Khuôn mặt âm lãnh ngẩng lên nhìn đến Phượng Cảnh Duệ, Khuất Thiên Hàn ngăn người rồi chợt chống đỡ thân thể lên, “Vì sao người ở chỗ này?” Vừa nói chuyện hắn vừa cõ y phục trên người ra để lộ vết thương trên đầu vai.

Phượng Cảnh Duệ dáng người không nhúc nhích, nhìn lướt qua cánh cửa sổ bị phá hỏng, chặc chặc lên tiếng, “Thì ra người muốn đổi cho ta gian phòng khác à? Cần gì phiền toái như vậy!”

Khóe miệng Khuất Thiên Hàn giật giật, lặng thinh không nói!

Sau đó, Phượng Cảnh Duệ chậm rãi tiến lên liếc mắt nhìn vết thương trên vai Khuất Thiên Hàn. Khóe miệng khẽ gợn lên, “Thật là thảm! Từ lúc nào người trở nên kém cỏi như vậy rồi?”

Khuất Thiên Hàn giữ vững hình tượng không chịu mở miệng.

Phượng Cảnh Duệ cười ha ha, xoay người cất bước đi tới trước song cửa sổ đã bị phá, đứng chấp tay, trầm giọng mở miệng nói, “Lăn ra đây!”

Tiếng nói vừa thốt ra, từ phía trên phòng gần đó nhảy xuống hai người áo đen, cầm trong tay hai cây đao lớn ngân quang lóng lánh hiện thân trước mặt Phượng Cảnh Duệ.

Ngay lúc Khuất Thiên Hàn cho là Phượng Cảnh Duệ sẽ động thủ thì Phượng Cảnh Duệ chậm rãi khom người, nhặt những mảnh gỗ rơi trên mặt đất rồi chậm rãi mở miệng, “Đền tiền!”

Nghe vậy hai người áo đen nhìn nhau, rồi chợt quơ múa đại đao mở miệng, “Cút ngay, đừng cản trở đại gia làm việc!”

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi thả gỗ vụn trong tay, gương mặt hoảng sợ, “Người đang uy hiếp ta à?”

Tên áo đen thấy thế, cho là hắn sợ, hất hàm lạnh nhạt nói, “Uy hiếp người làm gì, khi cần thiết thì giết chết người thôi, nếu không muốn chết thì cút cho nhanh!”

Tiếng nói vừa thốt, tên áo đen lúc này nói chuyện chợt hoảng sợ trợn to hai mắt, nhìn Phượng Cảnh Duệ đột ngột tiến đến, trên cổ bỗng có một đôi bàn tay bóp thật chặt cổ họng của hắn, cắt đứt hô hấp của hắn, một lúc sau, vũ khí trong tay cũng rơi xuống dưới chân.

Thấy tên áo đen kia vùng đao muốn tiến lên, Phượng Cảnh Duệ khẽ xoay người, đao phong vừa hạ, đồng thời rơi xuống còn có cánh tay phải của đồng bọn nữa. Tên lúc này quả thật không còn cả khí lực để mà la hét, chẳng quản cánh tay đã bị chặt đứt.

Lúc này, một tên áo đen mới chậm chạp mở miệng, “Người là ai?”

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, “Đền tiền đi!” Hình như hắn chỉ quan tâm đến chuyện này.

Tên áo đen đành cắn răng móc tiền từ trên người ra ném cho hắn rồi hỏi tiếp, “Người rút cuộc là ai?”

Bắt được tiền, Phượng Cảnh Duệ ném người cụt tay ra rồi hài lòng cất tiền vào túi, xoay người rời đi.

Không cam lòng bị coi thường như vậy, tên áo đen đột nhiên ra tay.

Phượng Cảnh Duệ nhíu mày, nhếch môi cười nhạt đồng thời nghiêng người lách qua tránh đao phong của tên áo đen, mũi chân chấm xuống đá rơi đại đao trong tay tên áo đen đồng thời chân cũng đạp vào ngực hắn. Tuy hay nói đùa nhưng họ Phượng hắn hay bị người đánh lén nên đã hình thành thói quen, mặc dù kẻ kia đã ngã xuống nhưng sát ý nồng đậm trong không khí hắn vẫn cảm giác được.

Một chân câu đao lên nắm trong tay, Phượng Cảnh Duệ không thay đổi nụ cười, nhưng âm thanh trở nên lạnh lẽo, “Bây giờ đến phiên ta hỏi ngươi rồi! Các ngươi là người của ai?”

“Muốn chém giết muốn róc thịt tùy ngươi” tên áo đen trả lời rất có cốt khí.

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy liền hưng phấn ngồi xổm người xuống, “Ngươi biết không? Ta thích nhất nam nhân có cốt khí! Hay là vậy đi, để cho ta chơi đùa cùng ngươi một lúc rồi.” Nụ cười của hắn xán lạn vô cùng.

Toàn thân tên áo đen run lên, người này không phải là kẻ biến thái chứ? Nụ cười của hắn như vậy.

“Thế nào? Muốn nói rồi sao?”

Tên áo đen há mồm rồi chợt cắn răng, “Cùng lắm thì chết thôi!”

Thấy thế, Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, “A, ta rất thương thức ngươi. Thật đó!” Tiếp đó chậm rãi lấy từ trong ngực ra một bình sứ rồi vuốt ve trong tay một lúc rồi mới lên tiếng, “Ngươi biết đây là cái gì không?”

Tên áo đen không nói!

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, chậm rãi xoay người nhặt mảnh gỗ vụn rơi trước mặt lên, không hề sợ người phía sau sẽ chạy trốn. Sau đó chậm rãi đi tới trước mặt tên áo đen.

Cọc gỗ bị ném trước mặt hắn, Phượng Cảnh Duệ chậm rãi nghiêng bình sứ trong tay, một ít chất lỏng rơi trên mặt gỗ. Chỉ nghe, xèo một tiếng, mảnh gỗ bắt đầu biến hóa, dần dần thành màu đen rồi đỏ, sau đó biến mất không còn gì nữa.

Biến hóa như thế xảy ra ngay trước mặt tên áo đen làm hắn kinh ngạc nhìn mảnh gỗ đã hóa thành bụi đất rồi biến mất trước mặt mình, nín thở nhìn Phượng Cảnh Duệ.

“Ngươi.”

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, “Không biết chất lỏng này có hiệu quả trên thân thể của ngươi hay không? A, trước tiên thử một chút từ chân ngươi đi, nếu như ngươi nói lời khiến ta thiếu kiên nhẫn, ta có thể giúp đem chân ngươi chém đứt, chẳng lẽ ngươi muốn phải xem từng phần thân thể mình biến mất hay sao?” Hắn tốt bụng hỏi.

Dường như trong nháy mắt đó, gương mặt tên áo đen co rúm, không chớp mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ, “Không bằng ngươi giết chết ta đi!”

“Không, làm sao ta có thể giết chết ngươi đây? Ta ghét nhất là máu tanh, nếu không phải vậy ta cũng chẳng tạo ra loại thuốc như vậy làm gì, chẳng lẽ ngươi không biết mùi máu tanh rất gay mũi sao, ta không thích!”, hắn nhàn nhạt kể lể, “Có lẽ, bây giờ các ngươi nguyện ý nói cho ta biết các ngươi là ai rồi!”

56. Chương 56: Muốn Cột Ta Vào Lưng Quần Của Người Mới Được Sao?

Lưu Mật Nhi há hốc miệng nhìn căn phòng của nàng gần như đã bị phá hư toàn bộ, hần không nói gì tựa trên khung cửa chỉ chực sụp đổ, thản nhiên liếc nhìn nàng. “Muội muốn tìm vật gì sao?”

“Ta không tìm đồ vật ở đây, ta chỉ là tới xem tàn cuộc do người lưu lại thôi!” Thật là vô cùng thâm hiểm! Lưu Mật Nhi lắc đầu liên tục, chắc chắc lên tiếng.

Phượng Cảnh Duệ cười văng nước miếng bước tới, “Muội muốn thưởng cho ta sao? Hay là để ta tự tới?” Tay hần bắt đầu sờ soạng.

Chát một tiếng, Phượng Cảnh Duệ xoa mu bàn tay, vẽ mặt đau khổ nhìn Lưu Mật Nhi, “Đau!”

Bày ra một nụ cười nhạt, bên ngoài Lưu Mật Nhi thì cười nhưng trong lòng không cười mở miệng, “Đau à, sao ta lại chẳng thấy đau chút nào!”

“Muội đánh ta mà!” Phượng Cảnh Duệ tố cáo.

“Cho nên ta mới không đau!” Lưu Mật Nhi cười hắc hắc.

Phượng Cảnh Duệ cười khê, “Mật Nhi, muội tới đây làm cái vậy?”

“Xem một chút mà thôi!” Lưu Mật Nhi quay đầu liếc nhìn hần, “Người nói cho ta biết hai tên áo đen đâu rồi?”

“Thả rồi!” Phượng Cảnh Duệ vẫy vẫy tay.

Người tốt bụng như vậy sao? Trong ánh mắt Lưu Mật Nhi lộ ra nghi ngờ.

Phượng Cảnh Duệ khê cười một tiếng, “Mật Nhi, ánh mắt này khiến ta thực sự bị tổn thương đấy!”

Hừ hai tiếng, Lưu Mật Nhi xoay người vào trong phòng đi vòng vo một vòng, sau mới mở miệng, “Cái đó.”

“Hả?”

“Khuất Thiên Hàn đâu rồi?” Lưu Mật Nhi mở miệng hỏi.

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy, gương mặt tuần tú trở nên lạnh lẽo, “Mật Nhi thật nhẫn tâm!”

“Người làm sao vậy? Ta đâu có làm việc gì sai?” Lưu Mật Nhi không hiểu nói.

“Muội không quan tâm đến ta!” Phượng Cảnh Duệ mếu máo nói. “Vừa vào cửa liền hỏi Khuất Thiên Hàn, không quan tâm ta!”

Lưu Mật Nhi nghe vậy quay đầu liếc mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ, thiếu chút nữa bị hình ảnh trước mắt hù chết khiếp.

Chỉ thấy Phượng Cảnh Duệ đưa ra 2 ngón một thấp một cao không chạm đến nhau, càn khoa trương hơn nữa là hần mím môi, đôi con mắt đen lầy tội nghiệp nhìn nàng, giống như nàng vừa cướp đoạt thứ gì của hần.

Lưu Mật Nhi bị một màn này làm cho cả nửa ngày không tìm lại được âm thanh của mình. Thật lâu sau mới không chịu nổi xoa xoa ngực, “Đột nhiên có một loại kích động muốn nôn!”

“Muội có rồi?” Phượng Cảnh Duệ mặt mày hưng phấn mở miệng.

Người có cần phải hưng phấn như thế sao? Lưu Mật Nhi trầm mặc một hồi lâu, “Có tiếng phải có miếng, mấy tên áo đen đâu rồi?”

“Thả rồi! Mật Nhi, muội nên tin tưởng ta! Ta không thích giết người thấy máu!” Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười.

Lưu Mật Nhi, “. . . Tốt nhất là như vậy!”

“Nhìn đủ chưa? Nhìn đủ rồi thì chúng ta đi!” Phượng Cảnh Duệ nhìn lại căn phòng một chút rồi mở miệng đề nghị.

Lưu Mật Nhi nhìn hẩn một cái, ngón trỏ chỉ vào chóp mũi Phượng Cảnh Duệ, “Có phải người lo lắng ta tìm được cái gì ở đây không?”

Cúi đầu nhìn các ngón tay nàng, Phượng Cảnh Duệ cầm lấy tay của nàng, mười ngón giao nhau, lòng bàn tay dán sát lòng bàn tay rồi mở miệng, “Ta không có gì giấu giếm muội cả, trước mặt muội, ta là trong suốt!” Cứ như hẩn nói lời cam đoan.

“Trong suốt?” Lưu Mật Nhi nhìn lên nhìn xuống đánh giá hẩn một phen, “Ta nhìn không ra!”

Phượng Cảnh Duệ sờ soạng quần áo, “Nếu cần ngay bây giờ ta cởi uội xem?”

Lưu Mật Nhi, “. . . Không cần, ta tin người rồi, thật đấy!”

Phượng Cảnh Duệ tiếc hận, “Vậy thì thật đáng tiếc! Ta còn tưởng rằng có thể chứng minh !”

“Chuyện này. . . . Thật sự không cần đâu!” Lưu Mật Nhi cười mĩa một tiếng.

“Là muội không cho ta cơ hội!”

“Cơ hội như thế, người không nên mong đợi!” Lưu Mật Nhi liếc hẩn một cái.

Phượng Cảnh Duệ nháy mắt, “Chúng ta cứ phải ở cái phòng hoang tàn này nói về chuyện đó sao? Lại không thể cận kề thân mật! Hoàn cảnh này thật là ức chế!”

Lưu Mật Nhi, “. . . ”

Đi ra trước phòng của Phượng Cảnh Duệ, vốn là do Khuất Thiên Hàn đặc biệt chuẩn bị thì lại bị Phượng Cảnh Duệ cự tuyệt. Đồng thời cũng mang Lưu Mật Nhi đi luôn. Hiện tại hai người ở tạm ở khách sạn. Dĩ nhiên, tiền phòng là do Khuất gia lo.

Lưu Mật Nhi càng nghĩ càng thấy không đúng, “Người và Khuất Thiên Hàn rốt cuộc có quan hệ thế nào? Tại sao phải cứu hẩn? Hẩn vốn muốn giết người mà, tình huống lúc đó hẩn là người nên vui mừng mới đúng! Vì sao người lại cứu hẩn?”

Nghe nói thế, Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, “Ta sẽ không để cho hẩn chết ở trong tay người khác. Hẩn cũng sẽ không để ta chết ở trong tay người khác.”

“Có ý gì?” Lưu Mật Nhi nheo mắt.

Phượng Cảnh Duệ cười khê, “Chính là ý này!”

Lưu Mật Nhi suy nghĩ chốc lát, chợt nghĩ đến, tính cách nam nhân và nữ nhân vốn chẳng giống nhau. Chuyện này chưa hiểu ra thì nàng cũng không cần để trong đầu làm gì!

.

“Mật Nhi tỷ tỷ, Mật Nhi tỷ tỷ!” Trong dòng người có một kẻ vẩy vẩy cánh tay gào thét, hoàn toàn không để ý những người chung đang đem ánh mắt đặt trên người của nàng.

Lưu Mật Nhi bắt chợt quay đầu, mấy ngày nay không biết Phượng Cảnh Duệ bận việc gì ở đây, chỉ có vào buổi tối mới có thể nhìn hẩn, ban ngày đều là biến mất không dấu vết.

Không bao lâu sau, Diệp Ly Tâm đã lướt qua đám người đi tới trước mặt Mật Nhi. Những người luôn theo phía sau nàng không thấy, thay vào đó lúc này là một nam tử có vóc dáng cao gầy mảnh khảnh. Khuôn mặt vô cùng trắng xem ra có chút tái nhợt. Chỉ có ánh mắt lạnh lùng không chớp lo lắng nhìn người nào đó, cặp mắt giống như ánh mắt loài rắn một muốn hung hăng khóa lại tâm mắt mọi người.

Chỉ liếc mắt nhìn qua người kia một cái, Lưu Mật Nhi nhanh chóng có một ý nghĩ thoáng qua, ánh mắt người này. . . Rất không thoải mái!

“Ca, người đừng nhìn chăm chăm người ta như vậy, Mật Nhi tỷ tỷ xấu hổ đó!” Diệp Ly Tâm đang đứng một bên kêu to.

Lưu Mật Nhi nghe vậy, trong lòng không khỏi cười khỏ, ta đây là xấu hổ sao, rõ ràng là sợ mà!

Lời Diệp Ly Tâm nói khiến cho nam tử chậm rãi thu hồi ánh mắt, môi mỏng khẽ mở, “Ly Tâm, chơi đã lâu rồi, cần phải trở về thôi!”

“Ca, ngươi làm sao vậy!” Diệp Ly Tâm không vui mếu máo.

Lưu Mật Nhi thấy thế xoay người chuẩn bị rời đi trong yên lặng. Lại bị Diệp Ly Tâm một phát bắt được, “Mật Nhi tỷ tỷ, đây là ca ca ta, Diệp Lâu Dương. Hắn là Miêu Vương đó, rất trẻ tuổi, đẹp trai nữa đúng không? So với Phượng Cảnh Duệ không kém chứ? !”

Lưu Mật Nhi nghe vậy gật đầu liên tục, vội vã gật đầu cùng vị Miêu Vương này.

Ánh mắt Diệp Lâu Dương rơi vào trên người Lưu Mật Nhi, chẳng qua sau cái nhìn này, ánh mắt của hắn đột nhiên sáng lên. Một giây kế tiếp, hắn lắc mình nắm lấy cổ tay Lưu Mật Nhi, ánh mắt sáng khác thường nhìn nàng, “Ta có hứng thú đối với nàng!”

Trong lòng Lưu Mật Nhi thoáng qua một hồi lo lắng, cười mỉa, “Ta lại không có hứng thú với ngươi!” Đôi huynh muội này cũng quá khôi hài đi! Nhớ tới lần đầu gặp mặt, Diệp Ly Tâm đối với mình vừa thấy đã yêu, Lưu Mật Nhi không khỏi rung mình một cái.

Cổ tay trở nên căng thẳng, Diệp Lâu Dương nở nụ cười, “Ta có hứng thú với nàng là tốt rồi! Ta muốn dẫn nàng về nghiên cứu!”

Lưu Mật Nhi, “. . . Cách ngươi đang hỏi thăm ta là vậy sao?”

Diệp Lâu Dương cười càng vui vẻ hơn, nụ cười này khiến Diệp Ly Tâm đứng gần bên cũng cảm thấy kinh ngạc. Thời điểm loại nụ cười này nở rộ trên người ca ca chỉ trong một tình huống. Đó chính là. . .

Ý nghĩ đó khiến Diệp Ly Tâm không khỏi run run, chắc là không có khả năng đâu!

“Ca, ngươi không phải là. . .” Lời nói của Diệp Ly Tâm bị Diệp Lâu Dương cắt ngang.

Diệp Lâu Dương, “Ta có hứng thú với nàng, ta muốn mang nàng đi!”

Lưu Mật Nhi, “. . .” Tại sao không có ai hỏi ý kiến của nàng một chút đi?

Diệp Ly Tâm kinh ngạc mở miệng, “Ca?”

Diệp Lâu Dương kiên trì, “Ta muốn mang nàng đi!”

Lời Diệp Lâu Dương vừa thốt, một cái bàn tính hạt châu đánh chính xác vào tay hắn đang nắm trên cổ tay Lưu Mật Nhi.

Sau một khắc, Lưu Mật Nhi cảm thấy cổ tay của hắn buông lỏng, lập tức rút tay của mình về.

Vô Ngân cầm bàn tính sắt trong tay ngăn trước mặt Lưu Mật Nhi, trong khe hở trên tay còn lưu lại một hạt châu. Vô Ngân vẻ mặt âm trầm mở ra xem, “Không được trêu chọc người nhà của ta!”

Lưu Mật Nhi lặng yên. Ai là người nhà của ngươi chứ! Tuy nhiên hiện tại đang cần người nhà bảo vệ nên những lời này hay là nàng cứ giữ lại lẩm nhẩm trong lòng một lần cũng được.

Ánh mắt Diệp Lâu Dương rơi vào trên mặt Vô Ngân, lạnh lùng mở miệng, “Ta không có hứng thú với ngươi” “Hi hi!” Lưu Mật Nhi không nhịn được bật cười.

Chuyện này Diệp Lâu Dương hình như so với Diệp Ly Tâm còn đáng yêu hơn một chút.

Vô Ngân xám mặt, “. . . Ngươi có bị bệnh không?”

Diệp Lâu Dương nghiêm nghị lắc đầu, “Ngươi có thuốc?” Dứt lời, hắn tiếp tục nói: “Ta là Đổ vương, ta không thể nào để ỉnh có bệnh! Hơn nữa, có bệnh ta sẽ chữa!”

Vô Ngân, “. . .” Có nên đứng đây nữa không.

Lưu Mật Nhi đứng sau lưng Vô Ngân, thiếu chút nữa bật cười, Diệp Lâu Dương này rốt cuộc từ hành tinh nào tới? Đúng là trắng mắt?

“Tránh ra!” Diệp Lô Dương nhìn Vô Ngân cản trở tầm mắt của mình, trầm giọng nói.

Vô Ngân: “Đây là người nhà của ta!”

Diệp Lô Dương: “Người là một lão già hom hem muốn nàng làm cái gì? Ta muốn nàng!”

Hì hì.

Lưu Mật Nhi cũng ngăn không nổi nữa bèn cắt đứt đối thoại của hai kẻ ông nói gà bà nói vịt, lách người đứng ở giữa hai người, “Thôi đi Vô Ngân!”

Lúc này Vô Ngân mới hừ lạnh một tiếng, xoay người đứng sau lưng Lưu Mật Nhi.

Vỗ vỗ gương mặt vì quá cười nên có chút đau nhức, Lưu Mật Nhi quay đầu liếc nhìn Diệp Lô Dương, “Người có hứng thú với ta?”

Diệp Lô Dương gật đầu.

Lưu Mật Nhi dứt khoát nói: “Ta đối với người lại không có! Cho nên, người chưa từng thấy qua ta, ta cũng không biết người, vì vậy dừng lại tại đây, bái bai!” Vội vã nói xong, Mật Nhi nắm lấy Vô Ngân xoay người rời đi.

Diệp Lô Dương nghe vậy, khước miệng khê cong, ống tay áo vung lên, một trận bột phấn tung trên không trung sau đó biến mất. Bóng dáng Lưu Mật Nhi cùng Vô Ngân trong nháy mắt vẫn không nhúc nhích.

Lúc này, mặt Lưu Mật Nhi cũng hóa lạnh, “Rốt cuộc người muốn làm gì?”

Diệp Lô Dương chậm rãi tới đứng trước mặt nàng, “Ta có hứng thú với người!” Hắn nói đi nói lại cũng chỉ một câu nói này! .

Lưu Mật Nhi: “Thả chúng ta ra trước đã!”

Diệp Lô Dương: “Thả ra người chạy thì làm sao?”

Người quan tâm thật nhiều! Lưu Mật Nhi nhìn Diệp Ly Tâm ở bên kia. Hi vọng nàng ra tay.

Diệp Ly Tâm hưng phấn nhìn Lưu Mật Nhi, “Mật Nhi tỷ tỷ, tỷ hãy yên tâm đi, ca ca ta không phải người xấu, hắn chỉ ưa thích đối với những vật hắn có cảm giác hứng thú. . .Chỉ là nghiên cứu một chút mà thôi!” Nàng dẫn đo nói. Trong lòng tính toán, vốn đang lo lắng người biến mất, nói không chừng còn có thể khiến gia tăng một chút tình cảm.

Lưu Mật Nhi nghe vậy: “.. . Nếu như người có thể không biểu hiện sự hưng phấn như vậy, có lẽ ta sẽ tin tưởng người!”

Diệp Ly Tâm cười hắc hắc, “Cái này . . . Khụ. . . Ta giúp tỷ thông báo với Phượng Cảnh Duệ!” Nàng lập tức đi.

Thấy thế, Lưu Mật Nhi đành lặng yên than một tiếng, nhìn Diệp Lô Dương, “Thương lượng đi!”

Gương mặt Diệp Lô Dương không biểu hiện gì nhìn nàng, lại trở về bộ dáng lúc trước.

Cầm hương về phía Vô Ngân, “Thả nàng, ta liền đi theo người!”

Tay Diệp Lô Dương vung lên, Vô Ngân lập tức có thể cử động, vừa muốn động thủ lại bị Lưu Mật Nhi cản lại “Người trở về đi, Phượng Cảnh Duệ sẽ biết nhanh thôi! Ta không sao!” Nhìn dáng vẻ Diệp Lô Dương chắc sẽ không tổn thương nàng.

Vô Ngân hung hăng cắn răng trợn mắt nhìn Diệp Lô Dương một cái, lúc này mới xoay người rời đi. Diệp Ly Tâm sẽ tìm không được chủ tử, có thể tìm tới chủ tử chỉ có nàng!

Nhìn bóng lưng Vô Ngân biến mất, Diệp Lô Dương chợt mở miệng, “Nàng trêu ta!”

Lưu Mật Nhi: “Người để ý sao?”

Diệp Lô Dương lắc đầu một cái, “Ta không thích có người trêu ta!”

Lưu Mật Nhi, “Cho nên thế nào?”

Diệp Lô Dương lắc đầu một cái, “Không có cho nên, chúng ta trở về, ta muốn nghiên cứu nàng!”

Lưu Mật Nhi lặng thinh không nói.

Thật lâu sau, Lưu Mật Nhi lúc này mới nghĩ đến.

Nghiên cứu?! Không phải muốn đem ta giải phẫu ngay đây chứ?! Cho nàng hỏi hận đi được không?

Diệp Lô Dương tiến lên một bước, khom người đem người khiêng lên, cất bước rời đi.

Bị người khiêng trên vai, Lưu Mật Nhi có cảm giác mình là hàng hóa bị hắt mua về nhà. Nàng yên lặng, “Diệp Lô Dương đúng không? Ta có thể nhắc nhở người bỏ ta xuống không, coi ta là người sao? Người không thể buông ta ra cho ta tự đi sao?”

“Người không chạy chứ?”

“Không chạy!”

“Vậy cũng tốt! Khiêng người thật mệt!”

Lưu Mật Nhi: “. . . ” Người đang chửi ta mập sao?

Hai chân chạm đất, nàng nhìn thấy Diệp Lô Dương ở trước mắt mình phát một cái, nàng liền cảm thấy mình có thể cử động ngay! Hoạt động tay chân một chút, lúc này nàng mới lên tiếng, “Đi thôi!”

Sau một hồi trì hoãn, ngay lúc Lưu Mật Nhi cùng Diệp Lô Dương chuẩn bị đi thì từ sau lưng truyền đến âm thanh thật trầm.

“Biểu muội à. Biểu ca đã tới chậm. Ta xin lỗi!”

Lưu Mật Nhi quay đầu nhìn lại. Người phía sau không phải Phụng Cảnh Duệ thì là ai? Trong lòng chợt buông lỏng, lúc này nàng mới phát giác, cho tới nay hắt đều ở trong lòng nàng.

Một bên vai bỗng nặng, hơi thở quen thuộc của Phụng Cảnh Duệ đánh úp tới thân nàng, quay đầu nhìn hắt cong môi cười một tiếng, da đầu Lưu Mật Nhi đột nhiên tê dại, mả mai mở miệng, “Biểu ca!”

Phụng Cảnh Duệ cười rục rờ một tiếng, “Biểu muội, thật là ngoan! Không có chuyện gì cần xin lỗi biểu ca chứ, có đúng hay không?” Hắt cúi đầu hỏi.

Lưu Mật Nhi ho nhẹ một tiếng, “Làm sao có chuyện gì chứ?”

“Vậy chắc là biểu ca nghe lầm, mới vừa rồi có người nói muốn cùng người khác đi thì phải?” Phụng Cảnh Duệ dụ dằng hỏi.

Lưu Mật Nhi không biến sắc gật đầu, “Nhất định biểu ca nghe lầm rồi!”

Phụng Cảnh Duệ thoả mãn gật đầu, sau đó liếc nàng một cái rồi ngược mắt chơi lại ánh mắt không vui của Diệp Lô Dương. Tiếp đó hắt thông thả ung dung mở miệng, “Cách sơn trại mười dặm, Diệp Ly Tâm đang chuẩn bị làm áp trại phụ nhân!”

Tiếng nói vừa thốt, Lưu Mật Nhi cảm thấy thấy hoa mắt, trong nháy mắt bóng dáng Diệp Lô Dương đã biến mất rồi.

Lưu Mật Nhi không khỏi chặc lưỡi, “Không phải Ly Tâm nói công phu của hắt không được tốt lắm sao?” Sau một lúc, nàng cũng không dám trông chờ vấn đề của mình có thể có được giải đáp.

Nắm thật chặt cổ tay Lưu Mật Nhi, Phụng Cảnh Duệ mang vẻ mặt âm trầm đi vào phòng khách trong khách sạn, Lưu Mật Nhi chỉ vừa kịp đỏ mặt làm dấu hiệu đưa tay ra mời, ngay lập tức đã bị Phụng Cảnh Duệ nhốt lại.

Vừa qua cửa, Lưu Mật Nhi dựa lưng vào cửa phòng, đôi tay không tự chủ sờ soạng phía sau, cố gắng mở then cửa xoay người chạy trốn.

“LƯU, MẬT, NHI!” Âm thanh Phụng Cảnh Duệ âm trầm từ sau lưng nàng truyền đến.

Chỉ trong nháy mắt, toàn thân Lưu Mật Nhi tê cứng, về mềm mại trên mặt lóe lên khổ não. Sau đó chậm rãi xoay người, cười toe toét, ngọt ngào kêu, “Biểu ca . . .”

Phượng Cảnh Duệ không chớp mắt nhìn nàng, “ . . . Nàng còn muốn đi?”

“Tuyệt đối không thể nào! Nhất định ngươi phải nghe ta nói, hôm nay thật là thê thảm, ngươi nói, gặp ai không gặp, cố tình lại gặp Diệp Ly Tâm, gặp Diệp Ly Tâm thì cũng thôi đi, như thế nào cũng cả Diệp Lâu Dương kia nữa, ngươi biết Diệp Lâu Dương là ai không? Chính là ca ca của Diệp Ly Tâm đó, cũng chính là Miêu Vương đó..., ngươi biết Miêu tộc lợi hại nhất là cái gì không? Đương nhiên là độc, có độc thì ta phải sợ chứ. Lúc đó lại không có biểu ca ngươi, không có ngươi thì ta chẳng còn cách nào, ta. . .” Nàng nói không biết chán cho đến khi nhìn thấy gương mặt tuần tú của Phượng Cảnh Duệ trở nên âm trầm thì mới chần chờ. Cuối cùng đành phải nuốt nước miếng, “Ta . . . Không phải là vì tự vệ sao?”

Nhìn mặt Phượng Cảnh Duệ lạnh lẽo không thể hiện chút cảm xúc, Lưu Mật Nhi không hiểu ý của hắn thế nào. Cuối cùng hít sâu một hơi, thở phì phò nói, “Chuyện này cũng phải trách ngươi!”

Trong nháy mắt Phượng Cảnh Duệ há hốc mồm, “Trách ta?”

“Không trách ngươi thì trách ai? Rõ ràng có một kẻ như vậy mà người của ngươi đều không nói cho ta biết, làm sao ta biết đâu là hắn? Làm sao ta biết kẻ kia lại thích dùng độc như vậy chứ?” Lưu Mật Nhi chống nạnh cả giận nói.

Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, “. . . Thật sự ta quá cứng chiều nàng rồi!”

Lưu Mật Nhi tròn to hai mắt, “Cứng chiều ta? Ngươi cứng chiều ta ở chỗ nào?”

Phượng Cảnh Duệ: “Nàng biết Diệp Ly Tâm đang ở nơi nào không?”

“Cách sơn trại mười dặm đó! Ngươi mới vừa nói qua đấy thôi!” Dáng vẻ Lưu Mật Nhi người cho ta là kẻ ngu sao nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ: “Nàng còn nhớ rõ?”

Lưu Mật Nhi đột nhiên trầm mặc. Nhớ tới ánh mắt Vô Ngân nhìn nàng lúc trước, nàng đề phòng nhìn Phượng Cảnh Duệ, nuốt nước miếng, “Ngươi muốn làm cái gì?”

Phượng Cảnh Duệ chợt nhếch môi cười, tức giận trong mắt biến mất hết, “Biểu muội, ngươi nghĩ nhiều rồi! Biểu ca làm sao lại không tốt với nàng đây? Không phải nàng đang lên án ta sao?”

Lưu Mật Nhi, “Phượng Cảnh Duệ, ngươi không sao chứ?” Nàng hồ nghi tiến lên đưa tay sờ sờ trán của hắn, người này thay đổi cũng quá nhanh rồi!

Phượng Cảnh Duệ kéo tay nàng ra, lắc đầu, “Biểu muội thật quan tâm ta. Để đáp lại tình cảm biểu muội, biểu ca quyết định . . .” Bỗng chốc hắn tiến sát Lưu Mật Nhi, âm trầm mở miệng, “Bắt đầu từ bây giờ, nàng, không được rời ta dù chỉ một khắc!”

Nghe vậy, Lưu Mật Nhi tròn to hai mắt lập tức lui về sau một bước dài, “Ngươi dứt khoát muốn đem ta cột vào lưng quần của ngươi sao, được lắm!”

Phượng Cảnh Duệ gạt đầu, “Ý kiến của nàng không tệ. Ta chấp nhận!”

Chấp nhận?! Lưu Mật Nhi rống to, “Thúi lắm, Phượng Cảnh Duệ, ta là người tự do, ta sẽ không chịu để người khống chế đâu!”

Phượng Cảnh Duệ ngoáy ngoáy lỗ tai, “Biểu muội thật tùy hứng, nàng nói lên yêu cầu, biểu ca chấp nhận. Nàng còn muốn như thế nào nữa?”

Lưu Mật Nhi giận dữ: “Ta không muốn đi theo ngươi... ngươi đi nhà xí ta cũng đi theo à?”

Phượng Cảnh Duệ: “Ừ, nghe thấy mùi rồi!”

Lưu Mật Nhi: “Chó má!”

Phượng Cảnh Duệ buồn rầu, “Biểu muội không được mắng biểu ca, biểu ca là chó má, vậy nàng là cái gì?”

Lưu Mật Nhi: “. . . Ta và ngươi không giống nhau!”

Phượng Cảnh Duệ: “Có gì không giống sao? A, hiểu rõ rồi, nàng so với ta nhiều hơn một chút thịt, chỉ là. . . Ta cũng không ít đâu! Chỉ là vị trí không giống nhau mà thôi!”

Trước kia tại sao không cảm thấy Phượng Cảnh Duệ không biết xấu hổ như vậy, cái gì gọi là vị trí không giống nhau?

Lưu Mật Nhi đỏ mặt, mấy lần tức giận muốn há mồm mắng, cũng không tìm ra từ ngữ, cuối cùng chỉ có thể cắn răng nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Chậm rãi tiến lên, Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, “Ta chỉ là lo lắng nàng. Nếu như hôm nay ta không chạy tới kịp thời, nàng có biết nàng sẽ như thế nào không?”

Lửa giận trong lòng bởi vì một câu nói này bỗng chốc biến mất, Lưu Mật Nhi mếu máo, “Không phải không có chuyện gì rồi sao?”

Phượng Cảnh Duệ dang cánh tay vòng quanh nàng, thật lâu không mở miệng nói chuyện. Lưu Mật Nhi khó có được lúc bất động vùi trong ngực hắn, vì vậy không nhìn thấy khóe môi Phượng Cảnh Duệ nhếch lên bởi vì nàng thật dịu ngoan!

57. Chương 56: Muốn Cột Ta Vào Lưng Quần Của Ngươi Mới Được Sao?

Lưu Mật Nhi há hốc miệng nhìn căn phòng của nàng gần như đã bị phá hư toàn bộ, hắn không nói gì tựa trên khung cửa chỉ chực sụp đổ, thản nhiên liếc nhìn nàng. “Muội muốn tìm vật gì sao?”

“Ta không tìm đồ vật ở đây, ta chỉ là tới xem tàn cuộc do ngươi lưu lại thôi!” Thật là vô cùng thâm hiểm! Lưu Mật Nhi lắc đầu liên tục, chắc chắn lên tiếng.

Phượng Cảnh Duệ cười vắng nước miếng bước tới, “Muội muốn thưởng cho ta sao? Hay là để ta tự tới?” Tay hắn bắt đầu sờ soạng.

Chát một tiếng, Phượng Cảnh Duệ xoa mu bàn tay, vẽ mặt đau khổ nhìn Lưu Mật Nhi, “Đau!”

Bày ra một nụ cười nhạt, bên ngoài Lưu Mật Nhi thì cười nhưng trong lòng không cười mở miệng, “Đau à, sao ta lại chẳng thấy đau chút nào!”

“Muội đánh ta mà!” Phượng Cảnh Duệ tố cáo.

“Cho nên ta mới không đau!” Lưu Mật Nhi cười hắc hắc.

Phượng Cảnh Duệ cười khê, “Mật Nhi, muội tới đây làm cái vậy?”

“Xem một chút mà thôi!” Lưu Mật Nhi quay đầu liếc nhìn hắn, “Ngươi nói cho ta biết hai tên áo đen đâu rồi?”

“Thả rồi!” Phượng Cảnh Duệ vẫy vẫy tay.

Ngươi tốt bụng như vậy sao? Trong ánh mắt Lưu Mật Nhi lộ ra nghi ngờ.

Phượng Cảnh Duệ khẽ cười một tiếng, “Mật Nhi, ánh mắt này khiến ta thực sự bị tổn thương đấy!”

Hừ hai tiếng, Lưu Mật Nhi xoay người vào trong phòng đi vòng vo một vòng, sau mới mở miệng, “Cái đó. . . .”

“Hà?”

“Khuất Thiên Hàn đâu rồi?” Lưu Mật Nhi mở miệng hỏi.

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy, gương mặt tuấn tú trở nên lạnh lẽo, “Mật Nhi thật nhẫn tâm!”

“Người làm sao vậy? Ta đâu có làm việc gì sai?” Lưu Mật Nhi không hiểu nói.

“Muội không quan tâm đến ta!” Phương Cảnh Duệ mếu máo nói. “Vừa vào cửa liền hỏi Khuất Thiên Hàn, không quan tâm ta!”

Lưu Mật Nhi nghe vậy quay đầu liếc mắt nhìn Phương Cảnh Duệ, thiếu chút nữa bị hình ảnh trước mắt hù chết khiếp.

Chỉ thấy Phương Cảnh Duệ đưa ra 2 ngón một thấp một cao không chạm đến nhau, càn khoa trương hơn nữa là hẩn mím môi, đôi con mắt đen láy tội nghiệp nhìn nàng, giống như nàng vừa cướp đoạt thứ gì của hắn.

Lưu Mật Nhi bị một màn này làm cho cả nửa ngày không tìm lại được âm thanh của mình. Thật lâu sau mới không chịu nổi xoa xoa ngực, “Đột nhiên có một loại kích động muốn nôn!”

“Muội có rồi?” Phương Cảnh Duệ mặt mày hưng phấn mở miệng.

Người có cần phải hưng phấn như thế sao? Lưu Mật Nhi trầm mặc một hồi lâu, “Có tiếng phải có miếng, mấy tên áo đen đâu rồi?”

“Thả rồi! Mật Nhi, muội nên tin tưởng ta! Ta không thích giết người thấy máu!” Phương Cảnh Duệ nhếch môi cười.

Lưu Mật Nhi, “. . . Tốt nhất là như vậy!”

“Nhìn đủ chưa? Nhìn đủ rồi thì chúng ta đi!” Phương Cảnh Duệ nhìn lại căn phòng một chút rồi mở miệng đề nghị.

Lưu Mật Nhi nhìn hắn một cái, ngón trỏ chỉ vào chóp mũi Phương Cảnh Duệ, “Có phải người lo lắng ta tìm được cái gì ở đây không?”

Cúi đầu nhìn các ngón tay nàng, Phương Cảnh Duệ cầm lấy tay của nàng, mười ngón giao nhau, lòng bàn tay dán sát lòng bàn tay rồi mở miệng, “Ta không có gì giấu giếm muội cả, trước mặt muội, ta là trong suốt!” Cứ như hắn nói lời cam đoan.

“Trong suốt?” Lưu Mật Nhi nhìn lên nhìn xuống đánh giá hắn một phen, “Ta nhìn không ra!”

Phương Cảnh Duệ sờ soạng quần áo, “Nếu cần ngay bây giờ ta cởi uội xem?”

Lưu Mật Nhi, “. . . Không cần, ta tin người rồi, thật đấy!”

Phương Cảnh Duệ tiếc hận, “Vậy thì thật đáng tiếc! Ta còn tưởng rằng có thể chứng minh!”

“Chuyện này. . . . Thật sự không cần đâu!” Lưu Mật Nhi cười mỉa một tiếng.

“Là muội không cho ta cơ hội!”

“Cơ hội như thế, người không nên mong đợi!” Lưu Mật Nhi liếc hắn một cái.

Phương Cảnh Duệ nháy mắt, “Chúng ta cứ phải ở cái phòng hoang tàn này nói về chuyện đó sao? Lại không thể cận kề thân mật! Hoàn cảnh này thật là ức chế!”

Lưu Mật Nhi, “. . . ”

Đi ra trước phòng của Phương Cảnh Duệ, vốn là do Khuất Thiên Hàn đặc biệt chuẩn bị thì lại bị Phương Cảnh Duệ cự tuyệt. Đồng thời cũng mang Lưu Mật Nhi đi luôn. Hiện tại hai người ở tạm ở khách sạn. Dĩ nhiên, tiền phòng là do Khuất gia lo.

Lưu Mật Nhi càng nghĩ càng thấy không đúng, “Người và Khuất Thiên Hàn rốt cuộc có quan hệ thế nào? Tại sao phải cứu hắn? Hắn vốn muốn giết người mà, tình huống lúc đó hắn là người nên vui mừng mới đúng! Vì sao người lại cứu hắn?”

Nghe nói thế, Phương Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, “Ta sẽ không để cho hắn chết ở trong tay người khác. Hắn cũng sẽ không để ta chết ở trong tay người khác.”

“Có ý gì?” Lưu Mật Nhi nheo mắt.

Phượng Cảnh Duệ cười khê, “Chính là ý này!”

Lưu Mật Nhi suy nghĩ chốc lát, chợt nghĩ đến, tính cách nam nhân và nữ nhân vốn chẳng giống nhau. Chuyện này chưa hiểu ra thì nàng cũng không cần để trong đầu làm gì!

. . . .

“Mật Nhi tỷ tỷ, Mật Nhi tỷ tỷ!” Trong dòng người có một kẻ vẩy vẩy cánh tay gào thét, hoàn toàn không để ý những người chung đang đem ánh mắt đặt trên người của nàng.

Lưu Mật Nhi bắt chợt quay đầu, mấy ngày nay không biết Phượng Cảnh Duệ bận việc gì ở đây, chỉ có vào buổi tối mới có thể nhìn hắn, ban ngày đều là biến mất không dấu vết.

Không bao lâu sau, Diệp Ly Tâm đã lướt qua đám người đi tới trước mặt Mật Nhi. Những người luôn theo phía sau nàng không thấy, thay vào đó lúc này là một nam tử có vóc dáng cao gầy mảnh khảnh. Khuôn mặt vô cùng trắng xem ra có chút tái nhợt. Chỉ có ánh mắt lạnh lùng không chớp lo lắng nhìn người nào đó, cặp mắt giống như ánh mắt loài rắn một muốn hung hăng khóa lại tầm mắt mọi người.

Chỉ liếc mắt nhìn qua người kia một cái, Lưu Mật Nhi nhanh chóng có một ý nghĩ thoáng qua, ánh mắt người này. . . Rất không thoải mái!

“Ca, ngươi đừng nhìn chằm chằm người ta như vậy, Mật Nhi tỷ tỷ xấu hổ đó!” Diệp Ly Tâm đang đứng một bên kêu to.

Lưu Mật Nhi nghe vậy, trong lòng không khỏi cười khỏ, ta đây là xấu hổ sao, rõ ràng là sợ mà!

Lời Diệp Ly Tâm nói khiến cho nam tử chậm rãi thu hồi ánh mắt, môi mỏng khê mở, “Ly Tâm, chơi đã lâu rồi, cần phải trở về thôi!”

“Ca, ngươi làm sao vậy!” Diệp Ly Tâm không vui mếu máo.

Lưu Mật Nhi thấy thế xoay người chuẩn bị rời đi trong yên lặng. Lại bị Diệp Ly Tâm một phát bắt được, “Mật Nhi tỷ tỷ, đây là ca ca ta, Diệp Lâu Dương. Hắn là Miêu Vương đó, rất trẻ tuổi, đẹp trai nữa đúng không? So với Phượng Cảnh Duệ không kém chứ? !”

Lưu Mật Nhi nghe vậy gật đầu liên tục, vội vã gật đầu cùng vị Miêu Vương này.

Ánh mắt Diệp Lâu Dương rơi vào trên người Lưu Mật Nhi, chẳng qua sau cái nhìn này, ánh mắt của hắn đột nhiên sáng lên. Một giây kế tiếp, hắn lắc mình nắm lấy cổ tay Lưu Mật Nhi, ánh mắt sáng khác thường nhìn nàng, “Ta có hứng thú đối với nàng!”

Trong lòng Lưu Mật Nhi thoáng qua một hồi lo lắng, cười mỉa, “Ta lại không có hứng thú với ngươi!” Đôi huynh muội này cũng quá khôi hài đi! Nhớ tới lần đầu gặp mặt, Diệp Ly Tâm đối với mình vừa thấy đã yêu, Lưu Mật Nhi không khỏi rung mình một cái.

Cổ tay trở nên căng thẳng, Diệp Lâu Dương nở nụ cười, “Ta có hứng thú với nàng là tốt rồi! Ta muốn dẫn nàng về nghiên cứu!”

Lưu Mật Nhi, “. . . Cách ngươi đang hỏi thăm ta là vậy sao?”

Diệp Lâu Dương cười càng vui vẻ hơn, nụ cười này khiến Diệp Ly Tâm đứng gần bên cũng cảm thấy kinh ngạc. Thời điểm loại nụ cười này nở rộ trên người ca ca chỉ trong một tình huống. Đó chính là. . .

Ý nghĩ đó khiến Diệp Ly Tâm không khỏi run run, chắc là không có khả năng đâu!

“Ca, ngươi không phải là. . .” Lời nói của Diệp Ly Tâm bị Diệp Lâu Dương cắt ngang.

Diệp Lâu Dương, “Ta có hứng thú với nàng, ta muốn mang nàng đi!”

Lưu Mật Nhi, “. . .” Tại sao không có ai hỏi ý kiến của nàng một chút đi?

Diệp Ly Tâm kinh ngạc mở miệng, “Ca?”

Diệp Lâu Dương kiên trì, “Ta muốn mang nàng đi!”

Lời Diệp Lô Dương vừa thốt, một cái bàn tính hạt châu đánh chính xác vào tay hắn đang nắm trên cổ tay Lưu Mật Nhi.

Sau một khắc, Lưu Mật Nhi cảm thấy cổ tay của hắn buông lỏng, lập tức rút tay của mình về.

Vô Ngân cầm bàn tính sắt trong tay ngăn trước mặt Lưu Mật Nhi, trong khe hở trên tay còn lưu lại một hạt châu. Vô Ngân vẻ mặt âm trầm mở ra xem, “Không được trêu chọc người nhà của ta!”

Lưu Mật Nhi lặng yên. Ai là người nhà của ngươi chứ! Tuy nhiên hiện tại đang cần người nhà bảo vệ nên những lời này hay là nàng cứ giữ lại lằm nhằm trong lòng một lần cũng được.

Ánh mắt Diệp Lô Dương rơi vào trên mặt Vô Ngân, lạnh lùng mở miệng, “Ta không có hứng thú với ngươi”
“Hi hi!” Lưu Mật Nhi không nhịn được bật cười.

Chuyện này Diệp Lô Dương hình như so với Diệp Ly Tâm còn đáng yêu hơn một chút.

Vô Ngân xám mặt, “. . . Ngươi có bị bệnh không?”

Diệp Lô Dương nghiêm nghị lắc đầu, “Ngươi có thuốc?” Dứt lời, hắn tiếp tục nói: “Ta là Đổ vương, ta không thể nào để ỉnh có bệnh! Hơn nữa, có bệnh ta sẽ chữa!”

Vô Ngân, “. . .” Có nên đứng đây nữa không.

Lưu Mật Nhi đứng sau lưng Vô Ngân, thiếu chút nữa bật cười, Diệp Lô Dương này rốt cuộc từ hành tinh nào tới? Đúng là trắng mắt?

“Tránh ra!” Diệp Lô Dương nhìn Vô Ngân cản trở tầm mắt của mình, trầm giọng nói.

Vô Ngân: “Đây là người nhà của ta!”

Diệp Lô Dương: “Ngươi là một lão già hom hem muốn nàng làm cái gì? Ta muốn nàng!”

Hi hi.

Lưu Mật Nhi cũng ngăn không nổi nữa bèn cắt đứt đối thoại của hai kẻ ông nói gà bà nói vịt, lách người đứng ở giữa hai người, “Thôi đi Vô Ngân!”

Lúc này Vô Ngân mới hừ lạnh một tiếng, xoay người đứng sau lưng Lưu Mật Nhi.

Vỗ vỗ gương mặt vì quá cười nên có chút đau nhức, Lưu Mật Nhi quay đầu liếc nhìn Diệp Lô Dương, “Ngươi có hứng thú với ta?”

Diệp Lô Dương gật đầu.

Lưu Mật Nhi dứt khoát nói: “Ta đối với ngươi lại không có! Cho nên, ngươi chưa từng thấy qua ta, ta cũng không biết ngươi, vì vậy dừng lại tại đây, bái bai!” Vội vã nói xong, Mật Nhi nắm lấy Vô Ngân xoay người rời đi.

Diệp Lô Dương nghe vậy, khước miệng khẽ cong, ống tay áo vung lên, một trận bột phấn tung trên không trung sau đó biến mất. Bóng dáng Lưu Mật Nhi cùng Vô Ngân trong nháy mắt vẫn không nhúc nhích.

Lúc này, mặt Lưu Mật Nhi cũng hóa lạnh, “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Diệp Lô Dương chậm rãi tới đứng trước mặt nàng, “Ta có hứng thú với ngươi!” Hắn nói đi nói lại cũng chỉ một câu nói này! .

Lưu Mật Nhi: “Thả chúng ta ra trước đã!”

Diệp Lô Dương: “Thả ra ngươi chạy thì làm sao?”

Ngươi quan tâm thật nhiều! Lưu Mật Nhi nhìn Diệp Ly Tâm ở bên kia. Hi vọng nàng ra tay.

Diệp Ly Tâm hưng phấn nhìn Lưu Mật Nhi, “Mật Nhi tỷ tỷ, tỷ hãy yên tâm đi, ca ca ta không phải người xấu, hắn chỉ ưa thích đối với những vật hắn có cảm giác hứng thú. . .Chỉ là nghiên cứu một chút mà thôi!” Nàng dần đo nói. Trong lòng tính toán, vốn đang lo lắng người biến mất, nói không chừng còn có thể khiến gia tăng một chút tình cảm.

Lưu Mật Nhi nghe vậy: “.. . Nếu như người có thể không biểu hiện sự hưng phấn như vậy, có lẽ ta sẽ tin tưởng người!”

Diệp Ly Tâm cười hắc hắc, “Cái này . . . Khụ. . . Ta giúp tỷ thông báo với Phượng Cảnh Duệ!” Nàng lập tức đi.

Thấy thế, Lưu Mật Nhi đành lặng yên than một tiếng, nhìn Diệp Lâu Dương, “Thương lượng đi!”

Gương mặt Diệp Lâu Dương không biểu hiện gì nhìn nàng, lại trở về bộ dáng lúc trước.

Cầm hướng về phía Vô Ngân, “Thả nàng, ta liền đi theo người!”

Tay Diệp Lâu Dương vung lên, Vô Ngân lập tức có thể cử động, vừa muốn động thủ lại bị Lưu Mật Nhi cản lại “Người trở về đi, Phượng Cảnh Duệ sẽ biết nhanh thôi! Ta không sao!” Nhìn dáng vẻ Diệp Lâu Dương chắc sẽ không tổn thương nàng.

Vô Ngân hung hăng cắn răng trợn mắt nhìn Diệp Lâu Dương một cái, lúc này mới xoay người rời đi. Diệp Ly Tâm sẽ tìm không được chủ tử, có thể tìm tới chủ tử chỉ có nàng!

Nhìn bóng lưng Vô Ngân biến mất, Diệp Lâu Dương chợt mở miệng, “Nàng trừng ta!”

Lưu Mật Nhi: “Người để ý sao?”

Diệp Lâu Dương lắc đầu một cái, “Ta không thích có người trừng ta!”

Lưu Mật Nhi, “Cho nên thế nào?”

Diệp Lâu Dương lắc đầu một cái, “Không có cho nên, chúng ta trở về, ta muốn nghiên cứu nàng!”

Lưu Mật Nhi lặng thinh không nói.

Thật lâu sau, Lưu Mật Nhi lúc này mới nghĩ đến.

Nghiên cứu?! Không phải muốn đem ta giải phẫu ngay đây chứ?! Cho nàng hối hận đi được không?

Diệp Lâu Dương tiến lên một bước, khom người đem người khiêng lên, cất bước rời đi.

Bị người khiêng trên vai, Lưu Mật Nhi có cảm giác mình là hàng hóa bị hất mua về nhà. Nàng yên lặng, “Diệp Lâu Dương đúng không? Ta có thể nhắc nhở người bỏ ta xuống không, coi ta là người sao? Người không thể buông ta ra cho ta tự đi sao?”

“Người không chạy chứ?”

“Không chạy!”

“Vậy cũng tốt! Khiêng người thật mệt!”

Lưu Mật Nhi: “. . . ” Người đang chửi ta mạp sao?

Hai chân chạm đất, nàng nhìn thấy Diệp Lâu Dương ở trước mắt mình phát một cái, nàng liền cảm thấy mình có thể cử động ngay! Hoạt động tay chân một chút, lúc này nàng mới lên tiếng, “Đi thôi!”

Sau một hồi trì hoãn, ngay lúc Lưu Mật Nhi cùng Diệp Lâu Dương chuẩn bị đi thì từ sau lưng truyền đến âm thanh thật trầm.

“Biểu muội à. Biểu ca đã tới chậm. Ta xin lỗi!”

Lưu Mật Nhi quay đầu nhìn lại. Người phía sau không phải Phượng Cảnh Duệ thì là ai? Trong lòng chợt buông lỏng, lúc này nàng mới phát giác, cho tới nay hần đều ở trong lòng nàng.

Một bên vai bỗng nặng, hơi thở quen thuộc của Phượng Cảnh Duệ đánh úp tới thân nàng, quay đầu nhìn hần cong môi cười một tiếng, da đầu Lưu Mật Nhi đột nhiên tê dại, mả mai mở miệng, “Biểu ca!”

Phượng Cảnh Duệ cười rục rờ một tiếng, “Biểu muội, thật là ngoan! Không có chuyện gì cần xin lỗi biểu ca chứ, có đúng hay không?” Hần cúi đầu hỏi.

Lưu Mật Nhi ho nhẹ một tiếng, “Làm sao có chuyện gì chứ?”

“Vậy chắc là biểu ca nghe lắm, mới vừa rồi có người nói muốn cùng người khác đi thì phải?” Phượng Cảnh Duệ dụi dằm hỏi.

Lưu Mật Nhi không biến sắc gật đầu, “Nhất định biểu ca nghe lắm rồi!”

Phượng Cảnh Duệ thoả mãn gật đầu, sau đó liếc nàng một cái rồi ngược mắt chọi lại ánh mắt không vui của Diệp Lâu Dương. Tiếp đó hần thông thả ung dung mở miệng, “Cách sơn trại mười dặm, Diệp Ly Tâm đang chuẩn bị làm áp trại phu nhân!”

Tiếng nói vừa thốt, Lưu Mật Nhi cảm thấy thấy hoa mắt, trong nháy mắt bóng dáng Diệp Lâu Dương đã biến mất rồi.

Lưu Mật Nhi không khỏi chắc lưỡi, “Không phải Ly Tâm nói công phu của hần không được tốt lắm sao?” Sau một lúc, nàng cũng không dám trông chờ vấn đề của mình có thể có được giải đáp.

Nắm thật chặt cổ tay Lưu Mật Nhi, Phượng Cảnh Duệ mang vẻ mặt âm trầm đi vào phòng khách trong khách sạn, Lưu Mật Nhi chỉ vừa kịp đỏ mặt làm dấu hiệu đưa tay ra mời, ngay lập tức đã bị Phượng Cảnh Duệ nhốt lại.

Vừa qua cửa, Lưu Mật Nhi dựa lưng vào cửa phòng, đôi tay không tự chủ sờ soạng phía sau, cố gắng mở then cửa xoay người chạy trốn.

“LƯU, MẬT, NHI!” Âm thanh Phượng Cảnh Duệ âm trầm từ sau lưng nàng truyền đến.

Chỉ trong nháy mắt, toàn thân Lưu Mật Nhi tê cứng, vẻ mềm mại trên mặt lóe lên khổ não. Sau đó chậm rãi xoay người, cười toe toét, ngọt ngào kêu, “Biểu ca . . .”

Phượng Cảnh Duệ không chớp mắt nhìn nàng, “ . . . Nàng còn muốn đi?”

“Tuyệt đối không thể nào! Nhất định ngươi phải nghe ta nói, hôm nay thật là thê thảm, ngươi nói, gặp ai không gặp, cố tình lại gặp Diệp Ly Tâm, gặp Diệp Ly Tâm thì cũng thôi đi, như thế nào cũng cả Diệp Lâu Dương kia nữa, ngươi biết Diệp Lâu Dương là ai không? Chính là ca ca của Diệp Ly Tâm đó, cũng chính là Miêu Vương đó..., ngươi biết Miêu tộc lợi hại nhất là cái gì không? Đương nhiên là độc, có độc thì ta phải sợ chứ. Lúc đó lại không có biểu ca ngươi, không có người thì ta chẳng còn cách nào, ta. . .” Nàng nói không biết chán cho đến khi nhìn thấy gương mặt tuần tú của Phượng Cảnh Duệ trở nên âm trầm thì mới chần chờ. Cuối cùng đành phải nuốt nước miếng, “Ta . . . Không phải là vì tự vệ sao?”

Nhìn mặt Phượng Cảnh Duệ lạnh lẽo không thể hiện chút cảm xúc, Lưu Mật Nhi không hiểu ý của hần thế nào. Cuối cùng hít sâu một hơi, thở phỉ phò nói, “Chuyện này cũng phải trách ngươi!”

Trong nháy mắt Phượng Cảnh Duệ há hốc mồm, “Trách ta?”

“Không trách ngươi thì trách ai? Rõ ràng có một kẻ như vậy mà người của ngươi đều không nói cho ta biết, làm sao ta biết đâu là hần? Làm sao ta biết kẻ kia lại thích dùng độc như vậy chứ?” Lưu Mật Nhi chống nạnh cả giận nói.

Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, “. . . Thật sự ta quá cứng chiều nàng rồi!”

Lưu Mật Nhi tròn to hai mắt, “Cứng chiều ta? Ngươi cứng chiều ta ở chỗ nào?”

Phượng Cảnh Duệ: “Nàng biết Diệp Ly Tâm đang ở nơi nào không?”

“Cách sơn trại mười dặm đó! Ngươi mới vừa nói qua đấy thôi!” Dáng vẻ Lưu Mật Nhi người cho ta là kẻ ngu sao nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ: “Nàng còn nhớ rõ?”

Lưu Mật Nhi đột nhiên trầm mặc. Nhớ tới ánh mắt Vô Ngân nhìn nàng lúc trước, nàng đành phòng nhìn Phượng Cảnh Duệ, nuốt nước miếng, “Ngươi muốn làm cái gì?”

Phượng Cảnh Duệ chột nhếch môi cười, tức giận trong mắt biến mất hết, “Biểu muội, ngươi nghĩ nhiều rồi! Biểu ca làm sao lại không tốt với nàng đây? Không phải nàng đang lên án ta sao?”

Lưu Mật Nhi, “Phượng Cảnh Duệ, người không sao chứ?” Nàng hồ nghi tiến lên đưa tay sờ sờ trán của hắn, người này thay đổi cũng quá nhanh rồi?

Phượng Cảnh Duệ kéo tay nàng ra, lắc đầu, “Biểu muội thật quan tâm ta. Để đáp lại tình cảm biểu muội, biểu ca quyết định . . .” Bỗng chốc hắn tiến sát Lưu Mật Nhi, âm trầm mở miệng, “Bắt đầu từ bây giờ, nàng, không được rời ta dù chỉ một khắc!”

Nghe vậy, Lưu Mật Nhi trợn to hai mắt lập tức lui về sau một bước dài, “Người dứt khoát muốn đem ta cột vào lưng quần của người sao, được lắm!”

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, “Ý kiến của nàng không tệ. Ta chấp nhận!”

Chấp nhận?! Lưu Mật Nhi rống to, “Thúi lắm, Phượng Cảnh Duệ, ta là người tự do, ta sẽ không chịu để người khống chế đâu!”

Phượng Cảnh Duệ ngoáy ngoáy lỗ tai, “Biểu muội thật tùy hứng, nàng nói lên yêu cầu, biểu ca chấp nhận. Nàng còn muốn như thế nào nữa?”

Lưu Mật Nhi giận dữ: “Ta không muốn đi theo người... người đi nhà xí ta cũng đi theo à?”

Phượng Cảnh Duệ: “Ừ, nghe thấy mùi rồi!”

Lưu Mật Nhi: “Chó má!”

Phượng Cảnh Duệ buồn rầu, “Biểu muội không được mắng biểu ca, biểu ca là chó má, vậy nàng là cái gì?”

Lưu Mật Nhi: “. . . Ta và người không giống nhau!”

Phượng Cảnh Duệ: “Có gì không giống sao? A, hiểu rõ rồi, nàng so với ta nhiều hơn một chút thịt, chỉ là. . . Ta cũng không ít đâu! Chỉ là vị trí không giống nhau mà thôi!”

Trước kia tại sao không cảm thấy Phượng Cảnh Duệ không biết xấu hổ như vậy, cái gì gọi là vị trí không giống nhau?

Lưu Mật Nhi đỏ mặt, mấy lần tức giận muốn há mồm mắng, cũng không tìm ra từ ngữ, cuối cùng chỉ có thể cắn răng nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Chậm rãi tiến lên, Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, “Ta chỉ là lo lắng nàng. Nếu như hôm nay ta không chạy tới kịp thời, nàng có biết nàng sẽ như thế nào không?”

Lửa giận trong lòng bởi vì một câu nói này bỗng chốc biến mất, Lưu Mật Nhi mếu máo, “Không phải không có chuyện gì rồi sao?”

Phượng Cảnh Duệ dang cánh tay vòng quanh nàng, thật lâu không mở miệng nói chuyện. Lưu Mật Nhi khó có được lúc bất động vui trong ngực hắn, vì vậy không nhìn thấy khóe môi Phượng Cảnh Duệ nhếch lên bởi vì nàng thật dịu ngoan!

58. Chương 57: Hoàng Phủ Nguyệt Minh Bỗng Nhiên Đến Thăm

Editor: ViVi

Lưu Mật Nhi cúi đầu nhìn đai lưng ở trên người, mặt khác một đầu của đai lưng lại bị Phượng Cảnh Duệ cầm, lúc này hắn cười sáng lạn, toe toét lộ ra hàm răng trắng sáng.

Lưu Mật Nhi im lặng: “Người chuẩn bị đem ta buộc trên lưng quần người à?”

Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm: “Biểu muội đã đề nghị, biểu ca nào không dám không theo chứ!”

Lưu Mật Nhi liền nổi giận, ”Cút! Người xem ta là sủng vật của người hả~ ”

Phượng Cảnh Duệ: “Ta là coi nàng như là sủng vật yêu thích của chính mình!”

Lưu Mật Nhi: “Ta là người, không phải đồ vật!”

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi lắc đầu, vươn ra ngón trỏ ra trước mặt Lưu Mật Nhi lắc lắc: “Ta biết, nàng không phải đồ vật. Như vậy, Mật Nhi đang mắng chính mình không tốt đó!”

Lưu Mật Nhi: “...” Hung hăng trừng mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ sờ sờ mũi, hẳn biết, có một số việc ý tứ ý tứ là được. Nếu tiếp tục trêu chọc, sẽ phản tác dụng. Cho nên hắn cười ngả ngón, đi tới, đưa tay cởi đai lưng ở trên lưng Lưu Mật Nhi, “Cởi cái này có được không?”

Lưu Mật Nhi không nói câu nào, chỉ nhìn động tác của hắn. Mãi đến khi Phượng Cảnh Duệ thật sự định cởi bỏ đai lưng trên người nàng, nàng mới mở miệng, “Người làm sao đuổi theo tới đây?”

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, “Vô Ngân cho ta biết!”

“Không đúng, không phải Diệp Ly Tâm đi trước Vô Ngân sao? Nàng không tìm đến người?”

Phượng Cảnh Duệ sờ sờ mũi, ho nhẹ một tiếng, “Không thấy!”

Lưu Mật Nhi không tin, “Không thấy sao? Không thấy thì sao người biết nàng ấy ở đâu được?”

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi nói, “Đó là trừng phạt dành cho nàng ta!”

Lời này có nghĩa là...

“Người làm?” Lưu Mật Nhi chỉ vào Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ nhún nhún vai không phủ nhận.

Lưu Mật Nhi không dám tin nhìn hắn, “Nàng là một cô gái nhỏ thôi, sao người có thể làm như vậy?”

Phượng Cảnh Duệ hừ lạnh, “Mặc kệ là ai, có ý đồ mang người của ta đi, đều không thể tha thứ!”

Lưu Mật Nhi nhất thời ngậm miệng, nhìn Phượng Cảnh Duệ mà không biết nói gì. Sau một lúc trầm mặc, nàng nhẹ nhàng mở miệng, “Còn đại hội võ lâm, sao người không tham gia?”

Phượng Cảnh Duệ: “Sao nàng biết ta không đi?”

Lưu Mật Nhi: “... Người đi lên lôi đài đánh rồi hả?”

Phượng Cảnh Duệ gạt đầu: “Ừ! Nhưng mà chả có ai đi lên khiêu chiến với ta cả!”

“...” Ai không sợ chết đi tìm người hả! Thật đúng là không thông suốt..

“Mật Nhi, ánh mắt này của nàng khiến ta cực kỳ bi thương, ta có thể khùng bổ như vậy hả?” Phượng Cảnh Duệ ôm ngực bi thương nói.

Mắt Lưu Mật Nhi đảo quanh, nhìn khắp mọi nơi, sau đó ho nhẹ, “Coi như ta chưa nói gì đi?”

Phượng Cảnh Duệ bước lên phía trước, “Trong mắt nàng hiện rõ ràng như vậy mà!”

Yết hầu không được tự nhiên giật giật, Lưu Mật Nhi cong môi,

“Xấu hổ, bị người nhìn ra rồi!”

Phượng Cảnh Duệ: “...”

Lúc này, giọng nói Vô Trần truyền đến: “Gia, Hoàng Phủ tiểu thư đến!”

Nghe tên người tới, cả người Lưu Mật Nhi không khỏi rùng mình một cái, sau đó ánh mắt nhanh chóng nhìn về phía Phượng Cảnh Duệ.

Dường như, Phượng Cảnh Duệ không cảm thấy bất ngờ, trầm giọng mở miệng, “Không rảnh!”

“Thế này không tốt lắm đâu?” Lưu Mật Nhi nhỏ giọng mở miệng, “Người ta lẽ phép như thế, người như vậy... không tốt đâu.”

Phượng Cảnh Duệ nhìn nàng, trầm ngâm một chút, “Được, ta thấy! Nàng lên giường ngồi đi!”

Lưu Mật Nhi không hiểu, “Ta về phòng ta là được rồi, ở chỗ người làm gì?”

“Nàng quên, Hoàng Phủ Nguyệt Minh đã làm gì với nàng rồi hả? Trước mặt nàng ta, chúng ta là vợ chồng, vợ chồng mà không cùng phòng, điều này giải thích như thế nào? Chẳng nhẽ, nàng muốn bị nàng ta bắt thêm lần nữa?” Phượng Cảnh Duệ dịu dàng hỏi.

Gần như là ngay lập tức Lưu Mật Nhi lắc đầu, “Không!” Một giây sau, nàng xoay người nằm ở trên giường, đưa lưng về phía cửa.

Lúc đó, Lưu Mật Nhi không nhìn thấy, khóe môi Phượng Cảnh Duệ tà mị nhếch lên, xoay người mở cửa.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh vẫn tao nhã vô hạn như cũ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, lúc nhìn thấy Phượng Cảnh Duệ thì khuôn mặt chợt thay đổi, nhưng đã bị nàng ta kìm nén. Phượng Cảnh Duệ nghiêng người cho nàng ta vào cửa, trầm giọng mở miệng, “Hoàng Phủ tiểu thư tới, có việc gì sao?”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cười ôn nhu, “Nghe nói Phượng công tử ở đây, trùng hợp ta cũng ở tạm khách điểm này, gặp được người quen, có lý nào không tới nhận tội?”

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi, “Hoàng Phủ tiểu thư có lẽ. Ở bên ngoài, tại hạ không gò bó những lễ nghi này!”

Giọng nói của hắn truyền vào tai Lưu Mật Nhi, Lưu Mật Nhi nhin không được muốn tát cho hắn hai cái! Giả bộ à...

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhìn vào phía sau bình phong trong phòng trong giây lát, “Sao lại không thấy phu nhân?”

” Tiện nội* nhát gan, sợ gặp người lạ!” Phượng Cảnh Duệ lạnh nhạt mở miệng.

*Tiện nội: vợ

Lưu Mật Nhi nghe vậy, thật đúng là tiện...

Sau đó, hai người trầm mặc rất lâu. Phượng Cảnh Duệ lạnh nhạt nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh, Hoàng Phủ Nguyệt Minh cúi đầu không nói, một lúc lâu sau mới mở miệng, “Huynh còn đang trách ta sao?”

Phượng Cảnh Duệ nhướng mày, “Tại hạ không biết Hoàng Phủ tiểu thư nói gì?”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh giống như khóc, “Ba năm trước, người không nói thân phận của mình! Ta cho rằng...” Nàng ta cố ý không có nói hết. Lại khiến cho Lưu Mật Nhi nằm trên giường nghi ngờ xoay người, vênh tai lên nghe.

“Hoàng Phủ tiểu thư, lời này tại hạ không hiểu. Thân phận tại hạ không liên quan tới Hoàng Phủ tiểu thư.” Phượng Cảnh Duệ lạnh lùng cắt ngang.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh khẽ run lên, “Ta cho rằng, huynh vì chuyện ba năm trước đây mới có thể biến mất lâu như vậy?”

Bây giờ, Phượng Cảnh Duệ không mở miệng nói chuyện, chỉ thâm trầm nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh, ánh mắt từ từ lạnh xuống.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh quan sát tình hình, dường như muốn nói lại thôi, nhưng lại bắt đầu nói cáo biệt, “Một khi đã như vậy, ta về trước!”

Mặt Phượng Cảnh Duệ vẫn trầm xuống như cũ, cũng không ngăn cản nàng ta.

Mãi đến Hoàng Phủ Nguyệt Minh đi rồi, Phượng Cảnh Duệ mới đưa tay ra đóng cửa lại, xoay người nhìn thấy vẻ mặt hứng thú của Lưu Mật Nhi, hắn không khỏi thở dài, “Đừng hỏi ta, cái gì ta cũng không biết!”

Lưu Mật Nhi khó nén hưng phấn, mở miệng, “Thiên tài mới tin người. Ba năm trước, giữa các người xảy ra chuyện gì hả?”

Phượng Cảnh Duệ im lặng than một tiếng, “Mật Nhi, nàng như vậy...”

Lưu Mật Nhi sờ sờ khuôn mặt quá mức vui vẻ của mình, nghiêm mặt bảo, “Ta đang quan tâm người mà!”

Thật như vậy thì tốt rồi! Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, “Nếu thật sự quan tâm ta, đêm nay ở lại đi!”

Lập tức, Lưu Mật Nhi cẩn thận lui về phía sau vài bước, “Vì sao?” Hai tay nàng cầm lấy vạt áo, vẻ mặt phòng bị.

Phượng Cảnh Duệ tà mị nháy mắt mấy cái, “Vì trong sạch của ta!”

” Trong sạch của người?” Lưu Mật Nhi nghi ngờ.

Phượng Cảnh Duệ nhân cơ hội chặn ngang người Lưu Mật Nhi, “Nàng không phát hiện ra ý đồ của Hoàng Phủ Nguyệt Minh sao? Ta phải sợ đấy!”

Hai tay ngăn lại khoảng cách hai người, người Lưu Mật Nhi lùi về sau, vẻ mặt thật thà, nói, “Nếu không chống lại được, người liền theo nàng đi! Dù sao dễ chịu cũng là người mà!”

Lời này vừa nói ra, Phượng Cảnh Duệ chậm rãi buông Lưu Mật Nhi ra, tươi cười trên mặt chợt rơi xuống, nét mặt thay đổi. Anh mắt nóng bỏng nhìn Lưu Mật Nhi.chăm chú.

Lưu Mật Nhi không được tự nhiên né tránh ánh mắt Phượng Cảnh Duệ, không tự chủ được lui về phía sau, nhưng dưới cái nhìn của hắn, nàng lại không di chuyển được.

“Người làm gì?”

Ánh mắt Phượng Cảnh Duệ chớp lên đầy sâu kín, “Mật Nhi!”

Bỗng nhiên Lưu Mật Nhi khản trương, nuốt nước miếng nhìn hắn, “Hả?”

Phượng Cảnh Duệ cất bước đi về phía nàng, trên mặt không rõ là lạnh lẽo hay lạnh lẽo, âm trầm mở miệng, “Nếu chỉ cần đoạt được nàng, mới có thể khiến cho nàng nghe lời ta nói, ta không ngại làm vậy!”

“Ta để ý!” Lưu Mật Nhi đột nhiên thét chói tai, “Người không thể làm vậy!”

Mặt Phượng Cảnh Duệ trầm xuống, “Nàng nói cho ta biết, ta nên làm thế nào?”

Lưu Mật Nhi vừa né tránh, vừa lui về phía sau, “Ta cũng không phải người!”

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, “Nàng nói không sai, cho nên ta dùng cách của ta!” Hắn chậm rãi vươn tay.

Hắn vươn ra sờ qua, Lưu Mật Nhi lắc đầu, “Ta không cần!” Gào xong, chống lại ánh mắt trong veo mà lạnh lùng của Phượng Cảnh Duệ, trong lòng sợ hãi, nàng nuốt nuốt nước miếng.“Người không thể ép buộc ta!”

Phượng Cảnh Duệ không nhanh không chậm mở miệng, “Nếu đây là cách duy nhất, ta phải làm vậy!” Ánh mắt lạnh nhạt của hắn chống lại nàng, mở miệng gần từng chữ, “Nếu cứ đẩy ra ta như thế! Hôm nay ta sẽ để cho điều đó trở thành hiện thực!”

Lưu Mật Nhi khản trương nuốt nước miếng, liên tục gật đầu. Biết sóng gió lần này đã qua. Nam nhân này thật nhỏ mọn, nhưng nói một câu mà thôi, uy hiếp nàng như vậy sao?

Nhận được sự đảm bảo của nàng, Phượng Cảnh Duệ chậm rãi xoay người khoanh tay, bàn tay chậm rãi buộc chặt, giống như kiểm chế điều gì.

Hơn nửa ngày không thấy Phượng Cảnh Duệ mở miệng, Lưu Mật Nhi thật cẩn thận đi tới, kéo kéo quần áo hắn, “Phượng Cảnh Duệ, ta đói!”

Phượng Cảnh Duệ xoay người: “Ăn cơm đi!”

Lúc này Lưu Mật Nhi mới cười tươi rói, “Được!”

Thấy thế, Phượng Cảnh Duệ nhịn không được khẽ cười, đưa tay nắm tay nàng mười ngón giao nhau, “Đi Kim thiên hạ ăn nhé!”

“Vì sao?” Lưu Mật Nhi khó hiểu.

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, “Có việc!”

Lưu Mật Nhi không nhiều lời, lúc Phượng Cảnh Duệ xuống lầu, ngoài ý muốn nhìn thấy Hoàng Phủ Nguyệt Minh cũng ở đó. Nàng vẫn cho là thiên kim tiểu thư giống nàng ta loại này hẳn sẽ không cùng mọi người chen chúc nhau ở trong đại đường.

Phượng Cảnh Duệ coi như không thấy gì, lôi kéo Lưu Mật Nhi đến sát cửa sổ ngồi xuống, Vô Ngân cùng Vô Trần đã chuẩn bị tốt đồ ăn chờ hai người ngồi xuống.

Đơn giản ăn vài miếng, Lưu Mật Nhi mới phát hiện có chút không thích hợp, ánh mắt mọi người dường như đều nhìn về phía bàn của nàng. Nàng khó khăn nuốt đồ ăn trong miệng xuống, nghi ngờ nhìn về phía trước, “Có chuyện gì vậy?”

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, “Không có việc gì, ăn cơm đi!” Nói vậy, nhưng hẳn lại không có dự định gì.

“Như vậy ta nuốt không trôi!” Lưu Mật Nhi buông đũa, nhìn lướt qua đại đường, “Bị người nhìn chăm chăm như vậy ăn không trôi!”

Nghe vậy, Phượng Cảnh Duệ thấp giọng mở miệng, “Tất cả rút đi!”

Giọng nói vừa dứt, dường như ngay lập tức, người ở đại đường ít đi một nửa.

Lưu Mật Nhi há hốc mồm nhìn Phượng Cảnh Duệ, “Bọn hắn không trả công!” Lời nàng vừa dứt, những người ở lại đều lấy tiền bạc ra đặt trên bàn. Lưu Mật Nhi u mê, “Có chuyện gì đây?”

Phượng Cảnh Duệ nhíu mi, xoay người nhìn những người ở lại, “Các ngươi không có việc để làm hả?”

Một người trong đó tiến lên, “Lâu chủ, Bắc Đường thiếu gia nói, để chúng ta đến thu thập tin tức!”

Trong nháy mắt Lưu Mật Nhi giật mình, thì ra những người này là thuộc hạ ở Đệ Nhất Lâu của Phượng Cảnh Duệ! Nhưng vì sao đều tập trung ở đây!

Phượng Cảnh Duệ cắn răng: “Được...được, Bắc Đường Sanh, quá lâu ngươi chưa được yêu thương rồi!”

59. Chương 58: Chuyện Phòng The Của Bắc Đường Thiếu Gia

“Lão Đại à, ta rất oan uổng! Ta không làm như vậy mà” Bắc Đường Sanh khoa trương ôm chân Phượng Cảnh Duệ mà kể khổ.

Mặt Phượng Cảnh Duệ trầm xuống nhìn Bắc Đường Sanh đang ôm chân mình, khuôn mặt tuần tú đen sì, cắn răng nói, “Buông ra!”

Bắc Đường Sanh lắc đầu lia lịa, “Không buông! Buông ra ngươi sẽ đánh ta!”

Lưu Mật Nhi không khỏi khen ngợi dũng khí Bắc Đường Sanh. Hẳn rất hiểu Phượng Cảnh Duệ, nàng khẳng định nếu bây giờ Bắc Đường Sanh buông chân Phượng Cảnh Duệ ra, lập tức sẽ bị đánh cho thương tích đầy mặt, người đánh hẳn nhất định là Phượng Cảnh Duệ.

Nghe thấy tiếng cười của Mật Nhi, Bắc Đường Sanh hét lên, “Ngươi nhìn đi, biểu muội ngươi cũng đồng ý lời ta nói kìa!”

Lưu Mật Nhi cười càng to. Có lúc Bắc Đường Sanh cùng Phượng Cảnh Duệ thật sự có thể so sánh với nhau.

Phượng Cảnh Duệ nhìn lướt qua Lưu Mật Nhi, nàng lập tức che miệng tỏ ý sẽ không cười nữa.

Bắc Đường Sanh ngồi dưới đất, ôm chân Phượng Cảnh Duệ, mở miệng một cách tội nghiệp, “Lão Đại, ta còn chưa ăn cơm!”

Phượng Cảnh Duệ, “...”

Bắc Đường Sanh, “Người phải đảm bảo không đánh mặt ta! Người có biết, nhà ta coi trọng mặt mũi ta nhất, nếu người hại ta không thể tính phúc một cách mỹ mãn, ta sẽ tính lên công việc!” Hấn uy hiếp.

Phượng Cảnh Duệ rút chân, khẽ gật đầu.

Bắc Đường khèn này mới thả lỏng, buông chân Phượng Cảnh Duệ ra, đứng dậy phủi bụi trên người, ngồi cạnh Lưu Mật Nhi, vừa vặn ngăn cách hấn cùng Phượng Cảnh Duệ.

Lưu Mật Nhi buồn cười nhìn bộ dạng ăn lấy ăn để của Bắc Đường Sanh, nhin không được trêu ghẹo, “Nam nhân của người không cho người ăn cơm à? Như vậy không tốt đâu, túng dục quá độ sẽ chết đó!”

“Phốc...” Đồ ăn Bắc Đường Sanh mới nuốt xuống lập tức bị phun ra, Lưu Mật Nhi lập tức che bát đũa của mình, mới không bị thức ăn mà hấn phun ra rơi vào bát.

Không dễ dàng thở một ngụm, Bắc Đường Sanh quay sang chỉ vào Lưu Mật Nhi. “Người... Người người người...” Yếu ớt tố cáo.

Lưu Mật Nhi khó hiểu nhìn hấn, “Ta làm sao?”

Bắc Đường Sanh trừng to mắt, “Người là nữ nhân mà, sao người có thể nói ra những câu xấu hổ như vậy?”

Lưu Mật Nhi nhún nhún vai, “Xấu hổ sao? Làm người đã làm còn sợ người ta nói sao! Với lại ta cũng không có nói sai mà! Người nhìn dáng vẻ của người đi, khẳng định là nam nhân của người chỉ lo làm việc, quên cho người ăn rồi. Đói thành cái dạng này, chắc chắn, tội nghiệp quá!” Nàng thông cảm vỗ vai hấn.

Ngón tay Bắc Đường Sanh run rẩy chỉ vào Lưu Mật Nhi, sau đó chậm rãi chỉ vào người Phượng Cảnh Duệ, “Người cũng không quản nằng à?”

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi nâng chén nhấp một ngụm rượu lót dạ, khóe môi hơi hơi gợn lên, không nói gì.

Lưu Mật Nhi nghe xong lời của hấn, không vừa ý nói, “Vì sao lại để cho hấn quản ta? Ta đang hỏi người mà? Người cùng nam nhân của người thật sự... Ừm...”

Phượng Cảnh Duệ lạnh nhạt lấy tay che miệng Lưu Mật Nhi, nhẹ nở nụ cười, mở miệng, “Biểu muội, chuyện vui khuê phòng nhà người ta, nằng không cần quan tâm quá mức như vậy!”

Bỏ tay hấn ra, Lưu Mật Nhi đỏ mặt, “Ta chỉ tò mò...”

“Tò mò cái gì?” Bắc Đường khèn hỏi.

Lưu Mật Nhi thật sự nghĩ nghĩ mở miệng nói, “Tò mò, hai nam nhân ở cùng một chỗ... Làm sao... Haizzz, người biết!”

Nháy mắt, Bắc Đường Sanh trầm mặc, không có được đáp án, Lưu Mật Nhi nghi ngờ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Bắc Đường Sanh cúi đầu, chọc mạnh bát cơm dường như không nghe thấy vấn đề của nằng.

Phượng Cảnh Duệ nhẹ nhàng cười. Nàng nghi ngờ quay đầu, chỉ thấy những người còn ở lại Đệ Nhất Lâu, tất cả đều dựng thẳng lỗ tai tiếp tục nghe ngóng.

Lưu Mật Nhi sờ sờ cái mũi, “Mọi người trong lâu làm sao đều nhiều chuyện như vậy?”

Một người trong đó đứng dậy, bạo dạn trả lời vấn đề của Lưu Mật Nhi, “Bởi vì chúng ta dựa vào những chuyện tám nhảm này để sống mà!”

Lưu Mật Nhi nghe vậy, suy nghĩ gật gật đầu, cũng phải, Đệ Nhất Lâu dựa vào tin tức để duy trì, không có nhữ chuyện tám nhảm, làm sao có thể có tin tức. Được rồi, vấn đề này, nằng hỏi điều dư thừa rồi.

Bắc Đường Sanh không khỏi lăm bầm vài tiếng.

Lưu Mật Nhi cúi đầu, “Người nói cái gì?”

Bắc Đường Sanh tiếp tục nói thảm.

Lưu Mật Nhi nổi giận, “Người một đại nam nhân nói chuyện ấp a ấp úng, thì làm nam nhân cái nỗi gì!”

Bắc Đường Sanh ngẩng đầu, mở miệng nói, “Việc chúng ta làm, giống như việc lúc người cùng Phượng Cảnh Duệ đóng cửa làm đó.”

Lưu Mật Nhi quyết đoán lắc đầu, “Không thể!”

Bắc Đường Sanh nghi ngờ, “Sao lại không thể?”

Lưu Mật Nhi từ từ mở miệng, “Ta không tin người cùng nam nhân của người đóng cửa lại, đơn thuần che chắn bông nói chuyện phiếm!”

Nhất thời, Bắc Đường Sanh không nói gì. Sau đó, hấn trừng to mắt, chỉ vào hai người, “Các người... Các người che chắn bông đơn thuần nói chuyện phiếm?”

Lưu Mật Nhi hơi hất cằm, “Thế nào? Không được sao?”

Bắc Đường khèn cười ha ha, “Không phải không được, mà là không tin!”

Thở dài một tiếng, Lưu Mật Nhi lắc đầu, “Kể cả không có, ta cũng không tin người cùng chúng ta giống nhau.”

Bắc Đường khèn cái này không vừa ý, “Không phải điều đó, sao lại không giống nhau hả?”

Lưu Mật Nhi khẽ lắc đầu, “Có một việc người không làm được.”

“Việc nào?” Bắc Đường Sanh cả giận nói.

Lưu Mật Nhi trầm ngâm một lúc, nói ra câu khiến mọi người kinh ngạc, “Phía trước của người không được!”

Dứt lời, chỉ nghe thấy ở phía sau, âm thanh bát đĩa rơi xuống hàng loạt như đang đập nổi. Lưu Mật Nhi nhìn Bắc Đường Sanh cực kỳ vui vẻ.

Sắc mặt Bắc Đường Sanh phức tạp, khuôn mặt lúc xanh lúc trắng, nhìn Lưu Mật Nhi. Sau cùng, xắn tay áo lên, tay nắm thành quả đấm, “Xin hỏi, ta có thể bóp chết người không?”

Lưu Mật Nhi lập tức che cổ, trốn bên cạnh Phượng Cảnh Duệ, “Dĩ nhiên là không được rồi!”

Bắc Đường Sanh nhìn nhìn Phượng Cảnh Duệ đang hờn hờ, lại nhìn nhìn Lưu Mật Nhi đang cười trộm khinh khinh, cuối cùng uất ức mếu máo, “Các người bắt nạt ta!”

Lưu Mật Nhi càng cười vui vẻ hơn.

Lúc này, Phượng cảnh duệ mới mở miệng, “Là người tự tìm! Nói đi, người tới đây có việc gì?”

“Đưa tin tức đó! Người để cho người của Cái Bang chuyển tin cho ta, ta nhận được, không phải đến đây à?” Bắc Đường Sanh nói.

Ngón tay Phượng Cảnh Duệ chậm rãi chỉ về phía sau, “Vậy những người này thì sao?”

Bắc Đường Sanh cười hắc hắc, “À..., bọn hấn hả! Nghe nói đại hội võ lâm mời họp, tới nơi này lấy chút tin tức mà, người có biết, chúng ta dựa mấy tin này để sống qua ngày hay không, nơi nào nhiều người thì chúng ta hướng tới đó thôi! Trùng hợp, trùng hợp!” Theo bản năng, hấn vừa nói vừa che mặt, cười mỉa mai.

“Không phải tới chế giễu?” Lưu Mật Nhi không sợ chết nói.

Bắc Đường Sanh giống như nhìn nàng cầu cứu, “Nào có, là công việc, công việc!”

Lưu Mật Nhi chỉ vào người vừa nãy nói chuyện cùng Phượng Cảnh Duệ, “Hấn nói là Bắc Đường thiếu gia để hấn tới! Chẳng lẽ nơi này có Bắc Đường thiếu gia thứ hai hả?”

Một giây sau, Lưu Mật Nhi thấy hoa mắt, Bắc Đường Sanh đã nhảy ra ngoài cửa sổ, tiếng cười sảng khoái truyền đến, “Có người đồn đại, người kế vị xuất hiện trên đất hoàng lăng, tuyên bố muốn thay đổi. Triều. Đại! Lần này đại hội võ lâm muốn tìm đến người kế vị! Khuất Liễu Phong đã cùng mấy môn phái bắt đầu bàn bạc cách đối phó rồi!” Đây mới là mục đích hấn tới đây.

Lưu Mật Nhi không rõ ý nghĩa trong lời nói của hắn, quay đầu nhìn Phượng Cảnh Duệ. Chỉ thấy vẻ mặt hắn mặt trầm xuống không nói một câu. Trong nháy mắt, không khí xung quanh giảm đột ngột. Lưu Mật Nhi nhìn những người vừa nãy còn nghe chuyện nhảm, lúc này từng bước từng bước rời đi, lặng yên không một tiếng động. Ông chủ khách điểm lấy tiền nướng tay quá rồi.

Giơ tay quơ quơ trước mắt Phượng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi mở miệng, “Người nghĩ gì vậy?”

Phượng Cảnh Duệ hoàn hồn, cười nói, “Ăn no rồi hả?”

Lưu Mật Nhi gật đầu.

Phượng Cảnh Duệ đứng dậy, “Vây đi thôi!”

“Đợi một chút! Người còn chưa ăn gì mà!” Lưu Mật Nhi lôi Phượng Cảnh Duệ đi đến một bàn sát vách, dường như rượu tốt thức ăn ngon trên bàn vẫn còn nguyên, người gọi món ăn đã bị Phượng Cảnh Duệ dọa cho chạy mất dép. Nguyên nhân kéo Phượng Cảnh Duệ đi tới bàn sát vách, là vì bàn bọn hắn ăn đã bị Bắc Đường Sanh ói ra một lần, ăn không nổi nữa.

Giơ tay kéo kéo người hắn, “Người ăn chút gì đi!”

Phượng Cảnh Duệ nhìn thoáng qua rượu tốt thức ăn ngon trên bàn, nhú mi,

“Ta không ăn thức ăn thừa người khác để lại!”

Lưu Mật Nhi: “... Ông chủ, dọn đi, đem chút thức ăn lại đây!” Nói xong, nhìn thức ăn còn thừa trên bàn, nàng nhìn không được lại nói, “Ông chủ, đem những thứ đồ ăn này cho bọn trẻ ăn xin trước cửa đi!”

Phượng Cảnh Duệ bất ngờ, nhìn nàng, “Làm gì vậy?”

“Không phải bọn hắn giúp người sao?” Lưu Mật Nhi cười nói, “Vừa lúc, cho họ chút đồ ăn không phải tốt sao?”

Nắm tay nàng, Phượng Cảnh Duệ chỉ cười không nói.

Sau khi hai người dùng đồ ăn xong, Phượng Cảnh Duệ mang Lưu Mật Nhi rời đi, từ thành trấn đi theo hướng ngoài thành. Đi dạo một vòng dọc theo tường thành, sau đó dừng lại trước cửa một tòa đại trạch xa hoa. Lưu Mật Nhi nhìn qua, thì ra nơi này là biệt viện Khuất gia.

Phượng Cảnh Duệ mang Lưu Mật Nhi vòng qua cửa trước, ôm vai Lưu Mật Nhi vươn người nhảy lên, vào biệt viện. Sau khi lấy đà nhảy vài cái, bọn hắn đáp xuống sân trước của một tòa viện..

Thời điểm hai chân tiếp đất, Lưu Mật Nhi mới nhìn đến người trong viện.

Phượng Cảnh Duệ mang nàng đến gặp Khuất Thiên Hàn làm gì? Trong lòng nàng khó hiểu,

Dường như biết bọn họ đến, Khuất Thiên Hàn xoay người nhìn bọn hắn, không nói.

Phượng Cảnh Duệ tùy tiện tìm chỗ ngồi đối diện với Khuất Thiên Hàn, “Thương thế tốt lên rồi hả?”

Khuất Thiên Hàn nhướng mày, “Ta không cảm ơn người đã cứu ta đâu.”

Phượng Cảnh Duệ cười một cách lười biếng, “Ta cũng không cần. Chỉ là không thích nhìn người chết trong tay người khác mà thôi.”

Khuất Thiên Hàn cười, “Tuy rằng ta không muốn nhìn nhận người, nhưng ta cũng không hy vọng người chết trong tay người khác.”

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi đánh một chuông trên bàn đá, hơi hơi dùng lực, sau khi hắn thu tay lại, trên bàn đá hiện rõ ràng một bàn tay, “Người có biết, ta có thể trực tiếp giết người!” Hắn âm trầm mở miệng.

“Vây cũng chẳng có gì không tốt cả!” Khuất Thiên Hàn cười cười, “Người và ta, cả hai đều phải giải quyết với nhau, không phải sao?”

Hừ mạnh một tiếng, Phượng Cảnh Duệ đứng lên, “Ta cấm người lại cho Hoàng Phủ Nguyệt Minh tới tìm ta!”

“Ta sẽ nói với nàng!”

Lưu Mật Nhi ở một bên nghi ngờ nhìn hai người, rốt cuộc hai người này có quan hệ gì vậy? Có đôi khi, hai người đánh giết nahu tới nỗi hai mắt hồng rực, có đôi khi, hai người lại ở chung với nhau vô cùng hòa hợp, nhưng lại có lúc, hai người đều nói những câu khiến nàng không hiểu gì cả.

“Hai người các người tình cảm tốt nhỉ!” Cuối cùng, nàng chỉ có thể nói như vậy.

“Ai cùng hấn tình cảm tốt chứ? !” Hai người cùng lúc trắm miệng một lời.

Lưu Mật Nhi nhún nhún vai, dù bận tới mắt vẫn ung dung liếc nhìn hai người .

“Người học ta làm gì?” Một lần nữa, hai người cùng lúc nói ra câu giống nhau khiến Lưu Mật Nhi cười to.

Trước mặt Lưu Mật Nhi, Phượng Cảnh Duệ cũng cười to không ngớt, sau đó, hấn âm trầm mở miệng, “Mật Nhi, ”

Lưu Mật Nhi lập tức che miệng, hai ngón trỏ đan chéo nhau trên môi tạo thành dấu nhân, tỏ ý mình sẽ không mở miệng nữa. ,

Lúc này, Phượng Cảnh Duệ mới quay sang chỗ Khuất Thiên Hàn, “Ta muốn tất cả Khuất gia biết tin người kế vị dưới đất hoàng lăng!” Hấn nói thẳng

.

Khuất Thiên Hàn gật đầu, trầm ngâm trong giây lát, mở miệng, “Khuất gia biết cũng có hạn, mấy tin tức này là Hoàng Phủ Nguyệt Minh mang đến, nàng nói trước kia nàng gặp được một người, tự xưng là chủ hoàng lăng, mà trong tiệm cầm đồ Hoàng Phủ gia, xuất hiện món đồ gì đó từng ở trong hoàng lăng.”

Lưu Mật Nhi ở một bên nghe, nhin không được mở miệng, “Đó là truyện cười hả?”

Hai nam nhân nhìn nàng chằm chằm, Phượng Cảnh Duệ mở miệng hỏi, “Sao lại nói như vậy?”

Lưu Mật Nhi liếc mắt nhìn hấn, “Hai người nói ta ngốc hả, tuy ta không biết hoàng lăng là cái gì. Nhưng các người để ý như vậy, lại vẫn tham gia đại hội võ lâm, chứng tỏ hoàng lăng không phải có tiền thì chính là có quyền. Hai thứ này đều giống nhau, sao có thể xuất hiện ở hiệu cầm đồ. Hiệu cầm đồ là cái gì, không cần ta nói chứ?”

Khuất Thiên Hàn nghiêm mặt, “Ý của ngươi là, chúng ta nói điều hả ?”

Lưu Mật Nhi lắc đầu, “Cũng không thể nói như vậy nhá! Ta chỉ cảm thấy, người có quyền, sẽ có tiền, sao có thể đi làm việc linh tinh chứ? Người có tiền sẽ càng không đi làm cái đó. Như vậy không hợp lí.”

Hai nam nhân nhất thời trắm mặt, nếu đúng như suy đoán của Lưu Mật Nhi, những người đó cũng chỉ có khả năng là tên trộm đào mộ đào ra cái gì. Nhưng người kế vị kia lại nói như thế nào?

Một lúc lâu sau, Phượng Cảnh Duệ nở nụ cười nhẹ, “Mật Nhi, không nhìn ra, suy nghĩ của nàng cũng rất hữu dụng đó!”

Lưu Mật Nhi giận “Ý ngươi là bình thường ta cực kỳ ngu dốt đúng không?”

“Không dám!” Phượng Cảnh Duệ cười cười, “Thôi, chính sự nói xong rồi! Chúng ta đi thôi!”

Lưu Mật Nhi không nói gì nhìn Phượng Cảnh Duệ, “Người ở trong nhà người ta đi lại tự nhiên, không cảm thấy nên cùng chủ nhà chào hỏi à?”

Phượng Cảnh Duệ bật cười, “Mật Nhi thật xấu xa, chủ nhà này muốn giết ta đó! Sao ta có thể để chính mình đi chịu chết chứ?”

Khuất Thiên Hàn nhìn hai người rời khỏi, khoe miệng giật giật. Hơn nửa ngày không nói lời nào.

Đưa người về khách điểm, không biết Phượng Cảnh Duệ nói với Vô Trần cái gì, hấn cùng Vô Trần cùng nhau biến mất.

Diệp Ly Tâm xác định hiện tại Phượng Cảnh Duệ không có ở đây mới dám tìm Lưu Mật Nhi. Trong nháy mắt, nhìn thấy Lưu Mật Nhi, nàng khoa trương ôm người Lưu Mật Nhi, “Mật Nhi tỷ tỷ, Mật Nhi tỷ tỷ, tỷ

không biết Phượng Cảnh Duệ biến thái thể nào đâu, muội tốt bụng nói cho hần biết chuyện tỷ cùng anh của ta, hần liền ném muội tại ổ thổ phỉ, bắt muội phải tự bỏ ra. Huhu hu, sợ quá!”

Lưu Mật Nhi nhìn nàng ta vừa khóc, vừa bôi một đồng nước mắt nước mũi vào áo mình, nàng ta yên lặng khóc, vốn cũng chẳng lớn, chắc áp lực dồn nén lâu ngày. Biểu tượng nữ tính của nàng ta đâu rồi.

Nhìn bộ dạng Mật Nhi khóc không ra nước mắt, Diệp Ly Tâm vui mừng nói “Tỷ tỷ người cũng đau lòng thay ta sao? Tỷ tỷ người thật tốt, tỷ làm chị dâu muội được không? !” Nói xong, lại nhảy nhảy lên lần nữa!

Lưu Mật Nhi thầm nghĩ: Thật sự không nên cho người trở về thì tốt quá!

Diệp Cửu Dương đứng bên cạnh thấy Lưu Mật Nhi nhìn hần một cách đề phòng, “Người không còn muốn nghiên cứu ta đấy chứ?”

Diệp Cửu Dương gật đầu, “Ồ, nhưng mà ta không vội, sẽ có lúc người tới tìm ta!”

Lưu Mật Nhi: “... Ta nghĩ sẽ không có một ngày như vậy đâu!”

Diệp Cửu Dương hơi nhếch môi, khuôn mặt trắng xanh tươi cười khiến người ta sợ, “Người sẽ tìm ta!”

“Chắc chắn không!”

“Người sẽ!”

“Chắc chắn không mà!”

“Người nhất định sẽ!”

“Ta...” Đột nhiên, Lưu Mật Nhi trở mặt nhìn Diệp Cửu Dương, nàng nuốt nước miếng, không còn dũng khí mà mở miệng, “Ta sẽ không mà!”

Khuôn mặt Diệp Cửu Dương trầm xuống, sắc mặt tái nhợt vì không thấy ánh mặt trời mà mất đi vẻ hồng hào, “Ta nói người nhất định sẽ tìm ta!”

Ngây thơ, người nào đem tính ngây thơ của tên tiểu quỷ nàng đi cho nàng nhờ! Lưu Mật Nhi thầm mắng! Nam nhân ngây thơ như vậy sao lại là Miêu Vương hả?

60. Chương 59: Phượng Cảnh Duệ, Người Dám Đánh Mông Ta

Trước khi Phượng Cảnh Duệ quay trở lại, Diệp Ly Tâm về rồi. Sau đó hai người rời , khiến Lưu Mật Nhi có phần ngoài ý muốn.

Sao Minh Chủ Vô Lâm có thể xuất trong khách sạn? Lại muốn gặp nàng? ! Mang theo thắc mắc, Lưu Mật Nhi cẩn thận ngồi đối diện Khuất Liễu Phong, chờ chuyện.

Ánh mắt Khuất Liễu Phong đầy tang thương, nhìn chằm chằm Lưu Mật Nhi, mà hình như cũng định mở miệng chuyện.

Là ai nữa, bị nhìn chằm chằm như vậy cũng đều cảm thấy thoải mái, Lưu Mật Nhi phá vỡ trầm mặc, “Phượng Cảnh Duệ có ở đây, ngài có việc gì tìm , ta có thể chuyển lời giúp ngài!”

“Ta tới gặp người!” Ngoài ý muốn, giọng Khuất Liễu Phong trở lên sắc bén, điều này khiến Lưu Mật Nhi khấn túc, đôi mi thanh tú căng lên

*khấn túc: khấn trương nghiêm túc

Lưu Mật Nhi ngồi thẳng người, “Ta ở ngay trước mặt ngài, có chuyện gì, mời !”

Dường như Khuất Liễu Phong quen bị đối xử như vậy, nhưng cũng chỉ trầm trầm mở miệng, “Người lễ phép!”

“Lễ phép của ta dành cho đúng người. Ngài là trưởng bối, nhìn ta chớp mắt, cũng chẳng nhìn thấy lễ phép ở chỗ nào cả! Ngài bảo ta đúng hay sai?” Lưu Mật Nhi nhếch môi cười, cãi lại.

Mày Khuất Liễn Phong khề nhứ lại, “Ta là vai , ta là cậu Phượng Cảnh Duệ đó!”

*vai : vai vế

Lưu Mật Nhi khề nhếch môi, “Giờ tới nhận thân thích cơ à? Vậy lễ vật đâu?”

Khuất Liễn Phong nhướn mày, “Lễ vật?”

Lưu Mật Nhi gật đầu cách hiển nhiên, “Đương nhiên, chẳng lẽ ngài bồi đắp tình cảm mang lễ vật à?”

Miệng Khuất Liễn Phong co rút, “Người có thể tiếp!”

”Miệng người khi mở ra, ngoài ăn còn có thể ! Chẳng

qua, còn phải xem người đó có đáng giá được nghe lời dễ nghe hay !” Lưu Mật Nhi cố ý ra những lời gai góc. Có thể do lúc trước nàng biết sơ qua chút về quan hệ của Phượng Dương cùng người này, có cách nào, nàng là có cách nào bày ra vẻ mặt ôn hoà đối với .

“Ta nhớ là ta có đặc tội với người!” Khuất Liễn Phong .

Lưu Mật Nhi nghe vậy, hơi gật đầu. Cũng phải. Nàng sắp xếp lại cảm xúc của chính mình, sau đó mới mở miệng, “Chúng ta chỉ là người xa lạ, ngài cũng có mạo phạm ta, ngược lại, ta cũng thấy bất ngờ, vì sao ngài lại muốn gặp ta?”

“Nghe Nguyệt , người là Phượng Cảnh Duệ thế tử!” Khuất Liễn Phong hỏi.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh ? Lưu Mật Nhi trầm ngâm, nhún nhún vai, “Hình như đây là chuyện của ta với Phượng Cảnh Duệ. Sao những người khác thích nhiều thế nhỉ?” Nàng thừa nhận cũng phủ nhận.

Nghe vậy, Khuất Liễn Phong nâng tay xoa mày, “Người là lễ phép! Sao Hoàn Hoàn lại cho cười người?”

Lời này khiến Lưu Mật Nhi vui. Nàng đứng vụt dậy, hai tay chống nạnh nhìn Khuất Liễn Phong, “Ta kém chỗ nào? Ta xứng với hay cũng tới lượt Minh Chủ Võ Lâm như ngài nhận xét? Còn về Phượng Cảnh Duệ, thứ nhất phải con trai của ngài, thứ hai có quan hệ gì với ngài, người dựa vào cái gì ta như vậy? Ngàn vàng khó mua, ta lại cam tâm tình nguyện. Phượng Cảnh Duệ thích ta, làm sao?” Nàng vô cùng tức giận.

Mẹ nó, Hoàng Phủ Nguyệt Minh luôn bóng gió rằng nàng xứng với Phượng Cảnh Duệ. Bây giờ lại xuất ông già cũng như vậy. Đặc biệt sao, có bản lĩnh, các người đem lão nương làm thịt !

“Người biết sao?” Khuất Liễn Phong mở miệng , “Phượng Cảnh Duệ đánh lời dài, nếu hôm nay có ai khiêu chiến với , Minh Chủ tương lai chắc chắn là rồi!”

Lưu Mật Nhi phát , lúc Khuất Liễn Phong câu này, quai hàm căng cứng, hai tay tự giác nắm chặt. Trong lòng nàng có chút nở, lại vẫn lại là lạnh giọng , “Vậy là sắp giống như ngài rồi.”

” thế làm Minh Chủ!” Đột nhiên, giọng Khuất Liễn Phong trở lên lạnh lẽo, “Thân phận của xứng đáng!”

Lưu Mật Nhi lui về phía sau bước, đành lòng của nàng đối với Khuất Liễn Phong cũng bay sạch. Nàng bật cười, lắc đầu, ” xứng sao? Còn ngài?”

“Mặc kệ là ai cũng được? Nhưng thế là !”

“Vì sao?”

“Bởi vì là con của Phượng Dương, ta cho phép con của Phượng Dương mạnh hơn ta!” Sắc mặt Khuất Liễn Phong đột nhiên thay đổi, đôi mắt đỏ rực nhìn Lưu Mật Nhi, “Ta cho phép Phượng Dương mạnh hơn ta!”

Lưu Mật Nhi toàn thân run lên, rụt rè mở miệng, “Ngài muốn làm như thế nào?”

Đột nhiên, Khuất Liễn Phong cười ha hả, “Nghe , Phượng Cảnh Duệ bảo vệ người vô cùng, đúng ?” Đường như, cảm xúc của bình tĩnh lại. Đôi mắt đen tối nhìn Lưu Mật Nhi chăm chăm.

Lưu Mật Nhi cảm thấy mình giống như con mồi bị người ta nhìn chăm chăm, thế nào di chuyển.

Khuất Liễn Phong cong môi cười, “Nếu bảo vệ người như vậy, chỉ cần người ở trong tay ta, thể mạnh động!”

Lưu Mật Nhi khản trương nuốt nước miếng, “Ngài biết cố ý diễn kịch cho ngài xem hả?”

” có khả năng, người cho rằng vì sao ta đồng ý các người đến trọ ở khách sạn? Người nghĩ rằng ta biết người và Phượng Cảnh Duệ ở chung phòng sao?”

hồi ảo não quét qua khuôn mặt Mật Nhi, tên Phượng Cảnh Duệ chết tiệt, biết ngay là người có lòng tốt mà!

“Ta để cho Nguyệt Minh quan sát, nàng thấy các người ở cùng chỗ, cách khác, diễn kịch!” Khuất Liễn Phong gần từng chữ, “Chỉ cần không chế người, Phượng Cảnh Duệ... Ha ha!”

Hai từ ha ha của thôi cũng khiến sống lưng Lưu Mật Nhi. Vừa muốn chạy, liền thấy trước mặt bỗng dưng tối sầm, trong nháy mắt cả người mất tri giác.

Khuất Liễn Phong nhìn Lưu Mật Nhi nằm dưới đất, khoé môi cong lên cách lạnh lùng, “Phượng Dương, bây giờ, ta muốn thứ gì của người, người đều phải nhả ra. Tất cả là của ta! Của ta... khà khà!”

Đến Vô Ngân phát ra bất thường Lưu Mật Nhi biến mất. mặt Vô Ngân lên bất an, nghĩ ngợi, liền chạy ra cửa khách điếm. Đứng trước cửa khách sạn, lấy hộp diêm từ trong ra, châm lửa đốt vật trong tay, sau đó hướng lên trời mà ném.

Nháy mắt, bầu trời xuất hiện hơn mấy tiếng trầm đục, nàng nghe tiếng liền ngẩng đầu nhìn lại, ban ngày Tình Thiên nở rộ trung, hình dạng, toả sáng dưới bầu trời vô cùng nét. Bóp bóp bóp nở rộ liên tiếp ba

lần, Vô Ngân xoay người, chạy theo hướng hội trường Đại hội Võ lâm.

Dường như cùng lúc đó, đám người ở trong hội trường cũng nhiều hơn, tiểu thương, người xem diễn trò, người nọ người kia đều chạy tới hội trường.

Nghe thấy thanh đó, Phượng Cảnh Duệ biến sắc, chân dài đảo qua, lắc mình mấy cái giải quyết tập kích trí mạng ở phía sau, giải quyết xong người đối diện, xoay người, khoanh tay đứng nhìn Vô Ngân.

“Có chuyện gì vậy?”

” thấy nương!” Vô Ngân rụt rè mở miệng. Lúc nàng , giọng hơi khàn nhưng chưa xong người nàng bay ra ngoài rồi.

Nụ cười mặt Phượng Cảnh Duệ lóe sáng cách lạnh lẽo, bỗng nhiên xoay người nhìn đám tinh tú trong vô lâm, trầm mặc .

Toàn bộ người Đệ Nhất Lâu đến. Vậy toàn bộ hội trường của Đại hội võ lâm lại, Phượng Cảnh Duệ hừ lạnh tiếng, vén vạt áo lên, chậm rãi tới vị trí cao nhất ngồi xuống, giận quá hóa cười, “Phải uỷ khuất các vị tiền bối trong hội rồi, Phượng Cảnh Duệ chỉ muốn tìm người thôi!”

“Phượng Cảnh Duệ, người có phần đem chúng ta để vào mắt rồi đó!” Có người giận giữ chỉ vào Phượng Cảnh Duệ mắng.

Phượng Cảnh Duệ cười lạnh nhạt, cúi đầu sờ đoá hoa khắc ghe, chờ người kia xong, mới mở miệng, “Khuê chưởng môn, cần gì phải nổi giận, ta chỉ muốn người thôi mà. Tìm được, thôi. Tìm thấy...” hết.

Có tiền bối võ lâm nhìn Phượng cảnh duệ, “Nếu cần giúp đỡ, Phượng lâu chủ có thể cung cấp chút tin tức ọi người, mọi người cùng nhau giúp đỡ!”

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu: ” được, ta sợ các người chạy mất! Đệ Nhất Lâu của ta tin tức tuy nhanh, nhưng là sức mạnh lại so được với các vị, cho nên, mọi người cứ ở trong này là an toàn nhất!”

“Phượng Cảnh Duệ, người...”

“Ta chỉ muốn tìm người! Ta nghĩ, các người cũng muốn chuyện hai mươi mấy năm trước lại diễn ra lần nữa chứ! Các vị!” lạnh nhạt uy hiếp.

Lời này vừa ra, lập tức nhóm người tinh anh trong võ lâm im lặng. Lần Đại hội võ lâm hai mươi mấy năm trước, bọn họ đều tham dự, đó là trận gió mưa máu tanh!

Phản ứng của bọn họ khiến Phương Cảnh Duệ gật đầu, “Được, các vị đều hiểu rồi!” xong, mở miệng nữa. Ngồi ở đó chờ...

Mãi đến...

“Phương Cảnh Duệ, nhanh lên, Mật Nhi tỷ tỷ bị ông già mang rồi ! Anh của ta cản đó!” Diệp Ly Tâm thở hổn hển chạy tới, hét to với Phương Cảnh Duệ.

xong, ghé đầu còn bóng dáng nào của Phương Cảnh Duệ. Diệp Ly Tâm ngồi phịch xuống đất, khỏi sững sờ. Nếu phải do nàng học võ tinh, nàng cũng phải mệt như vậy.

Khuất Liễn Phong nhìn Diệp Cửu Dương- người đứng ở đối diện chặn lại, “Tránh ra!”

Mặt Diệp Cửu Dương chút thay đổi, “Để nàng lại!”

“Cút ngay!” Khuất Liễn Phong có chút ngoài ý muốn, Lưu Mật Nhi được hoan nghênh như vậy sao?

Mặt Diệp Cửu Dương trầm xuống, mở miệng cũng di chuyển.

Lúc Khuất Liễn Phong đánh, cũng đánh! Hai người cứ kiên trì đánh nhau như vậy khiến Lưu Mật Nhi chịu nổi hết to, “Hai người các người nghỉ lát được , ta muốn ới lắm rồi!”

Ngay lập tức, Khuất Liễn Phong ném Lưu Mật Nhi xuống đất, nhằm hướng Diệp Cửu Dương đánh tới.

Về võ công, Diệp Cửu Dương hoàn toàn phải là đối thủ của Khuất Liễn Phong, nhưng nguyên nhân khiến hai người có thể đánh lâu như vậy, là do Khuất Liễn Phong đề phòng độc của Diệp Cửu Dương. Cho nên ta phải đề phòng mọi lúc.

Đột nhiên, Lưu Mật Nhi được ai đó ôm vào trong , hơi thở quen thuộc khiến cho nàng thở ra, mở miệng, “Phương Cảnh Duệ!”

Hai tay Phương Cảnh Duệ buộc chặt, giải huyệt cho nàng, sau đó đỡ nàng đứng dậy.

Nhìn thấy vẻ mặt Phương Cảnh Duệ lạnh tanh, trong lòng Lưu Mật Nhi sợ hãi, khiếp đảm mở miệng, “Phương Cảnh Duệ?” Người này phải chứ?

Lạnh nhạt nhìn nàng cái, Phương Cảnh Duệ đẩy nàng ra, lạnh lùng nhìn hai người kia đánh nhau.

Diệp Cửu Dương nhìn thấy Phương Cảnh Duệ xuất liền vươn người nhảy lên, ngăn cản hành động của Khuất Liễn Phong. Sau đó thanh liên biến mất.

Khuất Liễn Phong chậm rãi xoay người dừng lại nhìn vẻ mặt tối tăm của Phương Cảnh Duệ, lúc này giống như nhìn thấy Phương Dương của hai mấy năm trước.

Phương Cảnh Duệ liếc mắt nhìn Khuất Liễn Phong, ôm lấy Lưu Mật Nhi, cũng quay đầu lại, rời . Ghé vào vai Phương Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi hiểu nổi hành động của Phương Cảnh Duệ, giống như là phong cách của .

Trở lại khách điểm, nàng mới dám đem suy nghĩ của mình ra hỏi , ” Vì sao người...”

Phương Cảnh Duệ đưa cho nàng tờ giấy. Lưu Mật Nhi cầm lên nhìn, chữ viết thanh tú mặt giấy: Khuất như người nhà, tha mạng! Kí tên là nương.

Lúc này, Lưu Mật Nhi mới hiểu, ra đây là câu của Cơ Hoàn Hoàn. Nhưng mà, khi nào tờ giấy này tới tay vậy?

đợi nàng hỏi ra điều đó, Phương Cảnh Duệ khiêng người nàng lên ấn chân mình, bàn tay to, dày rộng đánh bốp bốp mông Lưu Mật Nhi!

Bàn tay đánh vào người bồng rập, Lưu Mật Nhi hét lên, ”Người điên rồi?”

Phương Cảnh Duệ hoàn toàn để ý tới nàng, bàn tay to, dày rộng liên tiếp đánh vào mông nàng.

Lưu Mật Nhi mắng to, nóng rất đau đớn khiến nước mắt nàng bộp bộp rơi xuống, điều đó cũng làm cho Phượng Cảnh Duệ ngừng tay.

“Phượng Cảnh Duệ, tên hỗn đản nhà ngươi, ta phải trẻ con, vậy mà ngươi dám đánh mông ta!”

61. Chương 60

62. Chương 61: Thực Ra Ta Coi Hắn Là Khuê Mật* Mà!

*khuê mật: bạn thân cùng giới

Editor: Vivi

Ba người nói chuyện phiếm câu được câu không, kỳ thật hầu hết đều là Diệp Ly Tâm đang nói chuyện, mãi đến lúc Vô Ngân vào nói có người tìm.

Lưu Mật Nhi nắm nắm tóc, “Gần đây sao người tìm ta nhiều như vậy? Là ai?” Nửa câu đầu của nàng là nỉ non, nửa câu sau là hỏi Vô ngân.

Vô ngân trầm ngâm một lúc, “... Hoàng Phủ Nguyệt Minh!”

Nghe vậy, mày Lưu Mật Nhi nhếch thật cao, thật lâu mới mở miệng, “Đi ra ngoài gấp đi!” Có người nhìn, chắc là cũng không bị người bắt đi nhỉ? Khi nào thì nàng ra tay cướp đoạt nhỉ?!

Hoàng Phủ Nguyệt Minh vẫn mỹ lệ dị thường như cũ, nhưng khác với vẻ nhẹ nhàng lúc trước, lúc này Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhiều màu đẹp mắt, ánh mắt cũng không ôn nhu như trước, nhìn thấy Lưu Mật Nhi, nàng ta cầm món gì đó trong tay đặt trước mặt nàng.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cười nhạt, “Thấy không? Lúc này chỉ có mình ta mới giúp được hắn!” Nàng ta nói rõ mục đích.

Chậm rãi đem đồ trong tay để sang một bên, Lưu Mật Nhi nhếch môi cười, “Ta cũng nghĩ vậy.”

“Vậy, câu trả lời của ngươi là gì?” Hoàng Phủ Nguyệt Minh vội vàng hỏi.

Lưu Mật Nhi chậm rãi nở nụ cười, “Điều đó thì có liên quan gì với ta?” Nàng khó hiểu hỏi, “Câu này ngươi nên đến hỏi hắn, chứ không phải ta!”

Nghe Mật Nhi nói, mặt Hoàng Phủ Nguyệt Minh lạnh xuống, “Ngươi không đồng ý?!”

“Không!” Mật Nhi nhấc tay, “Ta đồng ý cách nói của ngươi.

Nhưng mà, ta không phải hắn, không thể thay hắn cho ngươi câu trả lời được!”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nổi giận, “Thì ra từ đầu đến cuối ngươi không hề đồng ý!”

Lưu Mật Nhi nhún nhún vai chỉ vào hai nhóm người còn đang giằng cô, cười nói, “Lời ta nói, tất cả mọi người đều nghe thấy. Họ có thể làm chứng cho ta, riêng ta thì vô cùng đồng ý cách nói của ngươi, thật đó, ngươi phải tin ta!” Nàng nói một cách chân thành.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhìn nàng giận giữ, “Ngươi không đồng ý, hắn chắc chắn cự tuyệt!”

Nghe vậy, Lưu Mật Nhi lạnh lùng nhìn đồ vật được Hoàng Phủ Nguyệt Minh cầm trong tay, cười lạnh, “Chỉ với thứ này mà ngươi muốn bắt ta phải nghe theo ngươi vào khuôn khổ sao? Nhưng ngươi quá coi thường ra rồi, Hoàng Phủ tiểu thư ạ. Minh Chủ Võ Lâm biến mất cùng ta, việc này thì liên quan gì tới ta? Ngươi không cho rằng ta có thể bắt cóc Minh Chủ- người có võ công hơn ngươi chứ?” Đôi mắt nàng quét một vòng nhìn đám người.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh há mồm như muốn nói điều gì.

Bốp bốp bốp ba tiếng vỗ tay phát ra từ phía sau lưng Lưu Mật Nhi. Bắc Đường Sanh cười ha hả nhìn Lưu Mật Nhi, “Nói rất đúng!”

Nhìn người đến, Lưu Mật Nhi hơi bất ngờ, hấn đến lúc nào vậy?

Bắc Đường Sanh phóng khoáng cười, giống như bạn thân mà huých bờ vai nàng, khen ngợi, “Người dứt khoát như vậy?”

Nếu không phải biết tên này là tiểu thụ, sau đó lại hiểu tính hấn, nàng liền đem Bắc Đường khèn Sanh đi tìm nữ nhân. Bị nam nhân đề, không phải nữ nhân thì là cái gì?

Ánh mắt Lưu Mật Nhi chậm rãi rơi trên người hấn, sau đó, nàng quét mắt nhìn xuống phía dưới, liền bị thứ gì đó hấp dẫn.

Nhìn thấy ánh mắt nàng, Bắc Đường Sanh không được tự nhiên sờ sờ mặt mình, mở miệng thắc mắc, “Sao vậy?”

Lưu Mật Nhi chỉ vào tóc hấn, trên gáy Bắc Đường Sanh một nhúm tóc chống lên trời, tung bay theo gió.

Bắc Đường Sanh nghi ngờ, sờ sờ phía sau, ảo não mở miệng, “Đáng chết, sao nó lại chống lên vậy?”

Miệng Lưu Mật Nhi run lấy bầy, “... Người chưa chải đầu hả?”

Bắc Đường Sanh bất đắc dĩ nói, “Hấn không ở nhà, không ai chải đầu cho ta cả!” Bỗng nhiên, hấn cười tươi rói, “Người giúp ta được không?” Sau đó, trong tay Lưu Mật Nhi đã xuất hiện thêm cây lược.

Cúi đầu nhìn lược trong tay, Lưu Mật Nhi nhìn lại tóc hấn, lòng rất muốn đem nhúm tóc kia đề bẹp. Vì thế, nàng túm nhúm tóc kia lại, cầm lược dùng sức chải. Nhúm tóc rung rung vài cái, sau đó nằm rạp xuống.

Lưu Mật Nhi nhếch môi hài lòng.

Sau đó, nhúm tóc lại đứng lên, sừng sững, không ngã! Vì thế, Lưu Mật Nhi một lần lại một lần dùng sức chải nó.

Cứ như vậy, vừa vào cửa, Phượng Cảnh Duệ liền thấy hình ảnh buồn cười đó.

Hai nhóm người giơ binh khí đánh nhau gay gắt, mà ở một góc, Lưu Mật Nhi cùng với Bắc Đường Sanh lại ngồi... Chải

đầu? !

Bắc Đường Sanh thét chói tai, “Đau quá, người nhẹ nhàng thôi!”

Lưu Mật Nhi chiến đấu không mệt mỏi với tóc Bắc Đường Sanh, “Rốt cuộc, người không chải đầu mấy hôm rồi hả? Tóc xoắn hết vào nhau rồi, tên đó sao chịu được người nhỉ?” Sau đó, nàng lại dùng sức chải nhất nữa.

“Á... Đau quá!” Bắc Đường Sanh gào lên giống như heo bị chọc tiết.

Trong tay Phượng Cảnh Duệ nắm một dùm tóc giơ giơ lên, “Như vậy có phải nhanh hơn không?” Hấn lạnh lùng mở miệng.

Lưu Mật Nhi thấy thế, liên tục gạt đầu, “Cách này, rất tốt!”

Bắc Đường Sanh ôm tóc tránh sang một bên, không dám tin nhìn Phượng Cảnh Duệ, “Sao người lại giật tóc ta?”

Phượng Cảnh Duệ nhìn nhúm tóc trong tay một cách ghét bỏ, nhin không được nhú mi, “Nhúm tóc này là tóc của người?”

“Tất nhiên rồi!” Bắc Đường Sanh kêu to, “Rất đau đó!”

“Ta giúp người nhỏ không tốt hả?” Phượng Cảnh Duệ nguy hiểm tới gần hấn, âm trầm nở nụ cười.

Thấy vậy, Bắc Đường Sanh nuốt nước miếng, “Nhưng rất đau mà!”

Hừ lạnh một tiếng, ném nhúm tóc trong tay ra ngoài. Xoay người, chống lại ánh mắt Lưu Mật Nhi, hấn chậm rãi đi tới,

thấp giọng hỏi, “Mật Nhi, vừa làm gì thế?”

Lưu Mật Nhi nháy mắt, “Chải đầu thôi!”

“Với Bắc Đường Sanh hả?” Phượng Cảnh Duệ chậm rãi hỏi.

Lưu Mật Nhi gật đầu, “Đúng rồi! Tóc của hần quá cứng, ta giúp hần! Làm sao vậy?” Rốt cục, nàng cũng phát hiện vẻ mặt Phượng Cảnh Duệ không thích hợp.

Phượng Cảnh Duệ nghiêng răng nghiêng lợi, “Nàng giúp hần chải đầu?” giọng hần lạnh lẽo.

Trực giác Lưu Mật Nhi không tốt, lại tất Bắc Đường Sanh đứng ở sau Phượng Cảnh Duệ lắc đầu lia lịa. Nàng hiểu rõ, nuốt nước miếng, “Thật ra, cũng không giống người nhìn thấy đâu!”

“Ta nhìn thấy chính xác là như vậy đó?” Phượng Cảnh Duệ mở miệng, giọng nói cực kỳ ôn nhu.

“Sắc...” Lưu Mật Nhi chần chờ trong giây lát, “Được rồi, cứ coi như người thấy vậy. Thì sao?”

Sắc mặt Phượng Cảnh Duệ đen sì, lập tức xoay người, vừa vặn nhìn thấy Bắc Đường Sanh đang có ý đồ trốn khỏi hiện trường, hần thấp giọng cảnh cáo, “Nếu ta lại thấy người cử động một chút, người sẽ biết ngay ta làm gì người.”

Nháy mắt, cả người Bắc Đường Sanh cứng ngắc, cười gượng,

“Người hãy nghe ta giải thích!”

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi đi tới, khẽ gật đầu, “Ta sẽ!” Sau đó, nắm bả vai hần, “Chúng ta cần tâm sự thật tốt!” Hần đặc biệt nhấn mạnh hai chữ tâm sự.

Sắc mặt Bắc Đường Sanh đau khổ, nhin không được hết to, “Đường Đức, người chết chỗ nào hả, không biết cứu à!”

Tiếng nói vừa dứt, chủ nhân của Bắc Đường Sanh liền thay đổi. Sự thay đổi đột ngột này khiến Lưu Mật Nhi tò mò, hướng về phía người tới.

Bắc Đường Sanh giống như tìm được chỗ dựa vững chắc,

trốn sau lưng người vừa xuất hiện. Đường Đức nhìn Phượng Cảnh Duệ hơi gật đầu.

Phượng Cảnh Duệ hừ lạnh, “Ta muốn nói chuyện với mình hần thôi!”

Bắc Đường Sanh lập tức từ chối, “Người muốn đánh ta, người nghĩ ta không biết chắc. Đường Đức, người phải bảo vệ ta!”

Phượng Cảnh Duệ âm trầm gợi khéo môi, “Người để nữ nhân của ta chải đầu cho người, người nghĩ rằng ta người sẽ dễ dàng buông tha người vậy hả?”

Không đợi Bắc Đường Sanh phản ứng, Đường Đức không chút do dự ném Bắc Đường Sanh cho Phượng Cảnh Duệ. Nháy mắt, sắc mặt Bắc Đường Sanh trở lên đau khổ, “Phượng Cảnh Duệ, người sẽ hại chết ta đó!”

“Mặc dù vậy, ta cũng phải tính sổ với người trước đã!” Hần âm trầm mở miệng.

Nhìn hai nam nhân rời đi, hơn nửa ngày, những người đang đợi Phượng Cảnh Duệ mới hoàn hồn, Lưu Mật Nhi ho nhẹ một tiếng, cười khan, “Các người cũng đi cùng đi!” Nàng nhanh chóng trốn vào trong phòng, cố gắng nghĩ cách tránh cơn giận của Phượng Cảnh Duệ.

Ngoài cửa, Hoàng Phủ Nguyệt Minh trừng mắt, hung hăng nhìn cửa phòng, tức giận phất tay áo rời đi. Chỉ còn lại hai nhóm người vẫn đứng yên như cũ.

Bây giờ, Phượng Cảnh Duệ không theo cửa đi vào, ngay lúc Lưu Mật Nhi đang vò đầu bứt tai, hần không tiếng động đứng sau lưng Lưu Mật Nhi.

Hét lớn một tiếng, Lưu Mật Nhi kinh ngạc nhìn người đột nhiên xuất hiện, không nhin được trợn mắt, “Người làm gì vậy? Muốn hù chết ta hả?”

Phượng Cảnh Duệ nhìn nàng, vẻ mặt khổ sở, “Mật Nhi, hôm nay, nàng khiến ta đau lòng quá.”

“Đi chết đi, cả ngày đau lòng đau lòng, sao ta không thấy người đau lòng chút nào hả?” Theo bản năng, Lưu Mật Nhi phản bác.

Môi Phượng Cảnh Duệ run lấy bầy, “Nàng cùng Bắc Đường, hai người các người... Hu hu, ta khóc đây...!”

Tay Lưu Mật Nhi run rẩy, chìa chìa hấn, “Người có thấy ghê tởm không, giả bộ cái gì?”

Phượng Cảnh Duệ vô tội nháy mắt, “Ta đau lòng lắm!”

“Cút! Lại giả bộ vô tội, ” mắng xong, Lưu Mật Nhi do dự một lúc lâu, “Thật ra, việc đó, để ta giải thích!”

Vai Phượng Cảnh Duệ ngừng run run, “Được, nàng nói đi! Chỉ cần nàng nói ta sẽ tin!”

Sao mình lại cảm thấy mình giống như một đứa chết tiệt nhỉ? Lưu Mật Nhi nhìn bộ dạng Phượng Cảnh Duệ, trong lòng hiện lên một câu như vậy.

Cuối cùng, nàng mở miệng, “Thật ra, cảm giác của ta đối với Bắc Đường Sanh ...

Lập tức, Phượng Cảnh Duệ biến sắc, ủy khuất nhìn nàng, “Nàng có cảm giác với hấn!”

Mẹ nó, người có thể nghe ta nói hết không hả? Lưu Mật Nhi rất muốn gào lên như vậy, nhưng vẫn cố nuốt những lời xuống. Ôn nhu nói, “Cảm giác của với Bắc Đường Sanh là, ta coi hấn là khuê mật đó.”

Nghe thấy hai từ mình không hiểu, Phượng Cảnh Duệ lập tức ngẩng đầu, “Khuê mật là gì?”

Lưu Mật Nhi suy nghĩ một lúc, “Khuê mật là hai người cùng giới vô cùng thân thiết đó!” Giải thích vậy chắc không sai đâu nhỉ?

Phượng Cảnh Duệ lập tức phản bác, “Nhưng hấn là nam nhân!”

Lưu Mật Nhi nhún vai, “Ta không thấy vậy nhá!”

“Hấn nam nhân hàng thật giá thật!” Phượng Cảnh Duệ nói nghiêm túc.

“Nhưng không phải hấn sẽ không cưới vợ à? Với nữ nhân có gì khác nhau! Ta là coi hấn là nữ nhân mà nhìn thôi!” Lưu Mật Nhi nhún vai, “Người đồng ý chứ hả? Về sau, ta coi hấn là nam nhân nhá!”

“Không được!” Phượng Cảnh Duệ gào to, “Hấn chính là nữ nhân!”

Lưu Mật Nhi chậm rãi nhếch môi, “Ta cũng cho rằng thế đó!” Hồ,nguy hiểm được hoá giải rồi chứ? ! Lưu Mật Nhi thầm nghĩ trong lòng.

Một giây sau, Phượng Cảnh Duệ đặt cây lược vào trong tay nàng, toàn thân cây lược được làm bằng Ngọc Thạch. Cho nàng à.

Lưu Mật Nhi khó hiểu nhìn hấn, “Làm gì?”

“Chải đầu cho ta, ta cho nàng cái lược này!” Phượng Cảnh Duệ làm sao không nhìn ra tâm tư của nàng chứ.

“Đồng ý, có thù lao đương nhiên làm! Tối, đại gia người ngồi xuống!” Lưu Mật Nhi cười hắc hắc đỡ Phượng cảnh duệ

ngồi xuống. Cởi dây buộc tóc của hấn, nàng không chút để ý

hỏi, “Người đang ở ngoài, người mặc kệ hả?”

Phượng Cảnh Duệ nở nụ cười, “Bọn hấn tìm ta đòi người!”

“Tìm ai?”

“Khuất Liễn Phong!”

Động tác trên tay Lưu Mật Nhi ngừng lại, khó hiểu mở miệng, “Không phải người thả hấn đi sao?” Nàng nhớ tới thứ mà Hoàng Phủ Nguyệt Minh đã cho nàng xem.

“Hắn biến mất rồi !” Phượng Cảnh Duệ nhướn mày, “Tất cả mọi người đều tưởng rằng ta mang hắn đi, liền tới cửa tìm người~” hắn nói một cách thờ ơ, không chút để ý.

“Hắn thật sự biến mất hả ?” Lưu Mật Nhi hỏi.

Phượng Cảnh Duệ nhún nhún vai, “Ta không biết!”

“Người nói thật hay giả vậy?” Lời nói của Lưu Mật Nhi có vẻ không tin.

Phượng cảnh duệ cười cười, “Ta thật sự không biết, Mật Nhi, người nên tin ta chứ!”

Thật vậy hả? Thái độ Lưu Mật Nhi vẫn lưỡng lự.

63. Chương 62: Các Hộ Vệ Miễn Phí Bỏ Chạy

Editor: toilato-84

Chương này lộn xộn lắm nhé mọi người, mà cả bản tiếng Trung đều như vậy nên ta không biết đăng nào mà chỉnh sửa! Ta không biết đâu đây!

Mỗi sáng sớm mai tỉnh dậy là lại thấy trong khách sạn người đen ngòm một mảnh, liên tiếp mấy ngày trôi qua nên Lưu Mật Nhi đã thành thói quen khi thấy những người này.

Mỗi khi nàng phàn nàn cùng Phượng Cảnh Duệ, hắn luôn thông dong mở miệng, “Có nhiều người bảo vệ như vậy, còn không tốn tiền, vậy không tốt sao?”

Lưu Mật Nhi im lặng nhìn hắn, “Người không giải thích gì sao?”

Tại sao nghe trả lời như thế, ngực nàng lại vô cùng khó chịu. Hít sâu một hơi, nàng lạnh nhạt cười, “Nha.” Nàng còn muốn nói thêm, lại phát hiện không mở miệng được.

Sau một khắc đồng hồ, mặt Phượng Cảnh Duệ đen lại nhìn Lưu Mật Nhi một thân nam trang xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn vô lực mở miệng, “Mật Nhi!” Thật là không giống như suy nghĩ ban đầu của hắn.

Không ngờ thấy Phượng Cảnh Duệ bước vào cửa, Lưu Mật Nhi kinh ngạc mở miệng, “Nhanh như vậy liền nói xong rồi?”

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy sờ sờ cằm, khẽ rên một tiếng, “Không, ta lại cho rằng, các người sợ ta làm lộ chuyện ở dưới đất Hoàng Lăng chứ?” Hắn giương đôi mắt đen nhìn thẳng vào mọi người.

Cổ chịu đựng lửa giận nàng chậm rãi mở miệng, “Đa tạ Phượng công tử nhắc nhở, Nguyệt Minh kính người một ly!”

“Thế nào?”

“Dĩ nhiên, nếu không người cho rằng hơn hai mươi năm trước, phụ thân tại sao muốn làm như vậy? Đại hội võ lâm lần này, tại sao phụ thân lại tung tin tức ra. Nữ nhi à, hãy nhớ, lời này chỉ có chúng ta biết, không thể nói cho những người khác, hiểu không?”

Thành thật mà nói, Phượng Cảnh Duệ có chút ngoài ý muốn, “Vì sao các người sợ hắn như vậy?”

“Người đi không?”

. . .

“Nguyệt nhi, không quan trọng, chỉ cần người làm như vậy, tất cả của hắn đều là của người!” Khuất Liễu Phong ghé tai Hoàng Phủ Nguyệt Minh thuyết phục.

“Nguyệt nhi, người đã quên, hắn bây giờ là chủ nhân Khuất gia, mặc dù phụ thân còn đây, nhưng có rất nhiều chuyện phụ thân cũng không khống chế được, người chỉ cần chịu uất ức một chút, về sau trong nhà này tất cả đều là của người!” Khuất Liễu Phong cười hiền lành.

Môi cười lạnh, Khuất Thiên Hàn lạnh nhạt mở miệng, “Thu hồi tính cách của người đi, không có ai gánh chịu lửa giận của người đâu!”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh ngẩng đầu, thoáng qua trong mắt ý không vui, “Người tới nơi này làm gì?”

Suy tư một hồi lâu, Hoàng Phủ Nguyệt Minh lúc này mới gật đầu, “Được rồi! Ta sẽ thử một chút. . . .”

Khuất Thiên Hàn âm trầm lạnh mặt, “Thật đáng tiếc, cuối cùng người cũng phải gả cho người đã thu dưỡng người, có thể thấy được hẳn cũng chẳng thích người bao nhiêu nhỉ!”

Không bao lâu sau, Hoàng Phủ Nguyệt Minh kinh ngạc nhìn Khuất Liễu Phong, “Cha, người nói là đó là thật sao?”

Không sai, Thiên hạ đệ nhất lâu là làm cái gì? Đặc biệt chuyên môn phụ trách tin tức. Trong giang hồ có môn phái nào mà không có người trong tay của Đệ Nhất Lâu. Thậm chí có lúc bọn họ cũng cần tin tức từ Đệ Nhất Lâu. Lần này bọn họ tùy tiện giám thị hẳn như vậy, tất cả mọi người đã quên mất, hẳn làm cái gì.

“Phượng Cảnh Duệ này như thế nào?” Khuất Liễu Phong cười nói.

Lưu Mật Nhi: “. . . ”

“Vì ta muốn đi nhà xí ngay bây giờ!” Lưu Mật Nhi mặt lạnh lúng túng nói!

“Đừng!” Lưu Mật Nhi cự tuyệt.

Trong căn phòng hoa lệ đồ sứ bể chất một đám, đứng giữa đám mảnh vụn là gương mặt Hoàng Phủ Nguyệt Minh âm trầm một đám hỗn độn quanh mình. Trên khuôn mặt xinh đẹp lóe lên tia ác độc.

Phượng Cảnh Duệ biết mình nói đúng. Môi hẳn khẽ nhếch lên, “Những người ở ngoài kia, ta làm cái gì, mọi người sẽ không quên chứ?”

Lời này vừa nói ra, nét mặt tất cả mọi người đều thay đổi.

Phượng Cảnh Duệ từ từ buông thiếp trong tay xuống, chậm rãi nở nụ cười.

Phượng Cảnh Duệ nhún nhún vai, “Được rồi! Để Vô Ngân đi cùng người được chưa!”

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi mỉm cười, “Tại sao người không tự đi hỏi hẳn?”

“Vốn không nhiều việc lắm! Bọn họ đã đi rồi!” Phượng Cảnh Duệ nhẹ nhàng nói qua.

Phát hiện sự khác thường của nàng, Phượng Cảnh Duệ quay đầu, “Biểu muội có muốn cùng đi hay không?”

Đêm nay Hoàng Phủ Nguyệt Minh thật là rục rĩ động lòng người, thật không uống phí trang phục hoa lệ hôm nay, đúng là cực kì mê người. Một bộ áo choàng thượng hạng màu hồng nhẹ khoác lên bờ vai mượt mà, bộ ngực xuân sắc bởi vì thân thể nàng di chuyển mà khẽ lộ ra.

“Đi!”

“Tìm được Minh Chủ!”

Phượng Cảnh Duệ nhún nhún vai, “Ta không biết!”

Lưu Mật Nhi lặng lẽ huyết sáo trong lòng, ánh mắt nhanh chóng quét về phía Phượng Cảnh Duệ.

Nghe vậy, trên mặt Hoàng Phủ Nguyệt Minh cứng lại, nàng đâu có xông hương trong phòng, hơn nữa đây lại là thiên sảnh, cũng không phải là phòng ngủ, ai lại xông hương ở đây chứ. Hẳn hẳn là đang nhắc khéo mũi túi thơm trên người mình khó ngủ.

“Các người rút cuộc muốn đi theo ta tới khi nào?” Phượng Cảnh Duệ nhàn nhạt mở miệng.

“Phụ thân vì muốn tốt cho ta!” Hoàng Phủ Nguyệt Minh kiên trì nói.

Khuất Thiên Hàn vẻ mặt không biểu lộ gì nhìn nàng mà không nói! Không bao lâu xoay người rời đi.

“Gọi ta A Đại đi, ta bây giờ là Lưu A Đại” Lưu Mật Nhi lắc đầu một cái, cúi đầu liếc mắt nhìn mình, nàng hài lòng nhếch môi, khẽ khom người, “Công tử, xin mời!”

Người đang nói chuyện giật giật khóe miệng, không nhịn được nỉ non: “Đó là người chưa từng thấy qua lúc hấn nổi giận!”

Kiên quyết không muốn thừa nhận trong lòng mình tự nhiên ngọt ngào như mật.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh Tâm nhất thời kinh ngạc, “Người. . . Người biết được cái gì?”

Nghe trả lời như thế, Lưu Mật Nhi không nhịn được nhìn một chút ngoài cửa sổ. Hiện tại nửa đêm canh ba, một cô gái đưa thiệp tới cửa muốn mời một nam nhân, mà nam nhân đồng ý đến nơi hẹn.

“Đó chính là lệnh tôn rồi !”

Lưu Mật Nhi thấy thế, không nhịn được hỏi, “Tại sao nàng tìm người?”

Ở sau lưng Hoàng Phủ Nguyệt Minh truyền đến âm thanh trầm thấp già nua, nàng bất giác xoay người nhìn người sau lưng.

Bởi vì lúc trước khi nàng tìm nguyên nhân đã đem tin tức phong tỏa hết với những tình anh võ lâm, cộng thêm Minh Chủ mất tích, hiện tại những người này hoàn toàn không tin lời giải thích của hấn. Mà quan trọng hơn là, hấn căn bản lười nói.

“Ta thích thế, đây là nhà của ta, ta muốn làm cái gì thì làm cái đó” Hoàng Phủ Nguyệt Minh lạnh lùng mở miệng, “Mà người, chỉ là một đứa bé Khuất gia nhận nuôi thôi.”

“Nhưng mà, bọn họ đều không có việc gì để làm sao?” Lưu Mật Nhi nghiêng đầu nhìn đám người đang vây xem trong vòng ba bước, không hề lo lắng lời của mình bị người ngoài cửa nghe được.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, “Không biết!”

“Ta không muốn gả cho Khuất Thiên Hàn!” Hoàng Phủ Nguyệt Minh chịu đựng không vui nói.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhướng mày, “Ta cũng không thích hấn!”

Lưu Mật Nhi chỉ mình, “Ta ư?”

Dùng sức đẩy hấn ra, Lưu Mật Nhi mếu máo, “Ta không cần!” Nói xong, nàng ho nhẹ một tiếng, “Nếu người da mặt người chết không biết xấu hổ thì cầu xin ta đi, vậy ta có thể gắng gượng đi. Nhìn cái gì. Đi ra! Ta muốn thay quần áo!”

“Chuyện Khuất gia cùng Phượng gia, hầu như toàn bộ giang hồ đều biết, trừ người ra, không ai không đối với Khuất gia hận thấu xương!” Một trong các vị tiền bối giang hồ chậm rãi nói.

Đợi đến khi bóng dáng của hấn biến mất ở ngoài cửa, Hoàng Phủ Nguyệt Minh mới dùng sức lấy hơi.

Nhìn ly rượu trong tay hấn, Hoàng Phủ Nguyệt Minh cắn răng mở miệng, “Ta sẽ đi mời. Phượng công tử, rượu của người. . .”

Bất đắc dĩ nhìn nàng một cái, Phượng Cảnh Duệ đành phải xoay người rời đi trước. Đi theo sau lưng hấn Lưu Mật Nhi cười trộm không dứt.

Lưu Mật Nhi không nói gì: “Nếu có thể như giải quyết tốt như vậy, vì sao người không giải quyết sớm một chút!”

“Người nói thế nào thì tùy, hiện tại hấn không có ở đây, tốt nhất người thành thật cho ta một chút, đừng gây chuyện nữa!” Khuất Thiên Hàn vẻ mặt lạnh lẽo nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh “Đừng tưởng rằng những chuyện người làm ta không biết!”

“Phượng công tử!” Hoàng Phủ Nguyệt Minh khẽ khom người, hơi thở như lan nhìn Phượng Cảnh Duệ.

“Trừ Phượng gia ra. Khuất gia chưa hề kết oán với ai!”

Xem ra hấn muốn cùng những người đó hảo hảo ngồi xuống nói chuyện một chút.

Phượng Cảnh Duệ thính lực rất tốt nghe vậy cười một tiếng. Chưa từng thấy qua sao?

Khuất Liễu Phong ánh mắt thoáng qua một hồi ánh sáng, lúc này mới khẽ gật đầu.

Phượng Cảnh Duệ cười khê một tiếng, chậm rãi đứng lên, “Ta đi cùng ngươi thì tốt lắm!”

Phượng Cảnh Duệ sờ lên cằm, “Ta lại không nhìn ngươi!”

Chậm rãi nhận lấy, Phượng Cảnh Duệ cũng không uống vào, chỉ hoài nghi mở miệng, “Không phải còn có Khuất huynh sao, lúc nào hắn tới đây!”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh, “Có thật không? Ta không muốn gả cho Khuất Thiên Hàn đấy!”

“Ngươi quá lỗ mãng rồi !”

“Đứa nhỏ ngốc, ngươi có thể tìm người thay thế cho ngươi!” Khuất Liễu Phong cười âm độc .

Người nói chuyện trong nháy mắt yên lặng. Người nào không biết, năm đó lúc Phượng Dương thoái ẩn giang hồ cũng đã nói qua, bất luận kẻ nào cũng không thể quấy rầy hắn, từ đó mình cốc, trừ người cầu y ra, người giang hồ không dám đến gần trong vòng ba dặm.

Phượng Cảnh Duệ cúi đầu xem xét, khê mỉm cười, “A, thật xin lỗi, quên mất!” Lúc này mới ngửa đầu rót xuống.

Phượng Cảnh Duệ khê cau mày êm ái mở miệng, “Hoàng Phủ tiểu thư lấy cái gì xông phòng vậy, y đạo có nói, cái mùi này cũng không thích hợp cho các cô gái chưa lập gia đình dùn, Hoàng Phủ tiểu thư phải bảo trọng thân thể.”

Nghe vậy, Phượng Cảnh Duệ cau mày, trầm ngâm một lúc sau đó mở miệng nói, “Ta sẽ giải quyết!”

Chẳng bao lâu sau, tất cả người giang hồ vốn đang ở các tiểu viện khác toàn bộ đều rời đi.

“Làm phiền ngươi nhanh lên một chút!” Lưu Mật Nhi nhún nhún vai.

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, “Ta quên rồi!”

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, “Dĩ nhiên”

“Đừng như vậy!” ,

Khuất Thiên Hàn chấp tay đứng ở cửa ra vào, mắt lạnh nhìn nàng.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh gật đầu một cái “Ta biết rõ! Nhưng mà, cha, nếu ta thật sự làm như vậy không phải sẽ bị thua thiệt sao?”

“Muốn cái gì ở ta?” Khoe môi Lưu Mật Nhi khê nhếch, không được tự nhiên mở miệng.

“Ta không biết hắn ở đâu hết!” Phượng Cảnh Duệ trầm giọng mở miệng.

Khuất Liễu Phong đôi mắt trách cứ nhìn nàng, “Ngươi quá lỗ mãng rồi. Nói như vậy làm sao ta yên tâm về sau đem cái nhà này giao cho ngươi!”

“Tại sao ngươi khẳng định người đang ở chỗ ta như vậy?”

Lưu Mật Nhi cau mày, “Ta ngại. Ta không muốn đi nhà xí cũng bị người nhìn !”

Phượng Cảnh Duệ cười cười, “Không tốn tiền mượn hộ vệ, thật tốt! Ta không ngại!”

Chỉ thấy Phượng Cảnh Duệ cúi đầu nhìn ly trà trong tay, cũng không ngẩng đầu lên. Bởi hành động này của hắn, Lưu Mật Nhi chậm rãi nhếch môi cười. Không vui trong lòng lúc trước cũng biến mất hết.

“Không phải ngươi là biểu muội của ta sao? Hơn nữa, muội không sợ chuyện lần trước tái diễn sao?” Phượng Cảnh Duệ tiến lên trước chăm chú nhìn nàng, “Nếu như biểu muội muốn làm lại chỉ cần nói với biểu ca một lời, biểu ca đều đồng ý!”

“Hữu dụng không?” Phượng Cảnh Duệ nhún nhún vai.

Lưu Mật Nhi cùng Vô Ngân đi sửa sang lại gian phòng, Phượng Cảnh Duệ đối mặt với đám lâm nhân sĩ đi theo bọn hắn mà đến.

Chiều hôm ấy, Phượng Cảnh Duệ sai Vô Ngân sửa sang lại một tòa biệt viện, đem mấy người bọn hần vào. Bởi vì phải nói chuyện chánh sự, ở trong khách sạn không được.

Xác định Phượng Cảnh Duệ đã uống xuống, Hoàng Phủ Nguyệt Minh nụ cười trên mặt hiện ra, Lưu Mật Nhi nhìn thấy mà lạnh cả tim.

Rượu kia. . . Có vấn đề? !

64. Chương 63: Kết Tóc Cùng Quân, Cùng Quân Gia Lão

Editor: Vivi

“Mật Nhi...”

Giọng nói nỉ non, say lòng người truyền vào tai Lưu Mật Nhi. Nàng không kiên nhẫn đẩy bàn tay đang ôm eo nàng, giọng nói thô ráp mang ý cảnh cáo, “Buông ra!”

“Mật Nhi!” Dường như giọng nói ấy đang ẩn chứa sự thống khổ.

Lưu Mật Nhi tức giận, đánh bàn ta đang sờ loạn trên người nàng, “Phượng Cảnh Duệ, người đừng có được đằng chân lân đằng đầu!”

Trả lời nàng lại là hơi thở áp áp của Phượng Cảnh Duệ bên tai khiến nàng cảm thấy ngứa. Nắm lấy eo nàng khe khẽ, trong nháy mắt hai người đổi vị trí_lqd_cho nhau. Lưu Mật Nhi buộc lại tóc cho hần, mái tóc dài rủ xuống đầu vai, rơi trên vạt áo trắng như tuyết của hần, giống như đóa hoa sen vẽ bằng mực nở rộ tươi đẹp.

Chơi đùa cũng quần quýt, đen trắng hỗn loạn.

Chẳng biết xe ngựa kéo nước ròng rọc kéo nước lên đường lúc nào, hình dáng mui xe đập dẽ, xe chạy thành thạo hoà cùng tiếng va chạm, lắc lư.

Hần dùng tay tháo khăn buộc tóc của nàng, nhìn mái tóc đen của nàng dài như thác tẩn trên người hần, cười nhẹ, phát xuân thì thầm với tình nhân gian thì, “Mật Nhi, nàng thật mê người!”

Nghe thấy hần đang chọc ghẹo, mặt Lưu Mật Nhi đen sì, đập một phát vào thân hình cao ngất của hần, “Đứng dậy!”

“Mật Nhi, ta rất khó chịu!” Phượng Cảnh Duệ nỉ non, đầu chui vào, cọ xát trước ngực Lưu Mật Nhi, “Thật là khó chịu, thật là khó chịu!”

“Khó chịu cái quỷ, vừa nãy không phải người vẫn bình thường hả?” Nóng giận cốc trán hần, Lưu Mật Nhi nhận làn da ấm áp dưới tay mình. Vùng vẫy ngồi xuống, lợi dụng cơ hội, cả người Phượng Cảnh Duệ ngã vào trong lòng nàng.

Không rảnh quan tâm hành động của hần, Lưu Mật Nhi đưa tay sờ trán hần, “Trán hơn nóng này, người không phải đại phu hả?”

“Đại phu cũng không đề phòng được người khác hạ được mình đâu!” Phượng Cảnh Duệ bĩu môi nói.

Lưu Mật Nhi kinh ngạc, cao giọng, “Rượu thật sự có vấn đề hả?”

Được nàng ôm trong lòng, Phượng Cảnh Duệ gật gật đầu.

Lưu Mật Nhi sợ hãi, “Vậy mà người vẫn uống?”

“Nàng ta nhìn ta, ta phải uống hết mới không khiến nàng ta nghi ngờ!” Ngừng lại một chút, Phượng Cảnh Duệ do dự, “Ta nghĩ, bây giờ, nàng ta nhất định đang chờ nàng quay lại tìm nàng ta đấy!”

Lưu Mật Nhi khó hiểu: “Tại sao?”

Phượng Cảnh Duệ lưỡng lự một chút, “Bởi vì, nàng không phải xử nữ!”

Lưu Mật Nhi giận dữ, “Mẹ nó, con mắt nào của nàng ta nhìn thấy ta không phải xử nữ hả? Lão nương thuần khiết trong sáng, tất nhiên là.....!”

Phượng Cảnh Duệ liên tục gật đầu, “Ừ, nàng nói rất đúng!”

“Nói lời thừa thãi, chắc chắn là ta nói đúng rồi! Ta là...” Rốt cục cũng nhận ta chuyện mình đang nói, đột nhiên khuôn mặt Lưu Mật Nhi đỏ bừng, “Làm sao người biết hả? Không đúng, ta sao phải lo chuyện của người? Không đúng.lqd.. Phượng Cảnh Duệ, người cầm miệng lại cho ta!” Cuối cùng nàng tức giận mắng.

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, nghe lời, hai tay bịt miệng như muốn nói hần rất nghe lời, cực kỳ nghe lời. Nhưng ánh mắt lại hiện lên ý cười khiến mặt Lưu Mật Nhi càng đỏ hơn.

Tức giận đẩy người hần ra xa, Lưu Mật Nhi xoay người xoay lưng về phía hần.

Phượng Cảnh Duệ đau đớn kêu lên, giật giật người tiến lên phía trước, bàn tay to ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Mật Nhi.

Tim Mật Nhi không khống chế được, đập thật nhanh, đầu óc mờ mịt, chỉ có thể ngơ ngác nhìn man tử ma mị trước mắt. Phượng Cảnh Duệ gần hơn nàng, hoàn toàn coi như không có nàng mờ mịt vẻ mặt, phụ cấp thêm của nàng môi.

Bốn môi kề nhau nháy mắt, Lưu Mật Nhi trong đầu trống rỗng, hiện tại và lúc trước khi vui đùa âm ỉ cùng Phượng Cảnh Duệ khác hẳn nhau, cảm giác xa lạ cùng quen thuộc đánh vào cả thể xác lẫn tinh thần của nàng.lqd. Đến khi liếm láp ôn nhu và nóng cháy đôi môi mềm mại không thể thỏa mãn lòng tham của hần, Phượng Cảnh Duệ duỗi đầu lưỡi xâm nhập vào trong miệng nàng, tàn sát bờ bãi, lúc đó nàng mới bừng tỉnh.

Dùng sức đẩy người Phượng Cảnh Duệ ra. Bất đắc dĩ, Phượng Cảnh Duệ đành phải rời khỏi đôi môi như cánh hoa của nàng, vẫn còn chưa thỏa mãn, lại duỗi đầu lưỡi ra viền quanh, miêu tả môi hoa lần nữa mới dừng lại, cười vô cùng đắc ý, thâm chí giọng nói vẫn còn khàn khàn.

“Hương vị của Mật Nhi thật thơm!” Hần nháy mắt mập mờ.

Chìm trong ôn nhu của hần. Lúc này, Lưu Mật Nhi cố gắng ổn định lại tâm trạng, chờ cho trái tim đang đập cuồng loạn không dứt trở lại bình thường. Nàng nhìn thấy miệng hần nhếch lên, ý cười nở rộ trên môi, vô cùng bình thản đùa nghịch sợi tóc của nàng.

Đột nhiên, nàng chẳng còn sức để đứng lên. Tên nam nhân không chỉ là tên yêu nghiệt, mà chắc chắn bị cha hần ám ảnh rồi. Nàng lập tức quay mặt đi, không nghe thấy tiếng thở dài ở phía sau.

Ngay lập tức, Phượng Cảnh Duệ duỗi hai tay ra ôm nàng, lật người một cái đè nàng xuống. Cúi đầu nhìn đôi tay của nàng đang chặn trước ngực, hần không khỏi bật cười, “Mật Nhi, ta phát hiện, càng ngày ta lại càng thích nàng hơn.”

Nàng nhú mày, “Thật hả? Ta cảm thấy thụ sủng nhược kinh vô cùng!”

Lấy tóc nàng quấn quanh đầu ngón tay, một tay tháo dây cột tóc của chính mình, nắm một lọn tóc lên phát tương kết với ngón tay của nàng, khẽ nói, “Kết tóc cùng quân, cùng quân giai lão.”

Trong lòng Lưu Mật Nhi chấn động mãnh liệt, ánh mắt lóe lên, cười tươi mở miệng, “Ta chỉ nghe câu nắm tay cả đời, đến chết cũng kéo đi!”

“Kéo đi làm gì?” Phượng Cảnh Duệ hỏi.

Lưu Mật Nhi cắn răng, “Đánh chết!”

Giật mình, bỗng Phượng Cảnh Duệ cười to, “Mật Nhi, nàng thật đáng yêu!”

“Tội nghiệp ta vì không có ai thương hả?” Lưu Mật Nhi nghiêng đầu nhìn hần.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, “Ta thương mà!”

Trong lòng Lưu Mật Nhi chấn động, quay đầu đi không nói chuyện nữa.

Phượng Cảnh Duệ cũng không làm khó nàng, xe ngựa chậm rãi nhằm hướng biệt viện mà đi. Lúc xuống xe, Lưu Mật Nhi vừa muốn đứng dậy, ngay lập tức liền ngã. May mà Phượng Cảnh Duệ nhanh tay ôm nàng, không thì người nàng sẽ vô cùng vinh dự được ôm hôn vách xe.

Quay đầu nhìn lại, nàng này mới phát hiện không lúc nào, Phượng Cảnh Duệ đã đem vạt áo hai người buộc với nhau. Bởi vậy, lúc nàng đứng dậy mới bị ngã.

Không nói gì, nhìn Phượng Cảnh Duệ đang ôm mình, Lưu Mật Nhi im lặng.

Phượng Cảnh Duệ cười quỷ dị, cúi đầu, ôm nàng xuống xe, “Ta ôm nàng không tốt sao?”

“Không tốt!” Nhìn tóc hắt xoã ra trên mặt mình, lập tức, Lưu Mật Nhi xoay người, thấy những người của nhìn nàng không chớp mắt, theo bản năng, nàng hét rầm lên, “Phượng Cảnh Duệ, ngươi vô lại vô lại!”

Phượng Cảnh Duệ cười nhẹ, “Cái gì ta cũng chưa làm mà!”

“Bây giờ, ngươi nói như vậy, ai tin chứ? Ai tin hả!” Lưu Mật Nhi bị hắt chọc cho tức muốn chết rồi.

Nghe vậy, Phượng Cảnh Duệ cười trộm, “Được rồi! Vậy nàng nói làm sao bây giờ? Lặp lại một lần?”

“Không cần! Mau dẫn ta đi khỏi nơi này!” Vừa đầu trong lòng Phượng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi kéo tay hắt thúc giục, trong lòng không ngừng nỉ non: Không ai nhìn mình, không ai nhìn mình, không có ai nhìn mình đâu!

Phượng Cảnh Duệ buồn bực cười, “Mật Nhi, nàng vô dụng như vậy sao?”

“Ngậm miệng lại!” Lưu Mật Nhi khóc không ra nước mắt.

Vào phòng, nhanh chóng tháo bỏ nút thắt vạt áo giữa hai người, Lưu Mật Nhi đẩy đẩy Phượng Cảnh Duệ, “Ngươi đi mau, đi nhanh lên!”

Phượng Cảnh Duệ nhìn nàng một cách khổ sở, “Mật Nhi, nàng quên sao?”

“Cái gì?”

“Ta bị hạ dược mà !” Hắt nhắc nhở nàng.

Lưu Mật Nhi gật đầu, “Ta biết, không phải ta bảo ngươi đi nhanh lên à? Ngươi là đại phu, điều chế giải dược cũng chỉ có chính ngươi biết thôi, lẹn nhanh đi!” Để cho nàng có thời gian ở một mình sắp xếp tốt tâm trạng khó xử này.

Phượng Cảnh Duệ không nhúc nhích, “Nhưng mà ta không biết là thuốc giải của nó là gì?”

“Ngươi là thần y không phải sao? Không phải ngươi rất lợi hại à? Nhanh đi tìm thuốc giải đi!” Lưu Mật Nhi mắng.

“Nhưng mà, ta chỉ biết loại dược này làm cho người ta muốn nữ nhân thôi!”

“Vậy ngươi liền... hả?” Mắt Lưu Mật Nhi trừng to, “Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói, hình như ta muốn sờ sờ nàng!” Nói xong, Phượng Cảnh Duệ liền vươn móng vuốt muốn sờ, lại bị Lưu Mật Nhi dùng lực đánh thật mạnh.

Ngay tức khắc, Phượng cảnh duệ bấu môi, “Ta khó chịu!”

“Biến, ta không có nghĩa vụ phải dập lửa giúp ngươi!” Lưu Mật Nhi mắng!

“Vậy ta phải làm sao bây giờ?” Đứng ở cửa, Phượng Cảnh Duệ tội nghiệp nhìn nàng.

Lưu Mật Nhi do dự một lúc, “Ta giúp ngươi tìm nữ nhân?”

Mặt Phượng Cảnh Duệ ngay lập tức lạnh tanh, “Mật Nhi. Ta không cần người khác. Ta chỉ muốn nàng thôi!” Chân dài bước tới, hắt ôm trọn Lưu Mật Nhi vào lòng, gác cằm trên bờ vai nàng, nói vô cùng uất ức.

Dùng lực kéo đôi tay trên lưng nàng ra, Lưu Mật Nhi thở hổn hển, nhìn hắt, “Dù sao chỉ cần là nữ nhân thì được rồi, không nhất định phải là ta!”

“Nàng là xử nữ!” Phượng Cảnh Duệ nỉ non.

“Có liên quan gì tới ta!” Lưu Mật Nhi không giãy giụa nữa, ôi mệt quá, nghỉ một chút, tỳ lại giãy tiếp!

Phượng Cảnh Duệ lại nỉ non.

Lưu Mật Nhi nhún nhún vai, khiến cho cảm ai đó đang đặt ở trên vai nàng giật giật, “Chắc chắn phải là xử nữ!”

“Vì sao?” Lưu Mật Nhi khó hiểu.

“Thuốc này...” Phượng Cảnh Duệ ngẫm nghĩ một lúc, “Hình như là xuân tình!”

“Cái gì là ngoạn ý?”

“Xuân tình là một loại xuân dược. Giống như loại thuốc được dùng cho nữ tử mới vào thanh lâu. Bất kể không đồng ý đến mức nào thì cuối cùng vẫn rơi vào số phận ai cũng có thể làm chồng.” Phượng Cảnh Duệ từ từ giải thích.

Lưu Mật Nhi kinh ngạc thở dốc. “Nhưng là ngươi là nam nhân mà!”

“Cho nên càng phiền phức!” Phượng Cảnh Duệ thở dài, “Nam nhân dùng nó, nhất định phải có tấm thân xử nữ làm giải dược, nói cách khác...”

“Nếu không có thì sao?” Lưu Mật Nhi khẩn trương hỏi.

“Nói cách khác, ta sẽ ghen chết!”

Khuôn mặt Lưu Mật Nhi đỏ rực, ngượng ngùng mở miệng, “Ta cũng không biết... Ta có phải hay không...lqđ” Nói thật, lúc nàng tới đây đã nghĩ ngay thân thể này là nam nhân rồi, có còn là xử nữ hay không, làm sao nàng biết?

Phượng Cảnh Duệ ôm lấy khuôn mặt nàng khẩn cầu, “Mật Nhi, không muốn giúp ta sao?”

“Không phải... Ta nói là...”

“Đó chính là đồng ý rồi !” Phượng Cảnh Duệ nhấc bổng người nàng lên, đi tới giường, sau đó, Lưu Mật Nhi từ chối vài lần không được, bất đắc dĩ thở dài.

Trong nháy mắt, lúc Phượng Cảnh Duệ vắn vít đôi môi đỏ mọng của nàng, Lưu Mật Nhi kéo cổ Phượng Cảnh Duệ, nghi vấn với thái độ hung tợn, “Ngươi chắc chắn loại dược ngươi bị hạ chứ?”

Phượng Cảnh Duệ nghiêm túc gật đầu, “Tất nhiên!”

Bàn tay nắm chặt quần áo hần chậm chậm buông ra, Lưu Mật Nhi không tự chủ được run rẩy, “Ngươi... nhẹ một chút!”

Nàng nghe thấy âm thanh hầu kết hần chuyển động, hô hấp đều đặn bỗng trở lên dồn dập gấp gáp, nàng chỉ có thể bị động, trơ mắt nhìn khuôn mặt hần gần sát về phía nàng.

Là bởi vì ánh trăng? Nếu không vì sao, trong thời khắc này, nàng cảm thấy ánh mắt hần tràn đầy dụ dỗ cùng mê hoặc vô biên?

Tiếng xoạc thanh thoát vang lên, quần áo trên người nàng hóa thành từng mảnh tơ bông, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất. Lưu Mật Nhi cắn răng chịu đựng, mở miệng nói, “Ngươi...”

“Mật Nhi, ta đau quá!”

“Đau cái quỷ nhà ngươi ấy, cái gì cũng chưa làm, ngươi đau cái gì?” Lưu Mật

Nhi thầm mắng, muốn đau cũng phải là nàng đau chứ, hần thì đau đón cái gì!

Cảm nhận cánh môi bị gặm cắn đau đớn, nàng vẫn nhắm hai mắt, dụng toàn bộ tinh thần xem nhẹ đôi tay đang châm lửa sắc dục trên người nàng.

“Nhìn ta...” Dưới ánh trăng, nam nhân trên người nàng sắc mặt ửng hồng, ánh mắt mê loạn mà kích thích, trên trán mồ hôi túa ra dày đặc, lóe lên hào quang nhàn nhạt nhu hòa.

Hắn hung hăng tiến vào thân thể của nàng, phá tan toàn bộ trở ngại.

Đau, đau dữ dội không thể chịu đựng được, giống như bầu trời bị cuốn đi sạch sẽ, khiến nàng không nhìn được muồn cuộn tròn người lại.

Hai tay bị hắn cố định chặt chẽ ở trên gối, thân thể nhỏ nhắn, gầy yếu hừng hực nhưng luồng mãnh liệt, lần sau so với lần trước càng thêm dữ dội, một lần so với một lần càng khiến người ta hít thở không thông, dấu vết hằn của hắn rơi trên bộ ngực trắng như tuyết của nàng, hoà cùng nước mắt trên hai gò má nàng.

p/s: lần đầu tên edit H, mới tý thế này mà đã muốn chết rồi..... Lần sau mà H++ chắc em chót.... Nghỉ để tiếp máu, phòng bệnh cho lần sau

65. Chương 64: Đè Người Ta Không Định Chịu Trách Nhiệm

Editor: Boo Na

Ánh trăng mờ dần, bầu trời dần xuất hiện tia sáng.

Có quần áo nằm rải rác trên mặt đất, từng cái từng cái trải đến tận mép giường, tiến vào bên trong màn che rất nặng. Âm thanh nhỏ vụn của tiếng thở dốc hỗn loạn vang lên thật khê.

“Mật Nhi...”

Lưu Mật Nhi toàn thân mềm nhũn, hành động duy nhất có thể làm là há mồm, “Phượng Cảnh Duệ, người cứu ngay cho ta!” Hu hu, máu!

“Mật Nhi, ta thật là khó chịu, ta bị hạ được, ta không không chế được chính mình!”

“Cút, lấy cớ này đã ba lần!”

“Mật Nhi ! Ta sẽ chết!”

“Vậy người đi chết đi!”

“Ta thật sự sẽ chết, ta muốn đi vào!”

“Còn cho người đi vào, ta sẽ chết lần nữa!”

Nghiêng người trốn tránh nụ hôn nóng bỏng từ Phượng Cảnh Duệ. Lông mi thật dài che phủ, nước mắt đã khô miết thành một đường mảnh trên gò má, thân thể vốn trắng nõn bị những vết xanh tím che kín, máu trên vai đã muốn ngừng, nhưng dấu răng lại hằn sâu trên người nàng.

Nam nhân nào đó ăn xong biết vị, ngẩng đầu nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, lại quay đầu nhìn sang nữ tử dưới thân, khóe miệng gợi lên nụ cười tà ác, “Sắc trời còn sớm, làm cái gì đó trợ giúp giấc ngủ!”

“Cút! Người cho là ta mù, trời đã sắp sáng rồi!”

“Phải không?” Phượng Cảnh Duệ trong phút chốc đứng dậy, giây tiếp theo trước mắt Lưu Mật Nhi tối sầm, ánh mắt tràn ngập lửa giận bị ai đó bịt kín.

Âm thanh Phượng Cảnh Duệ bị ỉu truyền đến, “Hiện tại trời vẫn còn tối? !”

Lưu Mật Nhi: ”... Ta nguyện rửa người, sớm có một ngày tinh tấn nhân vong [1] !

Phượng Cảnh Duệ bối rối nghiêng đầu, “Mật Nhi, nguyện rửa chính mình như vậy thật không tốt!”

“Buông! Ta không cần...”

Trả lời nàng là thân thể bị Phượng Cảnh Duệ nhẹ nhàng xoay về, tựa như đang cầm một món đồ quý hiếm, cẩn thận giống như bảo bối, nhưng hắn từ phía sau lưng vọt vào trong cơ thể nàng động tác lại một chút cũng không dịu dàng, ngược lại như vỡ òa, như một thác nước nghìn dặm không thể chống đỡ.

Hắn dọc theo tám lưng trắng mịn của nàng hôn xuống. Mãi đến chỗ đó, lại bởi vì toàn thân Lưu Mật Nhi run lên, miệng lưỡi lưu luyến không rời đi. Nàng hoảng sợ đưa chân muốn đá, lại bị hắn dễ dàng bắt được.

Tức giận há mồm mắng, mở miệng nhưng mà là tiếng ngậm khế của nàng khiến người ta nghe cảm thấy đỏ mặt.

Luật động dưới thân khiến cho nàng muốn nói mà không thể, chỉ có thể để Phượng Cảnh Duệ tùy ý cuốn, tùy ý xâm chiếm.

“Phượng Cảnh Duệ, ta cầu ngươi.... Đừng!”

Phượng Cảnh Duệ thét lớn một tiếng, kiên định mở miệng, “Không!” Hắn cúi người, khéo léo hôn lên đỉnh ngọc xinh xắn tròn trịa, bắt lấy hai tay nàng đặt ở bên hông hắn, không ngừng ra vào. Hôn thật mạnh lên đôi môi nàng, hoàn toàn không quan tâm hai tay nàng đánh về phía hắn. Lực đạo này, coi như là đâm lưng cho hắn.

“Mật Nhi thấy ta thật vất vả nên chăm sóc, đầm ấm cũng tốt!”

“Phượng Cảnh Duệ, tên khốn này!”

Tự động bỏ ngoài tai lời chửi mắng của nàng, Phượng Cảnh Duệ chậm rãi phủ bàn tay to trước ngực nàng, không nhìn được bật ra tiếng nỉ non, “Mật Nhi, ta giúp nàng làm nó lớn hơn!”

“Chơi đùa cái quỷ, ta thích nhỏ, ta thích làm bánh bao hấp, ngươi quản được sao?” Lưu Mật Nhi giận điên lên, mắng to, đáng tiếc lời nói ra lại mềm mại không một chút lửa giận.

Nghiêng người hôn ‘bánh bao nhỏ’, Phượng Cảnh Duệ hơi hơi nhíu mày, “Không tốt, có chút nhỏ!”

Mẹ nó. Không biết khí lực từ đâu tới, Lưu Mật Nhi một cước đem hắn đạp xuống giường, một tay bắt lấy mảnh vải che dưới thân, một tay kéo chăn bọc kín người, nàng hung trận trừng mắt với Phượng Cảnh Duệ, “Có bản lĩnh ngươi đừng chạm vào! Sao ngươi vội như chưa ngủ cùng nữ nhân bao giờ?”

Phượng Cảnh Duệ không bận tâm toàn thân không che đậy ngồi dưới đất, khoanh hai chân, nhíu chân mày nhìn Lưu Mật Nhi, “Ta không ăn nằm với nữ nhân! Không đúng, ăn nằm với, chỉ một người!” Là nàng.

Nghe đến lời này, Lưu Mật Nhi không hiểu sao cảm thấy dễ chịu, Lưu Mật Nhi hừ lạnh một tiếng, xoay người một cái, hoàn toàn không để ý tới nam nhân mang theo ý cười tà ác.

Hồi lâu, giọng nói tội nghiệp của Phượng Cảnh Duệ truyền đến, “Mật Nhi, lạnh!”

“Về phòng ngươi ngủ!”

“Mật Nhi, xuân được...”

“Mẹ nó, xuân được không phải giải rồi sao? Ngươi kêu cái lông!”

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy thân mình run run, vẻ mặt như nữ nhân bị khi dễ nhìn nàng lên án, “Mật Nhi, nàng thật không hiền lành!”

“Ta thềm vào,” Lưu Mật Nhi đứng dậy, trừng mắt phùng phùng lửa giận nhìn Phượng Cảnh Duệ, “Ngươi có biết xấu hổ hay không? Ta như vậy, còn không hiền lành sao? !”

“Nàng đề ta không định chịu trách nhiệm!” Phượng Cảnh Duệ mếu máo, “Người ta... Người ta... Là lần đầu tiên!”

Lưu Mật Nhi nghe vậy, nháy mắt hóa đá. Hơn nửa ngày mới dần hoàn hồn, “Ngươi nói cái gì?”

Phượng Cảnh Duệ cúi đầu ngượng ngùng, e dè mở miệng, “Người ta là lần đầu tiên!”

“Mẹ nó, Phượng Cảnh Duệ, ngươi còn giả bộ ta liền đánh ngươi!” Lưu Mật Nhi tức giận bò xuống giường mắng, vừa được một bước, giữa hai chân truyền đến cảm giác đau đớn khiến cho nàng mềm nhũn hai chân.

Phượng Cảnh Duệ một bước dài tiến tới ôm lấy thân thể nàng, mở miệng mỉa mai, “Thì ra, Mật Nhi không thích ở trên giường mới đạp ta xuống giường à! Chúng ta thử làm trên mặt đất xem!” Hắn nói rõ ràng.

Máu toàn thân nháy mắt xông lên não, khuôn mặt Lưu Mật Nhi đỏ hồng, nhan sắc mê người khiến cho Phượng Cảnh Duệ kim lòng không được hôn nhẹ lên gò má nàng.

Lưu Mật Nhi toàn thân run lên, “Đừng... Ta mệt!”

Ánh mắt Phượng Cảnh Duệ thâm trầm, tay dùng sức kéo góc chăn nàng nắm chặt, lộ ra xương quai xanh tinh tế khiêu gợi. Âm thanh mê muội, nỉ non, “Mật Nhi, ta lại trúng độc!” Hắn cúi đầu, hôn lên một dấu hôn, tay dần dần tiến vào trong chậm rãi vuốt ve.

Nàng giãy giụa càng kịch liệt, hắn càng thuận lợi thăm dò sâu hơn, hai người liền như vậy dây dưa giằng co, Phượng Cảnh Duệ ôm nàng chậm rãi đứng dậy, bọn họ cùng lúc ngã xuống giường.

Trong lúc đó, giãy giụa cùng áp chế đều tiêu hao không ít sức lực, mồ hôi ra không ít, thủy chung vẫn là Phượng Cảnh Duệ chiếm thượng phong. Nam nhân cùng nữ nhân vốn dĩ thể lực thực không ngang bằng.

Nhìn người dưới thân, Phượng Cảnh Duệ nhịn không được cười khế một cái, đau lòng vuốt ve dấu vết âm muội trước mắt, “Một lần cuối cùng!”

Lưu Mật Nhi trợn trắng mắt, “Tạm thời nghe!” Cũng đã như vậy, nàng còn có thể nói cái gì.

Ngón tay của hắn theo chăn tách quần áo của nàng, âm thanh mang theo một chút kìm nén, hô hấp cũng có chút dồn dập. Hai tay đỡ lấy hông nàng, chậm rãi thẳng tiến vào trong cơ thể nàng, hắn hơi hơi thở gấp nói, “Ta cam đoan đây là lần cuối cùng!”

Sự vui thích trong thân thể đã khiến Lưu Mật Nhi không thể mở miệng. Ngoài cửa sổ, sắc trời đã sáng rõ, trong màn che, xuân tình vẫn nồng nàn...

Cạch một tiếng

Âm thanh vật nặng rơi xuống đất khiến Lưu Mật Nhi đang mệt mỏi chậm rãi mở mắt ra, nghe răng trợn mắt ngồi dậy, lộ ra đôi mắt khó có thể tin. Đột nhiên nhớ tới đêm qua, Lưu Mật Nhi theo bản năng cúi đầu nhìn chính mình, quần áo đầy đủ.

Giật giật khoe miệng, đáp lại ánh mắt Vô Ngân, nàng xua tay ách xì một cái, “Hoàng Phủ tiểu thư. Sớm như vậy, có chuyện gì sao?”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh trừng lớn mắt nhìn nàng, “Sớm?”

“Ừ, không còn sớm sao?” Hiện tại, nàng mới tỉnh, làm sao biết là lúc nào?

“Đã qua giờ Ngọ, còn sớm sao?” Giọng điệu Hoàng Phủ Nguyệt Minh bén nhọn, tựa hồ không cam lòng.

Nhớ tới tối hôm qua người khởi xướng cũng vì nàng, Lưu Mật Nhi miễn cưỡng thở dài, “A.”

“Người... Tối hôm qua ngủ ở trong này?” Hoàng Phủ Nguyệt Minh thăm dò mở miệng, “Sao không thấy Phượng Cảnh Duệ?”

Lưu Mật Nhi lúc này mới hiểu nàng rốt cục tới đây là vì cái gì. Sau đó, nàng giả bộ buồn rầu nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh, “Ta cũng không biết, ta cho tới bây giờ mới tỉnh dậy, không biết hắn đi đâu!” Lời này nhưng là thật, nàng ngủ cho tới bây giờ, Phượng Cảnh Duệ đi nơi nào, nàng cũng không rõ.

Nghe xong lời này, Hoàng Phủ Nguyệt Minh vừa lòng nhếch môi.

Lưu Mật Nhi nhắc mày, khó hiểu mở miệng, “Người có chuyện gì sao?”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh đột nhiên biến thành dạng bi thương vô cùng, vừa như khổ sở lại vừa như thật rồi rầm!

Lưu Mật Nhi nhìn nàng biến hóa nhện không được trong lòng ghê tởm một phen, thay đổi quá nhanh!

Hoàng Phủ Nguyệt Minh thăm thương nói, “Thực xin lỗi, ta biết như vậy là không tốt, nhưng ta...”

“Người làm sao vậy?” Lưu Mật Nhi cười nhạt một tiếng, vào lúc Hoàng Phủ Nguyệt Minh vừa muốn mở miệng liền cắt ngang, “Đợi lát nữa, ta tắm rửa xong rồi nói. Vô Ngân.”

Vô Ngân xoay người bước ra ngoài cửa, không lâu sau xách một thùng nước ấm đi lên, Lưu Mật Nhi khoác quần áo đứng dậy, thiếu chút nữa yếu ớt ngã xuống, nàng nghiêng răng nghiêng lợi mắng người nào đó.

Dòng nước ấm áp làm giảm không ít đau nhức trên người, hơn nữa thuốc Vô Ngân mang đến, khi Lưu Mật Nhi đứng dậy cảm thấy tốt hơn nhiều. Mặc quần áo vào, nàng thấy Hoàng Phủ Nguyệt Minh vẫn còn chờ, ngưỡng ngưỡng nở nụ cười, “Thật có lỗi, đợi lâu!”

“Tỷ tỷ không cần khách khí”

“Tỷ tỷ?” Lưu Mật Nhi nhướng mày.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh đỏ mặt, “Chuyện này, tối qua, Phượng Cảnh Duệ, là... ở trong phòng ta!”

Lưu Mật Nhi nghe vậy giật mình, vẻ mặt không dám tin, kinh ngạc đứng lên, “Cái gì?” Làm sao có người nói dối trắng trợn như vậy? Phượng Cảnh Duệ chẳng phải đêm qua làm cho nàng mệt muốn chết, so với cậu cũng chẳng khác là bao a.

“Tỷ tỷ, ta biết người khó chấp nhận, nhưng mà, ta đã là người của hắn. Ta hi vọng...” Hoàng Phủ Nguyệt Minh muốn nói lại thôi.

Vẻ mặt Lưu Mật Nhi kiên định, đứng dậy nắm tay Hoàng Phủ Nguyệt Minh, “Người yên tâm, ta sẽ không bỏ qua cho xú nam nhân kia! Ta nhất định sẽ làm cho hắn...”

“Mật Nhi, đừng lợi dụng người ta xong rồi không cần như vậy chứ?” Âm thanh Phượng Cảnh Duệ theo cửa truyền đến.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh biến sắc, vội vàng muốn rời khỏi, lại bị Lưu Mật Nhi một phát bắt được, “Người ta muốn người phụ trách, người lấy đi.”

“Mật Nhi có hay không cũng nên phụ trách?” Phượng Cảnh Duệ tà mị ghé sát vào nàng, vừa tấm xong trên người nàng tản ra mùi thơm thoang thoảng. Ngón tay đẩy ra vạt áo của nàng, lộ ra vết xanh tím.

Thấy thế, sắc mặt Hoàng Phủ Nguyệt Minh lạnh lẽo, cả giận nói, “Các người đùa giỡn ta!”

Phượng Cảnh Duệ cười nhẹ, “Không, tại hạ cảm tạ Hoàng Phủ tiểu thư, bằng không, Mật Nhi hiện tại...” Hắn muốn nói lại thôi.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nghe vậy giận giữ, “Không có khả năng, các người đã thành thân, nàng không phải là xử nữ!”

Khóe miệng Lưu Mật Nhi cong lên, “Làm sao người biết ta không phải?”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh trừng lớn mắt, “Các người đã thành thân!”

“Người khác cùng hắn bái đường không phải ta, ta làm sao muốn thay người ta động phòng?” Lưu Mật Nhi nhún nhún vai.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh lúc này mới hiểu được, “Các người đã sớm biết!”

Phượng Cảnh Duệ tươi cười, “Khuất Liễn Phong ở nơi nào?”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh không bộc lộ cảm xúc bên ngoài nhìn Phượng Cảnh Duệ, “Người sao có thể xác định chỉ ta biết?”

“Hắn là cha người, người không có khả năng không biết!” Phượng Cảnh Duệ cười nhạt.

“Làm sao người biết?” Nàng từ nhỏ đi theo mẫu thân, rất ít người biết nàng cùng Khuất Liễn Phong có quan hệ!

Phượng Cảnh Duệ cười khê một tiếng, “Ta là ai?” Chủ sự Thiên hạ đệ nhất lâu, chỉ cần hắn muốn, hắn có cái gì không biết.

“Nhưng người đừng quên, người sáng lập ra Thiên hạ đệ nhất lâu là ai!” Hoàng Phủ Nguyệt Minh cười lạnh, nói.

Phượng Cảnh Duệ cười cười, “Khuất Liễn Phong sao? Nhưng người đừng quên... người làm chủ chính thức là Cơ gia!”

Sắc mặt Hoàng Phủ Nguyệt Minh tái nhợt, “Làm sao người biết?”

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt không trả lời, “Khuất Liễu Phong ở đâu?”

“Ta không biết!”

“Vậy ủy khuất người!” Phượng Cảnh Duệ cười nhẹ, ánh mắt hướng ra ngoài cửa.

Khuất Thiên Hàn chậm rãi từ cửa đi vào, “Người bảo ta đến vì chuyện này?” Sau khi bước vào, hắn hoàn toàn không đem ánh mắt đặt ở trên người Hoàng Phủ Nguyệt Minh, trong giọng nói để lộ vẻ không kiên nhẫn.

“Người của người, người mang đi!” Phượng Cảnh Duệ nhàn nhã mở miệng.

Khuất Thiên Hàn xoay người nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh, “Đã uống thuốc chưa?”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cảm tức, “Ta không bệnh!”

“Người có bệnh sẽ không nói mình bị bệnh!” Hắn một tay kéo Hoàng Phủ Nguyệt Minh, “Đi về!”

Khuất Thiên Hàn tay không bắn ra, toàn thân Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhất thời cứng ngắc, không thể di chuyển. Khuất Thiên Hàn nghiêm mặt kéo nàng rời đi.

Sự tình đột nhiên thay đổi khiến cho Lưu Mật Nhi chắc chắn ra tiếng, “Chuyện này là sao?”

Phượng Cảnh Duệ đảo mắt, “Cái gì?”

“Người để Khuất Thiên Hàn đến?” Nàng hỏi

“Ừ!”

“Vì sao? Có thể truy đến cùng tầm tích của Khuất Liễu Phong không phải càng tốt sao?”

“Chưa đến lúc!”

“Vì sao?”

“Người kế thừa còn chưa xuất hiện!” Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm, “Người đó không lộ diện, Khuất Liễu Phong cũng không xuất hiện!” Hơn nữa, mọi người đều cho rằng bây giờ người của Khuất Liễu Phong đang ở đây, biệt viện này hiện tại không biết có bao nhiêu đang nhòm ngó. Nếu hôm nay Hoàng Phủ Nguyệt Minh muốn ở trong này náo loạn, càng làm cho người ta có sợ hãi.

Lưu Mật Nhi không hiểu rõ lắm nhìn Phượng Cảnh Duệ, “Không hiểu!”

“Không hiểu coi như xong!” Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, nơi này rất phiền toái. Giải thích một hai câu sao có thể hiểu được rõ ràng.

Đảo mắt nhìn vẻ mặt Lưu Mật Nhi suy tư, hắn nhìn không được đi đến gần, “Còn đau sao?”

Đột nhiên hoàn hồn, Lưu Mật Nhi chặn lại, tách ra khoảng cách hai người, nghiêm mặt nói, “Cách xa ta một chút!”

“Mật Nhi!” Vô cùng thân thiết nắm lấy một tay nàng vuốt ve, Phượng Cảnh Duệ nhẹ giọng, “Ta quan tâm nàng mà!”

“Người cách xa ta một chút là quan tâm nhất đối với ta!” Lưu Mật Nhi đỏ mặt, nói.

Liếc khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, ngực Phượng Cảnh Duệ nảy lên một chút thỏa mãn cùng rung động, nhẹ nhàng sát lại gần thân thể nàng, “Mật Nhi! Ta chuẩn bị cơm cho nàng!”

Bối rối gật đầu, Lưu Mật Nhi đưa tay vỗ về ngực đập không ngừng, ho nhẹ một tiếng, “Ừ, ta cũng đói bụng!”

Sau khi món ngon cùng lúc đặt trên bàn, mặt Lưu Mật Nhi cũng đen lại.

Phượng Cảnh Duệ lấy một món ăn, “Mật Nhi, ngực gà hầm bí đao, ăn cái gì bỏ cái đấy!”

Lưu Mật Nhi trừng mắt liếc hắn một cái, im lặng không nói.

Phượng Cảnh Duệ sờ sờ mũi, “Mật Nhi, chère đủ đủ!”

Quét đến một ánh mắt lạnh, Lưu Mật Nhi để đĩa xuống. Vặn hai tay, mở miệng thực dịu dàng, “Phượng Cảnh Duệ!”

Phượng Cảnh Duệ cười đến đáng khinh, “Mật Nhi, nàng không cần khen ngợi ta!”

“Ta muốn bóp chết ngươi!” Một đôi tay mảnh mai kẹp cổ Phượng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi kêu to.

[1] tinh tấn nhân vong: nam nhân có hành vi tình dục quá độ mà dẫn đến chết

66. Chương 65: Các Món Ăn Để Ngược To Không Ngừng Được Mang Lên Bàn

Liên tiếp ba ngày. Lưu Mật Nhi trừng mắt trên bàn đồ ăn nhìn không chuyển mắt nhìn bên cạnh nóng lòng muốn thử nam nhân, nàng nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào một món ăn trên bàn.

“Cái gì đây?”

“Quả điều trộn tôm !” Phượng Cảnh Duệ trả lời.

Ngón tay lại chỉ sang món khác, “Cái này?”

Phượng Cảnh Duệ cười tươi roi rói, “Cà rốt hầm thịt bò!”

Lưu Mật Nhi cắn răng, lại chỉ tiếp, “Cái này?”

Phượng Cảnh Duệ cười nói, “Hôm nay Mật Nhi thật là kỳ lạ, Vô Ngân nói mấy ngày nay, những đồ ăn này nàng đã ăn không ít, sao lại vẫn không biết tên chúng? Đây là cháo táo đỏ sữa đậu nành!”

Lưu Mật Nhi vừa ý gật đầu, quay đầu nhìn Phượng Cảnh Duệ nở nụ cười, vẻ mặt không ngại học hỏi kẻ dưới, “Xin hỏi, những món này có tác dụng gì?”

“Lấp đầy bụng chứ sao! Còn có tác dụng gì à?” Phượng Cảnh Duệ nháy mắt mấy cái, tỏ vẻ vô tội.

“Thật vậy sao?” Lưu Mật Nhi nghiêng răng nghiêng lợi.

Phượng Cảnh Duệ rụt cổ, “Không phải!”

“Hừ!” Lưu Mật Nhi cắn răng, quay mặt đi không để ý tới hắn,

Phượng Cảnh Duệ nhe răng cười, “Mật Nhi, đừng như vậy, ta làm vậy cũng chỉ vì phúc lợi của ta thôi, ta...”

“Ngươi cầm miệng lại cho ta!” Mắt Lưu Mật Nhi trừng to.

Tức chết mất thôi, nhìn lại, mỗi món ăn trên bàn, mùi vị đều thích hợp. Nhưng mà... Điều khiến nàng khó chịu đó là, các món ăn trên bàn đều có cùng một tác dụng, chính là nâng ngược.

Lập tức, Phượng Cảnh Duệ lập tức che miệng, nghe lời như một đứa bé ngoan. Đôi mắt đảo quanh, lqd nhìn Lưu Mật Nhi muốn nói lại thôi. Lại thấy nàng tức giận gào to, “Đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa!”

Phượng Cảnh Duệ bĩu môi, “Không được có được không?”

“Không được!” Lưu Mật Nhi giận dữ.

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi đứng dậy, “... Được rồi! Nếu nàng nhớ ta nhớ gọi ta nhé ...!” Tên nào đó mặt toàn tôm mở miệng.

“Ta nghĩ khả năng đó không bao giờ xảy ra đâu!” Lưu Mật Nhi nâng trán nói.

“Vậy...” Phượng Cảnh Duệ vẫn muốn còn muốn nói tiếp.

“Cút ra ngoài!” Lưu Mật Nhi chỉ vào cửa.

Lúc này, Phượng Cảnh Duệ mới nhẩn nhẩn nhớ đi ra cửa. Cho đến khi chỉ còn mỗi Lưu Mật Nhi, đứng ở bên cạnh, Vô Ngân khâm lqd phục nhìn nàng “Cô nương, thật là lợi hại!”

Lưu Mật Nhi nhìn Vô Ngân khó hiểu, chậm rãi ăn cơm, “Sao lại nói như vậy?”

“Chưa từng có ai dám nói với chủ tử như vậy.” Chứ đừng có nói đến chuyện bảo cốt!

Lưu Mật Nhi càng khó hiểu, “Ta cũng thấy lạ. Vì sao các người lúc nào cũng dùng vẻ mặt này nhìn hần vậy, nhìn hần với vẻ mặt thần tiên không thể xâm phạm, hần khủng bố thế sao?”

Vô Ngân mím môi, “Là vì cô nương chưa từng thấy thôi!”

“Hần đã làm gì?” Lưu Mật Nhi cực kỳ hứng thú.

Vô Ngân nhìn mấy người đứng ngoài cửa đang thò đầu vào nhìn trộm, cuối cùng vẫn lắc đầu, “Việc này...”

Lưu Mật Nhi quay đầu lại, “Người làm gì vậy?”

Phượng Cảnh Duệ lộ ra nụ cười đáng yêu, “Chờ Mật Nhi gọi ta!”

“Ta sẽ không gọi người, người có thể lượn đi rồi đấy!” Lưu Mật Nhi nói chậm rãi.

Trong nháy mắt, Phượng Cảnh Duệ khổ sở đứng dậy, cả khuôn mặt đều nhăn lại, Đôi mắt nhìn Lưu Mật Nhi chằm chằm, giống như còn muốn khóc thêm một trận.

Lưu Mật Nhi nhìn Phượng Cảnh Duệ không nói gì, “Rốt cuộc người muốn gì?”

“Người ta muốn danh phận!”

Mẹ nó, Lưu Mật Nhi một bước nhảy vèo sang, túm áo Phượng Cảnh Duệ, hung tợn nói “Ta cho người nói, người nói đi.”

Phượng Cảnh Duệ né tránh, khoe miệng nở nụ cười vô cùng sáng lạn, “Đêm đó...”

“Ngậm miệng lại! Ta quên rồi!” Lưu Mật Nhi đỏ mặt rống to.

Một giây sau, cả người nàng bị hần vác lên vai, chuẩn bị bước đi thì Lưu Mật Nhi thét chói tai, “Làm gì hả?”

“Nàng quên mất rồi, ta chuẩn bị cho nàng nhớ lại, cách tốt nhất là, chuyện xưa tái diễn!” Phượng Cảnh Duệ đánh một cái vào mông tròn của nàng, cười hì hì nói.

“Người dám!” Lưu Mật Nhi rống to.

Một tay Phượng Cảnh Duệ đặt lên mông nàng, chậm rãi vuốt nhẹ. Khiến cho Lưu Mật Nhi thét chói tai, “Mau lấy móng vuốt của người ra!”

Phượng Cảnh Duệ cười hắc hắc, “Cảm giác thật thích!”

“Phượng Cảnh Duệ!” Lưu Mật Nhi thét chói tai.

“Đỏ mặt kia..., giữa thanh thiên bạch nhật sao lại chiếm tiện nghi người ta thế kia.” Giọng nói đùa cợt truyền tới tai, Lưu Mật Nhi cùng Phượng Cảnh Duệ đồng thời dừng động tác, nhìn về nơi giọng nói được phát ra. Bắc Đường Sanh cùng hộ vệ của hần Đường Đức đang ngồi trên mái hiên nhìn hai người.

Bị hần khiêng trên vai, Lưu Mật Nhi vẫn giơ tay chào hỏi, “Bắc Đường Sanh, người vẫn còn sống à?”

Bắc Đường Sanh kéo căng hai má, “Sao lại hỏi ta vẫn còn sống là sao?”

Vỗ vai Phượng Cảnh Duệ, ý bảo hần đặt nàng xuống đất, Lưu Mật Nhi vỗ vỗ tay, chỉnh lại y phục, “Nam nhân của người không dạy bảo người hả?”

Nháy mắt, Bắc Đường Sanh nháy mắt nháy, đứng trước mặt nàng, “Lời này có ý gì?”

“Không phải người bị đê hả? Nam nhân của người nhìn thấy ta chải đầu cho người, không ghen hả?” Ánh mắt nàng nhìn Đường Đức có ngụ ý.

Khoe miệng Bắc Đường Sanh giật giật, ho nhẹ, “Sao có thể? Ta là nam nhân mà, làm sao có thể... Khụ! Không có khả năng đó đâu!” Ánh mắt bình tĩnh của người phía sau khóa chặt lấy người hần.

Lưu Mật Nhi cười cười, kéo cánh tay hắn, “Chúng ta là chị em gái, nam nhân của người có phải đang đứng sau người không hả?”

Bắc Đường Sanh mím môi, “Làm sao người biết?”

“Bởi vì người sợ hắn mà!”

Bắc Đường Sanh hơi mím môi, “Người cũng nhìn ra được hả? !”

“Chúng ta là chị em gái mà!” Lưu Mật Nhi hào phóng vỗ vai hắn.

Một giọng nói như âm hồn từ phía sau truyền đến, Phượng Cảnh Duệ không vui mở miệng, “Mật Nhi, tay nàng đang làm gì vậy?”

“Sờ hắn thôi!” Lưu Mật Nhi cười nói, giơ tay sờ mó trên người Bắc Đường Sanh.

“Ta cho phép không?”

“Ta đâu có hỏi người!” Lưu Mật Nhi cười cực kỳ ngọt ngào, khiến Bắc Đường Sanh rùng mình. Lặng lẽ trốn ra ngoài.

Một tay ôm nàng vào trong ngực, lúc này, Phượng Cảnh Duệ mới nhìn tới Bắc Đường Sanh, “Người tới làm gì?”

“Đến tìm người!” Bắc Đường Sanh cười to, “Người biết là ai không?” Hắn cười một cách nghiền ngẫm.

Lời này nghĩa là... Chẳng lẽ người kia là người bọn hắn biết sao?

Từ khuôn mặt Bắc Đường Sanh, hắn nhìn ra đáp án, hắn cười gật đầu, “Ta kiểm tra mọi tin tức, phát hiện một việc, các tin tức do Khuất gia thả ra đều hướng về một người! Đoán xem là ai?”

Phượng Cảnh Duệ nhìn hắn lạnh nhạt. Hắn sờ sờ cái mũi, “Miêu Vương, Diệp Cửu Dương!”

Đáp án khiến Phượng Cảnh Duệ nhướn mày, kinh ngạc, “Diệp Cửu Dương? !”

Bắc Đường Sanh gật đầu, “Không sai, tất cả các đầu mối đều hướng tới Diệp Cửu Dương. Với lại, lúc này, Diệp Cửu Dương đã trở thành mục tiêu ọi người tìm kiếm. Hơn thế, hắn đã biến mất lâu rồi.”

Phút chốc, Phượng Cảnh Duệ nở nụ cười, “Là như vậy sao!”

Khuất Liễn Phong muốn lợi dụng mối bất hoà giữa Trung Nguyên và Miêu Cương, để cho người giang hồ nảy sinh xung đột với Diệp Cửu Dương, hắn chỉ cần đứng ở phía sau hưởng ngư ông đắc lợi. Mà lúc này hắn lại biến mất, nói cách khác, muốn cho người khác nghĩ rằng hắn hợp tác với Diệp Cửu Dương. Thật là một cách vô cùng ngoan độc!

Phượng Cảnh Duệ khẽ cười, “Bắc Đường, Lãnh Ngạo Vũ đâu?”

“Đang xử lý mấy người ở bên ngoài, chắc là sắp xong rồi! A..., này, đừng đến đây” hơi lạc giọng, cả người Lãnh Ngạo Vũ liền rơi xuống ngay bên cạnh bọn họ.

Hướng về phía Lưu Mật Nhi gật đầu, Lãnh Ngạo Vũ mở miệng, “Người bên ngoài đã đồng ý để các người tự do!”

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, “Trước tiên, tìm Diệp Cửu Dương!”

“Không cần!” Giọng nói đặc biệt của Diệp Ly Tâm truyền đến, đứng sau nàng là nhân vật mà bọn họ vừa nhắc tới, Diệp Cửu Dương!

Biểu cảm vẫn không chút thay đổi như trước, bởi vì mấy ngày nay bị Diệp Ly Tâm lôi đi chạy toán loạn mà khuôn mặt xanh trắng đã cải thiện không ít. Chậm rãi tiêu sái đi theo Diệp Ly Tâm đến cạnh mọi người, Diệp Cửu Dương chậm chạp mở miệng, “Không phải ta!”

Thật sự là người tuý hứng!

Trong lòng mọi người đều bật ra cùng một câu

Nhìn bốn phía, Phượng Cảnh Duệ cùng Bắc Đường Sanh, Lãnh Ngạo Vũ nhìn nhau. Lãnh Ngạo xoay người, vươn người một cái, đã đứng trên nóc nhà.

Lưu Mật Nhi khó hiểu, “Hắn...”

“Ngạo Vũ không thích việc này!” Bắc Đường Sanh giải thích.

Lại thêm một người tùy hứng! Lưu Mật Nhi cười cười.

Diệp Ly Tâm luôn thích quấy rối giờ cũng an tĩnh đứng cạnh bọn hắn, lúc Diệp Cửu Dương mở miệng, nàng gật đầu, “Chúng ta cùng thứ gì đó dưới đất hoàng lăng không có liên quan!”

“Ta thấy, các người sao lại ở trong này?” Phượng Cảnh Duệ nhún vai. Đối với chuyện bọn họ nói, hắn lơ đi.

“Vừa đến!” Diệp Cửu Dương mở miệng.

“Vào bằng cách nào?” Đây là thắc mắc của Lưu Mật Nhi.

Diệp Ly Tâm chỉ vào mái hiên Lãnh Ngạo Vũ đang đứng, “Lúc hắn đang đánh nhau, không có ai cản chúng ta!”

Nhìn vấn đề do chính nàng hỏi. Lưu Mật Nhi tự oán thầm chính mình.

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, “Vào trong nói!” Xem ra, Vô Trần cũng nên quay lại rồi.

Vài người ngồi vây quanh cái bàn, Lưu Mật Nhi chuẩn bị ra ngoài, Phượng Cảnh Duệ liền kéo nàng ngồi trên đùi của hắn, bàn tay sờ đi sờ lại, lần mò tóc của nàng. “Nói xem có chuyện gì xảy ra?”

Diệp Ly Tâm mím môi nhìn động tác của hai người, nhưng cũng biết lúc này, chuyện quan trọng nhất là gì, hiểu rõ ca ca của mình không thích mở miệng, nàng từ trong ngực lấy ra khối ngọc đặt lên bàn, “Là cái này!”

“Là cái gì?” Lưu Mật Nhi hỏi.

“Là vật chứng minh thân phận người thừa kế hoàng lăng!” Diệp Ly Tâm trả lời.

“Làm sao có thể ở trong tay các người?” Lưu Mật Nhi khó hiểu, “Là của các người?”

Diệp Ly Tâm lắc đầu, “Không phải, đây là, vật Phượng Cảnh Duệ lưu lại tất cả người giang hồ chi hậu xuất hiện ở trên thân ca ca!”

Bắc Đường khèn chậm rãi cầm lên nhìn kỹ xem, “Thứ này là thật đông tây, này khối ngọc thạch xuất hiện thời gian cũng không có thật lâu!” Vẫn quên nói, Bắc Đường gia tộc tại trong ngành này mật thuộc loại người nổi bật. Bắc Đường khèn lại càng từ nhỏ liền đối với Ngọc Thạch giám định và thưởng thức có nghiên cứu. Một khi hắn mở miệng, hắn không làm lỗi.

“Nói cách khác là giả rồi hả?” Lưu Mật Nhi thở ra, “Nhưng là hắn vì cái gì phải làm như vậy?”

Phượng cảnh duệ đem ánh mắt đặt ở Diệp lâu dương trên người, Diệp Ly tâm thay thế hắn trả lời, “Bởi vì, Trung Nguyên cùng Miêu Cương có lẽ là trước từng có hiệp nghị, lưỡng giả cũng không có thể xâm phạm đây đó. Nhưng là, lưỡng giả trong lúc đó tổng là có người muốn phá như vậy hiệp nghị.”

“Người nói lưỡng giả trong lúc đó, cũng là Miêu Cương bên kia cũng có người đối Trung Nguyên như hổ rình mồi?”

Diệp Ly tâm gật gật đầu, “Không sai.”

Phượng cảnh duệ thủy chung không có mở miệng. Nhưng là từ hắn cau chặt mày đến xem. Chuyện này tựa hồ càng ngày càng phức tạp rồi !

Thiên vạn không thể trên xe trong triều nhân!

67. Chương 66: Đây Là Muốn Nhân Cơ Hội Kiếm Tiền!

Lưu Mật Nhi quay đầu nhìn Phương Cảnh Duệ, mở miệng đầy ắp ý “Vây là xảy ra chuyện gì?” Bàn tay trắng nõn chỉ vào cửa, miệng hỏi về những người mới đến, “Không phải người nói Lãnh Ngạo Vũ giải quyết rồi sao?”

Phương Cảnh Duệ cười khổ một tiếng, “Nàng cho rằng người giang hồ dễ giải quyết như vậy à?” Năm tay nàng, hấn và nàng cùng nhau nhìn những người đến. Những người này tìm tới cửa là chuyện không có gì bất ngờ.

Không đợi hấn mở miệng, đám người giang hồ trong nháy mắt đã vây quanh, một người nhìn Phương Cảnh Duệ, lạnh giọng mở miệng, “Đem giao Diệp Lâu Dương ra đây!”

Nghe vậy, Phương Cảnh Duệ lười biếng nhún nhún vai, “Lời Hoàng bang chủ tại hạ lại không hiểu, Diệp Lâu Dương là ai? Cùng tại hạ có quan hệ gì? Hơn nữa, cũng là điểm quan trọng nhất. . .” Ngừng lại, hấn nói tiếp, “Người từng đem hấn giao cho ta sao? Chuyện như vậy, vì sao ta không biết?”

Nam nhân bị kêu là Hoàng bang chủ sắc mặt lạnh lẽo, “Có người nhìn thấy hấn xuất hiện ở trong biệt viện của người!”

“Người nào?” Phương Cảnh Duệ nghi ngờ hỏi, “Người nào thấy được? Ta còn không biết, chính tại biệt viện của ta đã xảy ra chuyện gì, những người này cũng biết? Chẳng lẽ sau này ta muốn đóng cửa lên giường, các người cũng biết sao? Hoàng bang chủ, thân là đứng đầu một bang, nói chuyện không có chứng cứ thì vẫn nên đừng nói chuyện đi!” Giọng điệu của hấn êm ái, nhưng cũng thật lạnh lùng.

Hoàng bang chủ nhất thời tức tối, “Người. . . Không cần nói lảng sang chuyện khác. Giao người ra đây.”

Phương Cảnh Duệ nhún nhún vai, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng đặt trên đám người phía sau Hoàng bang chủ, lạnh nhạt ngoắc ngoắc môi, “Người, không có! Mà ta cũng không có ý định để cho các người lục soát!”

Mấy nhân sĩ vô lâm nhìn nhau, còn lại lên tiếng, “Làm sao người chứng minh được Diệp Lâu Dương không ở đây?”

Phương Cảnh Duệ nhún vai, “Không thể chứng minh.”

“Vây người phải như thế nào để cho chúng ta rời đi?”

Phương Cảnh Duệ cười càng vui vẻ hơn rồi nói, “Ta chẳng có ý gì, nếu như các vị tiền bối yêu thích mảnh đất trước mặt ta chỉ cần nói một tiếng, ta đây không thu tiền mướn của các người là được!” Hấn không thêm một chút quan tâm.

“Phương Cảnh Duệ, người khinh người quá đáng. Người muốn nuốt luôn dưới đất Hoàng Lăng sao!” Có người to gan nói ra như vậy. Mặc dù những người ở đó không nói thẳng ra, nhưng đó cũng là lời nói trong lòng bọn họ.

Phương Cảnh Duệ lười biếng nắm những ngón tay Lưu Mật Nhi ở trong tay vuốt vuốt, hoàn toàn đúng là mất điếc tai ngơ với lời bọn họ.

Lưu Mật Nhi nhìn hấn một cái, hơi mím môi, rút tay của mình về rồi đứng trước mặt Phương Cảnh Duệ, mở miệng nói chuyện, “Vị tiền bối này xưng hô như thế nào? Thôi, không quan trọng. Nếu như lời người nói, Phương Cảnh Duệ thật muốn nuốt luôn dưới đất Hoàng Lăng. Vây thì như thế nào? Người ngăn cản được sao? Người là chủ nhân của Hoàng Lăng sao? Người có tư cách nói lời nói này sao? Hoặc là. . .” Nàng giật giật khóe miệng, “Đây cũng là mong muốn sâu kín nhất trong nội tâm của người?”

Lời này vừa nói ra, tất cả người nơi đó trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, thậm chí có người nâng kiếm cả giận nói, “Nơi này đâu có đến phần người nói vậy?”

“Lại là cái đại nam tử trong lòng đang tác quái sao?” Lưu Mật Nhi lạnh lùng hỏi ngược lại.

“Người. . .” Cãi lại không được Lưu Mật Nhi, chỉ có thể chuyển sang Phương Cảnh Duệ.

“Các vị à, thực xin lỗi, ta lại không quản được biểu muội ta. Đúng rồi, hình như ta quên nói trước, biểu muội ta là người quản lý ở nơi này. Ta... ta đúng là không quản được!” Phụng Cảnh Duệ lạnh nhạt cười một tiếng. Đối lấy một cái liếc xem thường của Lưu Mật Nhi.

Rốt cuộc, vị tiền bối vô lâm không nhịn được nữa, “Phụng Cảnh Duệ, thái độ của ngươi rất rõ ràng rồi hả?”

Phụng Cảnh Duệ cười nhạt, “Lấy chứng cứ của các ngươi ra. Ừm, còn phải có biểu muội ta gạt đầu thông qua, các ngươi mới có thể vào!”

Lưu Mật Nhi lập tức trợn to hai mắt, “Tại sao là ta?”

Phụng Cảnh Duệ tiến tới ở bên tai nàng êm ái nói, “Nàng có thể thu được tiền, thế nào!”

Lưu Mật Nhi hai mắt tỏa sáng, “Thật sự có thể?!”

“Dĩ nhiên, bọn họ đều là Chuởng môn, nhất định là có tiền!” Phụng Cảnh Duệ nhân cơ hội tính kế.

Lưu Mật Nhi gạt đầu liên tục, được rồi! Vậy ta cũng không khách khí! Nàng vung tay vung chân nhìn mọi người.

Trái tim một hồi rung mình, những thứ người vô lâm tinh túy này không khỏi liếc mắt nhìn Lưu Mật Nhi, nụ cười rạng rỡ trên khóe miệng nàng có vẻ nói cho bọn hắn biết, muốn vào cửa phải trả giá thật lớn.

Một nữ nhân những người bọn họ dĩ nhiên không coi vào đâu. Nhưng mà, sự khác biệt lại ở chỗ, sau lưng nữ nhân này chính là Phụng Cảnh Duệ. Mà sau lưng Phụng Cảnh Duệ lại có một Phụng Dương. Hơn hai mươi năm trước, Phụng Dương xuất hiện trên giang hồ. Không ai biết lai lịch, không ai biết hắn là ai, một tổ chức sát thủ hình như là từ đất bằng chui lên, không có bối cảnh gì mà lại xông pha chốn giang hồ xuất hiện. Người như vậy là khó chọc nhất, vì vậy, ở trừ phi gặp thời điểm bắt buộc, bọn họ cũng không mong muốn trực tiếp chống lại Phụng Dương.

Lưu Mật Nhi xoa xoa tay, đẩy Phụng Cảnh Duệ ra, đôi tay chống nạnh đứng lại ở cửa lớn. Dùng sức hắng giọng, “Khụ, muốn vào cửa cũng có thể!” Ra vẻ khó khăn nói.

Mọi người im lặng chờ đợi.

Lưu Mật Nhi nói tiếp, “Đợi lát nữa ta sẽ để một số cửa cho vài vị đây vào. Thời điểm các vị vào mỗi cánh cửa, xin đưa ra một rương vàng. Lần thứ hai vào cửa tăng gấp đôi, đại loại thế thôi. Không cần ta nói rõ chi tiết nữa chứ? Các vị chắc hiểu rồi!” Nàng cười văng nước miếng mở miệng.

“Ngươi không phải đang lường gạt sao?” Có người nói ra lời trong lòng.

Lưu Mật Nhi lắc đầu một cái, “Các vị có thể lựa chọn không vào cửa mà! Ta lại không buộc các ngươi, đây là tài sản riêng, vậy muốn vào cửa sẽ phải trả giá thật lớn, việc này, các ngươi có thể sống tới hôm nay, chắc không cần ta nói chứ?” Nàng dù bận vẫn ung dung nói. Nói xong xoay người rời đi. Phụng Cảnh Duệ theo phía sau của nàng, cười ha hả rời đi.

Một chân xiêu vẹo tiến vào phòng, Lưu Mật Nhi đáp tới, “Ngươi có ý gì. Ngươi mới vừa rồi có ý tứ gì?”

Phụng Cảnh Duệ cười cười, “Nàng cũng không muốn đem Diệp Ly Tâm giao đúng không? Nếu như ta trực tiếp cự tuyệt, đến buổi tối nơi này của chúng ta sẽ càng nóng nảy. Cho nên do nàng ra mặt chính là biện pháp tốt nhất!” Thật ra thì, trong lòng Phụng Cảnh Duệ cũng rất vui vẻ, bởi vì trong khoảnh khắc đó, chính hắn cũng không thể bảo đảm Lưu Mật Nhi có thể hiểu ý tứ của hắn.

Thật may là, nàng hiểu!

Cái nhận thức này lại khiến cho Phụng Cảnh Duệ càng thêm vui vẻ. Ha ha, bọn họ không tính là Tâm Hữu Linh Tề Nhất Điểm Thông (hoàn toàn thấu hiểu tâm ý của nhau) chứ!

Lưu Mật Nhi mếu máo, “Ta lại không nghĩ tới, nhưng ngươi một câu cũng không nói, ngộ nhờ ta muốn đem chuyện này làm hồng thì sao đây?”

Phụng Cảnh Duệ nhắc chân bước vào gian phòng, trở tay đóng cửa lại. “Nàng nói rất hay mà!”

Lưu Mật Nhi hơi hắt cằm, hả hê nói, “Đó là đương nhiên, ta đây thông minh mà!”

Phượng Cảnh Duệ dang cánh tay ra đem người ôm vào trong lòng, Lưu Mật Nhi ý tứ lắc người một cái, vùi ở trong ngực của hắn, “Bọn họ sẽ không xông tới sao?”

Phượng Cảnh Duệ cười, “Đương nhiên có thể! Tôi nay muỗi có thể sẽ tương đối nhiều. Vì bảo đảm sẽ không bị muỗi đốt, ta quyết định, tôi nay không đi!”

Lưu Mật Nhi tròn to hai mắt, “Đừng!” Lập tức đưa tay đẩy Phượng Cảnh Duệ ra, “Tự ta đi một người không thành vấn đề, nếu không tìm Vô Ngân cũng được!”

Phượng Cảnh Duệ tà mị cười một tiếng, “Ngoại trừ mình ta ra, ta không tin tưởng người phương nào hết!”

Lưu Mật Nhi ngăn ra chốc lát, chột nháy nháy mắt, “Lời này của ngươi nói có đúng là không có ý tứ khác?”

Ôm cả thân thể của nàng đi tới cửa sổ, Phượng Cảnh Duệ đem một đôi trong veo quét khắp đình viện, “Diệp Lâu Dương vừa tới nơi này, trừ người trong viện này, ai biết được?”

“Ngươi nói là, có người.”

Phượng Cảnh Duệ ngăn lại lời của nàng, “Để ở trong lòng là tốt rồi.”

Lưu Mật Nhi không tự chủ được run lập cập. Phượng Cảnh Duệ thuận tay ôm chặt thân thể của nàng, “Đừng sợ!”

Lưu Mật Nhi lắc đầu một cái, nàng không thể lý giải được, tại sao nàng ở chỗ nào là ở đó sẽ có chuyện xảy ra như vậy. Mọi người đều ở chung với nhau, tại sao phải . . .

Ban đêm, màu đen tràn ngập cả bầu trời đêm, mặt trăng hình như cũng phát hiện đêm nay khác lạ, lặng lẽ che giấu bản thân.

Phượng Cảnh Duệ ôm Lưu Mật Nhi nằm trên nóc gian phòng, nhìn ánh sao lóe lên trên bầu trời đêm. Lưu Mật Nhi nhũn mày hỏi, “Tại sao muốn nằm ở đây?”

“Lạnh sao? Lại đây, bảo bối của ta!” Phượng Cảnh Duệ đưa cánh tay ra chờ đợi ôm nàng vào ngực.

Đưa tay ngắt nàng một hồi, Lưu Mật Nhi tức giận mở miệng, “Tại sao chúng ta phải ở chỗ này?”

“Cho mát!” Phượng Cảnh Duệ cho nàng một đáp án.

“Bây giờ đã vào thu rồi, mát lạnh cái quỷ gì!” Lưu Mật Nhi hướng hắn liếc mắt, “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, “Nàng xem, này đừng động!” Ngón tay của hắn chỉ một cái, mấy bóng người rơi vào trong viện. Lưu Mật Nhi thấy thể không khỏi thở dốc vì kinh ngạc.

Mấy bóng người trước sau rơi xuống, hình như thật bất ngờ thấy có người cũng một ý định giống mình, mấy người đó như đi vào cửa nhà mình, sau đó thương lượng một hồi, hình như đạt thành nhất trí rồi bắt đầu hành động.

“Bọn họ bị mù mắt sao?” Nàng nhìn Phượng Cảnh Duệ toàn thân áo trắng bông bênh ngồi trên nóc phòng, “Rêu rao như vậy ở trước mắt bọn hắn đều nhìn không thấy sao?”

Phượng Cảnh Duệ cười mấy tiếng, “Mật Nhi, nàng sẽ hại ta tiết lộ hành tung đấy!”

“Làm như ngươi vậy chính là để người khác thấy ngươi rồi, còn giả bộ cái gì!” Lưu Mật Nhi phá.

Phượng Cảnh Duệ cười ha ha, im lặng không nói.

Thính tai nghe được âm thanh ùng ùng phía dưới, Lưu Mật Nhi giật giật khóe miệng, ” nhất định phải khiến bọn họ bồi thường!”

Phượng Cảnh Duệ gật đầu một cái, “Ừm, trực tiếp nói cho bọn hắn biết là được!”

“Két?” Nghi ngờ muốn mở miệng, bên hông căng thẳng, cả người cùng Phượng Cảnh Duệ đã cùng nhau rơi vào trong viện.

Có người trong nhà tìm không có mục tiêu, xoay người ra cửa, liền nhìn đến Phương Cảnh Duệ toàn thân áo trắng cùng Lưu Mật Nhi đang nhìn bọn họ. Nguyên rửa một tiếng, không còn kịp kinh ngạc nữa, chỉ thấy Lưu Mật Nhi bước một bước dài tiến lên.

Đưa tay ra với mấy người trước mặt, “Lấy tiền ra!”

Mấy người đó liếc mắt một cái, không khỏi có chút ngạc nhiên, “Tại sao?”

Lưu Mật Nhi chỉ ngón tay, chỉ vào gian phòng một mảnh hỗn độn sau lưng, “Làm hư đồ của ta, người nghĩ cứ như vậy mà đi à! Đền tiền!”

Ánh mắt mấy kẻ đến đầu tiên đặt ở trên người Phương Cảnh Duệ, lại nhìn thấy hắn hoàn toàn không đem ánh mắt đặt trên người bọn họ, vì vậy, có người lặng lẽ gương kiếm muốn đến gần Lưu Mật Nhi.

“Nếu như ta là các người, ta tuyệt đối sẽ không ngu như vậy!” Một âm thanh hài hước truyền đến, mấy người này đột nhiên quay đầu lại, Bắc Đường Sanh cùng Đường Đức và Lãnh Ngạo Vũ ba người nhất tề đứng sau lưng bọn chúng rồi, Bắc Đường Sanh buồn cười mở miệng.

Bọn người trong nháy mắt quay đầu lại, “Các người . . .” Rất dễ nhận thấy trong đó có người quen biết bọn họ.

Bắc Đường Sanh kinh ngạc nhíu mày, “Ngoài ý muốn sao? Ha ha, ta muốn các người hãy đi nhanh lên, sau đó nói cho những thứ tiền bối kia, ở chỗ này thấy được người của Bắc Đường gia tộc cùng Lãnh gia! Như vậy, liền bớt đi hai nhà muốn chia một chén súp với các người!” Hắn tốt bụng đề nghị.

Mấy người đến không tự chủ được gật đầu, trong chớp mắt biến mất không thấy gì nữa!

“Này, các người còn chưa có đưa tiền!” Lưu Mật Nhi há hốc mồm mà nhìn xem những người đó biến mất, không khỏi hỏi ngược lại Bắc Đường Sanh, “Các người làm như vậy, không sợ đem mọi người liên lụy vào sao?”

Bắc Đường Sanh chỉ cười không nói.

Lãnh Ngạo Vũ còn lại hừ lạnh một tiếng.

Cơ hồ là trong nháy mắt, Lưu Mật Nhi hiểu, đây chính là tình cảm của nam nhân cùng nam nhân a! Không quan tâm, cái gì cũng không quan tâm!

68. Chương 67: Dưới Đất Hoàng Lăng Là Nhà Người Sao?

Tại sao những người này cảm thấy bất năng là có thể giải quyết mọi chuyện đây?

Lưu Mật Nhi im lặng nhìn nhân sĩ võ lâm mà nàng không biết đối diện với mình. Lại nữa, đây đã là lần thứ mấy nàng không biết tự hỏi mình vấn đề này.

“Nàng chính là nữ nhân của Phương Cảnh Duệ?” Một âm thanh bén nhọn truyền đến, Lưu Mật Nhi theo bản năng quay đầu lại. Chống lại một đôi mắt trên khuôn mặt mo hiện đầy nếp nhăn, da mặt trắng nõn khác thường, lão già kia cũng không thấy có râu ria, ngón tay vuốt vuốt nhẫn ngọc trong tay, ngón giữa nhấc lên một chút, khiến cho Lưu Mật Nhi khẽ nhướng mày. Đối với thân phận người tới kia cũng chút ít khó hiểu.

Nhìn nam nhân chậm rãi ngồi ở trước mặt của mình. Khóe miệng Lưu Mật Nhi giật giật, để một quái vật không rõ nam nữ như vậy nhìn mình không chuyển mắt, toàn thân nàng đều nổi da gà.

Không tự chủ run run người, Lưu Mật Nhi xoay mặt nhìn một nhân sĩ võ lâm, “Giải huyết đạo cho ta, được không? Ta không biết võ công! Sẽ không chạy!”

Nam nhân trắng nõn phất tay một cái, Lưu Mật Nhi lập tức phát hiện thân thể của mình có thể cử động. Nàng hài lòng mím môi cười một tiếng, “Cảm ơn!” Giật giật khóe miệng nhìn nam nhân trắng nõn đó.

Hít sâu một hơi, nàng mím môi, “Nói đi, các người muốn ta phối hợp với các người thế nào?”

Nam nhân nhẹ nhàng cười một tiếng, âm thanh bén nhọn khi nghe làm người ta rất không thoải mái, “Người hình như không sợ chúng ta chút nào?”

“Vị công công này, ta là nữ nhân, nhưng mà ta lại không phải người ngu, muốn giết ta ngay sẽ không dẫn ta tới nơi này! Người có chút đầu óc cũng biết!” Lưu Mật Nhi chỉ chỉ đầu, cười nhạt nói qua.

Nam nhân âm trầm cười một tiếng, “Người biết ta là ai?”

Lưu Mật Nhi nhún nhún vai, lời giống vậy nàng sẽ không nói lần thứ hai.

“Người không lo lắng rằng, nam nhân của người sẽ không tới cứu người sao?” Nhân sĩ vô lâm lên tiếng.

Lưu Mật Nhi mím môi cười một tiếng, hướng về phía nhân sĩ vô lâm chậm rãi mở miệng, “Minh chủ đại nhân, không phải người mất tích rồi sao?”

Khuất Liễu Phong biến sắc, theo bản năng liếc mắt nhìn vị công công một cái, sau đó đưa mắt đặt trên người Lưu Mật Nhi, “Chuyện của ta không cần phải người quan tâm, vị này là Ngụy công công. Người nói chuyện phải cẩn thận một chút.” Hắn cảnh cáo qua.

Lưu Mật Nhi nhìn Khuất Liễu Phong, trong lòng đã có mấy phần rõ ràng. Xem ra người chân chính muốn có được dưới đất Hoàng Lăng không phải Khuất Liễu Phong, mà là tên Ngụy công công trước mắt này. Chuyện mà Phượng Cảnh Duệ luôn lo lắng đã xảy ra.

Nếu như chuyện này chỉ là chuyện của người giang hồ, như vậy có nhiều loại biện pháp giải quyết, nhưng một khi dính dáng đến người của triều đình, chuyện sẽ thay đổi càng thêm phiền toái.

Chậm rãi quay đầu nhìn vị công công một cái, Lưu Mật Nhi hắng giọng hỏi “Vị công công này, xin hỏi, các người cần ta làm gì?”

“Diệp Lâu Dương!” Ngụy công công chậm rãi nói đến cái tên này, “Nghe nói, Diệp Lâu Dương là chủ nhân của Hoàng Lăng”.

Lưu Mật Nhi gật đầu một cái, “Ta cũng nghe nói như vậy!”

Ngụy công công lạnh nhạt nói, “Người chưa từng thấy qua Diệp Lâu Dương?”

“Gặp rồi!” Còn là một nam nhân thích nghiên cứu nàng.

“Vậy thì tốt! Phiền toái vị tiểu thư này, mang theo đi! Sẽ không ai cản trở người đâu!” Ngụy công công liếc mắt nhìn Khuất Liễu Phong, sắc mặt hắn khó coi nhìn Lưu Mật Nhi, “Dạ!”

Đường đường một Minh Chủ, lại cúi mình khuất phục một hoạn quan. Thật khiến người ta cảm thấy xấu hổ. Lưu Mật Nhi cười nhạt, không nói tiếng nào thối lui khỏi đại đường.

Bóng lưng canh chừng nàng biến mất, Khuất Liễu Phong không hiểu tiến lên, “Công công, tại sao người muốn giữ nàng lại?”

“Nàng là người có thể khống chế Phượng Cảnh Duệ! Hay là người có biện pháp tốt hơn?” Âm thanh đặc trưng sắc hờn của công công lạnh lùng nói.

Khuất Liễu Phong nghe vậy cau mày, không có. Nếu quả thật có biện pháp. Hắn bây giờ cũng không phụ thuộc kẻ khác như vậy! Chậm rãi nắm quyền, hắn cắn răng, một ngày nào đó, hắn sẽ lấy được thứ mình muốn.

.....

Lưu Mật Nhi mất tích, trong biệt viện từ sau khi phát hiện đến bây giờ, thái độ của Phượng Cảnh Duệ hoàn toàn không hề giống bọn họ suy đoán. Bây giờ hoàn toàn không nhìn ra Phượng Cảnh Duệ có bất kỳ chút nóng ruột nào. Lúc này hắn đang thông thả ung dung dùng đồ ăn sáng.

Bắc Đường Sanh, Lãnh Ngạo Vũ cùng với Diệp Ly Tâm, Diệp Lâu Dương, bốn người vây quanh cái bàn, nhìn Phượng Cảnh Duệ không chuyển mắt. Cảm giác bén nhọn.

Miễn cưỡng ngẩng đầu lên, Phượng Cảnh Duệ không hiểu nhìn bọn họ, “Làm cái gì vậy? Nhìn ta no chưa?” Hắn chậm rãi mở miệng.

Một phen vỗ trên bàn, Diệp Ly Tâm tức giận nói: “Phượng Cảnh Duệ, người có tim hay không! Mật Nhĩ tỷ bị bắt đi rồi, người có biết hay không? Làm sao người còn có thể mặt không đổi sắc ăn cơm như vậy?”

Phượng Cảnh Duệ miễn cưỡng nhìn nàng, “Người vẫn còn ở mơ ước của ta sao?”

Lúc này là lúc nào mà người này vẫn còn so đo chuyện này. Lửa giận của Diệp Ly Tâm trong lòng đốt lên “Người có tim hay không! Ta đang nói đến Mật Nhĩ tỷ tỷ!”

“Chuyện của nàng cũng người không có quan hệ!” Phượng Cảnh Duệ nhàn nhạt nói xong, chậm rãi đứng dậy, “Các người dùng bữa đi!” Nói xong, người cũng biến mất ở nội đường.

Diệp Ly Tâm tức tối muốn tiến lên, lại bị Bắc Đường Sanh ngăn lại, “Cô nhóc, ta khuyên người đừng đi!”

“Tại sao?” Diệp Ly Tâm tức giận.

Bắc Đường Sanh chậm rãi mở miệng, “Người còn chưa phát hiện hắn đã nổi giận sao?” Hắn tốt bụng giải thích.

Diệp Ly Tâm càng thêm không hiểu, “Cái gì nổi giận?”

Bắc Đường Sanh nhếch môi cười, “Lúc Phượng Cảnh Duệ càng bình tĩnh là càng nguy hiểm nhất! Các người cho là hắn không thêm để ý sao?”

Trừ Lãnh Ngạo Vũ ở ngoài thì những người khác không hiểu nhìn Bắc Đường Sanh. Người sai đó lắc đầu một cái, “Không tin à! Đi xem một chút thì biết!” Hắn dẫn đầu hướng ra ngoài đi tới.

Đám người Diệp Ly Tâm lập tức hồ nghi đuổi theo. Hướng hậu viện mà đi.

Phượng Cảnh Duệ đứng lẳng lẳng trước đình nghỉ mát tại hậu viện, chấp tay. Một thân áo đen như mực theo gió bay bay. Hồi lâu, hắn cử động. Tay áo đen bỗng chốc tung lên, cả người nước chảy mây trôi vũ động đứng lên.

Bắc Đường Sanh cười khê, “Phượng Cảnh Duệ trước sau như một chỉ mặc một bộ áo trắng. Cũng giống mẫu thân, hắn thích áo trắng, nhưng mà, khi hắn thay sang màu áo khác chính là lúc tâm tình khó chịu, ai ngờ đúng lúc này các người đi trêu chọc hắn?”

Diệp Ly Tâm không tự chủ chột nước miếng một cái, thân thể co lại, núp ở sau lưng anh mình, không có can đảm tiến lên.

Bắc Đường Sanh đưa tay vỗ vỗ sau lưng Lãnh Ngạo Vũ, “Người anh em, lên!”

Lãnh Ngạo Vũ hừ lạnh một tiếng, bảo kiếm đâm tới. Một bóng trắng xanh rơi xuống trước mặt Phượng Cảnh Duệ. Kiếm đã rút ra, hai người trong nháy mắt đan vào nhau. Lãnh Ngạo Vũ ra tay vô cùng hung ác, không có chút nào lưu tình, mà Phượng Cảnh Duệ nắm chặt hai quả đấm, nhuyển kiếm bên hông rút ra.

Không lâu sau, hai bóng người hòa lẫn lẫn lượt thay đổi, mỗi một chiêu ở trên thân của nhau đều là ác độc sát chiêu. Những người đứng một bên nhìn lòng thất kinh run sợ.

Diệp Ly Tâm thấy một màn trước mắt không khỏi nhìn Bắc Đường Sanh “Không phải người nên khuyên can sao?”

Bắc Đường Sanh rảnh rang tựa vào bên cây cột lắc đầu một cái, “Dĩ nhiên không! Ta đánh không lại hai người kia!”

“Hộ vệ của người cũng không thể sao?” Nàng nhìn vẻ mặt không biểu hiện gì của Đường Đức!

Lời này vừa nói ra, Bắc Đường Sanh hưng phấn gật đầu một cái, “Ta cũng không biết, Đường Đức, người đi thử một chút, ta chưa từng thấy qua các người đánh nhau! Nhanh lên một chút nhanh lên một chút!” Nàng vỗ lên thân Đường Đức.

Đường Đức nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái, hừ lạnh một tiếng, xoay người ngưng mắt nhìn hai người đang đánh nhau.

“Ai nha, Đường Đức người đừng giả bộ, rõ ràng người rất muốn đi lên, tại sao phải lạnh lùng như vậy, đi đi đi đi! Chủ tử ta không biết... Á, Vô Trần, người làm sao vậy!” Lời Bắc Đường Sanh chưa nói xong liền bị Vô Trần đột nhiên từ trên trời rơi xuống dọa sợ.

Thét lên một tiếng, Vô Trần khạc ra một hớp máu đỏ tươi.

Bởi vì một câu này của Bắc Đường Sanh, Phượng Cảnh Duệ bỗng chốc xoay người rơi xuống bên người Vô Trần, ngồi xổm người xuống điểm mấy đại huyết, tiếp đó ôm lấy Vô Trần hướng gian phòng đi tới.

Bên trong gian phòng, được Phượng Cảnh Duệ cứu, có Diệp Ly Tâm giúp đỡ, không bao lâu Vô Trần liền tỉnh lại.

Thấy Phượng Cảnh Duệ, Vô Trần chậm chạp mở miệng, “Cốc chủ. Thật xin lỗi!”

Phượng Cảnh Duệ nhàn nhạt gật đầu, “Ta biết rõ. Là hấn đã thương người?” Kể từ xuất hiện sự kiện dưới đất Hoàng Lăng, Phượng Cảnh Duệ để cho Vô Trần trở về, nhìn có thể lấy được gì từ Phượng Dương hay không, đáng tiếc không có gì. Dĩ nhiên, ý đồ quan trọng nhất là, hấn còn là muốn Vô Trần trở về xem mẫu thân một chút.

“Lão Cốc chủ không muốn ra cửa” Vô Trần chỉ nói như vậy.

Phượng Cảnh Duệ có chút nào ngoài ý muốn, cá tính của cha hấn không phải không biết. Có thể nhìn thấy Vô Trần còn sống trở về cũng đã là kết quả rất tốt rồi.

“Phụ nhân để đưa ta đem cho ngài ít thứ!” Vô Trần muốn đứng dậy, lại bị Phượng Cảnh Duệ ngăn lại, “Không vội! Hấn có nói cái gì không?”

Vô Trần gật đầu, “Cốc chủ nói, người, hấn cho ngài. An bài thế nào đều là ngài định đoạt!”

Phượng Cảnh Duệ miễn cưỡng nhếch môi, “Thật sự là hấn nói sao?” Phụ thân Phượng Dương, trừ người trước mắt thì không người ngoài nào có thể thuyết phục hấn.

Vô Trần lúng túng cười một tiếng, “Chủ nhân...”

Phượng Cảnh Duệ nhíu nhíu lông mày, “Là nàng!”

Nhớ tới hình ảnh đó, Vô Trần không nhịn được nhép nhép khóe miệng, “Phụ nhân rất xót ngài!” Nói rồi lấy từ trong lồng ngực ra một vật, “Đây là phụ nhân cho ngài!”

Ánh mắt Phượng Cảnh Duệ vừa rơi xuống vật trong tay Vô Trần, trong nháy mắt bỗng giật mình.

Chậm rãi đưa tay, đem những thứ đó nắm trong tay, nhìn gần!

Bắc Đường Sanh thấy thế hai mắt tỏa sáng, “Ồ, đó không phải là...”

Còn Diệp Ly Tâm lại nhanh chóng từ trong ngực lấy ra ngọc thạch đưa tới trước, giống vật trong tay của Phượng Cảnh Duệ y như đúc.

Diệp Ly Tâm kinh hãi nhìn vật trong tay Phượng Cảnh Duệ, “Đây là chuyện gì xảy ra? Tại sao có thể có cả hai?” Đồ vật trong tay của nàng đã bị Bắc Đường Sanh giám định là giả, như vậy...

Trong phút chốc, ánh mắt của mọi người toàn bộ đặt trên người Phượng Cảnh Duệ. Người sau lưng này có thể....

Chỉ thấy hấn nhàn nhạt nhìn vật trong tay, bỗng chốc nở nụ cười.

Khóe miệng tà mị khẽ gợn lên, “Bắc Đường!”

Bắc Đường Sanh nhướng mày, “Chuyện gì?”

Thuận tay nhận lấy ngọc thạch trong tay Diệp Ly Tâm, nụ cười trên môi Phượng Cảnh Duệ trở nên rực rỡ, có thể nói là... Phệ Huyết!

Mấy chục giây sau, hấn ném ngọc thạch cầm trong tay cho Bắc Đường Sanh, hấn chậm rãi mở miệng, “Bắc Đường, cho người đi buôn bán! Trong vòng ba ngày, ta muốn vật này truyền khắp trên giang hồ!”

Ngừng lại, Bắc Đường Sanh cười ha hả, “Bạc cho ta lấy?!”

Phượng Cảnh Duệ khẽ gật đầu.

“Việc này liền đơn giản nhiều!” Bắc Đường Sanh cười cười, “Ta không chờ được xem cuộc vui nữa rồi!”

Phượng Cảnh Duệ cười lạnh, đều là mơ tưởng thật sao? Vậy thì xem một chút, các người người nào có cơ hội lấy được thật sự!

“Đợi chút, Phượng Cảnh Duệ, vật trong tay ngươi là thật hay giả? Nếu như lời của ta chính là giả, như vậy cái dưới đất Hoàng Lăng chính là nhà ngươi sao?” Nàng theo bản năng nói ra khả năng này.

Nghe vậy, mọi người nhất thời ngây ngẩn cả người!

Việc này, không phải không có khả năng...

69. Chương 68: Chuyện Bí Mật Khiến Người Ta Bật Cười

Phượng Cảnh Duệ chết tiệt, đã nhiều ngày trôi qua mà vẫn không thềm xuất hiện. Phượng Cảnh Duệ chết tiệt, đi chết...đi chết.. đi chết đi... Lưu Mật Nhi cầm cái lược trên tay, cứ mắng một câu lại bẻ một cái răng lược.

Đến lúc cái lược đáng thương cầm trên tay không còn cái răng nào, nàng vẫn còn tức giận, vung tay ném cái lược ra ngoài.

“Loại người không được giáo dục mãi vẫn là loại không được giáo dục. Chuyên gia phá hoại đồ nhà người ta!” Từ phía sau, giọng nói diêm dăm truyền tới. Có nhắm mắt Lưu Mật Nhi cũng biết người đến là ai. Ồ, hình như nàng đã quên, ㄟㄎㄟㄎ thật ra ngôi nhà này nàng rất quen thuộc, suy cho cùng cũng chỉ làm thiên kim tiểu thư ở đây vài ngày thôi mà!

Quay đầu lại, liếc nhìn người vừa tới, là Hoàng Phủ Nguyệt Minh, Lưu Mật Nhi cười lạnh, “Hoàng Phủ tiểu thư nhảm chán quá hả, nếu vậy có thể tìm nha đầu hộ vệ của ngươi mà đùa, ta là khách, không có nghĩa vụ phải giúp ngươi giải sầu.” Nàng trợn mắt.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh chợt nhạt, “Bây giờ ngươi đang ở trong địa bàn của ta, ta muốn ngươi làm gì ngươi phải làm cái đó.”

“Thật là tùy hứng!” Lưu Mật Nhi lắc đầu.

“Nói lời vô ích ít thôi, bây giờ, ta cho phép ngươi ra ngoài với ta!” Hoàng Phủ

Nguyệt Minh hất cằm, vô cùng ngang ngược nói.

Lưu Mật Nhi sờ sờ tóc, “Ngươi chắc chắn Khuất Liễu Phong đồng ý để ngươi cho ta ra ngoài à?”

“Không nói cho hắn biết là được!” Hoàng Phủ Nguyệt Minh gật đầu.

“Được thôi, đúng lúc cho ta cơ hội để chạy trốn? !” Lưu Mật Nhi hưng phấn, đứng dậy đi tới trước mặt Hoàng Phủ Nguyệt Minh, “Đi thôi!”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cười lạnh, “Ngươi chắc chắn ngươi có thể chạy hả?”

“Không cho ta cơ hội, làm sao ngươi biết ta không chạy được hả?” Lưu Mật Nhi cười tươi, mở miệng, “Đúng rồi, không phải ngươi là vợ sắp cưới của Khuất Thiên Hàn hả. Sao không thấy hắn đến thăm ngươi vậy!”

“Hừ! Khuất Thiên Hàn sao?” Trong mắt Hoàng Phủ Nguyệt Minh đầy ắp sự khinh thường.

Lưu Mật Nhi nhíu mày nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh, “Hình như ngươi rất không vừa lòng với Khuất Thiên Hàn nhỉ?”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cười lạnh, “Ngươi không cần tìm manh mối ở chỗ ta, ta sẽ không nói cho ngươi điều gì đâu!”

Bị phát hiện rồi! Lưu Mật Nhi sờ mũi, “Không phải muốn ra ngoài hả?”

“Không ra ngoài nữa! Lúc nào người cũng nói muốn chạy trốn, ta sẽ cho người ra ngoài chắc?” Hoàng Phủ Nguyệt Minh mở miệng cười lạnh, “Ta hỏi người, rốt cục, người với Phượng Cảnh Duệ là quan hệ gì?”

“Anh em họ!” Lưu Mật Nhi cười nhẹ, “Chẳng lẽ người vẫn chưa hết ý định với Phượng Cảnh Duệ hả?”

“Không phải người cũng thế à. Nếu không phải biết rõ gia thế của Phượng Cảnh Duệ, người sẽ qua lại với Phượng Cảnh Duệ sao?” Hoàng Phủ Nguyệt Minh cười lạnh lùng.

Gia thế? Gia thế gì? Cốc chủ Minh cốc á?

Lưu Mật Nhi không hiểu rõ lắm, “Gia thế gì của Phượng Cảnh Duệ hả?”

“Đừng nói với ta là người bị sắc đẹp của hắn hấp dẫn, người không biết Phượng Cảnh Duệ là ai, sao người có thể dám ở cùng một chỗ với hắn?”

Sắc đẹp sao? Lưu Mật Nhi không nói gì. Khuôn mặt của Phượng Cảnh Duệ cũng được coi như là vui tai vui mắt. Có lẽ nàng ở cùng một chỗ với Phượng Cảnh Duệ cũng bởi lý do đó.

“Người nói rất đúng!” Lưu Mật Nhi vỗ tay, “Đúng như vậy đó. Lý do chính là bởi khuôn mặt của hắn mà!”

Mặt Hoàng Phủ Nguyệt Minh đen sì, “Ai nói chuyện này với người hả?”

“Vậy người nói chuyện này với ta làm gì? Nhưng mà, người không biết khuôn mặt của Phượng Cảnh Duệ vô cùng quyến rũ à?” Ừ, thì ra nàng cũng bị quyến rũ bởi khuôn mặt của người khác. Ai ai ai, dối trá, thật là dối trá!

Hoàng Phủ Nguyệt Minh tức giận nói, “Người thật sự không biết Phượng Cảnh Duệ là chủ hoàng lăng dưới đất hả?” Hết xong, sắc mặt Hoàng Phủ Nguyệt Minh lập tức thay đổi.

Nàng ta lòi đuôi rồi hả ? ! Trời ạ...

Nghe thấy câu đó, hơn nửa ngày Lưu Mật Nhi cũng chưa hoàn hồn được, đến lúc lấy lại được giọng nói, nàng không nhịn được mà ôm bụng cười lăn lộn. Trách móc người khác.

“Ha ha ha, người đừng có đùa, Phượng Cảnh Duệ là ai ta còn không biết chắc? Hoàng Lăng dưới đất cái nỗi gì, các người muốn tiền bạc, muốn đến diên rồi hả?” Nàng cười tới nỗi chảy cả nước mắt.

Hoàng Lăng dưới đất? Phượng Cảnh Duệ? Nghĩ kiểu gì cũng không thấy hai chuyện này có liên quan với nhau.

Bị nàng cười vào mặt, Hoàng Phủ Nguyệt Minh tức giận, giọng nói lạnh đi, “Cười cái gì mà cười, người thì biết cái gì?”

Khó khăn lắm nước mắt mới ngừng chảy, Lưu Mật Nhi nháy mắt, lau nước mắt xong mới nói “Mấy người này các người thật là kỳ quái. Trước đó còn nói là Diệp Cửu Dương cơ mà? Sao bây giờ lại thành Phượng Cảnh Duệ hả?”

“Diệp Cửu Dương chẳng qua là cái tên để người ta tung hỏa mù mà thôi, chủ hoàng lăng thực sự là Phượng Dương, mà Phượng Cảnh Duệ lại là con trai của Phượng Dương, hiển nhiên hắn sẽ là chủ tử của hoàng lăng rồi!” Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhìn nàng bằng vẻ mặt hèn mọn.

Thì ra là như vậy! Lưu Mật Nhi thầm nghĩ trong lòng: Mưu kế của những người này được tính toán thật là cẩn thận! Nhưng mà...

“Làm sao các người biết Phượng Cảnh Duệ là chủ của hoàng lăng?” Việc đó chắc có quan hệ cực kỳ mật thiết với Khuất Liễu Phong nhỉ?

Hoàng Phủ Nguyệt Minh đâu có ngốc như vậy, nói ra chuyện Phượng Cảnh Duệ hiển nhiên là chủ hoàng lăng, nàng ta đã vô cùng hối hận rồi, làm sao nàng ta có thể nói tiếp những chuyện khác chứ?

“Ồ kìa, nói đi. Nói đi chứ! Người gì mà nhỏ mọn vậy, nói được một nửa rồi mà lại không nói cho ta biết nốt, chuyện này rất khó chịu đấy!” Lưu Mật Nhi lôi kéo quần áo nàng ta, “Nói cho ta biết đi!”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh lạnh lùng nhìn tay của Mật Nhi đang nắm quần áo nàng ta, “Buông ra. Ta với người không thân thiết tới mức đó đâu!”

Lưu Mật Nhi mím môi, “Không nói thì thôi! Làm gì mà tức giận đến vậy!”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh hừ một tiếng, “Này, giơ tay lên, quay một vòng cho ta!”

Tâm trạng Lưu Mật Nhi đang không tốt, hừ lạnh, “Vì sao ta phải làm theo lệnh người?”

Ngay lập tức từ trong tay áo, Hoàng Phủ Nguyệt Minh rút thanh chủy thủ ra, đe dọa, “Làm hay không?”

Mẹ kiếp, sao lại uy hiếp ta vậy!

Lưu Mật Nhi mím môi, giơ hai tay lên, xoay một vòng, đứng lại, “Được chưa?”

Không biết từ lúc nào Hoàng Phủ Nguyệt Minh đã bung hoa quả tới, ngồi ở một chỗ, chậm rãi nói, “Mất Phượng Cảnh Duệ bị mù à?”

Lưu Mật Nhi giận dữ, không đẹp thì sao!

“Sao hấn lại có thể để mắt tới người nhỉ?” Hoàng Phủ Nguyệt Minh không hiểu, “Muốn khuôn mặt thì mặt tròn như trứng, muốn dáng người cũng chẳng được dáng người!”

Bộ dạng xinh đẹp thì sao? Ngực lớn thì giỏi lắm à? Mẹ nó!

“Không phải người rất giỏi sao? Sao không nói tiếp đi?” Hoàng Phủ Nguyệt Minh cười nhạt, nhún mày hỏi.

“Ta tốt bụng không muốn chửi, chẳng lẽ người muốn nghe ta chửi, ta cũng không ngại đâu! Khụ khụ khụ, ta bắt đầu đây!” Lưu Mật Nhi hắng giọng.

“Miễn đi!” Hoàng Phủ Nguyệt Minh xua tay, “Người nghĩ ta ngốc chắc, cho người mắng à!”

“Thật tiếc...” Lưu Mật Nhi nói với giọng điệu vô cùng thương tiếc.

Cả Hoàng Phủ Nguyệt Minh và Lưu Mật Nhi đều không biết rằng, ngay ở trên mái nhà có hai người đang ngồi. Cả người Phượng Cảnh Duệ mặc quần áo đen cùng Khuất Thiên Hàn mặc quần áo màu nhạt ngồi trên mái nhà, lặng lẽ nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh và Lưu Mật Nhi.

Khuôn mặt lạnh lẽo của Khuất Thiên Hàn nghiêm lại hỏi, “Sao người biết nàng ở đây?” Rồi Tô Châu, để Lưu Mật Nhi ở phủ của Hoàng Phủ Nguyệt Minh, cách này không tệ!

“Ngoài nữ nhân này, Khuất Liễu Phong chẳng còn ai có thể giúp hấn ta cả!” Đây cũng là nguyên nhân hấn không vội vàng đi tìm Lưu Mật Nhi.

Khuất Thiên Hàn cười lạnh, “Người không cứu nàng?”

“Mật Nhi, đang chơi rất vui vẻ! Không tức giận đâu!” Phượng Cảnh Duệ lạnh nhạt nở nụ cười.

Khuất Thiên Hàn chậm rãi lắc đầu, “Tính người sao mãi không đổi hả?”

“Không phải người cũng thế à? Không phải vẫn muốn giết ta à? Sao lại có thể ngồi chỗ này cùng ta?” Mày Phượng Cảnh Duệ hơi nhướn lên.

“Hừ, không phải người lời ta tới sao?” Khuất Thiên Hàn hờ hững mở miệng.

“Từ lúc nào người bắt đầu ngoan ngoãn thế?” Phượng Cảnh Duệ cười cười.

Khuất Thiên Hàn cười lạnh. Không nói, lắc đầu.

Không lâu sau, lại có thêm người tới, Bắc Đường Sanh mở miệng, nở nụ cười nhẹ, “Duệ, ta làm tốt lắm, người nhanh chạy đến xem đi!”

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, “Giao cho Lãnh Ngạo Vũ, hấn sẽ cần người để chia ra làm. Ngày mai bắt đầu làm, bí mật dưới đất hoàng lăng, sẽ không còn là bí mật nữa rồi.” Hấn chờ...

“Sao ta lại cảm thấy, người cố tình đùa giỡn người ta nhỉ!” Bắc Đường Sanh sờ mũi.

“Ta đang đùa đấy, thì sao? Ai không phục? Ra đây mà chém ta!” Ánh mắt Phượng Cảnh Duệ rơi vào đình viện. Không biết Lưu Mật Nhi đang nói gì, khiến cho Hoàng Phủ Nguyệt Minh tức giận bỏ đi.

Lưu Mật Nhi vỗ tay, xoay người vào phòng.

Phượng Cảnh Duệ đứng lên, “Các người về đi. Ta về sau!” Nhảy xuống mái hiên một cách thoải mái, hần bước đi những bước dài tiêu sái, giống như là đi trong hậu viện nhà mình vậy.

Đóng cửa lại, Lưu Mật Nhi hừ lạnh, “Không có việc gì lại đến gây sự!”

“Ha ha, Mật Nhi chơi vui vẻ thật đấy, vui cả quên trời đất rồi sao?”

Giọng nói quen thuộc truyền đến, Lưu Mật Nhi lập tức xoay người, thấy Phượng Cảnh Duệ dựa ở trên song cửa sổ, dù bận tới mắt vẫn ung dung nhìn nàng.

Vành mắt nóng lên, trong lòng giống như bị người đè lại, chua xót khó chịu vô cùng.

Phượng Cảnh Duệ mỉm cười, dang rộng cánh tay ra, nhìn nàng, “Nếu muốn khóc, ta không ngại cho nàng mượn đầu. Nhưng mà phải thu phí đó...!” Hần mập mờ nháy mắt mấy cái.

Nước mắt lập tức rơi xuống, Lưu Mật Nhi một bước lao tới ôm chặt người Phượng Cảnh Duệ.

Than nhẹ một tiếng, môi Phượng Cảnh Duệ chạm rai nhếch, trước mặt Khuất Thiên Hàn, Bắc Đường Sanh, biểu hiện của hần có như thế nào, cũng không thể khống chế được, lúc ôm nàng vào trong ngực, trái tim của hần mới có thể được coi là bình yên.

Nàng đúng là Lưu Mật Nhi không tim không phổi. Nhưng những lúc ở bên cạnh Phượng Cảnh Duệ, nàng mới không tim không phổi, tùy ý làm bậy.

Nước mắt của nàng tràn đầy khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt hồng hồng bởi vì nước mắt không ngừng chảy, túm lấy quần áo Phượng Cảnh Duệ lau nước mắt.

“Người có bị sao không?”

Bàn tay chậm rãi xoa tóc nàng, Phượng Cảnh Duệ cười nhẹ, “Câu này của Mật Nhi khiến ta rất đau lòng. Ta khó khăn lắm mới tìm được nàng đấy!”

“Lừa gạt, không biết ta ở nơi nào hử, sao người trẻ như vậy mới tới đây?” Lưu Mật Nhi khẽ cười, lau nước mắt.

Phượng Cảnh Duệ im lặng, than nhẹ một tiếng. Nàng quá hiểu hần!

Buông Mật Nhi ra, từ cửa sổ nhảy xuống, Phượng Cảnh Duệ nắm tay nàng đi về phía giường.

Mặt Lưu Mật Nhi bỗng đen sì, dùng sức hất tay hần ra, “Cái tên nhà người...”

Phượng Cảnh Duệ nghe thấy tiếng nàng nói, quay đầu lại, đáng thương tội nghiệp mở miệng, “Lâu lắm không được làm rồi!”

(Vivi: chết cười với anh... Lâu lắm không làm được... abc... abc @@!!!! >.< >)

“Cút! Người là tên nam nhân xấu xa, cái tên tinh trùng xông lên nào!” Lưu Mật Nhi tức giận như núi lửa phun trào, giơ chân lên đạp đạp, Phượng Cảnh Duệ cười, tránh né chân của nàng.

“Mật Nhi, ta là nam nhân mà!”

“Cho nên...”

“Ta chỉ có một nữ nhân duy nhất là nàng thôi...”

Trong lòng thấy vô cùng sướng khoái, mặt Lưu Mật Nhi không chút thay đổi, giả bộ hỏi, “Vậy người tới cứu ta hử?”

“Không phải! Ta là tới xem nàng chơi có vui hay không thôi!” Phượng Cảnh Duệ lắc đầu.

Nghe vậy, đôi mắt hạnh của Lưu Mật Nhi trừng to, “Người đi chết đi!”

70. Chương 69: Hoa Nhà Không Thơm Bằng Hoa Dại

Sắc trời đã sáng rõ, ánh mặt trời vàng nhạt chậm rãi chiếu vào trong phòng, bên trong phòng lịch sự tao nhã, trên chiếc giường nhỏ màn che chậm rãi rũ xuống, dường như có ý, chủ nhân không tính đến chuyện tỉnh dậy.

Một lúc sau, bên trong rèm che truyền ra giọng Lưu Mật Nhi êm ái hỏi thăm.

“Người không phải đi sao?”

Âm thanh Phượng Cảnh Duệ truyền đến, “Nên trở về rồi!”

“Cút nhanh lên đi!” Lưu Mật Nhi xoay mặt đưa lưng về phía hắn.

Mở mắt chống lại một tấm lưng trắng nõn như tuyết, yết hầu Phượng Cảnh Duệ không tự chủ được giật giật lên xuống, giọng nói chưa hoàn toàn thanh tỉnh pha lẫn một mảnh ham muốn. Nhỏ giọng mê người, “Mật Nhi!”

Thấp giọng gọi nàng, từ trên lưng Lưu Mật Nhi từng nụ hôn rơi xuống. Lại khiến nàng run rẩy.

“Đủ. . . Rồi !” Nàng khê kháng cự, xoay người đẩy Phượng Cảnh Duệ ra, “Bị người ta thấy sẽ không tốt!” Nàng cũng không hứng thú cùng hắn ở trên giường chơi suốt một ngày.

Không được như mình mong muốn, ánh mắt Phượng Cảnh Duệ ảm đạm, “Mật Nhi, ta đói. . .”

Đôi mắt đẹp quét nhìn từ trên xuống dưới hắn một cái, Lưu Mật Nhi ghét bỏ mếu máo, “Đói bụng thì trở về ăn đi, tài nghệ của Vô Ngân, người sẽ không chê đâu!”

“Ta muốn ăn điểm tâm ngọt!” Phượng Cảnh Duệ chảy nước miếng, miệng cười tiến lên trước, dang ra hai cánh tay đem người ôm thật chặt vào trong ngực.

May mắn, Lưu Mật Nhi nghĩ, cũng may mình ngồi dậy đúng lúc bị ôm thật chặt, nếu không hiện tại gặp phải tên háo sắc Phượng Cảnh Duệ này, thì còn không biết bị ăn sạch sẽ như thế nào nữa đó!

Kháng cự đẩy thân thể hắn, Lưu Mật Nhi lắc đầu một cái rồi nghiêm nghị nói, “Ta không muốn cho Hoàng Phủ Nguyệt Minh bắt được chứng cứ ta vụng trộm với nam nhân.”

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy cả khuôn mặt đều nhú lại, “Nàng nói, chúng ta đây là đang yêu đương vụng trộm?!”

Lưu Mật Nhi hào phóng gạt đầu một cái, “Dĩ nhiên, người không cần nói người không thích. Không phải có câu nói rất đúng sao? Thê không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng trộm, hoa nhà làm sao có được mùi hương hoa dại a!” Nàng gạt gù hả hê nói.

Phượng Cảnh Duệ gạt đầu, “Mật Nhi nói có đạo lý, vậy ta chính là nam nhân vụng trộm của nàng?”

Nhìn lướt qua da mặt tuần mỹ của hắn, Lưu Mật Nhi nhớ tới lời Hoàng Phủ Nguyệt Minh đã nói, không nhìn được gạt đầu một cái, chậm rãi đưa tay vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, “Người không cảm thấy là, cái gương mặt của người, rất thích hợp làm thiếp mặt trắng sao?”

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy gương mặt tuần tú nhú lại, “Là bị bao nuôi à?”

“Đúng vậy! Tìm một nữ nhân giàu có, bao nuôi người, không lo ăn uống! Đây cũng là một loại đầu tư thật tốt!” Lưu Mật Nhi gạt đầu.

Lời nói này làm Phượng Cảnh Duệ hăng hái xông tới, hắn hưng phấn mở miệng, “Này Mật Nhi bao nuôi ta đi?” Dứt lời, hắn duỗi ra một ngón tay .

“Ta biết đánh nhau, biết làm ấm giường, biết kiếm tiền, quan trọng nhất là ta biết đáp lại!” Phượng Cảnh Duệ hăng hái nói xong “Thế nào? Có muốn hay không?”

Lưu Mật Nhi cố làm ra vẻ chần chờ trầm ngâm chốc lát, sau đó mới lên tiếng, “Người cũng có thể đáp lại cái gì?”

“Tiền!” Hai mắt Phượng Cảnh Duệ tỏa sáng, “Mật Nhi, ta có thể đáp lại rất nhiều tiền nha!”

Umh, cái phụ gia này cũng không tệ lắm. Chỉ là . . .

Lưu Mật Nhi buồn rầu nhìn hần, “Ta có thể chỉ muốn người đáp lại, không muốn người có được hay không?”

“Không được!” Phượng Cảnh Duệ cự tuyệt bằng ngôn từ đầy chính nghĩa, sau đó, lấy lòng mở miệng, “Mật Nhi, xem phần tiền lớn của nàng, người nuôi ta cũng rất tiện mà!” Hần tiến lên trước, cọ cọ vào ngực Lưu Mật Nhi.

Umh, cảm giác thật tốt!

Nín cười nhìn động tác của Phượng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi chậm rãi đẩy hần ra, “Tốt lắm, người nên đi đi! Đợi nữa sẽ bị phát hiện!”

Tiếng nói vừa dứt, giống như chứng thực cho lời nói của nàng, ngoài cửa lập tức vang lên âm thanh Hoàng Phủ Nguyệt Minh.

“Này, cái người nữ nhân này, mặt trời cũng lên cao rồi, sao lại còn chưa có rời giường?” Hoàng Phủ Nguyệt Minh dùng sức vỗ cánh cửa, coi như thật sự có người ngủ say thì cũng sẽ bị nàng đánh thức.

Không có tiếng đáp lại, Hoàng Phủ Nguyệt Minh đập một cái, cửa phòng lập tức theo đó mở ra, nàng chậm rãi vào cửa, vừa lúc thấy Lưu Mật Nhi lười biếng ngồi ở trên giường liếc nhìn nàng ở cửa vào.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh lập tức nhú mày, không vui nói, “Người là heo à, đã trễ thế này còn chưa dậy?”

Lưu Mật Nhi khoa trương ngáp một cái, miễn cưỡng mở miệng, “Không phải các người muốn nuôi ta như heo sao?”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nghe vậy, cao ngạo gật đầu, “Người cũng biết người không phải là người?”

“Hoàng Phủ tiểu thư tôn quý nhất thế mà lại ở đây nói chuyện với ta, có phải cũng có nghĩa là, chúng ta cũng là đồng loại?” Lưu Mật Nhi lười biếng dang cánh tay ra một cái, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Một đôi tay lông lá nàng đang che giấu dưới chăn đang vờ xoa bóp trên bộ ngực nàng, Lưu Mật Nhi không tiếng động véo lại đôi tay lông lá đang ở trên ngực đó, nhú mày nhìn về phía Hoàng Phủ Nguyệt Minh.

“Người đang làm cái gì đó?” Hoàng Phủ Nguyệt Minh đột nhiên lẩn đến gần giường của nàng, vẽ mặt hồ nghi nhìn vết đỏ trên mặt Lưu Mật Nhi, “Người không thoải mái à?”

Lưu Mật Nhi khề cần rặng, lui ra đứng đập người khác kia xuống, tiếp đó thản nhiên nói, “Hoàng Phủ tiểu thư đừng như vậy, ta sợ ta sẽ thật sự tin tưởng người là người quan tâm ta nhất!” Về mặt nàng hoảng sợ nhìn nàng ta.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi khỏi giường. “Làm sao người còn chưa chịu rời giường?”

Lưu Mật Nhi nhún nhún vai, “Người ở đây nhưng ta đang lỏa thân, như vậy hình như không tốt lắm đâu?!”

“Đều là nữ nhân thì sợ cái gì?” Hoàng Phủ Nguyệt Minh lạnh nhạt nhướn mày. Cho là, Lưu Mật Nhi chắc tự ti.

Lưu Mật Nhi chậm rãi lắc đầu, “Lời này cũng không đúng rồi! Tại sao có thể đánh đồng một dạng đây. Ít nhất là nhỏ không giống nhau nha!”

Nếu so về vô sỉ, Lưu Mật Nhi tự nhận không sánh bằng Phượng Cảnh Duệ, nhưng mà đối với người khác mà nói, đó chỉ là một đĩa đồ ăn thôi (chuyện nhỏ). Vốn bị Phượng Cảnh Duệ chèn ép, trình độ này. . . Nàng còn không để trong mắt.

Quả nhiên, Hoàng Phủ Nguyệt Minh trong nháy mắt đỏ mặt, không muốn bị người đến lung túng, Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhanh chóng rời phòng, “Ta cho người nửa canh giờ, người rời giường nhanh lên một chút đi!”

“Hoàng Phủ tiểu thư đi thông thả, cẩn thận kéo ngã!” Lưu Mật Nhi cất giọng nói.

Tiếng cửa đóng cách một tiếng, một giây kế tiếp, chặn được người vén lên. Gương mặt tuần tú của Phượng Cảnh Duệ nằm ở trước ngực Lưu Mật Nhi cười yếu ớt đăm đăm nhìn nàng.

Dùng sức đẩy Phượng Cảnh Duệ ra, Lưu Mật Nhi đỏ mặt xuống giường tìm y phục mặc! Trong Hoàng Phủ Gia trong trù chuyện cùng Hoàng Phủ tiểu thư vui đùa ra, còn lại là dùng mãi không hết tiền bạc. Cho nên, nàng vẫn tìm được một bộ y phục tốt.

Chỉ vừa mặc quần áo trong, Phượng Cảnh Duệ miễn cưỡng ngồi dậy, “Mật Nhi, đừng mặc quần áo gấp!”

Lưu Mật Nhi trừng mắt liếc hắt hủ một cái, hắt hủ là kẻ ngu? Không mặc quần áo để bị hắt hủ sao?!

“Trước hết nàng cho ăn no ta đã!” Phượng Cảnh Duệ đứng dậy kháng nghị, lôi kéo quần áo ngoài của Lưu Mật Nhi, bắt mẫn nói.

“Tránh ra! Người không nghe thấy nàng cho ta nửa canh giờ sao?” Lưu Mật Nhi nỗ lực không để chất lượng quần áo làm ảnh hưởng mà tiếp tục đấu tranh.

Phượng Cảnh Duệ kiên quyết lắc đầu một cái, “Ta rất nhanh!”

Theo bản năng Lưu Mật Nhi trả lời, “Nam nhân quá nhanh, không được!”

Phốc. Phượng Cảnh Duệ buồn cười, “Mật Nhi, nàng không nên dùng cái này để đả kích ta!”

Lưu Mật Nhi đỏ mặt lắc đầu, “Là người tự nói, người rất nhanh!” Lại không liên quan đến chuyện của nàng.

Phượng Cảnh Duệ lập tức gạt đầu, “Chúng ta nên nắm chắc thời gian!” Hắt tiến lên hôn lên cổ Lưu Mật Nhi.

“Không được ah. . .” Lưu Mật Nhi kháng cự, “Người đã muốn cả đêm rồi, người làm cái chuyện gì a, không mệt sao?” Nàng nỉ non nói.

Môi mỏng đang hôn hơi ngừng lại, Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, chậm rãi ôm thân thể của nàng xoay người hướng đệm giường đi tới, “Nhiều ngày không muốn rồi!”

“Thúi lắm, vậy người tối hôm qua là quỷ sao?” Lưu Mật Nhi mắng to.

“Ta nói là. . .” Phượng Cảnh Duệ ngừng lại, “Từ lúc thức đến bây giờ, thật lâu rồi. . . Cũng đã cứng rắn!”

Lưu Mật Nhi nhất thời im lặng. Lúc này nội tâm nàng kêu gọi đứng lên, một là nên thuận theo từng nụ hôn nóng bỏng của Phượng Cảnh Duệ rơi trên thân, còn là nhắc chân đạp một cước cho đã ghiền? Cuối cùng, nàng lựa chọn, chìm đắm trong những nụ hôn của Phượng Cảnh Duệ.

Ai, nàng tại sao biến thành như vậy chứ? Lưu Mật Nhi im lặng hỏi trời xanh.

Một hồi lâu

“Không đượ. . .”

“Không nên ở chỗ này a! Sẽ có dấu vết Á. . .”

“Phượng Cảnh Duệ, người điếc sao, không nghe được lời của ta nói à! Không cần cần cở a. . .”

“Mẹ nó, Phượng Cảnh Duệ người muốn chết à!”

Sau nửa canh giờ, Lưu Mật Nhi xoa bóp thịt ê ẩm của mình rồi chậm rãi ra khỏi phòng, ngày đầu thu vẫn ẩm áp. Tìm một nơi dưới ánh mặt trời, đôi tay Lưu Mật Nhi gối sau gáy, nằm trên bãi cỏ, chậm rãi nhắm mắt lại.

Bị Phượng Cảnh Duệ lăn qua lăn lại như vậy mệt quá a!

.

Thấy Phượng Cảnh Duệ tinh thần sảng khoái bước vào cửa, Bắc Đường Sanh mập mờ cười cười, “Ồ ồ ồ ồ!”

Quét mắt nhìn hắt hủ một cái. Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, không để ý tới hắt hủ làm ầm ĩ, đảo mắt nhìn Lân Ngạo vũ, “Làm xong chưa?”

Lãnh Ngao Vũ khẽ gật đầu.

Phượng Cảnh Duệ nâng lên một nụ cười ưu nhã, “Nói cách khác, chúng ta bây giờ nên chờ xem thành quả rồi hả? !”

“Đúng vậy, nhưng mà chúng ta cách Bắc Đường gia không xa, người có muốn thực hiện một cái kết không!” Bắc Đường Sanh tiến lên trước, vẻ mặt cầu tài, bộ dáng xoa xoa các ngón tay.

Cười nhạt, Phượng Cảnh Duệ quay đầu nhìn Vô Ngân, vẫn ôm sổ sách Vô Ngân lên tiếng, “Bắc Đường thiếu gia trong cuộc trao đổi này tiền vốn không lớn, nhưng mà, là quan hệ bằng hữu của chủ tử, đây là số tiền đã kết toán, mời Bắc Đường thiếu gia kiểm lại!” Nàng chậm rãi đưa lên một xấp ngân phiếu.

Thật lâu sau Bắc Đường Sanh mới thò tay mà tiếp nhận, nhìn cũng không nhìn nhét vào trong ngực, tiếp đó bất mãn nói, “Cái gì gọi là xem ta là bằng hữu của chủ tử người, cho bạn tốt mặt mũi à? Đây nên là của ta có được hay không?”

Vô Ngân chậm rãi nhếch môi, cười nhạt không nói.

Phượng Cảnh Duệ cười khê, tính cách Vô Ngân bị Mật Nhi ảnh hưởng càng ngày càng thú vị.

“Sau đó phải làm sao” Diệp Ly Tâm thay cho Diệp Lâu Dương nói.

Ba nam nhân còn lại nhìn nhau cười một tiếng, miệng đồng thanh mở, “Đợi. . . .” Tiếp đó cười lên ha hả.

Trong một đêm, phàm là bang phái có chút danh tiếng trên giang hồ trong tay nhất thời đều có nhiều một cái chìa khóa dưới đất Hoàng Lăng, mỗi người đều xem như trân bảo. Nhưng vì không để cho người khác phát hiện, từng môn phái đều giả bộ cái gì cũng không biết. Sau lưng là vội vàng ngồi tìm hiểu một chuyện khác quan trọng nhất.

Đó chính là lối vào dưới đất Hoàng Lăng ở nơi nào?

Tất cả môn phái hình như toàn bộ quên mất lúc trước bọn họ luôn tranh giành bắt được Diệp Lâu Dương. Vì không để chuyện dưới đất Hoàng Lăng bị những người khác biết, mỗi người bọn họ cũng sẽ không lộ ra, thậm trọng tìm kiếm.

Cho đến có một ngày, có một tiểu thương nào đó thấy được vô số cái chìa khóa như vậy thì mới giật mình, thì ra bọn họ bị người lừa bịp.

Lập tức, mọi người bắt đầu tìm kiếm Phượng Cảnh Duệ, lại phát hiện, những người bọn họ đã không thấy nữa.

Có người nói, Phượng Cảnh Duệ, Bắc Đường Sanh, Lãnh Ngao Vũ, người ba Gia tộc liên thủ nhất định là đi tìm vật dưới đất Hoàng Lăng rồi.

Cũng có người nói, Diệp Lâu Dương có thể là giả, mà người thừa kế dưới đất Hoàng Lăng căn bản đang đùa chơi bọn hắn.

Thậm chí có người nói muốn đến Thiên hạ đệ nhất lâu tìm tin tức đám người Phượng Cảnh Duệ. Nhưng mà, tiền của người thì thu, mà người cho đến bây giờ chưa tìm được . . .

Lời đồn đãi vô cùng ơng phú truyền khắp giang hồ.

Bên này.

Một bạt tai của Ngụy công công hướng mặt Khuất Liễu Phong quăng tới.

Khuất Liễu Phong nhất thời lui về phía sau một bước, khóe miệng chậm rãi chảy máu, cũng không dám nói!

“Khuất Liễu Phong, người nói cho chúng ta biết, chuyện gì đang xảy ra? Tại sao trên giang hồ khắp nơi đều có người nói về chuyện bí mật dưới đất Hoàng Lăng?” Âm thanh bén nhọn chứa âm trầm. Vị Ngụy công công này âm lãnh nói.

Khuất Liễu Phong liếm bên khóe miệng, “Công công, chuyện này. . . Ta cũng không rõ lắm!”

“Không rõ lắm? Trước người nói, chỉ cần người mất tích, mọi người ai cũng sẽ đem ánh mắt đặt hết trên người Phương Cảnh Duệ, khi đó, tương đương với cả giang hồ mọi người đều đang giúp chúng ta xem chừng đám người kia. Nhưng mà, hiện tại thế nào. Người cho ta xem một chút cho rõ ràng, hiện tại trong tay mọi người đều có một chìa khóa bí mật như vậy, mà người nói người cũng không tìm thấy!” Ngụy công công bỗng nhiên xoay người, trên vẻ mặt tái nhợt lóe ý niệm khắc nghiệt.

Khuất Liễu Phong giật giật khóe miệng, “Là do ta sơ sót!” Hắn cũng không nghĩ đến tình thế chuyển biến hóa như thế.

“Vậy thì mời người làm rõ ràng, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Sai lầm hai mươi năm trước, ta không muốn phải nhìn một lần nữa! Người biết đó, lần này, sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người rồi!” Ngón tay nguy công công khẽ nhúc nhích, chiếc nhẫn vẫn bị hấn vượt vượt ở trong tay trong nháy mắt hóa thành bột.

Toàn thân Khuất Liễn Phong run lên, hắc biết rõ, nếu như lại một lần nữa thất bại, như vậy lần sau, hóa thành bột thì không phải là nhẫn, mà là hắc.

“Ta sẽ tìm được hắn!”

Phượng Cảnh Duệ, người hình như quên mất, Thiên hạ đệ nhất lâu lâu chủ rồi cuộc là ai rồi! Khuất Liễu Phong nắm chắc tay.

“Tốt nhất là như thế!” Nguy công công hừ lạnh một tiếng rồi xoay người rời đi.

Nhìn không chuyển mắt Ngụy công công rời đi, Khuất Liễu Phong hừ lạnh một tiếng, một ngày nào đó, hẳn không sẽ để mặc bị lấn áp như vậy, Khuất Liễu Phong hẳn có thể đứng trên đỉnh thiên hạ.

“Người đâu, đem Lưu Mật Nhi mang tới đây cho ta!”

Thành thật mà nói, nàng vẫn không biết bị người nhìn chăm chú, ánh mắt thật không tốt! Lưu Mật Nhi ngẩng đầu nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, mà ở dưới chân nàng một nhóm người giống như vào vườn thú bình thường nhìn mình.

Ai . . . Mấy ngày trước vẫn còn hưởng thụ đối đãi tốt đẹp, nay biến thành như vậy! Cũng may thời tiết không phải rất nóng, còn có thể chấp nhận được.

Khuất Liễn Phong đứng trước mặt Lưu Mật Nhi, trong tay bưng một chén nước, nhẹ nhàng mở miệng, “Chỉ cần người có thể nói cho ta, Phượng Cảnh Duệ ở nơi nào, ta liền thả người!” Hắn dứt Lưu Mật Nhi uống nước.

Không khát cũng bảo uống, Lưu Mật Nhi tư nhủ, là có vấn đề.

Không trả lời Khuất Liễn Phong, Lưu Mật Nhi hỏi một nghi vấn trong lòng mình, “Ta muốn đi nhà cầu thì thế nào?”

Khuất Liễn Phong nhường mảy, “Người vẫn không trả lời ta!”

“Người có ba gấp, người phải giải quyết vấn đề tự nhiên cấp bách của ta!” Lưu Mật Nhi nói đạo lý rõ ràng. “Ta nghĩ, cái người Vô Lâm Minh Chủ này không tính để cả người của ta bị ngẹn nước tiểu mà chết chứ?” Một câu nói này nàng nói với giọng đặc biệt lớn. Dù sao nước cũng uống rồi..., cũng không sợ cổ họng sẽ hỏng.

Người phía dưới cũng bắt đầu tranh cãi rối rít. Khuất Liễn Phong chỉ đành phải gật đầu, “Ta sẽ nghĩ biện pháp cho người!”

Không còn kém nhiều lắm! Lưu Mật Nhi hời hợt lên tiếng, “A, đúng rồi, người mới vừa rồi hỏi ta cái gì?” Nàng là người rất công bằng, người ta trả lời nàng, nàng tự nhiên cũng sẽ trả lời vấn đề của người ta.

Bị nàng đột nhiên hỏi như vậy, Khuất Liễn Phong trầm mặc chốc lát, lúc này mới nhớ, “Ta nói, chỉ cần người nói cho ta biết Phương Cảnh Duê ở nơi nào, ta liền thả người!”

Nghe vậy, Lưu Mật Nhi hoang mang nở nụ cười, chậm rãi nói, “Người không cảm thấy vấn đề này có vấn đề sao?”

Khuất Liễn Phong không hiểu nhìn nàng, “Thế nào?”

Lưu Mật Nhi tốt bụng giải thích, “Suốt thời gian này ta ở đây trong phạm vi quản lý của người, người cảm thấy, ta có thể biết Phượng Cảnh Duệ đi đến nơi nào sao?” Đừng nói nàng không biết, mà nếu có biết, vậy thì thế nào đây? Nàng chưa bao giờ là cái gì người chánh nghĩa, cũng sẽ không vì nói đạo nghĩa mà chịu nhục, có lẽ, nàng thật nói cho bọn hắn biết cũng không chừng đấy chứ.

Khuất Liễu Phong trầm ngâm, “Vậy người ở chỗ này ngây ngô đi!”

Lưu Mật Nhi cười ha ha, “Ta không sao cả! Mà, chỉ vì lòng riêng của người, chuyện người lợi dụng người giang hồ mà bị người ta biết, người nói, người ở đây có cứu ta hay không?”

“Người. . .” Khuất Liễu Phong cau mày, “Người đang nhắc nhở ta nên chặn miệng của người lại sao?”

Lưu Mật Nhi chắc chắn mở miệng, “Người sẽ không!”

“Làm sao người biết?”

“Bởi vì, người bây giờ làm tất cả đều là cho người ta nhìn, sẽ không để cho bất luận kẻ nào thấy nhược điểm. Người xem, ngay cả uống nước là việc nhỏ như vậy người đều tự mình làm, làm sao người có thể yên tâm với bất luận kẻ nào đây?” Lưu Mật Nhi chậm rãi nói.

Khuất Liễu Phong không phủ nhận, chậm rãi xoay người.

Lần nữa đối mặt ánh mắt trời âm áp, Lưu Mật Nhi chậm rãi nở nụ cười. Quét nhìn phía dưới mình một đám có thể nói là nhân vật chính phái. Thử hỏi, cá nhân nào sau lưng không có lòng riêng? Chậm rãi nhắm mắt lại con mắt, nàng lựa chọn làm như không thấy thôi.

Một khối Ngọc Thạch nhiễu loạn cả giang hồ yên tĩnh, không có người nào sẽ không vì tài phú dưới đất Hoàng Lăng hấp dẫn. Cùng một thời gian, Vô Lâm Minh Chủ xuất hiện, cộng thêm tin tức Lưu Mật Nhi truyền vào tai Phượng Cảnh Duệ.

Từ cấp dưới báo lên tin tức lấy được là Lưu Mật Nhi bị Khuất Liễu Phong thị chúng, sắc mặt Phượng Cảnh Duệ thay đổi. Vốn là nam nhân đang mang theo vừa lòng ưu nhã, trong nháy mắt thay đổi âm trầm. Điều này làm cho đoàn người không khỏi lo lắng.

“Vô Trần!” Phượng Cảnh Duệ chậm rãi kêu một tiếng, giao cho Vô Trần một vật.

Thấy đồ, Vô Trần biến mất trong nháy mắt.

Vuốt vuốt Ngọc Thạch trong tay mang theo bụi đất, Phượng Cảnh Duệ lạnh lùng nâng khóe môi, “Bắc Đường, người xác định vật này là thật?”

Bắc Đường Sanh thận trọng gật đầu một cái, “Ta có thể xác định, cái này là thật!” Hắn thế nào cũng không nghĩ đến, chủ nhân dưới đất Hoàng Lăng, lại là phụ thân của Phượng Cảnh Duệ. Mặc dù trước đó có hoài nghi, hắn còn có chút khiếp sợ. Phượng Dương này, rốt cuộc là ai.

Chống lại ánh mắt của Bắc Đường Sanh, Phượng Cảnh Duệ nở nụ cười nhạt, “Không cần đem ánh mắt kỳ dị vậy xem ta, ta cũng không biết! Hơn nữa, ta nghĩ, người kia căn bản không quan tâm những thứ này!”

Bắc Đường Sanh gật đầu một cái, khiếp sợ là khiếp sợ, nhưng việc này không ảnh hưởng bọn họ chung đụng. Ngược lại, hắn nhìn thoáng Lãnh Ngạo Vũ, “Người nhà các người nếu như hiểu rõ thật sự có chỗ dưới đất Hoàng Lăng, có thể bắt đầu lo lắng hay không?”

Lãnh Ngạo Vũ ôm kiếm hừ lạnh một tiếng. Việc này không quan hệ tới hắn.

Đối lấy Bắc Đường Sanh cười ha hả, tựa anh em tốt vỗ vai Lãnh Ngạo Vũ, “Không sai, không sai, việc này không quan hệ tới chúng ta”

Ngày thứ tư, còn không có lấy được bất kỳ tin tức gì của Phượng Cảnh Duệ, cho tới nay bình tĩnh nhất là Lưu Mật Nhi trong lòng cũng bắt đầu bất mãn. Xú nam nhân, đi nơi nào tiêu dao, không biết tới giải cứu nàng.

Đến ngày thứ năm, sau giữa trưa, người của Thiên hạ đệ nhất lâu người của truyền đến tin tức, Phượng Cảnh Duệ vào khoảng ngày mai sẽ đến Tô Châu.

Nói cách khác, hần đến rồi!

Nghe tin tức như thế, Lưu Mật Nhi có chút mừng rỡ đồng thời cũng bắt đầu lo lắng. Ý đồ của bọn họ rất rõ ràng, là muốn Phượng Cảnh Duệ giao ra dưới đất Hoàng Lăng gì đó, sẽ không nguy hiểm sao? Nghĩ là ra.

Trên thực tế, ở ngày thứ tư Phượng Cảnh Duệ cũng đã đã tới, chứng kiến Lưu Mật Nhi bị người cột vào bên dưới mặt trời chói chang, lửa giận xông lên nên chính hần bị Bắc Đường Sanh cùng Lãnh Ngạo Vũ đánh bất tỉnh mang đi! Sau khi hần tỉnh táo lại, bắt đầu an bài.

Ngày thứ sáu

Lần này Lưu Mật Nhi cũng không bị người đưa tới trước quảng trường, mà là bị người nhốt ở khách sạn cách quảng trường không xa, lâu hai khách sạn vừa lúc có thể thấy hết quảng trường. Lúc này, nơi đó một mảnh yên tĩnh, thật như bình yên trước khi giông bão sắp tới.

Lưu Mật Nhi lòng của không tự chủ được nói lên.

Phượng Cảnh Duệ sẽ không đến chứ?

Giữa trưa, Phượng Cảnh Duệ cùng Vô Trần, Diệp Ly Tâm, Diệp Lâu Dương chậm rãi đi vào quảng trường, chung quanh ngồi như cũ là người giang hồ. Hần lạnh nhạt cười cười, cũng không thấy bóng dáng của Mật Nhi, “Biểu muội ta đâu?”

Khuất Liểu Phong chậm rãi đứng lên, “Chúng ta an bài rất tốt. Đồ người mang đến đâu?”

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi giơ tay, ngón giữa tùy ý vuốt vuốt, Ngọc Thạch xuất hiện trước mặt mọi người, “Không biết giao cho ai đang ngồi ở đó?”

Khuất Liểu Phong tiến trước một bước, “Đương nhiên là ta! Ta là Minh Chủ!” Hần lạnh giọng nói. Chợt phát hiện ngôn ngữ của mình có chút không đúng, vội vàng đổi lời nói, “Chúng ta sẽ quyết định bằng phương thức công bằng!”

“Vậy ta cũng tham dự một chút đi!” Phượng Cảnh Duệ chậm rãi thu hồi Ngọc Thạch đứng lại ở chính giữa, “Đánh ngã ta, thì có thể lấy được!”

Khuất Liểu Phong nắm chặt quả đấm, “Người không muốn biểu muội người sao?”

Phượng Cảnh Duệ cười lạnh, “Ta cũng không thấy người, có lẽ bị nhóm các người giết rồi cũng nên, ta làm sao tin tưởng người? !”

Khuất Liểu Phong khẽ mỉm cười. “Nhìn hướng Tây Bắc, không phải biểu muội người vậy là ai?”

Phượng Cảnh Duệ chuyển mắt nhìn, lại thấy bóng dáng Lưu Mật Nhi bị người trói tay sau lưng, mặt mày hần lạnh lẽo, âm nhu nở nụ cười, “Đúng vậy a, xa như vậy, không thấy rõ!”

“Người rút cuộc muốn như thế nào?” Khuất Liểu Phong cắn răng!

“Người thì sao? Người nghĩ như thế nào?” Phượng Cảnh Duệ nhướn mày, “Cố gắng kinh doanh hơn hai mươi năm, không cần uống công rồi !” Hần nhàn nhạt châm chọc.

“Người . . .” Khuất Liểu Phong vừa muốn nói gì đó, không thể làm gì khác hơn là cắn răng nhẫn nhịn đi xuống, “Vậy người liên khiêu chiến đi!”

“Ta chính là muốn như vậy!” Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, “Nhưng mà, ta còn muốn nhìn thấy biểu muội của ta!”

Tay áo Khuất Liểu Phong khẽ phất lên.

Một giây kế tiếp, trong tai Phượng Cảnh Duệ truyền đến tiếng Lưu Mật Nhi, cả giận kêu: “Phượng Cảnh Duệ, cẩn thận phía sau!”

71. Chương 70

72. Chương 71

73. Chương 72

74. Chương 73: Hoàn Mỹ! Chỉ Có Một Chút Xíu Khuyết Điểm.

Không biết bắt đầu từ lúc nào cho tới bây giờ, Phượng Cảnh Duệ đều vào phòng của Lưu Mật Nhi không cần cửa chính. Hơn nữa, chưa bao giờ từng có người muốn nói với nàng Phượng Cảnh Duệ sẽ xuất hiện.

Chuyện này thật là, Lưu Mật Nhi buồn cười liếc nhìn nam nhân từ cửa sổ bò vào, dù bạn vẫn ung dung mở miệng, “Người cũng thật là quân tử a!”

Phượng Cảnh Duệ quay đầu, “Ta thích nhất Mật Nhi khen ta!”

Qua cửa sổ cũng tốt! Lưu Mật Nhi sắc mặt ngăn ngở, “Ai khen người!”

“Không phải nàng sao, không phải nàng nói ta là quân tử sao?”

“Đầu trộm đuôi cướp mà cũng là quân tử!” Lưu Mật Nhi thông dong mở miệng.

Phượng Cảnh Duệ lập tức nhăn mặt lại, “Mật Nhi, nàng mắng ta!”

Lưu Mật Nhi nhún nhún vai, không phủ nhận.

Phượng Cảnh Duệ bước tới, cầm lấy tay nàng đặt lên tim, “Ta bị thương! Nàng phải bồi thường cho ta!” Hắn cười tà mị.

Lưu Mật Nhi buồn cười trốn tránh nụ cười của hắn, “Người bị thương ở chỗ nào?”

Phượng Cảnh Duệ làm ra bộ dạng khổ sở nhìn nàng, “Lòng của ta!”

“Thật ghê tởm!” Lưu Mật Nhi cười nói.

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi bước tới, đến bên người nàng, một tay ôm lấy người vào trong ngực, mê mẩn chạm lên làn da tinh tế của nàng, dịu dàng gặm cắn rồi mở miệng, “Mùi vị Mật Nhi thật thơm!”

Lưu Mật Nhi đỏ mặt cười, nhưng vẫn không ngăn cản động tác của hắn, “Không nên để lại dấu vết nha!” Nàng không muốn sáng sớm ngày mai có người hỏi là chuyện gì xảy ra với cái cổ của nàng đâu!

“Không sao, mùa đông rồi, không ai nhìn thấy được!” Phượng Cảnh Duệ nỉ non nói.

Nói tới đây, Lưu Mật Nhi bỗng chốc nhớ ra, “Tại sao người mỗi ngày đều tới đây lúc nửa đêm?”

“Ta muốn Mật Nhi thôi!”

“Vào ban ngày, người làm gì?” Lưu Mật Nhi hồ nghi quay đầu nhìn hắn.

Phượng Cảnh Duệ giật giật khóe miệng, hình như không muốn nói.

Lưu Mật Nhi đánh một cú cùi chỏ tới, Phượng Cảnh Duệ lập tức đau đớn ôm bụng, “Mật Nhi, nàng thật là ác độc!”

“Ta hỏi người còn chưa nói !”

Phượng Cảnh Duệ chần chờ chốc lát, “Ban ngày, khám bệnh!” Hơn nữa là khám bệnh có chút kỳ kỳ quái quái!

Lưu Mật Nhi trầm mặc chốc lát, sau đấy mới lên tiếng, “Người định đem Minh cốc phát dương quang đại sao!” Hắn là kẻ lười biếng như vậy. . . Có khả năng sao?

Phượng Cảnh Duệ nhướng nhướng mày, co rút khóe miệng, “Không phải!”

“Vậy là cái gì?”

“Phượng Dương đem bệnh nhân cho ta! !” Phượng Cảnh Duệ chậm rãi mở miệng, “Phần lớn cũng chỉ còn chữa lại một hơi thở! Sau đó cho ta, phải cứu sống! Cứu sống rồi, những người đó sẽ phải vì trả tiền xem bệnh mà làm ở lại làm việc lâu dài, còn nếu không cứu sống. . .” Hấn không nói tiếp nữa.

Lưu Mật Nhi không biết nên lấy vẻ mặt gì nhìn Phượng Cảnh Duệ. Cuối cùng, nàng đồng tình nói, “Ta thật sự thông cảm với người!” Nghĩ cũng biết, làm sao Phượng Dương có thể để cho hấn không cứu sống được!

Nghe nói vậy, lập tức Phượng Cảnh Duệ gật đầu một cái, “Mật Nhi, nàng thật thương ta!”

Lưu Mật Nhi giật giật khoe miệng, “Không phải là ta thương người!”

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy chu miệng, bất mãn nhìn nàng.

Lưu Mật Nhi nín cười mở miệng, “Ta chỉ thương hại những bệnh nhân kia bị người cùng Phượng Dương nhìn trúng! Ôi thật đáng thương!”

Phượng Cảnh Duệ cười cười, “Cũng không hấn vậy!”

“Chỉ giáo cho?” Không phải Lưu Mật Nhi cố ý văn nhả như vậy, chẳng qua là cảm thấy những lời nói này thuận tai làm sao a!

Phượng Cảnh Duệ nhún nhún vai, “Tất cả những người bị hấn mang tới, đều là trụ cột gia đình, một khi bọn họ ngã xuống, gia đình kia coi như giải tán. Như vậy, nàng hiểu không?”

Lưu Mật Nhi có chút ngạc nhiên gật đầu, thật sự là bất ngờ. Nàng chưa hề nghĩ qua Phượng Dương lại là người như vậy! Nghĩa là, có tình yêu!

“Sai lầm rồi!” Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, “Hấn không có tình yêu!”

“Sao?”

“Những người hấn mang đến, đều là những người mẹ từng quan tâm!” Phượng Cảnh Duệ bĩu môi, “Mẹ nghe nói vùng gần đó có người nào cực khổ đều cũng sẽ tìm người đi xem. Vì không muốn để ẹ đặt ý định lên những người khác, hấn mới làm như vậy! Cái đồ biến thái này!” Cuối cùng Phượng Cảnh Duệ còn làm một tràng bổ sung.

Giải đáp kiểu này khiến Lưu Mật Nhi hoàn toàn ngậm miệng!

Nên nói như thế nào đây? Phượng Dương bá đạo đến mức này, cũng có thể tính là một cực phẩm rồi.

Phượng Cảnh Duệ quay đầu liếc nhìn Lưu Mật Nhi, trong lòng xao động. Trước kia, hấn không hiểu nổi loại lòng tham chiếm đoạt của Phượng Dương đối với mẫu thân, không cho phép bất cứ kẻ nào tiếp xúc, ngay cả hấn là đứa con ruột thịt của hai người cũng không thể tiếp xúc mẫu thân.

Từ nhỏ đến lớn, cái hấn thấy nhiều nhất chính là Phượng Dương chưa bao giờ cho chính mình một sắc mặt tốt, không có bất kỳ một lời ca ngợi, không có một lúc nào mỉm cười, hấn ình chính là lạnh lùng và vô tình.

Vì vậy, hận của hấn đối với Phượng Dương cũng ngày càng sâu sắc.

Vậy mà, hiện tại đã không như vậy nữa, hấn thấy được Phượng Dương cũng là cùng một dạng tâm tình.

Khi thấy bộ dáng Mật Nhi ngã vào trong vũng máu, trong lòng của hấn trống không, giống như trên cái thế giới này đã mất đi mọi vật đáng cho hấn lưu luyến, hấn chỉ còn biết một điều. Trong đầu của hấn còn sót lại chỉ có khoảnh khắc nàng ngã xuống.

Lòng ngực như lớn tiếng cổ động cho dòng máu trong người hấn xông ra, tất cả thù hận trong thân thể hét lên với hấn. Giết!

Sau này, Vô Trần đem hình ảnh của hấn lúc đó kể lại. Hồi tưởng tâm tình ngay lúc đó, Phượng Cảnh Duệ chậm rãi đưa tay sờ lên ngực trái của mình.

Nơi này, hình như vẫn còn hơi đau.

Nhìn ánh mắt Phượng Cảnh Duệ quá mức chuyên chú trên thân chính mình, Lưu Mật Nhi không được tự nhiên đưa tay quơ quơ trước mắt hấn, lại phát hiện ánh mắt Phượng Cảnh Duệ không hề nháy một cái nhìn mình.

“Phượng Cảnh Duệ, ngươi làm sao vậy?” Lưu Mật Nhi không khỏi lo lắng.

Đột nhiên hồi hồn, Phượng Cảnh Duệ khẽ mỉm cười, “Mật Nhi!”

“Mật Nhi!”

“Hả?”

“Mật Nhi!”

“Hả?”

“Mật Nhi!”

“.....”

“Mật Nhi, Mật Nhi, Mật Nhi..... Mật Nhi, tại sao không đáp lại ta?” Phượng Cảnh Duệ không nhịn được gọi tên nàng.

Lưu Mật Nhi khẽ cau mày, “Phượng Cảnh Duệ, rốt cuộc ngươi làm sao vậy?”

Dịu dàng cầm lấy tay nàng chậm rãi vuốt ngực trái của mình, “Mật Nhi...”

Lưu Mật Nhi quan sát cẩn thận một hồi, dùng sức bấm Phượng Cảnh Duệ một cái, “Kêu là cái gì, giống hệt như gọi hồn! Chờ tới khi ta chết, ngươi hãy.... Uhm!”

Lời còn chưa dứt, Lưu Mật Nhi liền bị khuôn mặt trước mắt đột nhiên phóng đại dọa sợ, lời nói chưa xong đã bị hấn nuốt vào trong bụng, áp lên môi đỏ mọng của nàng, Phượng Cảnh Duệ vội vàng thở hổn hển, “Không, Mật Nhi, không cho phép nói chữ này, không cho phép nói!” Hấn dùng sức nắm bả vai của nàng mà hăm hừ.

Bả vai đau đớn khiến cho Lưu Mật Nhi cau mày lại, nàng cố gắng mở miệng nhưng lại bị Phượng Cảnh Duệ hôn lên.

“Không cho phép, ta nói không cho phép! Nàng có nghe hay không, không cho phép!” Chợt, hấn quay đầu rồi dùng sức cắn trên vai của nàng, “Ta nói không cho phép! Trả lời ta!”

Đau.....

Lưu Mật Nhi đau đến nổi khuôn mặt nhỏ nhắn lại vội vàng mở miệng, “Thật là đau, Phượng Cảnh Duệ!”

“Trả lời ta!” Vẫn ngậm đầu vai của nàng, Phượng Cảnh Duệ nếm thấy trong miệng là hương vị của máu. Hấn gần như tham lam mút hết.

“Ta biết rồi, ta biết rồi, thật là đau!” Lưu Mật Nhi vội vàng trả lời.

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi ngẩng đầu, thấy máu từ đầu vai rỉ ra qua lớp áo, hấn vạch quần áo của nàng ra, đưa ra đầu lưỡi chậm rãi liếm láp, hương vị của máu xẹt qua môi lưỡi, hấn thương tiếc mở miệng, “Mật Nhi, thật xin lỗi!”

Rút lui thân thể, Lưu Mật Nhi run giọng mở miệng, “Không sao!” Nàng chậm rãi cạo tay, luồn vào tóc hấn, dịu dàng nỉ non, “Không sao!”

Lặng yên than một tiếng, Phượng Cảnh Duệ đem người bế lên, “Rất đau sao?” Hấn liếm liếm vết thương.

Lưu Mật Nhi rút cổ một cái, “Không việc gì!”

“Ta bôi thuốc cho nàng!” Buông thân thể nàng ra, Phượng Cảnh Duệ xoay người vào bên trong phòng tìm được thuốc, nghiêm túc bôi lên đầu răng ở đầu vai của nàng. Động tác hấn dịu dàng, giống như sợ đụng làm hư một vật gì đó mong manh dễ vỡ.

Được người nâng trong lòng bàn tay che chở, Lưu Mật Nhi không khỏi rơi lệ, xoay người ôm thân thể Phượng Cảnh Duệ, “Phượng Cảnh Duệ....” Bỗng nhiên nàng thấy rất đau lòng trước bộ dáng Phượng Cảnh Duệ vừa rồi!

Địu dàng ôm lấy thân thể của nàng cho ngồi xuống trên đùi, Phượng Cảnh Duệ ẩn hiện nụ cười, “Mật Nhi ngoan, ta bôi thuốc cho nàng!”

“Ta không đau!” Lưu Mật Nhi mếu máo miệng, “Vậy người không muốn ôm ta?”

Giống như bị người làm oan uổng, lập tức Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, mị hoặc mở miệng, “Mật Nhi muốn mời, dù là chết, ta cũng phải làm theo!”

Ngột, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Mật Nhi đỏ rực, “Người nào mời người a!”

Không dễ dàng thấy nàng biểu hiện thẹn thùng, phút chốc khiến Phượng Cảnh Duệ thở gấp vì kinh ngạc, “Mật Nhi, nàng thật đẹp!”

Lưu Mật Nhi đen mặt, “Tại sao ta lại không cảm thấy thế?”

“Ồ trong mắt ta, Mật Nhi là đẹp nhất!” Phượng Cảnh Duệ lấy lời nói buồn nôn làm thú vị, không chút nào khách khí trả lời.

Mặc dù biết mình không tốt như hắn nói, Lưu Mật Nhi vẫn thỏa mãn gật gật đầu, “Ta hoàn mỹ thế sao?”

Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm, “Hoàn mỹ! Chỉ có một chút xíu khuyết điểm thôi!”

“Khuyết điểm nào?” Lưu Mật Nhi nghi ngờ mở miệng.

“Ngực nhỏ quá!” Phượng Cảnh Duệ không chút khách khí cho ra đáp án.

Lưu Mật Nhi cả giận, nói gần từng chữ, “Người nói cái gì?”

Phượng Cảnh Duệ cười mỉa một tiếng, uất ức mếu máo, “Là nàng hỏi ta mà!”

“Hỏi người thì người phải nói thật sao!” Lưu Mật Nhi mắng to.

Ngực nhỏ là lỗi của nàng sao? Chuyện này, nàng làm sao không chế?

Phượng Cảnh Duệ nháy mắt, “Nhưng mà không sao, ta tin tưởng một ngày nào đó, Mật Nhi sẽ có tiến bộ!”

Lưu Mật Nhi quét mắt nhìn hắn một cái, “Ta bỗng nhiên nhớ ra, ta có thể cự tuyệt cùng người dùng chung cái giường này, phương pháp dùng để trừng phạt người nói bậy đấy!”

“Không cần đâu, Mật Nhi!” Phượng Cảnh Duệ la một tiếng ôm đùi Lưu Mật Nhi, khẩn cầu nhìn nàng, “Đừng tàn nhẫn như vậy chứ!”

Giật giật hai chân, Lưu Mật Nhi run rẩy khóe miệng, “Buông ra!”

“Không được, ta muốn lên giường!”

“Nhà người có nhiều giường như vậy, người muốn đi đâu thì đi một mình đi!” Lưu Mật Nhi mếu máo.

“Ta chỉ muốn lên giường của Mật Nhi thôi!” Phượng Cảnh Duệ ôm chặt bắp đùi của nàng không buông tay. “Nếu Mật Nhi không đồng ý, nàng cứ như vậy mà kéo ta đi thôi, ta không ngại! Dù sao khi chân Mật Nhi muốn lên giường nghỉ ngơi, khi đó ta cũng có thể đi được rồi!”

“Phượng Cảnh Duệ, tại sao người không biết xấu hổ như vậy!”

Về mặt Phượng Cảnh Duệ chân thành nhìn Lưu Mật Nhi, “Xấu hổ có thể làm cái gì? Kiếm tiền sao? Có thể hôn Mật Nhi sao? Nếu không thể như vậy, thì tốt nhất là không cần!”

Lưu Mật Nhi: “....”

Phượng Cảnh Duệ nói tiếp, “Có phải Mật Nhi cảm thấy rất nhức đầu hay không?”

Lưu Mật Nhi: “....”

Phượng Cảnh Duệ: “Chỉ cần Mật Nhi đồng ý với ta, ta liền ôm đùi Mật Nhi!”

Lưu Mật Nhi xoa xoa giữa chân mày, “Phượng Cảnh Duệ, người càng ngày càng vô sỉ!”

75. Chương 74: Trừng Phạt Bằng Cách Chặt Đứt Ngón út’

76. Chương 75: Người Mới Và Người Cũ Gặp Nhau’

77. Chương 76: Ngụy Công Công Là Người Nhà Họ Phượng

Mọi người ở đây, ngoại trừ Lưu Mật Nhi đứng ở bên ngoài, những người khác đều chưa từng gặp Ngụy công công. Ngoại trừ Phượng Dương.

Chỉ cần không bị mù, mọi người đều có thể nhìn ra, hơi thở của Phượng Dương vô cùng dồn dập. Cơ Hoàn Hoàn đứng ở phía sau, được Phượng Dương bảo vệ chặt chẽ, lúc nhìn thấy người đang tới, hai mắt nàng mở to, “Người...”

Ngụy công công sờ sờ chiếc cảm trơn bóng của bản thân, “Ồ, người là nữ nhân của Tiểu Phượng Dương! Cơ Hoàn Hoàn!”

Nghe vậy, Cơ Hoàn Hoàn bước một bước thật dài, đi lên, đứng chắn trước mặt Phượng Dương, “Ta không cho phép người làm hại chàng.”

Giống như nghe truyện cười, Ngụy công công cười to, sau đó chậm rãi mở miệng, “Tiểu Phượng Dương, nữ nhân của người vô cùng thú vị!”

Người Phượng Dương cứng ngắc, giơ tay kéo Cơ Hoàn Hoàn áp vào ngực hắn, đôi mắt âm u, dán chặt vào người Ngụy công công.

Đứng ở bên cạnh, Lưu Mật Nhi dùng tay đẩy Phượng Cảnh Duệ đang xem trò vui.

Phượng Cảnh Duệ quay đầu lại, “Làm gì vậy! ?”

“Người bị mù à, không thấy có người đang bối móc chúng ta hay sao?” Lưu Mật Nhi nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Còn chưa đánh nhau cơ mà!” Phượng Cảnh Duệ lẩm bẩm, sau đó không dấu vết, chậm rãi tiến lên, đứng sau lưng Phượng Dương, im lặng không nói lời nào.

Bỗng nhiên nhìn thấy sự xuất hiện của Phượng Cảnh Duệ, khuôn mặt Ngụy công công lạnh ngắt, ánh mắt quan sát một lđ lượt, đồng thời cũng nhìn thấy Lưu Mật Nhi. Sau đó, khoé môi hắn cong lên nở nụ cười thú vị, “Toàn là người quen nhỉ!”

Lưu Mật Nhi hơi mím môi, “Vị công công này là...”

Khoé mắt Ngụy công công nhìn về phía Lưu Mật Nhi, “Hử?”

“Ánh mắt của ông không được tốt nhỉ? !” Lưu Mật Nhi hít một hơi, lấy thêm can đảm, mở miệng.

Ngụy công công nhíu mày.

“Ông không nhìn thấy chân ông dẫm lên cái gì sao?” Chỗ hắn đứng, máu chảy thành sông rồi mà hắn vẫn không nhìn thấy hả?

“Người rất can đảm đấy!” Ngụy công công nhíu mày.

Sự khen ngợi thẳng thắn của hắn khiến Lưu Mật Nhi mím môi, Phượng Cảnh Duệ lại không mặn không nhạt mở lđ miệng, “Ông cũng đừng nói ông muốn dẫn nàng đi làm nữ nhân của ông nhá!”

Ngụy công công nhíu mày, mắt trợn to.

Phượng Cảnh Duệ nói tiếp, “Không phải ta khinh thường ông, nhưng ông không thấy được thứ ông tìm từ nữ nhân đâu!” Ánh mắt hắn lia lấu nhìn nửa thân dưới của lđ Ngụy công công. Mắt thì nhìn, lúc nói thì khuôn mặt của hắn vô cùng nghiêm túc.

Ngũ cũng biết, sắc mặt Ngũ công công cũng không tốt được thêm chút nào. Lạ Nhưng sắc mặt của hắn rất nhanh đã ổn định, không thay đổi chút nào, “Người cho ta một đề nghị rất tốt đấy!”

Phượng Cảnh Duệ chậm chạp bước lên, không dấu vết đứng chắn ọi người, hắn buồn cười, mở miệng hỏi, “Chẳng lẽ ông muốn ta hả? Nhưng ta sẽ không làm người bị dè dặt đâu!”

Phốc...

Lưu Mật Nhi không nhịn được cười ra tiếng, sau khi nhìn thấy ánh mắt Ngũ công công nhìn mình chăm chăm, nàng cực kỳ vô dụng trốn sau Cơ Hoàn Hoàn.

Bên này, sau khi xác định không còn ai có thể đứng dậy, 18 ám vệ lặng lẽ, không tiếng động vây xung quang mọi người, cùng nhìn về phía bọn họ, nghiêm túc giám sát.

Ngũ công công lạnh nhạt nhìn khuôn mặt tươi cười của Lưu Mật Nhi, “Cô bé, nếu người không quản lý được khuôn mặt tươi cười của bản thân, ta có thể giúp người!”

Trong lòng Lưu Mật Nhi bỗng nhiên thấy lạnh lẽo, khuôn mặt tươi cười bỗng nhiên cứng ngắc.

Nghe vậy, Phượng Cảnh Duệ nhún vai, “Ngũ công công muốn làm gì? Bây giờ, Minh cốc có rất nhiều việc bề bộn, không rảnh tiếp đãi ông đâu!”

Ngũ công công, “Đến cả Phượng Dương còn không dám nói với ta những câu như vậy!”

Phượng Cảnh Duệ, “Ta không phải Phượng Dương!”

Ngũ công công bỗng nhiên cười ha hả, “Tiểu Phượng Dương, con của người rất thú vị, không biết, người có hứng thú giao hảo cho ta đùa hai năm không?” Nói là hỏi, nhưng thực chất lão đã quyết định rồi.

“Không!” Không đợi Phượng Dương mở miệng, Cơ Hoàn Hoàn đã hét to trả lời, “Ta sẽ không bao giờ giao con của ta cho người!”

Ngũ công công trầm ngâm, “Nhìn xem, chắc Phượng Dương nói hết cho người rồi hả!”

Sắc mặt Cơ Hoàn Hoàn thay đổi, “Thì sao, tóm lại ta sẽ không giao con ta cho người!”

“Ta có xin ý kiến của các người không?”

“Khụ...” Phượng Cảnh Duệ ho nhẹ một tiếng, “Xin hỏi, các người đang nói chuyện của ta hả? Vậy sao không hỏi người trong cuộc là ta?”

Nghe vậy, Cơ Hoàn Hoàn vội vàng nói, “Duệ nhi, nương sẽ không giao con cho hắn đâu!”

Phượng Cảnh Duệ khẽ gật đầu, khuôn mặt chứa ý cười nhìn Ngũ công công, “Ông muốn hỏi ta một chút không?”

Mặt Ngũ công công nheo lại, “Người... Không sợ?” Hắn tin, chuyện năm đó, có thể khiến Phượng Dương khắc sâu trong lòng rồi.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, “Chưa thử bao giờ, không nói có sợ hay không. Ta chỉ tò mò, ông rất muốn ta hả?”

Mày Ngũ công công nhíu lại, “Người nghĩ rằng ta vô dụng đến mức đó à!”

Tiếng nói vừa dứt, người hắn đã di chuyển.

Dường như là ngay lập tức Phượng Cảnh Duệ cũng hành động theo. Sau khi giao nhau vài chiêu, Phượng Cảnh Duệ đã biết, Ngũ công công phải rất tự tin mới xuất hiện ở đây. Đánh nhau thêm mấy chiêu lớn, Phượng Cảnh Duệ đã nhận ra võ công của người này còn cao hơn hắn. Bởi vậy, hắn cũng không ham đánh nhau, nhanh chóng lùi bước.

Cơ Hoàn Hoàn lo lắng nhìn Phượng Cảnh Duệ, nếu không phải Phượng Dương giữ chặt người nàng, lúc này, nàng đã lao ra rồi.

Lưu Mật Nhi bước nhanh đi tới bên cạnh Phượng Cảnh Duệ, “Người không sao chứ?”

Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm, “Võ công của lão cao hơn ta!” Về mặt Phượng Cảnh Duệ đau khổ, nhìn Lưu Mật Nhi, “Ta đánh không lại hử!”

Lưu Mật Nhi im lặng, “... Không đánh được thì chạy!”

Phượng Cảnh Duệ: “...”

Ngừng một lát, hử nói tiếp, “Hôm nay không chạy được!”

Lưu Mật Nhi gật đầu, nàng cũng vừa nói thế mà, cho đến lúc này, ngoài việc biết Ngụy công công có liên quan tới Khuất Liễu Phong, mục đích của lão trong lúc này chưa được làm rõ. Không nhắc đến thì thôi, từ lúc lão ta xuất hiện, sắc mặt của Phượng Dương cực kỳ khó nhìn.

Ngụy công công chắc chắn. “Tiểu Phượng Dương, con của người cũng không tốt lắm? Cuối cùng thì chơi với người vẫn tốt hơn. Đến đây... Để ta nhìn xem, sau hai mươi mấy năm không gặp người, so với trước kia, chơi có vui hơn không!”

“Không!” Cơ Hoàn Hoàn ôm chặt Phượng Dương, “Không đi, chúng ta trốn đi, tránh xa nơi này có được không?”

Phượng Dương chậm rãi cúi đầu, ngón cái lau nước mắt cho nàng, “Nàng về trước chờ ta!”

Cơ Hoàn Hoàn lắc đầu, “Đừng.”

“Hoàn Hoàn, ngoan! Ta không sao đâu!” Lúc này Phượng Dương ôn nhu như nước, trong đôi mắt của hử, sự ôn nhu lạnh nhạt lộ sáng sự kiên định.

Cơ Hoàn Hoàn cắn chặt môi dưới, “Hử sẽ khiến chàng bị thương!”

“Không sao, nàng sẽ giúp ta! Phải không?”

Cơ Hoàn Hoàn gật đầu.

Phượng Dương nhếch môi nở nụ cười, “Vây là tốt rồi! Trở về chờ ta!” Nói xong, hử nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Suy cho cùng vẫn là cha con, chỉ cần một ánh mắt, Phượng Cảnh Duệ đã biết Phượng Dương muốn hử làm gì. Vừa lăm bắm đứng dậy, hử kéo Lưu Mật Nhi xoay người đi vào trong cốc, 18 ám vệ thấy Phượng Cảnh Duệ bước đi thì chín người cũng đi theo, còn lại chín người giống hệt Vô Trần nhìn chằm chằm Phượng Dương và Ngụy công công.

“Nhanh như vậy mà máu chảy thành sông rồi hử?” Diệp Ly Tâm kinh hồn táng đảm nhìn người nằm khắp nơi trên mặt đất.

Diệp Cửu Dương hơi nhíu mày, mùi máu tươi tổng không khí truyền đến khiến mày hử cau lại. Bước chân của hử cũng càng ngày càng nhanh.

Nhíu mày lại, chắc Lưu Mật Nhi không đi đến cửa Minh cốc đâu, mùi máu tươi nồng nặc khiến Diệp Ly Tâm suýt nữa thì ói ra, mà hai người kia vẫn đứng song song với nhau ở trước cửa, không nhúc nhích.

Phát hiện ra đám người Vô Trần, đôi mắt Diệp Ly Tâm sáng lên, nàng kéo Diệp Cửu Dương đi tìm Vô Trần.

Nhìn thấy hai người, Vô Trần cực kỳ kinh ngạc, “Các người quay lại lúc nào thế?”

Diệp Ly Tâm liếc hử một cái, hỏi “Có cần giúp đỡ không?”

“Không cần, nhanh rời khỏi nơi này!”

Diệp Ly Tâm vừa định mở miệng, liền nghe thấy tiếng cười vô cùng càn rỡ truyền đến từ phía sau, ba người lập tức quay đầu, nhìn thấy Khuất Liễu Phong quỳ rạp trên mặt đất, khuôn mặt nở nụ cười âm trầm, “Diệp Cửu Dương?”

Mày Diệp Cửu Dương hơi nhíu lại, sau đó xoay mặt đi, “Ta sẽ không cứu người!”

Khuất Liễu Phong cắn răng nói, “Người phải cứu ta!”

“Lý do!”

“Người là sư huynh của con gái ta! Người phải cứu ta!” Khuất Liễu Phong hét to.

“Con gái của người hả?!” Diệp Cửu Dương nghi ngờ hỏi.

“Hoàng Phủ Nguyệt Minh, nàng là đệ tử của phụ thân người, người phải cứu ta!”

Nghe vậy, Diệp Cửu Dương chỉ là à... một tiếng, xoay mặt đi, “Ta sẽ không cứu người!”

Trong nháy mắt, Khuất Liễu Phong chán nản.

Trái lại, Diệp Ly Tâm lại có tính cách lương thiện, nàng mở miệng hỏi, “Con gái của người là Hoàng Phủ Nguyệt Minh?” Là nữ nhân đó sao? Nàng ta sao lại có liên quan với phụ thân nàng chứ?

Khuất Liễu Phong hừ một tiếng. Cầm giận hướng về nơi Phượng Dương đứng, hét to, “Phượng Dương, ta nhất định phải đoạt được tất cả mọi thứ của người!”

Phượng Dương chỉ mỉm cười, trong nháy mắt, nụ cười tà mị nở rộ trên khuôn mặt tuấn mỹ, khiến người nhìn cảm thấy vô cùng thoải mái, nhưng lời hắn nói ra lại lạnh lẽo khác thường. “Người không có cơ hội đó đâu!”

“Hô hô, đừng cho rằng ta không biết, chuyện năm đó của người và Ngụy công công.” Khuất Liễu Phong cười to, “Người nên cảm ơn ta, năm đó mà không có ta, thì cũng không có Phượng Dương của hôm nay rồi!”

Nghe vậy, Ngụy công công gật đầu, “Câu này nói không sai! Tiểu Phượng Dương, ta còn một câu nữa, người nói vị trí hoàng lăng cho ta biết! Nói cách khác...” Ngừng lại, hắn tiếc hận mở miệng, “Người chỉ cần nói vị trí, là nam nhân mà bị người thân lừa gạt, cũng cực kỳ đáng sợ. Chuyện này, người đã được trải qua rồi, không phải sao?”

Cả người Phượng Dương run lên, vóc dáng cao to khấn trương căng cứng, “Các người không có cơ hội đó đâu!”

“Tiểu Phượng Dương, ta chỉ muốn hoàng lăng thôi, lúc này, ta không hứng thú với người nhiều như vậy đâu!” Ngụy công công cười nhạt, mở miệng, “Nhanh chóng nói cho ta vị trí hoàng lăng, ta lập tức giết Khuất Liễu Phong giúp người!”

“Không cần” Giọng nói Phượng Dương lạnh ngắt, “Ta muốn cho hắn nhìn từng thứ từng thứ của hắn chết dần, sau đó cho hắn ăn từng miếng từng miếng đến hết...” Lúc nói những câu này, trên mặt Phượng Dương loé lên ánh sáng điên cuồng, trong đôi mắt sâu thẳm bắt đầu có sự hỗn loạn.

Ngụy công công cảm thấy giật mình, “Người muốn...”

Phượng Dương cười ha ha, “Người đang sợ sao?”

Ngụy công công lắc đầu, “Không, người không thể như vậy. Người quên rằng con trai của người đang ở đây sao!”

Phượng Dương cười ra tiếng, máu trong cơ thể chảy với vận tốc vô cùng nhanh chóng, âm thanh luồng máu di động ào ào, hắn gần như điên cuồng, nhìn Ngụy công công, “Tất cả những thứ này, đều là do người ban tặng, sao người có thể sợ chứ?”

Trên khuôn mặt bình tĩnh trước sau như một của Ngụy công công bắt đầu loé lên sự khác thường, hắn đã kích thích Phượng Dương quá mức, hoàn toàn quên mất, truyền thuyết kể rằng, trong cơ thể nhà họ Phượng luôn tồn tại máu của loài thú, một khi bị trêu chọc, bất cứ ai, bất cứ nơi nào, không một ai có thể may mắn thoát khỏi.

Trong lúc suy nghĩ, Phượng Dương lách mình lao tới bên cạnh Ngụy công công, theo bản năng, Ngụy công công vội vàng mở miệng ngăn cản, “Ta là của thúc thúc ruột của người, sao người có thể làm thế với ta?”

“Người họ Ngụy, không phải họ Phượng! Với lại, ta cũng không cần!” Phượng Dương nở nụ cười lạnh lẽo.

Phượng Cảnh Duệ đang đưa Cơ Hoàn Hoàn và Lưu Mật Nhi đi trốn, nghe thấy tiếng gầm giận dữ, không nhìn được quay đầu lại nhìn.

Cơ Hoàn Hoàn lập tức dừng lại, “Không, ta muốn nhìn thấy chàng!” Giọng nói nàng lạc đi, không đợi Phượng Cảnh Duệ lấy lại tinh thần, Cơ Hoàn Hoàn đã xách váy chạy ra cửa.

78. Chương 77: Phốc, Cho Công Công Dừng Xuân Được’

79. Chương 78: Người Không Cút, Ta Cút Cho Người Xem

“Mật Nhi, nàng vẫn còn giận sao?” Thò đầu vào, Phượng Cảnh Duệ hỏi lấy lòng. L

ưu Mật Nhi hừ lạnh một tiếng, quơ lấy ly trà ở bên cạnh, ném hắt.

Giơ tay đón, Phượng Cảnh Duệ vũng vàng đón được ly trà, đi vào cửa, “Mật Nhi biết ta phải chạy thật lâu, rất mệt đúng không? Thật tri kỷ!”

Lưu Mật Nhi hung hăng trợn mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ đang đi vào, thở phì phì, đôi mắt trợn tròn, khuôn mặt nhỏ nhắn vì tức giận mà phồng lên, nhìn vô cùng đáng yêu.

Không nhịn được, thò tay捏eo khuôn mặt của Lưu Mật Nhi một chút, “Mật Nhi thật đáng yêu!”

“Buông ra!” Dùng lực hất tay hắt ra, cơn giận còn sót lại của Lưu Mật Nhi chưa tan hết.

Phượng Cảnh Duệ bước một bước thật dài, ôm chặt người nàng, nhắc nàng ngồi lên đùi hắt, khuôn mặt hắt chứa đầy ý cười, mở miệng, “Mật Nhi không vui à!”

“Buông ra!” Lưu Mật Nhi trợn to mắt, tức giận lườm hắt. Đôi mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ tố cáo, “Đồ lừa đảo!”

Đối với sự đánh giá của nàng, Phượng Cảnh Duệ không dám nhận xét, nhún vai theo nàng, “Ta bị trúng độc thật rồi !”

“Người là đại phu, người sẽ có thuốc giải!” Lưu Mật Nhi trợn to mắt, “Người lừa ta làm gì, người lại trúng xuân được?”

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, “Nếu ta nói, nàng lập tức đồng ý chứ?”

“Không!” Dường như Lưu Mật Nhi nói luôn không cần suy nghĩ, nàng lắc đầu.

Phượng Cảnh Duệ cảm thấy không ngoài dự đoán một chút nào, mày hơi nhướng lên, “Nếu đã vậy, ta làm thế thì có gì là không đúng?”

Có gì không đúng? Lưu Mật Nhi thở phì phì, giơ tay, “Ta là một cô nương, ta còn muốn lập gia đình!”

Nghe vậy, Phượng Cảnh Duệ nhướng mày, “Mật Nhi, nàng đã quên rồi có phải không, nàng đã gả cho ta rồi mà!”

“Người cùng người báỉ đường không phải là ta!” Lưu Mật Nhi nói vô cùng kiên quyết.

Phượng Cảnh Duệ trợn mắt, “Ta cưới người tên là Lưu Mật Nhi!”

Lưu Mật Nhi nhếch khóe môi, “Trên thế gian này, người có tên là Lưu Mật Nhi không chỉ có mình ta.”

Nghe vậy, Phượng Cảnh Duệ trầm mặc một lúc, “Mật Nhi, nàng muốn nhắc nhở ta, muốn ta cưới nàng lần nữa đúng không?”

Trong nháy mắt, hai gò má Lưu Mật Nhi ửng hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn như được nhuộm đỏ rắng hồng, nàng nói không được tự nhiên, “Ta không nói thế!”

Dù bặt, Phượng Cảnh Duệ vẫn ung dung mở miệng, “Mật Nhi đang cầu hôn ta sao!”

“Không phải đâu! !” Mắt Lưu Mật Nhi trợn to, “Ta không có!”

“Vậy thì coi như là ta cầu hôn với nàng nhé?” Lòng mày hắt cau lại, khuôn mặt nghiêm túc, mở miệng, “Mật Nhi, nàng sẽ gả cho ta chứ?”

Lời từ chối mắc kẹt ở trong miệng, ngậm thật lâu mà Lưu Mật Nhi lại không thể nói ra. Tức giận chờ Phượng Cảnh Duệ, nàng đẩy hắn ra, “Người cút ngay!”

Phượng Cảnh Duệ ngạc nhiên, “Mật Nhi...”

Lưu Mật Nhi quay đầu nhìn Phượng Cảnh Duệ, “Ta không muốn ở cùng một chỗ với tên lừa gạt như người!”

“Mật Nhi!” Giọng nói Phượng Cảnh Duệ trầm xuống, nhìn nàng cảnh cáo.

Lưu Mật Nhi không sợ hãi chút nào, “Người không phải lừa ta như vậy! Ta nói thật, ta tuyệt đối sẽ không ở cùng một chỗ với tên lừa gạt như người!”

Ngay lập tức, Phượng Cảnh Duệ đứng bật dậy, dùng một tay ôm nàng đi về phía giường. Lưu Mật Nhi sợ hãi, “Người định làm gì?”

“Mật Nhi, có phải gần đây ta bận quá không có thời gian yêu thương nàng, bởi vậy nàng bắt đầu oán hận ta đúng không. Không sao, bây giờ ta sẽ lập tức yêu thương nàng!” Phượng Cảnh Duệ vỗ mông nàng một cái, nói xong cười hề hề.

Trợn mắt: “Thả ta xuống!”

Lưu Mật Nhi hét to, “Người là lừa manh à!”

Phượng Cảnh Duệ cởi quần áo của bản thân. Nhân cơ hội này, Lưu Mật Nhi muốn xoay người chạy trốn, lại bị hắn dùng một tay bắt nàng lại, dùng hai ngón tay nhấn vào người nàng, Lưu Mật Nhi lập tức phát hiện, người nàng không thể động đậy được chút nào. Ngay lập tức, mắt nàng trợn to, “Phượng Cảnh Duệ, người muốn cưỡng bạo ta hả?”

Phượng Cảnh Duệ dừng động tác cởi quần áo một chút, hơi gạt đầu, “Ta có ý định này đấy!”

“Người dám!”

Đôi mắt Lưu Mật Nhi đỏ lừ.

Phượng Cảnh Duệ không nói gì, thuận tay ném áo ra ngoài, trèo lên giường, “Mật Nhi, nàng hãy mở mắt thật to nhìn ta, nhìn xem ta có dám không!” Hắn nói lạnh nhạt, ra vẻ không quan tâm.

Lưu Mật Nhi trợn mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ nhanh chóng cởi quần áo của nàng, đôi mắt chứa đầy lửa giận, hung hăng trợn mắt ngườm hắn khi hắn cởi áo trong của nàng.

Động tác của Phượng Cảnh Duệ ngừng lại một lúc, thở dài, “Mật Nhi!”

“Tiếp tục đi!” Lưu Mật Nhi lạnh lùng hỏi, “Sao người không làm tiếp hả?”

Phượng Cảnh Duệ run rẩy lau mặt, “Nhìn thấy thái độ của nàng, ta không dám!” Hắn rụt cổ lại.

“Buông ra!” Lưu Mật Nhi tức giận nói.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, “Nàng sẽ chạy mất!”

Mẹ nó, Lưu Mật Nhi rất muốn chửi tục, khi nhìn thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của Phượng Cảnh Duệ, những câu nói thô tục mà nàng muốn chửi lại nghẹn ứ trong cổ họng. Chỉ có thể trợn mắt hung hăng lườm hắn.

Phượng Cảnh Duệ do dự thật lâu mới mở miệng, “Nàng bảo đảm đi, ta giải huyết, nàng sẽ không chạy!”

Bảo đảm cái rắm! Nhưng nàng sẽ không ngốc tới mức nói câu này ra. Chỉ là ánh mắt của nàng, nhìn chăm chăm đôi mắt của Phượng Cảnh Duệ.

Lại nhìn bản thân mình một chút, cơ thể của Lưu Mật Nhi không cử động chút nào, cánh mắt chứa đầy suy tư nhìn Phượng Cảnh Duệ chăm chăm.

Ánh mắt này của nàng khiến trong lòng Phượng Cảnh Duệ cảm thấy sợ hãi, nuốt nước bọt, chậm rãi đi về phía nàng. “Mật Nhi...”

“Thế nào? Không làm tiếp đi, không phải người muốn cưỡng bạo ta sao?”

Phượng Cảnh Duệ xoa xoa tay, rụt rè nói, “Có muốn, một chút!”

Lưu Mật Nhi tức giận “Người nói cái gì?”

Phượng Cảnh Duệ cảm thấy vô cùng oan ức, “Không phải nàng không thích có người lừa nàng hay sao? Những lời ta mới đều là những lời trong lòng mà ra!”

Lưu Mật Nhi lập tức chán nản, “Người...”

“Mật Nhi thật là khó hầu hạ, ta lừa nàng, nàng không vui. Ta nói thật, nàng lại tức giận. Ai, làm nam nhân của nàng sao lại khó thế chứ?” Phượng Cảnh Duệ gật gù, nói vô cùng đắc ý.

Lưu Mật Nhi co hai chân lên, dùng sức thật mạnh, đập cho Phượng Cảnh Duệ một phát, “Lăn ra ngoài, bên ngoài có nhiều người bị bệnh như vậy, người lại không đi giúp đỡ hay sao?”

Lắc mình tránh thoát khỏi đôi chân của nàng, Phượng Cảnh Duệ gật đầu, “Nàng không tức giận nữa hả?”

Giọng nói của hắn, rất cẩn thận giống như một đứa trẻ lo lắng sẽ bị người ta mắng vậy.

Lưu Mật Nhi, “Càng thấy càng tức giận, người còn không mau lăn ra ngoài cho ta!”

Phượng Cảnh Duệ tồn thời gian rất lâu, chậm rãi ngồi xuống; sau đó nằm trên mặt đất.

Lưu Mật Nhi nhìn hành động kì quặc của hắn, không hiểu hỏi hắn, “Người làm gì thế?”

Động tác của Phượng Cảnh Duệ bỗng nhiên dừng lại, liếc nàng một cái, “Không phải nàng muốn ta lăn sao? Bây giờ ta đang chuẩn bị làm theo lời nàng nói còn gì”.

Bình tĩnh nhìn hắn một lúc lâu, Lưu Mật Nhi buồn cười, nở nụ cười, “Đồ thần kinh!”

Nhìn thấy nụ cười của nàng, Phượng Cảnh Duệ nhẹ nhàng thở ra, “Mật Nhi, nàng không tức giận nữa chứ?”

Lưu Mật Nhi hừ hừ, không thèm đấu nhau với hắn nữa, :“Người mau đi xem những người bệnh kia đi!”

Phượng Cảnh Duệ lập tức gật đầu, “Chỉ cần Mật Nhi mở miệng, ta chắc chắn sẽ không từ chối!”

“Vậy người đi nhanh đi!” Thực chất là muốn đuổi hắn cút ra ngoài, sợ tên nam nhân này lại làm những chuyện khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười. Nàng vẫn phải thay đổi cách nói!

“Lăn này không cần lăn nữa à? Ta chưa thử lăn nha!” Phượng Cảnh Duệ cười hỏi.

“Đi mau!” Lưu Mật Nhi trừng hắn.

Phượng Cảnh Duệ giơ hai tay lên làm động tác trấn an, “Ta đi ta đi đây”

Sau khi chắc chắn Mật Nhi sẽ không tức giận với mình nữa, lúc này Phượng Cảnh Duệ mới đi ra khỏi phòng, bắt đầu chuẩn bị làm người vô tội bị người khác liên lụy.

Lúc này, không dễ dàng mới có thể thở ra một hơi. Vô Trần tiến lên nói “Khuất Liễn Phong biến mất rồi!”

Phượng cảnh Duệ gật đầu, “Ta biết rồi!”

“Vì sao chủ tử lại bỏ qua cho hắn?” Vô Trần không hiểu hỏi hắn

Phượng Cảnh Duệ nhún vai, “Hắn đã không còn khả năng uy hiếp ta. Với lại, Phượng Dương sao rồi?” Cho đến bây giờ, hắn chưa từng gọi Phượng Dương là phụ thân.

“Lão Cốc chủ đang ở cùng với lão phu nhân!” Vô Trần trả lời.

Sau khi chắc chắn Ngụy công công đã đi khỏi đây, Phượng Dương lập tức đưa Cơ Hoàn Hoàn tới căn nhà chính tay hắn làm cho Cơ Hoàn Hoàn, cho đến bây giờ cũng không thấy hắn xuất hiện.

Phượng Cảnh Duệ nói vô cùng khó chịu, “Ta ở đây một sống một chết, hắn lại ở đó mà ung dung tự tại?”

Vô Trần không nói. Dù sao từ nhỏ đến lớn, tính cách của Thiệu cốc chủ và lão Cốc chủ giống hệt nhau, bọn hắn đã quen rồi.

“Khuất Liễn Phong được ai mang đi hả?” Phượng Cảnh Duệ đứng đĩnh hỏi

“Khuất Thiên Hàn!” Vô Trần nói ra tên một người mà Phượng Cảnh Duệ đã sớm đoán ra.

Phượng Cảnh Duệ gật đầu. Chỉ cần Khuất Liễn Phong không làm ra chuyện ác gì, hắn sẽ không làm gì nữa. Chậm rãi đứng dậy, đuổi thất lưng, Phượng Cảnh Duệ đi đến phòng của Lưu Mật Nhi.

Vô Trần thấy thế, vội vàng mở miệng, “Chủ tử, Diệp Cửu Dương vẫn chưa đi!”

“Bọn họ có việc gì sao?”

Vô Trần gật đầu.

“VẬY ĐỢI TỚI NGÀY MAI RỒI NÓI SAU!” Phượng Cảnh Duệ lạnh nhạt mở miệng, lúc này bất cứ ai cũng không thể ngăn cản hắn đi tìm Mật Nhi.

Vô Trần gật đầu tỏ ý đa biết.

Lưu Mật Nhi không ngoài ý chút nào khi thấy Phượng Cảnh Duệ bò từ cửa sổ vào phòng, nàng nhú mày, “Người biến thành con mèo bệnh từ lúc nào đấy?”

Phượng Cảnh Duệ sờ mũi, “Mật Nhi không biết như vậy rất thú vị hay sao?”

“Ta cảm thấy rất mệt, rõ ràng có cửa thì không đi, vì sao cứ thích bò cửa sổ thế hả?” Lưu Mật Nhi hỏi.

Cong môi cười, khoảnh khắc đó, những lời này vô cùng phù hợp với biểu cảm trên khuôn mặt của Phượng Cảnh Duệ lúc này. Lưu Mật Nhi ngơ ngẩn nhìn nụ cười nơi khóe miệng hắn.

Phượng Cảnh Duệ không thể không thừa nhận, biểu cảm này của Mật Nhi khiến tâm lý của hắn cực kỳ thỏa mãn, bởi vậy, nụ cười ở khóe miệng hắn càng thêm rực rỡ, sáng lạn!

Bỗng nhiên hoàn hồn, Lưu Mật Nhi tức giận trợn mắt nhìn hắn, “Đến đây làm gì?”

Phượng Cảnh Duệ dùng tay xoa xoa, ôm lấy khuôn mặt, “Mật Nhi thích ta cười sao? Ta sẽ cười cho nàng xem!”

“Người bán hả! Không xem!” Quay mặt đi, che dấu khuôn mặt đỏ ửng của bản thân, Lưu Mật Nhi hừ lạnh.

“Nếu Mật Nhi trả tiền, ta sẽ cười! Nhưng mà là ta lại không thể dùng số tiền này để đổi một thứ sao?” Giọng nói thành khẩn của Phượng Cảnh Duệ truyền đến từ sau lưng. Nhân cơ hội đó, hắn lặng lẽ trèo lên giường.

“Thứ gì?” Lưu Mật Nhi không hiểu hỏi.

“Sau này, lúc ở trên giường, nàng có thể dùng đập ta xuống giường được không!” Phượng Cảnh Duệ cười với khuôn mặt đang thêm nhỏ dãi. Nếu một lần thì không sao, chứ nhiều lần như vậy, cái cảm giác ấy thật không tốt đâu.

Lưu Mật Nhi xoay người lại, trả lời hắn, “Bây giờ ngươi muốn ném thử cái cảm giác bị đập xuống giường lắm đúng không?”

Phượng Cảnh Duệ vội vàng lắc đầu, thò tay vào trong chăn, cầm lấy cẳng chân Lưu Mật Nhi, ôm trọn trong lòng bàn tay, “Mật Nhi không bó chân sao!”

“Thực ra ta là nam nhân, ngươi quên rồi sao!” Muốn rút chân về lại bị hắn nắm chặt, Lưu Mật Nhi đỏ mặt.

Phượng Cảnh Duệ cười cười, khuôn mặt như tràn ngập hồi ức, mở miệng, “Mật Nhi có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?” Bỗng nhiên, hắn thay đổi đề tài.

Trong nháy mắt, Lưu Mật Nhi nhớ về bầu trời tối đen, cao vút trong màn đêm!

80. Chương 79: Nàng Muốn Che Chở Cho Nó Hả?’

81. Chương 80: Tất Cả Ta Đều Muốn Chia Sẻ Cùng Nàng’

82. Chương 81: Rối Rắm Giữa Phượng Gia Và Khuất Gia

83. Chương 82: Mật Nhi Giống Hệt Mộ Dung Tế’

84. Chương 83: Liên Tục Nói Về Thân Thể

Xác định được thân phận của Phượng Cảnh Duệ rồi, bọn người Mộ Dung Tế cũng không mở miệng giải thích lý do muốn tìm Phượng Cảnh Duệ. Chỉ có ánh mắt nóng rực đặt trên người Lưu Mật Nhi.

Lưu Mật Nhi cảm tức nhìn Mộ Dung Tế, “Rốt cuộc ngươi muốn nhìn bao lâu nữa hả?”

Chậm rãi để cái chén trong tay xuống, Mộ Dung Tế cũng không thèm che giấu ánh mắt của mình, chậm rãi nói, “Không biết!”

Thật đúng là không biết che giấu chút nào, Lưu Mật Nhi cảm tức nhìn hắn, “Nhìn cái gì vậy, ngươi chưa từng thấy nữ nhân à?” Mộ Dung Tế trầm mặc, trong nhà Mộ Dung, đúng là không có nữ nhân!

Nhìn vẻ mặt hắn, Lưu Mật Nhi trợn to hai mắt, “Có thật chưa gặp qua?” Điều này làm sao có thể?

Mộ Dung Tế trầm mặc không nói, “Ngươi lớn lên ở đâu?”

Lưu Mật Nhi xem thường, “Liên quan gì tới ngươi?”

“... Ngươi nên biết là, ta và ngươi giống nhau!” Mộ Dung Tế trầm giọng nói.

Lưu Mật Nhi nhún nhún vai, “Vậy thì thế nào?”

“Ngươi và ta có quan hệ huyết thống!”

“Bây giờ ngươi muốn nhận thân?” Lưu Mật Nhi nhíu mày.

Mộ Dung Tế lắc đầu, “Ta chỉ muốn làm cho rõ ràng!”

Nghe vậy, Lưu Mật Nhi nhướng mày, “Nếu không muốn nhận thân, làm rõ ràng thì có ích lợi gì?” Thì ra người ta căn bản cũng không có ý nhận thân, là mình ham rồi.

Mộ Dung Tế làm mặt lạnh, không mở miệng.

Lưu Mật Nhi không nhịn được đập một cước lên Phượng Cảnh Duệ đang ở một bên xem trò vui, trong ánh mắt tiết lộ, vì sao ngươi không nói lời nào?

Phượng Cảnh Duệ ho nhẹ một tiếng, “Mộ Dung công tử!”

Mộ Dung Tế quay đầu nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi, “Ngươi không muốn tính toán nhận thân?”

Mộ Dung Tế không lắc cũng không gật đầu.

Về Mộ Dung gia qua một chút lời đồn đãi, Phượng Cảnh Duệ cũng biết được, vì là lâu chủ của Thiên Nhất Đệ Nhất Lâu, nên cho dù hiểu biết không phải rõ ràng tường tận, thì cũng là hiểu biết một hai. Cho nên, chuyện tình về Mộ Dung gia hắn từng nghe thấy khá nhiều.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, “Đã như vậy, ngươi không cần đồng hành với chúng ta!”

Mộ Dung Tế không mở miệng, ngược lại thuộc hạ bên người hắn trợn to hai mắt, “Tại sao?”

Ánh mắt Phượng Cảnh Duệ sáng quắc nhìn Mộ Dung Tế, nghĩ rằng hắn biết.

Mộ Dung Tế gật đầu, “Các ngươi muốn đi đâu?”

“Tìm người!” Phượng Cảnh Duệ trả lời. Lúc này Lưu Mật Nhi đã đứng dậy đi tới ngồi xuống bên người Vô Ngân rồi.

Mộ Dung Tế đứng dậy, “Tạm biệt!” Dứt lời liền xoay người rời đi. Hai thuộc hạ vội vàng muốn đuổi theo, không biết Mộ Dung Tế nói gì. Hai thuộc hạ lại xoay người bất mãn nhìn đám người Phượng Cảnh Duệ.

Lại lần nữa lên đường, hai bên xe lại nhiều thêm hai con ngựa. Lưu Mật Nhi đưa tay nhắc rèm cửa sổ lên rồi nén tức giận, không vui vẻ nhìn Phượng Cảnh Duệ thong thả nhàn nhã đó, nặng nề hừ một tiếng.

Chậm rãi mở mắt, Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, “Thế nào?”

“Không phải là người không thích có người đi theo sao? Vậy mà người bây giờ thế nào lại không mở miệng như vậy?” Lưu Mật Nhi thở phì phò căm tức nhìn Phượng Cảnh Duệ nói.

Phượng Cảnh Duệ khẽ mỉm cười, “Hộ vệ miễn phí mà nàng lại không cần sao?”

Lưu Mật Nhi lặng yên, thật lâu nàng mới mở miệng, “Ta không thích bọn họ đi theo ta! Bọn họ không hề thích ta!”

Đây mới là điều quan trọng nhất chứ gì? Phượng Cảnh Duệ cười khê, “Nàng đuổi bọn họ cũng không đi!” Rồi bí mật chỉ chỉ.

Nàng dĩ nhiên biết, cho nên mới cần hắn. Bỗng chốc, Lưu Mật Nhi trợn to hai mắt quay đầu nghiêm túc nhìn Phượng Cảnh Duệ, “Không phải người là lâu chủ Đệ Nhất Lâu sao? Năm giữ tin tức bí ẩn nhất thiên hạ, sao người lại không biết Mộ Dung Tế chứ?”

Phượng Cảnh Duệ nhướng mày, “Ta chưa hề nói qua ta không biết hắn!” Từ sau khi những người đó xuất hiện ở nơi này, tin tức Mộ Dung gia cũng đã được đưa đến trên tay hắn. Mộ Dung Tế là ai, hắn đã biết.

“Hắn là ai?”

“Gia chủ Mộ Dung gia!” Phượng Cảnh Duệ trả lời.

Lưu Mật Nhi im lặng chờ, thật lâu sau không nghe được lời kế tiếp, nàng không khỏi cau mày, “Sau đó thì sao?”

Phượng Cảnh Duệ bịt miệng cười, “Tin tức Đệ Nhất Lâu đều phải đưa tiền đến đổi, Mật Nhi, có tiền sao?”

“Không phải ta có ba mươi vạn lượng bạc sao? Đủ rồi chứ?” Lưu Mật Nhi nhớ tới tên cha mình đã đổi lấy 30 vạn lượng bạc.

Phượng Cảnh Duệ cười ra tiếng, “Mật Nhi, nàng cảm thấy, Mộ Dung gia thần bí như vậy vì một cái tên mà cho nàng 30 vạn lượng bạc, vậy tin tức nhà bọn họ, nàng cảm thấy chỉ có 30 vạn lượng mà đủ sao?”

Vậy mà chưa đủ! Lưu Mật Nhi thở phì phò nhìn hắn chằm chằm, khóe mắt thấy hai người bên cạnh xe ngựa, con người Lưu Mật Nhi xoay vòng, hừ lạnh một tiếng. Đã như vậy, đừng có trách ta!

Phát hiện ý đồ không tốt trong mắt nàng, Phượng Cảnh Duệ cười nhạt không nói đầy dung túng.

Vén rèm xe ngựa đi ra, Lưu mật Nhi đứng bên Vô Trần quay đầu nhìn hai nam nhân bên xe ngựa, “Này, hai người các người tới đây!”

Hai người nam nhân nhìn nhau, thúc ngựa tiến lên, “Tiểu thư!” Trong âm thanh có nhiều bất mãn.

Nghe gọi như thế, Lưu Mật Nhi khẽ nhíu mày “Không được gọi ta như vậy.”

Nam nhân trầm mặc, tiểu thư này thật khó hầu hạ!

Lưu Mật Nhi gật đầu “Tên của các người là gì?”

“Tiểu nhân, Thanh Ngọc!”

“Tiểu nhân, Tử Hằng!”

Lưu Mật Nhi nghe vậy, “Không ngờ đáng đáp các người ngũ đại tam thô, ngược lại tên rất dễ nghe!” Nhìn lướt qua hai nam nhân này nàng lạnh nhạt nói.

Thanh Ngọc và Tử Hằng rất thông minh, không vì nàng nói những lời này mà bày tỏ bất kỳ ý kiến gì. Có điều bọn hắn nghĩ, đột nhiên từ đâu ra cô gái này giống với chủ tử của mình, căn bản cũng chẳng đáng yêu. Dĩ nhiên bọn họ cũng không định nói ra lời này.

“Này, hai người các người, giúp đỡ ta một việc đi?” Lưu Mật Nhi mở miệng nói

Thanh Ngọc tiến lên một bước, “Cô nương mời nói”. Ngay từ lúc nàng nói ra không thích bọn họ gọi nàng là tiểu thư, Thanh Ngọc thông minh liền đổi cách gọi.

“Ta muốn một cái bánh bao thịt trong ngõ hẻm ở trấn nhỏ chúng ta qua lúc trước. Ta còn muốn biết trong trấn tới có thứ gì ăn ngon chơi hay nữa ! Các người giúp ta đi làm đi!” Lưu Mật Nhi hất cằm lên đưa mắt nhìn hai người Thanh Ngọc và Tử Hằng.

Quả nhiên, hai nam nhân này trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, “Cô nương, mới vừa rồi tại sao không nói?”

“Cô nương ta bây giờ mới muốn ăn, thế nào. Người có ý kiến à?” Lưu Mật Nhi ngang ngược lại nói.

“Gia chủ muốn cho chúng ta bảo vệ cô nương! Không phải hầu hạ cô nương chơi, hơn nữa, không phải cô nương người có thuộc hạ hay sao?” Bọn họ nhìn Vô Ngân cùng Vô Trần.

Lưu Mật Nhi hầm hừ, “Bọn họ không phải thuộc hạ của ta”

So với Thanh Ngọc kích động, Tử Hằng trầm ổn hơn nhiều, hắn trầm giọng mở miệng,

“Cô nương, Thanh Ngọc ở lại bảo vệ cô nương, Tử Hằng đi thì hơn!”

“Không! Ta muốn hai người các người cùng đi”. Nàng chính là không muốn nhìn thấy bọn họ.

Thanh Ngọc mặt lạnh, “Người...”

“Như thế nào? Có phải các người rất ghét ta hay không?”. Lời nói lưu xoay chuyển, cười duyên mở miệng, “Ta cũng chán ghét các người, vậy các người đi đi là được!”

“Gia chủ ra lệnh thuộc hạ bảo vệ cô nương!”

Lưu Mật Nhi hừ lạnh, “Các người bị nhóm người Gia chủ đuổi ra khỏi cửa còn không tự biết!”

Thanh Ngọc và Tử Hằng nhìn nhau, trong mắt nhau thấy được sự khó hiểu.

Lưu Mật Nhi nói lời chính nghĩa, “Các người là do hắn mang ra ngoài, bây giờ hắn lại đi một mình, để các người lại giúp ta là người xa lạ này, không phải các người bị hắn đuổi ra khỏi cửa rồi sao?”

“Gia chủ sẽ không làm như vậy” Thanh Ngọc xúc động nói.

Tử Hằng nhìn lướt qua Thanh Ngọc, cái cô nương này rõ ràng không thích hai người bọn họ, hiện tại nói chuyện này, đơn giản là muốn bọn họ rời đi thôi.

“Làm sao người biết? Không bằng các người đi tìm Mộ Dung Tế hỏi một chút thì hơn!” Lưu Mật Nhi ung dung nói.

Tử Hằng liếc mắt nhìn Lưu Mật Nhi, lại nhìn lướt qua Thanh Ngọc, ánh mắt có ý bảo Thanh Ngọc.

Thanh Ngọc lập tức cúi đầu, hắn rõ ràng mình mắc phải lỗi lớn, thân là thuộc hạ, không nên hoài nghi bất cứ mệnh lệnh gì của Gia chủ.

Tử Hằng tự lập tức chấp tay, “Cô nương không cần lo lắng, Thanh Ngọc và Tử Hằng được lệnh bảo vệ cô nương!”

Lưu Mật Nhi trợn mắt, “Các người không lo lắng ?!”

Tử Hằng nhíu lông mày, “Nếu như thế, Tử Hằng cùng Thanh Ngọc tự nguyện đi theo cô nương!”

“Người... Chẳng thú vị gì hết!” Lưu Mật Nhi hừ lạnh một tiếng, xoay người đi vào xe ngựa, thở phì phò ngồi đối diện Phượng Cảnh Duệ.

Nhắm mắt dưỡng thần, Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, “Thế nào?”

“ Không thú vị, không thú vị!” Lưu Mật Nhi thở phà nói.

Phượng Cảnh Duệ cười ha hả.

Lưu Mật Nhi nhìn chằm chằm Phượng Cảnh Duệ, “ Người đã biết trước?”

Phượng Cảnh Duệ cười ra tiếng, “ Người bên cạnh Mộ Dung Tế, làm sao có thể vì hai ba câu nói của nàng mà thuyết phục được?”

Lưu Mật Nhi không vui, “ Ta không muốn để cho bọn họ đi theo ta!”

Phượng Cảnh Duệ ngừng lại “ Tại sao?”

“ Ở đâu ra nhiều tại sao như vậy?” Lưu Mật Nhi xoay mặt đi.

“ Đối với nàng mà nói. Bọn họ chỉ là người xa lạ, vì sao lại vì bọn họ mà tức giận?” Phượng Cảnh Huệ nói thẳng.

Lưu Mật Nhi im lặng. Vốn là nàng có thể không thèm để ý! Nhưng mà, nàng không muốn cùng những người đó có chút quan hệ nào. Trước đó muốn Phượng Cảnh Duệ biết thân phận của nàng cũng chỉ là xúc động nhất thời, sau thời điểm đó, nàng lại có mấy phần hối hận.

Nàng không phải Lưu A Đại, không phải là Lưu A Đại mà bọn họ nghĩ. Ngay cả có được thân phận này thì cũng đã không phải người kia, cho dù tìm được thì có ích lợi gì? Nàng bây giờ, chỉ muốn cùng Mộ Dung Tế vạch rõ giới hạn.

“ Mật Nhi hình như chưa từng nói qua chuyện của mình!” Phượng Cảnh Duệ nhắc lại chuyện xưa.

Lưu Mật Nhi xoay mặt, “ Không có gì để nói!”

Phượng Cảnh Duệ thu lại ánh mắt, “ Mật Nhi quả thật làm tổn thương lòng của ta!”

Quay đầu lại nhìn thẳng Phượng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi mím môi, trầm mặc rất lâu sau đó mới lên tiếng nói, “ Ta không phải là nàng. Không cách nào thay thế nàng nhận thân!”

Lời này....

Phượng Cảnh Duệ khẽ cau mày, hẳn không phải một người ngu dốt, vậy mà cũng nghe không hiểu trong lời nói của nàng có ý tứ gì.

“ Cái gì gọi là nàng không phải nàng?”

Lưu Mật Nhi ngẩng đầu, nhận thấy được mình vừa nói cái gì, sau đó mím môi, “ Không có gì ! Ta chưa nói gì cả”

Phượng Cảnh Duệ nghiêm túc ngồi dậy, kéo Lưu Mật Nhi một cái, “ Mật Nhi, nói cho rõ ràng!” Trong lòng hẳn thâm hoảng hốt.

Đẩy tay của hắn ra, Lưu Mật Nhi thở dài, “ Người muốn biết sao?”

Ánh mắt Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm nhìn nàng. Ngụ ý rất rõ ràng.

Trầm mặc một lúc thật lâu sau, Lưu Mật Nhi lúc này mới lên tiếng, “ Ta là Lưu Mật Nhi. Đối với các người mà nói, thế giới của ta là tương lai mà các người không thể nào tưởng tượng được. Đối với ta mà nói, các người là một đồng cỏ nhân thôi!”

Phượng Cảnh Duệ trầm mặc không nói.

Lúc này Lưu Mật Nhi mới đem chuyện của mình trải qua làm thế nào tới đây nói một phen.

Lời nói vừa xong, bỗng Phượng Cảnh Duệ nắm tay của nàng một cái, thật chặt. Cho đến khi Lưu Mật Nhi đau kêu thành tiếng hắn mới chậm rãi tỉnh ra.

Sau một khắc, thân thể hắn khẽ nhúc nhích, người đã rơi xuống đỉnh xe ngựa, “ Hai người các người, cút ngay lập tức!”

Thanh Ngọc và Tử Hằng nhìn nhau, “ Phượng công tử, chúng ta...”

Không chờ bọn họ nói xong, hai cánh tay của Phượng Cảnh Duệ đã vung lên, đánh ra một chưởng, Thanh Ngọc và Tử Hằng tránh nhau nhưng không kịp rút xuống ngựa.

Phượng Cảnh Duệ đứng đó chấp tay, “Cút! Đừng để cho ta nhìn thấy các người!”

85. Chương 84: Mượn Sức Mộ Dung Tế

Phượng Cảnh Duệ như vậy thật quá đáng sợ, Lưu Mật Nhi cảm giác phát hiện ra Phượng Cảnh Duệ chính là một bộ quần áo trên người mình, muốn nhưng không thể cởi, đi tới đâu phải mang theo tới đó.

Ngay lúc này Phượng Cảnh Duệ tắm còn nàng ở sau bình phong, nghe tiếng hân thông thả ung dung khoác nước tắm rửa, nàng tức giận thở dài, “Phượng Cảnh Duệ, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Âm thanh Phượng Cảnh Duệ từ phía sau bình phong truyền đến, “Tắm a, Mật Nhi không nghe được sao, ta không ngại cho nàng đi vào xem một chút!”

“Ta ngại” Lưu Mật Nhi cắn răng nghiêng lợi nói.

Một lúc sau, tiếng nước chảy mãnh liệt, có vẻ Phượng Cảnh Duệ đã đứng dậy. Lưu Mật Nhi xoay người đưa lưng về phía bình phong, không bao lâu Phượng Cảnh Duệ chỉ mặc áo trong từ phía sau bình phong đi ra nhìn lướt qua Lưu Mật Nhi,

“Mật Nhi, tới lượt nàng!”

Lưu Mật Nhi phòng bị nhìn hân, “Ta không tắm!”

Phượng Cảnh Duệ quay đầu liếc nhìn nàng, “Thối!”

“Ngươi mới thối!” Lưu Mật Nhi đứng dậy, hướng giường nệm đi tới, “Ngươi tắm xong rồi, ta ngủ!” Nàng rốt cuộc muốn đi ngủ!

Phải ở trong cùng một căn phòng, căn bản nàng không muốn dùng chung với Phượng Cảnh Duệ, chỉ có điều người kia đã nói không cho phép nàng rời khỏi hân trong cự ly ba bước, nàng chỉ có thể chờ.

Phượng Cảnh Duệ một tay nhắc thân thể của nàng lên, ôm ngang một cái rồi hướng phía sau bình phong đi tới “Tắm!”

Lưu Mật Nhi oa oa kêu to, “Ta không muốn tắm nước người đã dùng qua đâu”

“Tại sao?” Bọn họ cũng đã gần gũi như vậy rồi, tắm thì sợ cái gì chứ?

“Bẩn!” Lưu Mật Nhi nhăn nhó lỗ mũi.

Phượng Cảnh Duệ ngắt hông của nàng, “Ta tìm người đổi lại là được!”. Chân hân cũng chuyển một cái, để người trên chiếc ghế, rồi phân phó đổi nước mới.

Nhìn xuống hai chân, Lưu Mật Nhi nhíu mày nhìn Phượng Cảnh Duệ, “Này, ngươi hôm nay sao thế?”

Trong xe ngựa mặc dù nàng không nhìn thấy Phượng Cảnh Duệ làm cái gì, nhưng mà ngôn ngữ lạnh lùng vô tình của hân, một chữ cũng không thoát mà truyền vào tai của nàng.

Phượng Cảnh Duệ không hiểu nhướn mày, nhún nhún vai, “Nàng đều thấy rồi đấy. Ta có chuyện gì, không phải nàng đều rõ sao?”

Lưu Mật Nhi để hai chân xuống, chỉ vào chóp mũi Phượng Cảnh Duệ, “Ngươi cho ta là kẻ ngu sao, người động thủ với bọn họ, không phải sao?”

“Không phải nàng ghét hai người kia sao? Ta giúp nàng xử lý, không tốt sao?” Phượng Cảnh Duệ thản nhiên mở miệng.

“Ta không thích bọn họ, nhưng cũng không có ý định muốn động thủ, ngươi rốt cuộc làm sao vậy?” từ sau khi nàng nói xong, sắc mặt Phượng Cảnh Duệ liền vô cùng thay đổi, cho đến bây giờ nửa bước cũng không để nàng rời khỏi người, rõ ràng như vậy, nàng không phải không nhìn ra.

Một tay nắm đầu ngón tay của nàng, bao bọc trong lòng bàn tay của chính mình, Phượng Cảnh Duệ cúi đầu không nói.

Lưu Mật Nhi rút ngón tay lại, “Phượng Cảnh Duệ!” Nàng nói gần từng chữ.

“Ta muốn đem nàng cột vào bên cạnh, không cho phép bất cứ kẻ nào mang đi!” Chậm rãi giương hai con mắt, vẻ mặt Phượng Cảnh Duệ tràn đầy âm u, đôi tròng mắt lạnh lùng tàn khốc, môi mỏng hé mở khạc ra câu chữ, làm người ta khiếp sợ.

Theo như lời nói của nàng làm cho hắn vô cùng kinh hãi, nếu quả như nàng từng nói, nàng là một linh hồn đến từ tương lai. Vậy thì chứng tỏ nàng lúc nào cũng có thể rời đi, mà căn bản mình không có cách gì giữ lại. Cho nên, nhất người ở bên cạnh mình, là cách duy nhất hắn có thể nghĩ tới.

Hơn nửa ngày sau, Lưu Mật Nhi mới tìm lại được âm thanh của mình, “Phượng Cảnh Duệ!” Nàng thở dài mở miệng.

Lời của nàng bị nụ hôn đột nhiên của hắn rơi vào trên ngón tay cắt đứt, nàng thở dài,

“Người là một nam nhân, không nên có tình cảm yếu ớt như vậy!” Thế mà hắn đã có.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu một cái, “Không!” Hắn bây giờ không cho là mình là một đấng mày râu cường đại dường nào, từng nhìn qua chân tình của cha mẹ, trong cơ thể của hắn có một nửa máu mủ của mỗi người bọn họ, tự nhiên cũng có chấp niệm của bọn họ.

Lưu Mật Nhi lắc đầu, “Loại chấp niệm này không được!” Hắn khiến cho nàng nhớ lại Phượng Dương, nhớ lại Cơ Hoàn Hoàn, người này cùng Phượng Dương có quan hệ huyết thống, trong cơ thể tự nhiên cũng có chấp niệm của hắn, Nếu như có một ngày, mình....

Phượng Cảnh Duệ nhún nhún vai, đối với lời nói của nàng không thêm bày tỏ. Chấp niệm là của hắn, hắn hiểu mình nên làm như thế nào là được!.

Tiểu nhị xách theo một thùng nước chuyển vào đến cửa đợi đến khi cửa phòng đóng lại Phượng Cảnh Duệ mới đứng dậy, “Tắm đi”

“Tự ta có thể tắm!” Lưu Mật Nhi đẩy tay Phượng Cảnh Duệ ra, xoay người đi vào phía sau bình phong.

Phía trên thùng gỗ ấm nóng mờ mịt dâng lên một đám khói trắng, Lưu Mật Nhi chậm rãi ngồi vào trong thùng gỗ. Trong lòng có mấy phần dao động vì những lời lúc trước Phượng Cảnh Duệ nói.

Nước ấm áp dần dần chuyển lạnh, lúc Lưu Mật Nhi đứng dậy thì trong nháy mắt, trái tim bỗng một cơn đau nhói, trước mắt chột tối sầm, cả người rất nhanh té xuống.

Đang mím môi uống nước, Phượng Cảnh Duệ khẽ động, thân hình trong nháy mắt lướt tới phía sau bình phong.

Lập tức đập vào mắt là hình ảnh Lưu Mật Nhi té trong thùng nước, trong lòng Phượng Cảnh Duệ căng thẳng, nhanh chóng ôm lên, chuyển sang giường đệm. Đưa tay nắm lấy cổ tay nàng.

Không bao lâu sau, Phượng Cảnh Duệ gọi Vô Trần cùng Vô Ngân tới, phân phó trong coi Lưu Mật Nhi rồi vội rời đi.

Lưu Mật Nhi cũng tỉnh lại sau đó hai ngày, sau khi tỉnh lại nàng cũng không có tình trạng lạ. Ngay cả Vô Trần sau khi kiểm tra cũng không phát hiện gì đặc biệt.

Nhưng mà Phượng Cảnh Duệ lại biến mất. Lưu Mật Nhi cùng bọn Vô Trần ba người đành phải ở trong khách sạn chờ Phượng Cảnh Duệ xuất hiện.

86. Chương 85: Phượng Cảnh Duệ, Người Cũng Có Ngày Hôm Nay Sao?

87. Chương 86: Đây Là Thành Vô Song

Xe ngựa càng tới gần biên quan, thời tiết cũng càng ngày càng lạnh, Lưu Mật Nhi ngồi co ro trên xe ngựa, không biết đây là lần thứ mấy nàng cầu nhàu, “Sao thời tiết càng ngày càng lạnh chứ?”

Ngồi xe ngựa cùng với nàng, Phượng Cảnh Duệ nhếch môi, giang hai tay ra, “Tới đây!”

Lúc này, chắc chắn Lưu Mật Nhi sẽ không từ chối, chui vào làm tổ ở trong lòng Phượng Cảnh Duệ, nàng ngạc nhiên, phát hiện ra, tuy Phượng Cảnh Duệ không mặc thêm quần áo nhưng người hắn vẫn vô cùng ấm áp. Nàng không hiểu, mở miệng hỏi, “Người da dày thịt béo nhỉ, trời lạnh như vậy, người cũng không thấy lạnh, đúng không?”

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, “Có nhuyển ngọc ôn hương ôm trong lòng, sao lại có thể thấy lạnh chứ?”

Lưu Mật Nhi trợn mắt, lườm hắn một cái, lập tức nói sang chuyện khác, “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Quan ngoại!” Phượng Cảnh Duệ mở miệng, “Mộ Dung gia ở quan ngoại!”

Nghe vậy, Lưu Mật Nhi rung mình một cái, “Vậy không phải nơi đó càng lạnh hơn nơi này hay sao?”

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, giang tay ra, chậm rãi ôm nàng thật chặt, lặng lẽ dùng nội lực, không lâu sau, nhiệt độ trong xe ngựa lại tăng lên. Lưu Mật Nhi cảm giác vô cùng rõ nét, một luồng khí ấm áp được đưa vào cơ thể nàng một cách vô cùng nhẹ nhàng, bởi vậy, sự giá lạnh giảm bớt không ít.

“Thật là lợi hại!” Lưu Mật Nhi nhìn Phượng Cảnh Duệ bằng đôi mắt lấp lánh nhưng ngay lập tức, chân mày nàng nhíu lại, “Không phải nội lực của người tạm thời biến mất hay sao?” Sao có thể...

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, “Ta là đại phu!” Hơn nữa còn là thần y, trên đời này, những người mà hắn không chữa được, có rất ít.

Lưu Mật Nhi khẽ gật đầu, “Cũng tốt nhưng vì sao người không nói?”

“Có người bảo vệ, vì sao ta phải nói?” Ôm chặt người trong lòng, Phượng Cảnh Duệ liếc liếc đôi mắt. Hắn không nói nguyên nhân, chẳng qua, tạm thời không cần thiết phải nói cho Mật Nhi biết thôi.

“Người có chuyện giấu ta, đúng không?” Mắt Lưu Mật Nhi trợn thật to.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu bật cười, “Không có!”

“Lừa quỷ chắc!” Tức giận đẩy hắn ra, Lưu Mật Nhi nheo mắt lại, “Nói, rốt cuộc, người lừa ta cái gì?”

“Mật Nhi không phải quỷ, thật sự là ta không có chuyện gì giấu nàng!” Phượng Cảnh Duệ cười nhạt một tiếng, “Chẳng qua là đến chỗ trấn nhỏ, ta muốn mua thêm cho Mật Nhi vài bộ quần áo đẹp!” Mộ Dung gia có chuyện cấm kỵ. Hắn cũng không muốn trêu chọc. Đến nơi này, Mộ Dung Tế còn chưa nói ý định của hắn ta cho bọn họ biết, hắn không thể không kiểm tra, hắn cố ý mà.

“Vẫn mua nữa?” Mắt Lưu Mật Nhi trợn to, “Người nhìn đi, trên người ta đã mặc 4 cái áo rồi!”

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, “Quần áo nam nhân!”

Lập tức dừng hành động lại, Lưu Mật Nhi quay đầu nhìn hắn, “Vì sao?”

Phượng Cảnh Duệ chỉ cười không nói.

Đây là trấn cuối cùng của biên quan, mọi người đều phải mua bổ sung những đồ cần thiết gì, Phượng Cảnh Duệ mua thêm cho Mật Nhi mấy bộ quần áo nam, ngay cả Vô Ngân cũng bị ép mặc quần áo nam. Hắn được mặc quần áo nam, Lưu Mật Nhi vui vẻ phát điên.

“Phượng Cảnh Duệ, ra ngoài cười ngựa, ra ngoài cười ngựa!”

Phượng Cảnh Duệ nhìn nàng, “Vết thương ở mông nàng tốt lên chưa?”

Nghe vậy, Lưu Mật Nhi không nhịn được giật giật người, “Ách, vật thôi đi!” Lần lqđ cưỡi ngựa trước cách đây lần mười ngày nhưng nàng vẫn không quên được cảm giác đau đớn khi ngồi trên yên ngựa. Lốp da giữa hai chân bị mài đến rách, lúc đi đường vô cùng khó chịu.

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt một lqđ tiếng, “Biết điều rồi?” Dừng một lát, hắn nói tiếp, “Không cần gấp, ra khỏi biên quan là không dùng xe ngựa nữa!”

Lưu Mật Nhi nhìn hắn đầy nghi ngờ, “Vì sao?”

Nàng nhanh chóng biết vì sao rồi. Khắp nơi đều là sa mạc, xe ngựa cần bản là không dùng được.

“Vì sao các người lại ở nơi như vậy? Muốn làm thịt nướng, châm lửa một cái là lqđ xong!” Lưu Mật Nhi không vui, nói.

Phượng Cảnh Duệ vừa kéo nàng vừa nỉ non, “Mật Nhi, ít nói thôi! Nếu không nàng sẽ nhanh cảm thấy khát lắm đấy!”

Lưu Mật Nhi mím môi, hắn nói rất đúng!

Sa mạc dài miên man không dứt, Lưu Mật Nhi không biết Mộ Dung Tế làm sao xác định được phương hướng, nàng đã lơ mơ rồi, nơi đây... Đâu đâu cũng là sa mạc, lqđ không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc một cách rõ ràng.

Bọn họ đã loanh quanh trong sa mạc một ngày, vốn cho rằng bọn họ sẽ đi ra khỏi sa mạc. Nhưng không nghĩ rằng, Mộ Dung Tế lại dẫn bọn họ tới một nơi trong sa mạc, nơi đó có một tòa thành.

Không ngoài ý muốn, đây đúng là một tòa thành. Cát vàng ở khắp mọi nơi, lại có thể nhìn thấy một tòa thành đứng sừng sững.

Càng tới gần tòa thành, sắc mặt của Mộ Dung Tế càng khó coi. Thanh Ngọc không ngừng ra hiệu với những người đứng lqđ trên tòa thành, dần dần khi bọn họ tới gần, lúc nhìn thấy Mộ Dung Tế một cách rõ ràng, cánh cửa to lớn, dày dặn được mở ra, từ bên trong, hai đội ngũ xếp thành lqđ hàng dài chậm rãi xuất hiện, mỗi người đứng đó trong tay đều cầm binh khí, trong nháy mắt, không khí trở lên vô cùng nghiêm túc.

Lưu Mật Nhi nhìn sự thay đổi đang diễn ra trước mắt, không nhịn được thấp giọng hỏi, “Đang nghênh đón hoàng đế hả? Nghiêm túc thế?”

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt, “Ồ đây, hắn là hoàng đế!”

Những lời này như tiếng sấm rền vang khiến tâm trạng Mật Nhi như nổ tung, hơn nửa ngày nàng cũng chưa hoàn hồn, đợi tới lúc tìm lại được giọng nói của bản lqđ thân, nàng run rẩy, mở miệng hỏi, “Người đang nói đùa đấy à!”

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu, “Ta không đùa nàng đâu! Ở trong toàn thành này, Mộ Dung gia là hoàng đế!”

Nghe vậy, Lưu Mật Nhi tức giận, “Người đừng làm ta sợ!”

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, không phải hắn đang dọa nàng, từ trăm năm lqđ trước, Mộ Dung gia đã chuyển tới nơi này sinh sống. Mấy năm nay, người trong lqđ thành sống tự cung tự cấp. Hầu như chưa bao giờ liên lạc hay có liên hệ với người bên ngoài, cho nên nói tới tòa thành này, trên thực tế, nói đây là một quốc gia cũng không sai!

Mộ Dung Tế đi đầu, Thanh Ngọc cùng Tử Hằng cùng đi sau lưng hắn, tiếp theo là Phượng Cảnh Duệ dắt Lưu Mật Nhi, Vô lqđ Trần và Vô Ngân, Khuất Thiên Hàn đi cuối cùng, vài người cùng nhau đi vào tòa lqđ thành. Sau khi vào thành, liếc mắt một cái, Lưu Mật Nhi nhìn tên trên tường thành. - - Thành Vô Song!

Phong cảnh trong thành hoàn toàn khác biệt với sa mạc ở xung quanh, so với lời Phượng Cảnh Duệ nói không khác nhau là mấy, mọi người ở đây nhân gần như lqđ không qua lại với bên ngoài, hầu như cuộc sống, mọi thứ cần thiết ở đâu đều không cần phải mua sắm.

Sau đó, bọn họ được đưa tới một phủ rất lớn. Mộ Dung Tế sai người đưa bọn họ đi nghỉ ngơi, dặn dò xong hắn mới rời đi.

Vài người còn lại được đưa tới một toà nhà trong tiểu viện, trong phòng đủ cho vài người bọn họ nghỉ ngơi. Tắm tãp, rửa sạch cát bụi trên người, sau khi mặc xong quần áo, Lưu Mật Nhi ngồi trong đình lqđ hóng mát của tiểu viện, nàng gơ hai tay, “Có phải vì xung quanh nơi này là sa mạc không, sao có thể nóng như thế?”

Quay đầu lại thấy Phượng Cảnh Duệ mặc bộ quần áo trắng, ngồi xuống cạnh nàng, thuận tay kéo bàn tay nhỏ nhắn của nàng, nắm lại.

Lập tức, Lưu Mật Nhi rút tay về, nói vô cùng hung dữ, “Bây giờ, ta là nam nhân, không được lồi lồi kéo kéo!”

Phượng Cảnh Duệ mỉm cười, “Vừa về nhà là Mật Nhi đã biết kiêng kị rồi.”

“Cái gì mà vừa về nhà hử? Chuyện về nhà và ta thì liên quan gì tới nhau?” Lưu Mật Nhi tức giận hỏi.

“Trước kia Mật Nhi cũng đâu có để ý tới chuyện này!” Phượng Cảnh Duệ nói lạnh nhạt. Lúc trước, khi đưa nàng rời khỏi lqđ Minh Cốc, không phải nàng cũng mặc quần áo nam nhân hay sao.

Động tác của Lưu Mật Nhi ngừng lại một lúc, ho nhẹ một tiếng, “Chuyện đó...”

“Mật Nhi không cần giải thích, ta hiểu mà!” Tâm trạng của Phượng Cảnh Duệ vô cùng thoải mái.

Nghỉ ngơi xong, Lưu Mật Nhi lồi kéo lqđ Phượng Cảnh Duệ đi thám hiểm, Mộ Dung Tế cũng không nói nàng không được đi quan sát xung quanh! Đi ra khỏi tiểu viện, với đôi mắt tò mò, Lưu Mật Nhi mở to mắt nhìn xung quanh. Ngay lập tức, có một đội quân nhỏ gồm người và ngựa đi qua lqđ trước mặt nàng, khi nhìn thấy nàng, bọn

họ giật mình, giống như có điều gì đó mà bọn họ không chắc chắn.

Lập tức, Lưu Mật Nhi hỏi, “Nhìn cái gì vậy?”

Đám người lập tức cúi đầu, dùng vẻ mặt kỳ lạ đi qua nàng.

Không bao lâu sau, Lưu Mật Nhi miễn cảm nhận ra một điều, từ lúc vào cửa đến giờ, nàng chưa từng thấy một nữ nhân nào lqđ xuất hiện ở nơi này. Tất cả đều là màu sắc của nam nhân. Trong Tây Du ký có nữ nhi quốc. Không phải nơi này toàn nam nhân đấy chứ? ! Nghĩ tới đây, nàng không nhịn được rung mình một cái. Gót chân vừa xoay lập tức quay lại, đi về phía nàng vừa đi.

“Đứng lại!” Bỗng nhiên, một tiếng kêu khê truyền đến, nghe qua giống như giọng của người lớn tuổi.

Lập tức, người Lưu Mật Nhi cứng lại, mũi chun lên, chậm rãi xoay người, nhìn thấy một đôi mắt đẹp.

Sau khi nhìn thấy rõ ràng hình dáng của người vừa tới, Mộ Dung Sương lập tức mở

to hai mắt nhìn, trên khuôn mặt của nàng còn lưu lại dấu vết của năm tháng, khiến cho người ta hiểu, nàng không còn là lqđ thiếu nữ tươi tắn ngày xưa nữa. Gương mặt ấy vô cùng quen thuộc, khiến nàng sững người, chỉ có thể mở miệng hỏi, lqđ giọng nói của nàng run rẩy, “Người là ai?”

Lại thêm một người bị nàng dọa, nhưng lại là nữ nhân! Đôi mắt của Lưu Mật Nhi trợn thật to, “Người cảm thấy thế nào?”

Nữ nhân đó run rẩy gơ tay chỉ vào nàng, “Người, người và Mộ Dung Tế...”

Trong lòng nổi lên sự bất an khó tả, Lưu Mật Nhi cười hắc hắc, “À..., người nói hửn

hửn! Ta là con của hửn!” Nàng nói ra những câu khiến người ta giật mình.

Nghe vậy, sắc mặt của nàng ta hết sức lqđ ngạc nhiên, khuôn mặt trở lên thần thờ, dường như hít sâu một hơi, “Thật sao?” Sự bối rối trên mặt dường như đã biến mất.

Lưu Mật Nhi nhìn thấy rất rõ ràng, Mộ lqđ Dung Tế mang một nam nhân không rõ thân phận như nàng về đây thì nàng ta không sợ hãi. Mà khi nhìn thấy mặt mình thì nàng lại vô cùng bối rối thành bộ dạng đó. Trong chuyện này chắc chắn có gì đó không bình thường?

Híp mắt lại, Lưu Mật Nhi cười tà ác, “Giả! Sao Mộ Dung Tế lại có thể có đứa con trai lớn như ta chứ!”

“Người trên chọc ta?” Nữ nhân thay đổi sắc mặt,

Lưu Mật Nhi hào phóng thừa lqđ nhận, “Không sai! Ta trên chọc người đó, người nhìn thấy ta thì sợ hãi, có phải có chuyện gì hay không?” Nàng nhìn Mộ Dung Sương chăm chăm.

Mộ Dung Sương xoay mặt đi, “Không, không có!” Không có khả năng, không có

khả năng... Nàng ta sợ hãi, mở miệng.

Lưu Mật Nhi nở nụ cười, không vạch trần nàng ta, “Nếu không có chuyện gì, ta đi đây!”

“Đứng lại! Người không thể đi!” Mộ Dung Sương tức giận. Ngay lập tức, trên tay nàng ta xuất hiện vũ khí sắc bén.

Lưỡi dao lạnh như băng xẹt qua tai nàng, Lưu Mật Nhi hơi hơi nghiêng người, chột vật né tránh công kích của nàng ta. Mất lqđ nàng trợn to, “Người làm gì đây?”

Đôi mày Mộ Dung Sương vô cùng lạnh lẽo, “Thành Vô Song không thể xuất hiện hai người giống nhau như đúc. Ngay cả khi người không phải nàng, cũng nhất lqđ định phải chết!” Nàng ta nói âm trầm.

Trong lòng cảm thấy chấn động, cả người Lưu Mật Nhi thấy rét lạnh, “Ta không biết người!”

Mộ Dung Sương cười lạnh, “Việc này không quan trọng, ta không cho phép nàng quay về!”

Nàng ta là đồ điên, Lưu Mật Nhi không cãi nhau với đồ điên, xoay người bỏ chạy. Đồng thời cũng không quên gào lqđ lên, “Phượng Cảnh Duệ, cứu mạng!”

Vươn người nhảy lấy đà, Mộ Dung Sương nhảy lên, đứng trước mặt nàng, bởi vì bị nàng ta cản lại, Lưu Mật Nhi lao ra lại bị hất mạnh trở lại, ngã ngồi dưới đất. Lqđ Trong mắt Mộ Dung Sương hiểu rõ, “Người không biết võ công! Nếu vậy, giết người càng dễ dàng!” Nói xong nàng chậm rãi giơ vũ khí trong tay lên.

88. Chương 87: Điều Bí Ẩn Của Vô Song Thành’

89. Chương 88: Không Việc Không Cần Đệ Nhất Lâu

“Lâu chủ!” Một nam tử mặc thanh sam quỳ gối trước mặt Phượng Cảnh Duệ, hai ôm quyền, nói thấp giọng.

Vẫy tay, Phượng Cảnh Duệ ra hiệu cho nam tử mặc thanh sam đứng dậy, ”Nói

đi, sao các người lại ở đây?”

“Thuộc hạ tới đưa tin tức, mấy ngày trước nhận tin tức từ Minh cốc truyền tới, của lão Cốc chủ!” Nam tử mặc thanh sam tiến lên đưa một tờ giấy.

Giơ tay cầm, Phượng Cảnh Duệ mở tờ giấy trên tay ra. Ngay lập tức, hần ngẩn ra, ngồi thẳng người, mắt dừng trên tờ lqđ giấy, “Chuyện này xảy ra khi nào?”

“2 tháng trước!” Nam tử mặc thanh sam nói nhỏ.

“Ta biết, người về đi!” Phượng Cảnh Duệ gật đầu, tỏ ý đã biết.

Nam tử mặc thanh sam ôm quyền, quay đầu rời đi. Để lại Phượng Cảnh Duệ đang lqđ do dự, Hoàng Phủ Nguyệt Minh đưa Khuất Liễu Phong tới Miêu Cương. Đây là tin tức mà Diệp Cửu Dương và Diệp Ly Tâm đưa tới. Chẳng qua, rốt cục Hoàng Phủ lqđ Nguyệt Minh có liên quan gì tới Miêu Cương? Vì sao nàng ta tới Miêu Cương a? Từ lâu, hần đã nghe nói Miêu Cương có một loại cổ gọi là cổ Thiên hoàng, có khả năng chữa trị cho người bị liệt! Xem ra lqđ Hoàng Phủ Nguyệt Minh tới Miêu Cương, nguyên nhân chính bởi Khuất Liễu Phong.

Nhưng Miêu Cương luôn luôn đề phòng người đến từ bên ngoài, làm sao Hoàng Phủ Nguyệt Minh có thể không gặp bất cứ sự ngăn cản nào chứ.

Nhớ tới tình cổ ở trong người Lưu Mật Nhi, hần nhíu mày, vốn dĩ hần chỉ đoán, xem ra chuyện này thật sự liên quan tới Hoàng Phủ Nguyệt Minh!

Bàn tay nắm thật chặt, trong nháy mắt, tờ giấy hóa thành tro bụi, Phượng Cảnh Duệ đứng dậy vô cùng tao nhã, bắt đầu đi tìm quần áo thích hợp cho Mật Nhi.

“Rất cục, người muốn đi theo ta tới lúc nào?” Lưu Mật Nhi không vui nhìn Khuất Thiên Hàn bám sau lưng nàng.

Khuôn mặt Khuất Thiên Hàn nghiêm lại, “Ta không muốn đi theo người đâu! Chẳng qua nơi người tới giống ta thôi!”

“Ta đi nhà xí người cũng đi à!” Lưu Mật Nhi không vui.

Mặt Khuất Thiên Hàn đen sì, “Trùng hợp!”

“Tới địa ngục đi, rốt cục Phượng Cảnh Duệ cho người đi theo ta làm gì?” Lưu Mật Nhi nghĩ mãi không ra, mở miệng hỏi.

“Phiền phức!” Khuất Thiên Hàn nói vô cùng lạnh nhạt, “Người là người chuyên đi tìm phiền phức, đi theo người, chẳng khác nào đi theo lũ phiền phức!”

Lưu Mật Nhi chán nản, “Người có ý gì? Đó là nàng tìm ta, gây phiền phức cho ta mà?”

“Trong vòng một ngày, bị một nữ nhân đuổi giết, rất đặc ý hả!” Khuất Thiên Hàn xoay mặt sang hướng khác.

Lưu Mật Nhi đỏ mặt, “Ngoài ý muốn mà!”

Khuất Thiên Hàn hừ lạnh một tiếng, “Tốt nhất là người ngoan ngoãn ngồi ngây lqđ ngốc ở trong phòng đi, đừng gây chuyện nữa!”

Lưu Mật Nhi vùng hai tay chống nạnh, “Ở trong phòng ta sẽ chết ngạt đó!”

“Nửa canh giờ thôi, không chết ngạt lqđ được! Người chết ngạt ta đền mạng cho người!” Khuất Thiên Hàn tức giận, nói, “Về cùng Phượng Cảnh Duệ, người thích đi đâu thì đi.”

Nghe vậy, Lưu Mật Nhi chán nản, “Đường đường là đường chủ của nhóm sát thủ, lqđ sao người lại tàn tạ tới mức phải đi làm tên giám sát tình hình cho Phượng Cảnh Duệ chứ?”

Khuất Thiên Hàn đen mặt, nàng nghĩ rằng hấn muốn chắc? Nếu không phải lúc đó, nhờ có Lưu Mật Nhi đuổi kịp đó, thì lúc lqđ này, hấn vẫn đang trong tình trạng nguy hiểm ở nhà của Hoàng Phủ Nguyệt Minh. Lqđ Bảo vệ nàng, để nàng không bị thương, là cách mà hấn dùng để báo đáp. Trước kia có Phượng Cảnh Duệ ở bên cạnh nàng, cho nên không cần tới hấn, lúc lqđ Phượng Cảnh Duệ không ở bên nàng, hấn sẽ tự giác có mặt.

Thấy hấn không nói, Lưu Mật Nhi cười, “Không phải người thấy ta vừa mất đấy chứ?”

“Ta không phải người mù” ngoại trừ Phượng Cảnh Duệ, ai thêm ngó tới cái loại nam không nam nữ không nữ như nàng hả.

“Này, người có ý gì hả? Ta có chỗ nào không tốt hả?” Lưu Mật Nhi chống nạnh, mắt hạnh vì tức giận mà mở to.

Không có gì không tốt. Chẳng qua nam nhân bình thường đều không thích loại nữ nhân như! Suy nghĩ này, Khuất Thiên Hàn không nói ra.

Lưu Mật Nhi tức giận thở dài, “Khuất Thiên Hàn, nói thật, người không muốn đối đầu nhau với Phượng Cảnh Duệ, vì sao hai người các người luôn sẵn sàng với lqđ không khí giương cung bạt kiếm vậy! Không phải các người từng là bằng hữu à?”

Khuất Thiên Hàn nhìn Lưu Mật Nhi, “Người biết không ít chuyện nhỉ?”

“Chuyện gì, Phượng Cảnh Duệ cũng nói với ta!”

Khuất Thiên Hàn ngừng lại, “Chắc không?!” Hấn bỗng mở miệng.

“Cái gì mà chắc không?” Lưu Mật Nhi không hiểu.

Khuôn mặt Khuất Thiên Hàn giật giật, nhanh chóng xoay người rời đi.

“Này, Khuất Thiên Hàn, người thấy ở đâu người ta nói chuyện được một nửa rồi đi không?” Lưu Mật Nhi trợn mắt,

“Mật Nhi, nàng tìm hắn làm gì?” Từ sau lưng nàng, giọng nói trêu tức của Phượng Cảnh Duệ, cả người Lưu Mật Nhi cứng đờ. Phượng Cảnh Duệ luôn không thích nàng đi hỏi thăm chuyện của người khác.

Khóe miệng chậm rãi nhếch lên, Lưu Mật Nhi quay đầu lại, nhìn Phượng Cảnh Duệ,

“Người đã về?”

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, “Mật Nhi nói suy nghĩ của nàng đi?”

“Nói chuyện phiếm thôi!” Lưu Mật Nhi cười ngượng.

Phượng Cảnh Duệ vênh vác gờ thứ trong tay lên để trả thù, “Quần áo, thay đi!”

Lưu Mật Nhi mếu máo, “Bắt buộc phải mặc?”

“Không muốn thay?” Phượng Cảnh Duệ nhướn mày.

Lưu Mật Nhi gật đầu, “Hơi hơi!”

“Ta có thể thay quần áo giúp nàng!” Bước một bước tới gần, cánh tay dài của lưng Phượng Cảnh Duệ vươn ra, ôm nàng lên, chân bước về phòng của hai người.

Dọc theo đường đi, mọi người đi ngang qua đều nhìn hai người. Ngay cả khi thành Vô Song cách Trung Nguyên rất xa, nhưng khi thấy hai nam nhân ở cùng một chỗ, lưng ôm nhau một cách trắng trợn cũng khiến người khác không thể không nhìn.

Nhưng hiển nhiên, Phượng Cảnh Duệ và Lưu Mật Nhi hoàn toàn không quan tâm tới những ánh mắt của người xung quanh.

Đóng cửa phòng lại, Lưu Mật Nhi lập tức nhảy ra, cách xa Phượng Cảnh Duệ, “Rốt cục người muốn làm gì?”

Phượng Cảnh Duệ giơ quần áo trong tay lên giơ lên, “Ta chỉ muốn giúp nàng thay quần áo thôi”

“Người có lòng tốt thế hả?” Lưu Mật Nhi không tin hắn lại có lòng tốt tới mức đó!

Phượng Cảnh Duệ cười vô hại, “Đương nhiên!”

“Ta không tin!” Lưu Mật Nhi nói thẳng.

Nghe vậy, Phượng Cảnh Duệ tỏ vẻ đáng thương, “Mật Nhi, ta có lòng tốt thật mà!”

“Xin miễn cho kẻ bất tài!” Giơ tay cướp quần áo từ trong tay hắn, Lưu Mật Nhi chỉ ra cửa, “Ra ngoài!”

“Sợ cái gì, có phải chưa từng thấy đâu mà phải sợ!” Phượng Cảnh Duệ nói, “Đã lâu không thấy, ta còn rất nhớ nhưng đây này!”

Lưu Mật Nhi cực kỳ vô dụng, đỏ mặt, tức giận nhìn Phượng Cảnh Duệ, “Từ lúc nào mà người không biết xấu hổ như thế hả?”

Phượng Cảnh Duệ nở nụ cười bất đắc, “Mật Nhi!” Mặt hắn nghiêm lại, mở miệng.

Lưu Mật Nhi ngẩng đầu nhìn mắt hắn,, “Thế nào?” Khó khăn lắm mới được nhìn thấy Phượng Cảnh Duệ đứng đắn như vậy, tâm trạng của Lưu Mật Nhi không nhịn được mà nhảy nháy.

“Nàng.. nàng gặp ta khi nào?” Phượng Cảnh Duệ do dự rất lâu, lúc này mới hỏi một câu như thế!

“...”

Sau một thời gian dài im lặng, Lưu Mật Nhi muốn tát mình một cái thật mạnh, vừa nãy nàng còn nghiêm túc lắng nghe, lại lo lắng, có phải Phượng Cảnh Duệ có chuyện gì quan trọng muốn nói hay lưng không. Dấu đi sự lo lắng của bản thân, Lưu Mật Nhi ôm quần áo, chậm rãi đi tới sau bình phong.

Theo như lời hắn nói, cái gì cần nhìn thì cũng nhìn rồi, không sợ bị nhìn nữa! Không phải là đổi sang mặc quần áo nữ hay sao. Có gì đặc biệt hơn người?

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, “Mật Nhi, nhanh lên, chúng ta đi gặp Mộ Dung sương!” Hắn quyết định không đợi nữa, lqđ trực tiếp tìm Mộ Dung Tế, nói rõ mục đích đến thành Vô Song, nói xong bọn hắn đi luôn.

“Tìm nàng làm gì?” Nữ nhân kia muốn giết nàng đó, tới cửa để chịu chết à?

Phượng Cảnh Duệ không trả lời nàng, đợi nàng lâu quá chỉ thêm phí thời gian thôi, hắn xoay người đi tới sau bình phong. lqđ Lưu Mật Nhi xoay người, buộc lại thắt lưng sao cho vừa vặn.

Hoảng sợ khi nhìn thấy hắn, nàng tức giận, “Làm gì đấy?”

Phượng Cảnh Duệ dắt nàng đến trước gương đồng, “Ta chải đầu cho nàng!”

“Người chải cho ta?” Nàng không muốn, nếu chải thì tự nàng chải, nàng túm một cái là xong.

Phượng Cảnh Duệ không nói, ngón tay thon dài chậm rãi vuốt ve mái tóc dài của nàng, nhẹ nhàng vén lộn tóc mai, sau đó cầm cây lược gỗ ở trên bàn chải tóc cho nàng.

“Oa?” Lưu Mật Nhi tròn to mắt nhìn cây lược ở trên đầu, quay đầu lại hỏi, “Người làm như thế vậy?”

Phượng Cảnh Duệ nhướn mày tỏ vẻ đắc ý, “Muốn học không?”

“Đương nhiên!” Lưu Mật Nhi đứng thẳng.

Phượng Cảnh Duệ chỉ vào mặt mình, “Hôn ta một cái!”

Lưu Mật Nhi, “...” Xoay mặt, xoay người đi.

Lôi kéo tay nàng, Phượng Cảnh Duệ cười đùa, “Ta hôn nàng một cái cũng được!” Nói xong, môi mỏng của hắn hạ xuống thật chậm.

“Không thể!” Lưu Mật Nhi giơ tay chắn giữa hai người, “Ta sợ bị chó cắn!”

Phượng Cảnh Duệ không thêm để ý, “Nếu Mật Nhi sợ, vậy để ta bị chó cắn là được!”

Người này không phải nói đi nói lại, nói vòng vèo mắng chính mình hay sao? Lưu Mật Nhi tròn ngược mắt lên. Phượng Cảnh Duệ đành phải dừng lại hành động của lqđ chính mình, người đứng thẳng, “Được rồi, ta giải thích!”

“Vốn dĩ người có lỗi là người mà!” Lưu Mật Nhi được một tắc lại muốn tiến một thước,

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu bật cười, “Mật Nhi, nàng chắc chắn nàng sẽ không cắn ta hả?”

Về mặt nam nhân lập tức thay đổi. “Người mới là chó”

“Nếu ta là chó, nàng sẽ để cho ta cắn nàng sao?” Phượng Cảnh Duệ trưng ra vẻ mặt muốn được thỉnh giáo.

“...” Vô liêm sỉ, quá vô liêm sỉ! Nói không lại với hắn, Lưu Mật Nhi xoay người đi qua Phượng Cảnh Duệ, đi ra cửa. “Không phải người muốn tìm Mộ Dung Sương hay sao? Đi thôi! ”

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi, đuổi theo nàng.

Tìm được Mộ Dung Tế, Phượng Cảnh Duệ nói thẳng, “Người bị bệnh à?”

Mộ Dung Tế trả lời ngay lập tức, “Không có!”

“Vậy người tìm ta có chuyện gì?” Nếu hắn nhớ không lầm, trước đó, bọn hắn có nói là muốn tìm Phượng Cảnh Duệ để chữa bệnh.

“Trước là có, nhưng hắn chết rồi!” Mộ Dung Tế nói vô cùng lạnh nhạt, ánh mắt chỉ đặt ở trên người Lưu Mật Nhi- người đang mặc quần áo nữ nhân.

Nhìn thấy tầm mắt của hắn, Lưu Mật Nhi cúi đầu quan sát lại bản thân, “Sao vậy? Không phải lần đầu tiên người nhìn thấy ta mà”

“Thành Vô Song không có nữ nhân!”

“Người cho ta là người mù à, Mộ Dung Sương là nam nhân chắc?”

“Nàng ấy là nương của ta!”

“Sau đó thì sao?”

“Trong tòa thành này chỉ có một nữ nhân duy nhất!”

Lưu Mật Nhi gật đầu tỏ ý đã hiểu, Mộ Dung Sương nhìn mình không vừa ý thật ra là có nguyên nhân, nàng sợ mình cướp đi địa vị của nàng hay sao? Vậy cũng không cần tới mức đó chứ, nàng chỉ là một lqđ người qua đường mà thôi, có cần ra tay độc ác như thế không?

Mộ Dung Tế nhìn lướt qua Lưu Mật Nhi, “Các người theo ta đến đây!” Không chỉ Phượng Cảnh Duệ muốn làm rõ chuyện này, lúc này, hắn cũng phải làm rõ ràng, lqđ năm đó, rốt cục Mộ Dung Sương chỉ sinh ra một người duy nhất là hắn hay còn sinh ra một người khác nữa.

Dắt tay Lưu Mật Nhi, Phượng Cảnh Duệ đi cùng nàng theo sau Mộ Dung Tế, Vô Trần và Vô Ngân muốn đuổi theo, lại bị Phượng Cảnh Duệ ngăn lại, “Các người ở đây chờ ta!” Có khả năng là kẻ khả nghi đến nhà lqđ Mộ Dung vì chuyện này, hắn không muốn để nhiều người biết, nhất là khi, chuyện này có liên quan tới Mật Nhi.

Vô Trần và Vô Ngân nhìn nhau, khẽ gật đầu. Khuất Thiên Hàn cũng không có ý định đi vào cùng, ba người canh gác, đứng ở trước cửa nơi ở của Mộ Dung Sương.

90. Chương 89: Thân Thế Của Lưu Mật Nhi

Vô Song Thành hình như không phải là nơi đặc biệt hoa lệ, chỗ ở của Mộ Dung Sương thật sự rất đơn sơ. Vườn hoa trang trí đơn giản, gạch đá cất thành sân nhà, trước cửa phòng là một mảnh sân rộng, xem ra ngày thường Mộ Dung Sương luyện võ tại chỗ này.

Lúc này, Mộ Dung Sương đang luyện võ trước sân lớn, nhận thấy có người tới, mặt mày nàng lạnh lẽo, roi trong tay quăng tới vèo một cái.

Mộ Dung Tế khẽ giơ tay lên bắt lấy đầu roi, cổ tay chột rung lên, roi trong tay Mộ Dung Sương bỗng bị đoạt đến trên người Mộ Dung Tế.

Đứng thẳng người lại, ánh mắt Mộ Dung Sương rơi vào trên người Lưu Mật Nhi đang mặc nữ trang đứng sau lưng Phượng Cảnh Duệ. Nàng trừng lớn đôi mắt đẹp không dám tin nhìn một hình dáng nhẹ nhàng phiêu dật của Lưu Mật Nhi khi mặc nữ trang.

Tay nàng ta run run chỉ vào nàng, “Người. . . Người. . .”

Lưu Mật Nhi hơi mím môi, “Nhìn cái gì? Ta là không đẹp bằng người, nhưng mà mọi thứ nên có ta đều có đấy chứ? Làm gì mà ánh mắt của người xem ra giống như là thấy quái vật vậy?”

“Người là nam nhân!” Mộ Dung Sương kêu to, “Làm sao người có thể mặc nữ trang?” Nàng ta thét chói tai.

Không đợi Lưu Mật Nhi có phản ứng, Phượng Cảnh Duệ không che giấu chút nào nở nụ cười, trong lúc tươi cười, không quên nhạo báng Lưu Mật Nhi, “Mật Nhi a, lại vừa có một người bảo nàng là giả gái nữa đấy!” Trước đã có một người là cô gái tên A Hoa, bây giờ là Mộ Dung Sương.

Lưu Mật Nhi cũng không cảm thấy chuyện này có gì đáng cười, trừng mắt liếc Phượng Cảnh Duệ đang cười ha hả, “Ta không cần người nhắc nhở đâu!”

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, dựa nghiêng một bên chỉ cười không nói.

Nhắc làn váy đi tới trước mặt của Mộ Dung Sương, Lưu Mật Nhi hơi mím môi, “Ta là nữ nhân!” Nàng nghiêm túc nói.

Mộ Dung Sương trợn to hai mắt, “Không thể nào.”

Lưu Mật Nhi nhú mày, “Làm sao người biết không thể nào? Người biết ta à? Biết ta là ai à?” Nàng từng bước từng bước ép sát. Cảm giác tựa như nàng ta giả bộ.

Như là đột nhiên hồi hồn, Mộ Dung Sương lui về phía sau một bước, cười mỉa ra tiếng, “Làm sao có thể? Ta và vị cô nương này . . .”

“Chớ giả bộ, người muốn giết chết ta đến hai lần rồi, bây giờ mới nói là không biết, bà di này à, người thật mở miệng mà không ngại sao!” Lưu Mật Nhi đưa ngón trỏ lắc lắc, xoay người nắm vai Phượng Cảnh Duệ, “Chẳng qua ta cũng ngại nghe!”

Phượng Cảnh Duệ đưa tay ôm eo của nàng, đứng thẳng người, “Mộ Dung Lão phụ nhân, chúng ta nói chuyện hai mươi năm trước đi!”

Nghe được mấy chữ hai mươi năm trước, sắc mặt Mộ Dung Sương biến đổi, “Người . . .”

Hai tay ôm quyền, Phượng Cảnh Duệ hướng về phía Mộ Dung Sương ra dấu rồi tiếp đó mở miệng, “Mật Nhi năm nay vừa đúng hai mươi tuổi! Ta nghĩ, chắc là lớn bằng Mộ Dung Tế chứ? !” Đang lúc nói chuyện, kéo Lưu Mật Nhi từ phía sau hất ra, lạnh nhạt nói.

Mộ Dung Sương cười gượng, “Việc này quan hệ gì với ta?”

“Mật Nhi vốn được gọi là Lưu A Đại, từ nhỏ bị nuôi như một nam nhân, trước đây ở một thôn nhỏ nơi quê nhà gõ mõ cầm canh kiểm soát!” Lúc nói đến thân thể của Lưu Mật Nhi, ánh mắt Phượng Cảnh Duệ thẳng nhìn vào Mộ Dung Sương.

Sắc mặt Mộ Dung Sương trắng bệch, ánh mắt trên khuôn mặt mỹ lệ né tránh nhìn bốn phía, “Ta . . . Ta không biết người đang nói gì cả?”

“Hai mươi năm trước, cha mẹ của Lưu A Đại đột nhiên biến mất, hắn được hàng xóm nuôi lớn. Không có ai biết nàng là nữ nhân!” Phượng Cảnh Duệ cười yếu ớt nói, “Mộ Dung phụ nhân, người biết nàng sao?”

“Không thể nào!” Mộ Dung Sương lớn tiếng nói, “Nàng là nam nhân đó!” Nàng chỉ vào Lưu Mật Nhi.

“Người mới là nam nhân!” Lưu Mật Nhi cả giận nói. Nàng không biết nhưng lời nói sâu xa này là có ý gì, nhưng mà nàng cũng có thể đoán được, nữ nhân này có quan hệ với mình. Hơn nữa, rất có thể thân thể nàng đây là do người này tạo ra.

Chỉ một điểm này, đối với mình không có bất cứ quan hệ gì, bởi vì đối với nàng mà nói, tương đương với một người xa lạ. Chỉ có điều, mọi người đều muốn tìm được cội nguồn của mình, ai cũng có một gốc rễ.

“Không thể nào. . . Năm đó, rõ ràng ta . . .”

“Rõ ràng người làm gì?” Đang một mực nghe Phượng Cảnh Duệ cùng mẫu thân nói chuyện với nhau, Mộ Dung Tế bỗng chốc chớp được trọng điểm trong lời nói của nàng, mở miệng hỏi.

Mộ Dung Sương lập tức hồi hồn, “Không . . . Cái gì ta cũng chưa nói!”

“Năm đó, người rõ ràng sinh được một cặp song sinh, bây giờ làm sao lại biến thành một nam một nữ đúng không?” Phượng Cảnh Duệ thông thả tiếp lời, hoàn toàn không quan tâm lời nói của mình khiến mọi người có cảm giác chần động.

”Làm sao người biết Mộ Dung Sương bật thốt lên, chợt ý thức được nên lập tức che miệng, nàng vừa nói cái gì?

Phượng Cảnh Duệ nở nụ cười nhạt, “Rất bình thường thôi, nếu như người biết ta là ai, người sẽ không cảm thấy kỳ quái!”. Lâu chủ Đệ Nhất Lâu, nắm giữ tin tức giang hồ, mặc kệ là lời đồn đãi cũng tốt hay là sự thật cũng được, dù sao sẽ có chút chuyện sẽ truyền tới tai của hắn, tiếp đó suy đoán thêm, cuối cùng ra được cái kết luận này.

“Người là ai?” Mộ Dung Sương trợn mắt

Phượng Cảnh Duệ lại lắc đầu, “Việc này không quan trọng. Chỉ có điều, người không muốn giải thích mọi chuyện cho nhi tử của người sao?” Hắn hất cằm chỉ tới Mộ Dung Tế, “Hình như hắn có lời muốn hỏi người?”

Né tránh ánh mắt của Mộ Dung Tế, Mộ Dung Sương tái mặt, “Ta . . .”

“Mẫu thân, giải thích đi!” Vô Song Thành có tên gọi Vô Song, là vì năm đó có hai huynh đệ song sinh tranh đoạt quyền lực tự giết lẫn nhau, cuối cùng thành chủ hạ lệnh, Vô Song Thành không được để tồn tại con song sinh, nếu như xuất hiện, phải trong hai người lựa chọn một, và một người còn lại . . . Chỉ có chết!

Nếu như đúng là cách giải thích như thế này, vậy thì, Lưu Mật Nhi bên cạnh Phượng Cảnh Duệ chính là ... của mình

Mộ Dung Tế trong nháy mắt vẻ mặt lạnh lùng, “Nói!”

Cho đến lúc này, Mộ Dung Sương mới thở dài, “Đúng!”

Sắc mặt Mộ Dung Tế lập tức thay đổi, “Người xác định? !”

“Đúng vậy!” Mộ Dung Sương kiên định gật đầu một cái, “Năm đó thật sự ta sinh ra 2 đứa bé! Nhưng mà ta chỉ có thể chọn một đứa trong đó”, thời điểm đó nàng cũng đã cho rằng một đứa còn lại cũng là con trai. Tại Vô Song Thành, người sinh hai đứa bé đồng thời có nghĩa là một kẻ chẳng lành, nên vào thời điểm kia, căn bản nàng cũng không có thời gian suy nghĩ kĩ.

Mộ Dung Tế đã rõ ràng, đứa trẻ mẫu thân chọn là hần!

“Sau đó thì sao?” Nói chuyện không phải là vẻ mặt lạnh lùng của Mộ Dung Tế, mà là Lưu Mật Nhi giống như đang nghe kể chuyện xưa.

Mộ Dung Sương dùng ánh mắt kỳ quái liếc nhìn Lưu Mật Nhi, lúc này mới lên tiếng, “Những người biết được chuyện này, đều đã chết!” Mà người đưa nàng ra ngoài kia, sau đó lúc trở về cũng bị nàng giết chết. Căn bản nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng có ý nghĩ tới muốn nghe được tin tức về đứa bé từ bất cứ người nào.

Lưu Mật Nhi không phải kẻ ngu ngốc, nàng dĩ nhiên biết ý tứ trong lời nói của Mộ Dung Sương. Cái người mẫu thân này của nàng, căn bản cũng không hề tính toán sẽ gặp lại nàng lần nữa. Lưu Mật Nhi không nhận được nghĩ thâm, nếu như hôm nay đứng ở chỗ này chính là Lưu Mật Nhi nàng, nàng sẽ làm thế nào?

Một đôi cánh tay dài thật chặt ôm cả eo của nàng, Phượng Cảnh Duệ cúi đầu nhìn qua nàng một cái, khẽ mỉm cười.

Không tự chủ hồi hồn cười một tiếng, Lưu Mật Nhi khẽ lắc đầu, bày tỏ mình chẳng quan tâm.

Phượng Cảnh Duệ tin tưởng đây là lời nói thật của nàng ta, sau khi biết lai lịch của nàng, Phượng Cảnh Duệ và Lưu Mật Nhi đều nghĩ giống nhau. Bây giờ Lưu Mật Nhi đã không còn là Lưu Mật Nhi lúc trước, người cũng đã không phải, căn bản cũng không có gì là tình cảm hay không tình cảm.

Mật Nhi đến nơi này, chỉ vì tìm xuất xứ mà thôi! Nàng không cần đột nhiên xảy ra mấy chuyện nhận người thân gì đó.

“Vô Song Thành chưa bao giờ được có trẻ song sinh, nhưng không có nói qua không cho phép một nam một nữ xuất hiện!” Mộ Dung Tế lạnh giọng nói.

Mộ Dung Sương ngơ ngẩn, đột nhiên nở nụ cười. Đúng vậy, nàng chưa từng nghĩ tới khả năng này! Không cho phép có hai trẻ trai cùng xuất hiện, nhưng không có nói qua không cho phép có một nam một nữ cùng sinh! Đây đúng là lúc ban đầu định ra quy củ đó có một chỗ sơ hở duy nhất.

Mộ Dung Sương đột nhiên thay đổi phương hướng, mắt không chớp nhìn Lưu Mật Nhi, chậm rãi vươn tay.

Nhìn tay nàng trong không trung, Lưu Mật Nhi chần chờ chốc lát, chậm rãi lắc đầu, “Thật xin lỗi, ta không thể tin người!” Nữ nhân này từng giết nàng hai lần, nàng không thể nào giao mình cho người như vậy.

Sắc mặt Mộ Dung Sương ngẩn ra, cười khổ ra tiếng, “Người nói đúng.” Sẽ không ai yên tâm giao mình ột người đã từng muốn giết chết mình.

Lưu Mật Nhi khẽ gật đầu, bĩu môi, “Có lời gì người cứ nói đi! Nếu như muốn nói lời hối hận, ta đối với ba cái chữ này không có cảm giác gì!”

Mộ Dung Sương há mồm muốn nói, cuối cùng lại chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài, “Các người đi thôi!” Nên giải thích nàng đã giải thích đủ rồi, chuyện cũng đã giải thích rõ. Những thứ khác không cần nàng mở miệng.

Lưu Mật Nhi nhún nhún vai, “Chuyện xưa nói xong rồi, vậy bây giờ chúng ta đi thôi!” Nàng nói lời này đúng ý Phượng Cảnh Duệ.

Mộ Dung Tế đột nhiên kéo tay của nàng, “Người không thể đi!” Nếu như người này chính là người thân duy nhất của hắn, hắn sẽ không để nàng đi như vậy.

Không chút do dự, Lưu Mật Nhi hất tay Mộ Dung Tế, “Chuyện đã làm rõ ràng rồi, chúng ta cũng muốn đi thôi!”

Editor: toilatoi-84

“Người là người thân của ta!”

“Ta không phải!” Lưu Mật Nhi cau mày, “Người không có bằng chứng gì cả, làm sao biết ta chính là người nhà của người? Tất cả mọi người đã chết không phải sao?”

“Người và ta giống hệt nhau!”

“Ngàn vạn người trên thế giới, người có dáng dấp giống nhau nhiều vô số kể, làm sao người biết đó chính là ta?” Lưu Mật Nhi không khỏi hỏi ngược lại.

Mộ Dung Tế liền giật mình, chậm rãi buông tay.

Giật giật khoe miệng, nàng xoay người, “Ta có thể đi được chưa?!” Nói xong, nàng lôi kéo Phượng Cảnh Duệ đi ra khỏi biệt viện của Mộ Dung Sương.

Vô Trần cùng Vô Ngân và Khuất Thiên Hàn vẫn như cũ đứng yên không nhúc nhích, tựa như đang chờ cái gì. Thấy hai người xuất hiện, ba người đứng thẳng người.

Phượng Cảnh Duệ hướng về phía Vô Trần gật đầu một cái, “Có thể đi được rồi!”

“Tất cả đã chuẩn bị xong”

Lưu Mật Nhi nháy mắt, “Thứ gì?”

“Chúng ta lập tức rời đi thôi!” Phượng Cảnh Duệ khom người ôm thân thể của nàng, điểm mũi chân một cái, hai người biến mất ở trước biệt viện.

“Tại sao lại gấp gáp như vậy?” Lưu Mật Nhi hỏi.

“Chúng ta đi tìm Diệp Ly Tâm!” Phượng Cảnh Duệ cho nàng đáp án.

Trong lòng Lưu Mật Nhi trầm xuống, bắn khoả liếc mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ, “Tại sao lại đi tìm nàng?” Hắn hẳn là chưa biết chuyện trên người mình đã bị hạ cổ chứ.

“Hoàng Phủ Nguyệt Minh ở đâu?” Tìm được Hoàng Phủ Nguyệt Minh, cũng sẽ biết rõ ràng là loại cổ gì. Mặc dù Diệp Cửu Dương là cổ vương, nhưng cũng có một số loại cổ còn cần phải có người xuống tay hạ cổ.

“Đó!” Lưu Mật Nhi không nói tiếng nào, chỉ nhìn gò má Phượng Cảnh Duệ, không biết đang đứng đó suy tư gì.

91. Chương 90: Đi Miêu Cương

Miêu Cương, vùng đất phía Tây Nam.

Diệp Ly Tâm cùng Diệp Cửu Dương đưa ra bộ mặt không vui nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh trước mặt. Trong lòng không phục kêu một tiếng, “Sư thúc!”

Dĩ nhiên, với cá tính của Diệp Cửu Dương, hắn sẽ không mở miệng. Huống chi bây giờ, hắn là cổ vương của Miêu Cương, chưa bao giờ nhiều lời, sẽ không nói ra lời như vậy!

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diễn đàn lê quý đôn

Hoàng Phủ Nguyệt Minh ẩn chứa nụ cười liếc mắt nhìn Diệp Ly Tâm, trên mặt rất hài lòng, “Sư diệt không cần khách khí!”

Không sai, chưa ai từng nghĩ tới, Hoàng Phủ Nguyệt Minh lại là đệ tử nhập thất của phụ thân Diệp Cửu Dương, theo vai vế coi như nàng là sư thúc của hai người, có thể tưởng tượng được, lúc Diệp Ly Tâm biết được sự thật này, sắc mặt khó coi đến cỡ nào!

Nắm tay cắn răng nhìn Hoàng Phủ Nguyệt Minh, Diệp Ly Tâm vội vã thi lễ, sau đó quay đầu rời đi.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhìn lại Diệp Cửu Dương đang trầm mặc không nói, chậm rãi hỏi, “Thương thế của cha ta, ngươi có biện pháp gì không?”

Diệp Cửu Dương từ khi bọn họ nói chuyện đều đùa bốn chén chứa cổ trong tay, chưa từng chen miệng. Nghe âm thanh Hoàng Phủ Nguyệt Minh, đến chân mày hắn cũng không nhúc nhích, làm như hoàn toàn không nghe được lời của nàng ta.

Dĩ nhiên, người không biết Diệp Cửu Dương sẽ không biết tính tình của hắn, đặc biệt khi hắn không đặt tâm nhìn vào người khác, dĩ nhiên là sẽ không để ý tới nàng ta. Trong đó, điểm quan trọng nhất là, về cơ bản Diệp Cửu Dương hoàn toàn không có ấn tượng gì với người trước mắt.

Mặt mày Hoàng Phủ Nguyệt Minh lạnh lẽo, “Diệp Cửu Dương, trong mắt ngươi không có trưởng bối hay sao?!”

Nghe được tên của mình, Diệp Cửu Dương đứng lên, lạnh lùng liếc nàng một cái, sau đó đứng dậy bỏ đi.

Sự biến hóa này khiến Hoàng Phủ Nguyệt Minh nổi đóa, “Diệp Cửu Dương. . .”

Trả lời nàng ta chỉ là căn phòng trống rỗng.

Tức chết nàng, lúc trước Diệp Cửu Dương thấy cũng không biết nàng là ai, sau khi nàng nói rõ thân phận của mình, mặc dù Diệp Cửu Dương cùng Diệp Ly Tâm không mong muốn mà nhận, nhưng lại cũng hoàn toàn không để nàng vào trong mắt.

Ở chỗ này nửa tháng, mặc dù nàng trải qua coi như không tệ lắm, nhưng mà, Diệp Cửu Dương và Diệp Ly Tâm trước sau đều không muốn trị liệu cho cha! Nàng từng nghe cha Diệp Cửu Dương nói, ở Miêu Cương có một loại cổ, có thể chữa trị cho Khuất Liễu Phong. Cho nên đưa hắn đến đây! Chỉ có điều không nghĩ đến Diệp Ly Tâm và Diệp Cửu Dương chính là cổ vương Miêu Cương!

“Ca, rốt cuộc khi nào ngươi mới làm cho Hoàng Phủ Nguyệt Minh đó rời đi?” Diệp Ly Tâm một cái đá văng cửa phòng, hoàn toàn không để ý bên trong nhà Diệp Cửu Dương đang làm cái gì.

Diệp Cửu Dương ngẩng đầu lên, “Không biết!”

“Vì sao ca không muốn làm pháp sự?”

Diệp Cửu Dương trợn mắt, “Không phải đã bảo muội đưa tin cho Phượng Cảnh Duệ rồi sao?”

“Muội đưa rồi, có điều không có tin tức của bọn họ!” Đây cũng là điều mà Diệp Ly Tâm lo lắng. Lâu như vậy, không giống phong cách của Phượng Cảnh Duệ.

“Có thể là có chuyện gì làm trễ nãi đi!” Diệp Cửu Dương không chú tâm lắm nói, chỉ cần hắn không đồng ý, Hoàng Phủ Nguyệt Minh cũng sẽ không rời đi vào lúc này thôi. Nghĩ như vậy, hắn còn vuốt vuốt chén cổ trong tay!

Diệp Ly Tâm thấy thế, thoát một cái đoạt đi chén cổ trong tay Diệp Cửu Dương. Trên thế giới này, có thể làm vậy với Diệp Cửu Dương cũng chỉ có mỗi Diệp Ly Tâm. Hình thức sống chung giữa bọn họ cũng rất

kỳ quái, thoát nhìn cứ như Diệp Ly Tâm là tỷ tỷ, Diệp Cửu Dương là đệ vậ (tác giả: ca ca??)! Nhưng mà, vào thời điểm khác, có khi Diệp Ly Tâm lại bị Diệp Cửu Dương ăn sạch sành sanh.

“Ca, chẳng lẽ ngươi không lo lắng chút nào sao?”

“Lo lắng cái gì?” Về mặt Diệp Cửu Dương ngu ngốc nhìn nàng.

“Ca!” Diệp Ly Tâm lại giận rồi!

Diệp Cửu Dương không thể làm gì khác hơn là đứng dậy, “Nếu Phượng Cảnh Duệ đã muốn tới thì sẽ đưa tin tức tới đây, nói chung ngươi đừng lo!” Bây giờ không đến, nhất định là trên đường bị người nào đó làm cho chậm trễ.

Coi như Diệp Ly Tâm không muốn thừa nhận cũng không còn biện pháp, tính cách Phượng Cảnh Duệ trong thời gian gần tiếp xúc đã có thể hiểu. Chỉ cần hắn làm việc chú trọng, những chuyện khác ngươi cần bản không cần lo lắng.

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diễn đàn lê quý đôn

Thấy muội muội không nói lời nào, lúc này Diệp Cửu Dương mới đưa tay ra.

Bĩu môi, Diệp Ly Tâm đưa chén cổ trên tay đặt vào lòng bàn tay Diệp Cửu Dương, “Cho người!”

Diệp Cửu Dương nhận lấy, cúi đầu tiếp tục vuốt vuốt. Diệp Ly Tâm bước tới nhìn qua một màn trước mắt không khỏi cười khê một tiếng, “Ca, người nói, nếu như Hoàng Phủ Nguyệt Minh biết, vật ngươi cầm trên tay hằng ngày chính vật nàng ta mỗi ngày tha thiết hi vọng có được, nàng sẽ như thế nào?”

“Nàng ta là sư thúc của chúng ta!” Diệp Cửu Dương thông thả nói, tiếp đó nhướn mày, “Ta không nói cho nàng ta!”

“... Vậy sao ngươi ngày ngày khoe khoang ở trước mặt người ta?” Diệp Ly Tâm trợn mắt.

“Cho nàng ta xem một chút còn chưa đủ sao?” Diệp Cửu Dương khê nhướn mày, về mặt ta đây rất nhân từ nói.

Đột nhiên Diệp Ly Tâm không biết nên lấy về mặt thể nào nhìn huynh trưởng của mình rồi, thể nào mà trước kia chưa từng chú ý tới, trong lòng ca ca của nàng lại có hình dạng phúc hắc thể này.

“Chẳng lẽ là cùng chung đụng với Phượng Cảnh Duệ trong thời gian dài, trong lòng cũng biến thái theo?” Trong lòng Diệp Ly Tâm thầm nghĩ.

“Người nói gì đó?” Diệp Cửu Dương mở miệng hỏi.

Diệp Ly Tâm lắc đầu lập tức, “Ta không có nói gì cả!”. Thái độ này có chút mập mờ! Có điều Diệp Cửu Dương không mở miệng chỉ ra.

Nhưng vào lúc này, “Thiếu chủ, lại có người lạ tiến vào Miêu Cương!”

Cặp mắt Diệp Ly Tâm lập tức sáng lên. “Là ai?”

“Những người tới, có bốn nam một nữ!” Tên thuộc hạ báo cáo.

“Nhất định là Mật Nhi tỷ tỷ!” Diệp Ly Tâm nghe vậy nhảy lên, xoay người nắm lấy Diệp Cửu Dương, “Ca, chúng ta đi đón bọn họ đi!”

Dĩ nhiên, Diệp Cửu Dương không có cơ hội chống lại.

“Ta còn tưởng rằng Miêu Cương là một nơi đâu đâu cũng sinh trưởng độc vật, là một địa phương khắp nơi xương trắng chứ!” Bị Phượng Cảnh Duệ ôm ở trước người, Lưu Mật Nhi êm ái nói.

Phượng Cảnh Duệ cúi đầu, cầm đặt trên vai Lưu Mật Nhi, “Vì sao nàng lại nghĩ như vậy?”

Lưu Mật Nhi khê lắc đầu, “Cái này không thể trách ta à! Miêu Cương lợi hại nhất là dùng cổ trùng đúng hay không? Cổ trùng bình thường không phải là giết người không thấy máu sao?”

“Từ đâu mà nàng nghe những tin tức này?” Phượng Cảnh Duệ giấu cợt nói. Chắc Diệp Cửu Dương cũng đã biết bọn hắn tới rồi.

“Đọc sách đó!” Lưu Mật Nhi nhướn mày. Nàng trước kia không có nhiều hoạt động, niềm vui thú lớn nhất chính là xem một ít tiểu thuyết huyền hoặc võ hiệp ngôn tình. Cho nên, đối với một ít chuyện các môn phái gì đó vẫn hiểu được.

Phượng Cảnh Duệ không nói tiếng nào, nghĩ cũng biết nàng nói về nơi trước khi nàng đến thế giới này. Chỗ nàng nói quá đẹp, quá tự do, có lúc hắn đột nhiên có chút kinh hãi, cảm giác mình không giữ được nàng. Nghĩ tới đây hắn không khỏi buộc chặt cánh tay.

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diễn đàn lê quý đôn

“Đau!” Lưu Mật Nhi cau mày nhìn lại hắn, “Người làm gì thế!”

Buông lỏng cánh tay, Phượng Cảnh Duệ không quanh co mở miệng, “Ta không sao!”

“Mật Nhi tỷ tỷ!” Tiếng la hét của Diệp Ly Tâm truyền đến, Lưu Mật Nhi không thể làm gì khác hơn là tạm thời để nghi vấn trong lòng xuống, nàng quay đầu, quả nhiên cách đó không xa đã thấy Diệp Ly Tâm lôi kéo Diệp Cửu Dương. Nàng không khỏi nhếch môi cười.

“Thả ta xuống!” Lưu Mật Nhi hướng về Phượng Cảnh Duệ phía sau nói.

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, ôm nàng phi thân nhảy xuống ngựa.

Hai chân Lưu Mật Nhi vừa mới đứng xuống, trong ngực lập tức có một người vọt tới.

“Mật Nhi tỷ tỷ. Mật Nhi tỷ tỷ! Ly Tâm nhớ tỷ!” Diệp Ly Tâm ôm chặt thân Lưu Mật Nhi, hoàn toàn không chú ý tới ở sau lưng Lưu Mật Nhi, mặt Phượng Cảnh Duệ đã sớm tối sầm.

Một tiếng vang lên. “Diệp Ly tâm, đem móng vuốt của người, lấy hết ra cho ta!” Phượng Cảnh Duệ nói gần từng chữ.

Kể từ lần trước Lưu Mật Nhi từ trên lầu té xuống thiếu chút mà chết về sau, bất cứ lúc nào có kẻ chạm đến Lưu Mật Nhi, hắn cũng sẽ cảm thấy toàn thân không thoải mái. Nhất là, Diệp Ly Tâm này lúc trước còn từng muốn gả cho Mật Nhi. Rồi sau này lại muốn đem Mật Nhi giới thiệu cho ca ca của nàng. Một điểm này, hắn vẫn luôn để trong lòng.

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diễn đàn lê quý đôn

Nghe âm thanh đó, Diệp Ly Tâm lập tức nhảy ra một bước dài, vội vã cuống cuống nhìn Phượng Cảnh Duệ, giống như hắn là bệnh dịch.

Hừ lạnh một tiếng, Phượng Cảnh Duệ tiến lên ôm Lưu Mật Nhi vào trong ngực, nhìn lướt qua Diệp Ly Tâm. Nàng sợ sệt rụt cổ một cái. Một thời gian dài không thấy, nàng hình như đã quên mất bộ dáng biến thái của Phượng Cảnh Duệ.

Lưu Mật Nhi tức giận trắng mặt nhìn Phượng Cảnh Duệ một cái, “Người đủ rồi đó!”

Lúc này về mặt Phượng Cảnh Duệ mới thả lỏng, hướng về phía Diệp Cửu Dương cùng Diệp Ly Tâm chấp tay một cái, “Đã lâu không gặp!”

Diệp Cửu Dương khẽ nhếch môi coi như đã trả lời.

“Hoàng Phủ Nguyệt Minh biết chúng ta tới rồi sao?” Lưu Mật Nhi lôi kéo Diệp Ly Tâm nhỏ giọng hỏi.

Diệp Ly Tâm lắc đầu, “Không biết! Chúng ta còn chưa nói!”

Lưu Mật Nhi vừa muốn nói chuyện, Phượng Cảnh Duệ đã bu lại, nhìn chăm chăm tay Lưu Mật Nhi đang lôi kéo Diệp Ly Tâm, “Mật Nhi!” Hắn âm trầm nói.

Diệp Ly Tâm phản ứng nhanh nhất, lập tức rời đi. Mà Lưu Mật Nhi vừa hồi hồn vẫn ung dung nhìn Phượng Cảnh Duệ, “Người ra cửa chưa uống thuốc? Đầu bị con lừa nó đá?” Nổi điên vì cái gì chứ!

Phượng Cảnh Duệ hơi mím môi, “Ta chỉ là không thích có người đụng vào nàng!”

“Vậy người đem chặt đôi tay của ta xuống rồi móc lại trên người của người thì tốt lắm rồi!” Lưu Mật Nhi tức giận nói.

Phượng Cảnh Duệ cười mỉa, “Ta làm sao chịu nổi?”

“Người ngừng chút! Đừng lấy buồn nôn làm thú vị! Ta là người, không phải là sủng vật của người!” Lưu Mật Nhi tức giận nói.

“Dĩ nhiên, nàng chắc chắn là hơn sủng vật rồi ! Chúc năng cũng nhiều hơn!” Phượng Cảnh Duệ nói lấy lòng.

Một bên Diệp Ly Tâm không nhịn được một hồi phì nhỏ, “Cái gì đó? Chỉ biết làm ta sợ!”

“Diệp Ly Tâm!” Phượng Cảnh Duệ biến sắc mặt với tốc độ cực nhanh.

Diệp Ly Tâm lập tức che miệng, “Ta không nói gì hết!”

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi thu hồi ánh mắt, “Chúng ta không ở cùng các người được!” Hắn tạm thời vẫn không thể để Hoàng Phủ Nguyệt Minh biết hắn đã tới. Mặc dù chuyện này có thể giấu không được bao lâu, nhưng mà hắn chưa muốn cho Hoàng Phủ Nguyệt Minh biết mục đích mình tới nơi này. Nhất là, hắn còn có chuyện khác tìm Diệp Cửu Dương.

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diễn đàn lê quý đôn

Diệp Ly Tâm không hiểu hỏi, “Tại sao?”

“Người muốn thấy bọn hắn chém giết, nhân tiện phá nhà người cho hỏng?” Lưu Mật Nhi không cảm thấy đây là một ý kiến hay.

Diệp Ly Tâm nghe vậy nuốt nước miếng, “Vậy các người muốn ở đâu?”

“Khách sạn!” Phượng Cảnh Duệ trả lời, “Nơi này của các người chẳng lẽ khách sạn cũng không có chứ?”

“Vậy thì ở trong nhà của chúng ta đi!” Như vậy nàng sẽ có cơ hội đi tìm Mật Nhi tỷ tỷ chơi!

Phượng Cảnh Duệ không nói gì, cơ bản hắn cũng không có ý định giấu giếm bao lâu. Gật đầu ý bảo rằng có thể.

An bài ọi người xong, Diệp Ly Tâm đang bị Diệp Cửu Dương lôi kéo, giữa ánh mắt lạnh lùng của Phượng Cảnh Duệ, lưu luyến rời khỏi Lưu Mật Nhi.

Lưu Mật Nhi bắt đầu nhìn Phượng Cảnh Duệ, “Rốt cuộc người muốn như thế nào?”

Phượng Cảnh Duệ liền ôm nàng, “Ta không thích trên người nàng có mùi vị người khác!” Đây là cổ chấp của hắn!

92. Chương 91: Chương 91.1: Âm Toán

“Diệp Cửu Dương, Diệp Ly Tâm, rốt cuộc các người bao giờ thì chữa bệnh cho ta cha?” Hoàng Phủ Nguyệt Minh tức giận dùng sức vỗ mặt bàn nói.

Diệp Cửu Dương vẫn vẫn phong bất động như cũ, mí mắt cũng không thèm nhúc nhích, ngược lại Diệp Ly Tâm hơi mím môi, quái thanh quái khí nói, “Su thúc, người đã nói vật kia là bảo bối của Miêu Cương chúng ta, vậy cho dù muốn tìm thì cũng cần phải có thời gian chứ?” Lúc nói lời này, nàng nhìn lướt qua Diệp Cửu Dương. Hắn trước sau vẫn còn đang chơi đùa chén cổ trong tay, hoàn toàn không chút ngẩng đầu.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh mắt lạnh nói: " Cũng nửa tháng rồi!"

"Sư thúc tự mình có thể đi tìm mà!" Diệp Ly Tâm cười, "Người không phải là nhập thất đệ tử của cha ta sao? Sư thúc không thể nào không biết chứ?" Nàng cũng không biết tại sao cha lại thu Hoàng Phủ Nguyệt Minh, ngay cả bọn họ cũng không biết cha từng có quyết định như vậy, cũng không biết Hoàng Phủ Nguyệt Minh đặc học được bao nhiêu, Diệp Ly Tâm đối với chuyện này lòng tràn đầy không vui.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh hơi mím môi, "Ta là sư thúc của các người, ta muốn các người làm cái gì, các người cũng phải làm cái đó."

Tiếng nói vừa thốt ra, bỗng chốc Diệp Cửu Dương đứng lên, "Sư thúc!" Hắn lạnh lùng mở miệng.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh ớn lạnh, chống lại ánh mắt của Diệp Cửu Dương, một loại cảm giác lạnh lẽo thấu xương đánh úp tới tim của nàng, Diệp Cửu Dương chậm rãi bước lên, tiện tay lấy chén cổ trong tay ném cho Diệp Ly Tâm. Diệp Ly Tâm thuận tay nhận lấy, đặt vào trong ngực.

Trong lòng nàng không nhịn được thầm nghĩ: ca ca thật không phải là một người bình thường, cả ngày cầm vật người khác luôn hi vọng có được sờ sờ trước mắt người ta, lại còn nói với người ta là không tìm được! Đây rốt cuộc là dạng hứng thú tệ hại gì.

Diệp Cửu Dương chậm rãi bước tới, ngồi xuống bên người Hoàng Phủ Nguyệt Minh, một tay nắm lấy cổ tay nàng, chậm rãi nhấc lên khỏi bàn, lạnh nhạt mà nói, "Đừng vỗ hư bàn của ta, ta cũng không muốn khiến sư thúc đền cho ta!"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nắm chặt quả đấm, "Diệp Cửu Dương!"

"Sư thúc có lời gì cứ nói thẳng là được!" Diệp Cửu Dương lười biếng nhếch lông mày.

"Rốt cuộc đến bao giờ người mới chữa bệnh cho cha ta?" Hoàng Phủ Nguyệt Minh tức giận.

"Khuất Liễn Phong không phải người của Diệp gia, cổ của Diệp gia sẽ không dùng trên người hắn khi còn sống!" Ngụ ý chính là, coi như đã tới nơi này, Khuất Liễn Phong vẫn phải chết!

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhíu mày, "Ta nghe nói, ở đây có một loại cổ là vua trong mọi thứ cổ, bất kỳ cổ trùng nào ở bên cạnh nó cũng không có tác dụng!"

"Vậy cũng không cứu được tánh mạng của hắn!" Cổ vua đó là đối với các cổ khác, còn đối với người mà nói, nó chính là độc!

"Ta muốn cổ vua!" Hoàng Phủ Nguyệt Minh nói. Thì ra Khuất Liễn Phong chỉ là cái cớ, tới nơi này, chỉ là vì tìm cổ vua thôi.

"Không cứu cha người?"

"Hắn không chết, về sau cũng chỉ có thể ở trên giường. Hơn nữa, công lực của hắn tất cả đều đã cho ta!" Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhướn mày, "Ta muốn cổ vua!"

Diệp Cửu Dương gật đầu một cái, "Thế nếu như ta không cho?"

"Ta là sư thúc của người!"

"Ta là cổ vương Miêu Cương!" Diệp Cửu Dương cười lạnh thành tiếng, "Người thật sự cho rằng người tới đây vì cái gì ta không biết sao?"

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cả kinh, "Người . . . Biết cái gì?"

"Người đã làm gì trên người Lưu Mật Nhi?" Mắt thấy lão ca không nói ra ý định, Diệp Ly Tâm tiến lên một bước. Nàng đã cảm thấy kỳ quái, ca ca vì sao lần đầu tiên lúc gặp mặt liền hiếu kỳ đối với Mật Nhi tỷ tỷ như vậy. Thì ra là khi đó, trên người tỷ tỷ đã có cổ! Cổ ý mang tỷ tỷ trở lại cũng là vì chữa trị cho nàng. Ai biết lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhú nhẹ, “Ta có thể làm cái gì? Các người quên mất rồi sao, chuyện bọn họ thành thân đâu phải do ta!” Ghê tởm nhất chính là cuối cùng Phượng Cảnh Duệ và Lưu Mật Nhi cứ đường hoàng rời đi như vậy. Nàng hao phí tâm tư . . . Không được gì cả! (Chém)

Diệp Ly Tâm hừ lạnh, “Nếu như không phải là âm mưu đùa bỡn của người, bọn họ sẽ thành hôn sao?”

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

Hoàng Phủ Nguyệt Minh cười, “Người nói như vậy làm ta cảm thấy được, cách làm của ta hình như có chút không đúng!”

Diệp Ly Tâm tức cười, là Hoàng Phủ Nguyệt Minh bị Phượng Cảnh Duệ tính kế ngược lại. Câu nàng mới vừa nói kia sai rồi! Nàng âm thầm nghĩ.

Lưu Mật Nhi một cước đạp Phượng Cảnh Duệ ra khỏi phòng, nàng kiên quyết yêu cầu hai người chia phòng mà ngủ. Phượng Cảnh Duệ nói, hắn là bị bắt buộc vì trong sạch của hắn nên mới làm như vậy. Bị Lưu Mật Nhi hung hăng khinh bỉ nhìn xuống.

“Phượng Cảnh Duệ, người đoán xem ta đã thấy người nào ở bên ngoài?” Nàng sải bước đi vào, không nhìn thấy bóng dáng Phượng Cảnh Duệ. “Người đâu?”

Tìm được Vô Trần, Lưu Mật Nhi hỏi, “Chủ tử người đâu?”

Vô Trần nói, “Chủ tử đi tìm Khuất Liễu Phong!”

Lưu Mật Nhi nhướng lông mày, “Làm sao ta không biết?”

Vô Trần lắc đầu, “Chủ tử nói, rất nhanh sẽ trở lại!”

“Khuất Thiên Hàn đâu?” Tên kia cũng đi theo!

“Khuất công tử đi cùng chủ tử!” Vô Trần trả lời.

“Hai người bọn họ đang làm cái gì?” Len lén đi?

Khuất Liễu Phong nhìn hai nam tử ở đầu giường. Một người là đứa bé hắn nuôi nấng hai mươi năm, một là . . . đứa bé của người mà trong lòng hắn quyến luyến nhất.

Phượng Cảnh Duệ liếc nhìn Khuất Liễu Phong nằm trên giường, “Người bây giờ còn hận ta sao?”

Khuất Liễu Phong hừ một tiếng, “Người tìm ta để nói những lời này?”

Phượng Cảnh Duệ thản nhiên cười cười, “Người có biết, con gái của người dẫn người tới nơi này vì cái gì không?” Mới vừa rồi trong lúc vô tình nghe được, khiến hắn vô cùng bất ngờ. Khuất Liễu Phong này thật sự là xui xẻo.

“Đương nhiên là vì cứu ta!” Khuất Liễu Phong hất cằm lên.

93. Chương 92: Chương 91.2: Âm Toán

“Gân mạch toàn thân người đã đứt hết, người cảm thấy ai có thể cứu người?” Thế nào Phượng Cảnh Duệ cũng không nghĩ tới đây đã từng là một kẻ giang hồ lão luyện và gian trá, bây giờ lại . . .

Khuất Liễu Phong biến sắc, “Miêu Cương từ trước đến nay vô cùng thần bí, nàng đưa ta tới nơi này chắc là có biện pháp!”

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu một cái, xoay người liếc mắt nhìn Khuất Thiên Hàn, “Người nói cho hắn biết đi!”

Khuất Thiên Hàn bước tới, nhìn không chuyển mắt lão nhân là cha mình, thật lâu sau không nói.

Ngược lại Khuất Liễn Phong nhìn thấy Khuất Thiên Hàn thì ánh mắt lóe lên, “Người tới đây làm gì?”

Khuất Thiên Hàn quét mắt lạnh nhìn hẩn một cái, “Nàng tuyệt đối sẽ không cứu ông!”

Khuất Liễn Phong nghe vậy chợt sững sờ, “Không thể nào!” Lúc nói lời này trong lòng hẩn cảm thấy rất ngờ vực.

Phượng Cảnh Duệ tay khoanh trước ngực liếc nhìn đôi cha con này, thật so với nhà bọn họ cũng không khác hơn chút nào? Chỉ có điều . . . một bên tai hẩn khẽ nhúc nhích, chậm rãi nhếch môi.

Cửa phòng Khuất Liễn Phong bị người từ từ mở ra, Hoàng Phủ Nguyệt Minh vừa xoay người, thấy trong nhà có người, bước chân nàng ta ngừng lại một chút, “Các người . . .”

Phượng Cảnh Duệ gặp chuyện vẫn ung dung liếc nhìn nàng, “Hoàng Phủ cô nương, đã lâu không gặp! Gần đây có tốt không?”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh mặt không biến sắc nhìn Khuất Thiên Hàn, người này nàng đã nhốt hẩn lại, bây giờ lại tìm tới đây, không lẽ là . . .

Làm gì sao, vốn Khuất Thiên Hàn không hề đem ánh mắt đặt trên người của nàng ta. Lúc Phượng Cảnh Duệ mở miệng, hẩn chỉ chấp tay sau lưng đứng bên giường, không biến sắc nhìn tình trạng bên trong viện.

Tất cả đều lọt vào mắt Hoàng Phủ Nguyệt Minh, nàng ta thận trọng mở miệng, “Tại sao các người lại ở đây?”

Phượng Cảnh Duệ khẽ mỉm cười, “Cô nương khẩn trương như vậy làm gì? Phòng này là của người sao?”

Hoàng Phủ Nguyệt Minh nhìn lướt qua Phượng Cảnh Duệ, “Rốt cuộc người muốn làm gì?” Nhìn thoáng qua vai Phượng Cảnh Duệ, nàng nhìn thấy Khuất Liễn Phong nằm trên giường đang nhìn nàng . . .

Không biến sắc gật đầu một cái, Hoàng Phủ Nguyệt Minh nghiêm nghị nhìn Phượng Cảnh Duệ, “Ta đã nói rồi, ta không có thuốc giải!”

“Nói cách khác người đang gạt ta?” Phượng Cảnh Duệ lạnh nhạt nói, hôm nay tới nơi này với mục đích chủ yếu là xem Khuất Liễn Phong một chút, cổ độc trên người Mật Nhi, đến bây giờ còn chưa phát tác, hẩn tạm thời không vội, đi tới địa bàn của Diệp Cửu Dương, chuyện cổ độc dĩ nhiên là giao cho hẩn.

Hoàng Phủ Nguyệt Minh lại cười, “Ngay cả độc tình cũng chưa có thuốc giải!”

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi khép hai tròng mắt, âm thanh chợt lạnh xuống, “Nếu, như thế, người cũng không được dùng!”

Nàng lập tức đề phòng nhìn Phượng Cảnh Duệ, “Người phải giết chết ta đã?”

“Ta không thể sao?” Phượng Cảnh Duệ hỏi ngược lại.

“Người cảm thấy người có năng lực làm điều đó?” Hoàng Phủ Nguyệt Minh giận quá hóa cười.

Trái tim Phượng Cảnh Duệ rét lạnh, theo trực giác quay đầu lại.

Lập tức thấy một chưởng mạnh mẽ quét tới đánh lên ngực Phượng Cảnh Duệ. Khuất Thiên Hàn trong nháy mắt vọt vào, không ai nghĩ tới, Khuất Liễn Phong vốn phải nằm ở trên giường không có chút năng lực phản kháng nào đột nhiên tiến đến gần động thủ.

Buồn bực ho một tiếng, Phượng Cảnh Duệ liên tiếp lui ra sau, “Người . . . Không phải Khuất Liễn Phong!”

Khuất Liễn Phong cười ha hả, “Không sai, Khuất Liễn Phong đã chết!” Hẩn ta từ từ bóc sạch lớp nguy trang trên mặt. Bộ dáng Ngụy công công xuất hiện trước mắt bọn họ. Không khí tức thời đông cứng. (Chém)

Một tay đang ôm ngực, đột nhiên Phượng Cảnh Duệ khắc ra một ngụm máu tươi. Khuất Thiên Hàn đã sớm giao đầu cùng Ngụy công công. Hoàng Phủ Nguyệt Minh chậm rãi đến gần Phượng Cảnh Duệ, ngồi xổm xuống, “Vốn là, nếu gả cho người có thể có được Hoàng Lăng dưới đất, ta sẽ uất ức chính mình! Nhưng người lại không cần ta! Như vậy . . .” Tay của nàng ta đặt trên người Phượng Cảnh Duệ, “Người cũng nên nếm thử một chút mùi vị của độc tình chứ hả?!”

“Hoàng Phủ Nguyệt Minh!” Phượng Cảnh Duệ lạnh nhạt nói: “Người dám!”

“Độc tình không có thuốc giải! Ta đã nói qua!” Hoàng Phủ Nguyệt Minh đứng lên, “Thuốc giải duy nhất là cổ vương, chỉ có điều, đây là ta thứ muốn tìm! Người không có cơ hội lấy đâu!”

Phượng Cảnh Duệ buồn bực ho một tiếng, ý thức bắt đầu tan rã. Khuất Thiên Hàn thấy thế ra một hư chiêu rồi dùng một tay nhấc lấy Phượng Cảnh Duệ rồi lắc mình phá cửa sổ mà ra. Chạy thẳng một đường như điên trở lại khách sạn.

Đang ở cùng hai người Vô Trần và Vô Ngân đã hai ngày, Lưu Mật Nhi đột nhiên thấy Khuất Thiên Hàn mang theo Phượng Cảnh Duệ trở về, trong lòng nàng cả kinh, vội vàng bước ra, kinh hãi, “Làm sao? Làm sao vậy? Các người làm sao vậy?”

Khuất Thiên Hàn vốn không có thời gian trả lời câu hỏi của nàng..., kéo ngay thân thể của nàng ra, liếc mắt nhìn Vô Trần.

Vô Trần sáng tỏ tiến lên, đưa tay đặt lên cổ tay của Phượng Cảnh Duệ, chốc lát, hần lo lắng vô cùng mở miệng, “Ta không có biện pháp!”

Toàn thân Lưu Mật Nhi cứng đờ, “Vô Trần, người nói cái gì?”

Vô Trần quay đầu, “Ta không có biện pháp! Ta cần một người có công lực trên bốn mươi năm, hơn nữa, còn phải có tuyệt chiêu, người duy nhất có thể làm chuyện này chỉ có lão Cốc chủ!”

“Ta đi tìm!” Lưu Mật Nhi lớn tiếng nói.

Vô Trần lắc đầu một cái, “Không thể đâu, lão Cốc chủ không bao giờ ra khỏi Minh cốc!”

Lưu Mật Nhi trầm mặc, “Ta có cách!”

Vô Trần trầm ngâm chốc lát “Thông báo cho Diệp Cửu Dương một chút, để bọn họ bảo vệ tốt tâm mạch chủ tử, ta đưa cô nương trở về!” Ngay từ lúc biết Lưu Mật Nhi có cổ độc trên người, hần không thể rời đi để lại một mình nàng. Nếu không, chủ tử mà biết. . . Nghĩ tới đây, Vô Trần rung mình một cái! Kiên định hơn với ý nghĩ của mình.

Những lời này, Lưu Mật Nhi hoàn toàn không nghe lọt vào tai! Chỉ vội vã gật đầu. Ngay đêm đó, Lưu Mật Nhi cùng Vô Trần rời Miêu Cương, đi Minh cốc!

94. Chương 93: Chương 92.1. Vô Trần Xả Thân

Vô Trần lo lắng nhìn Lưu Mật Nhi bên cạnh. Liên tiếp mấy ngày đi không nghỉ, ngay cả hần là một nam nhân hàng năm trên lưng ngựa mà nói cũng đã bắt đầu có chút chịu không nổi. Vậy mà Lưu Mật Nhi lại hoàn toàn không một lời than thở. Dọc theo con đường này, bọn họ trừ những lúc cần thiết nghỉ ngơi ra còn lại đều ở trên đường. Hần tin tưởng, bây giờ nhất định Lưu Mật Nhi rất khó chịu, nhưng mà nàng lại không mở miệng nói gì.

Trầm mặc một hồi, Vô Trần mở miệng, “Cô nương, có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?”

Lưu Mật Nhi lắc đầu, “Không cần. Chúng ta tiếp tục lên đường!” Không được tự nhiên, thân thể nàng run rẩy, khó nhịn khổ sở trên người.

“Cô nương, cô . . . Hay là tìm đại phu xem một chút. Vậy đi!” Vô Trần nói.

“Không phải chính là người sao? Người cảm thấy ta có bệnh?” Lưu Mật Nhi quét mắt nhìn hần một cái.

Bất đắc dĩ, Vô Trần không thể làm gì khác hơn là đưa lên một bình sứ, “Đây là thuốc, lúc nghỉ cô nương xoa một chút!”

Liếc mắt nhìn bình thuốc trong tay Vô Trần. Lưu Mật Nhi gật đầu nhận lấy, “Cảm ơn!”

“Không có gì!” Bảo đảm để nàng không chịu một chút tổn thất nào, là điều duy nhất bây giờ hắn có thể làm! Chính hắn rất rõ ràng, nếu như Phượng Cảnh Duệ biết, chịu khổ vẫn là chính hắn! Vô Trần làm như vậy, cũng là vì mình.

Nắm chặt bình sứ trong tay, trong lòng Lưu Mật Nhi chùng xuống, nàng không thể nghỉ, phải mau chóng trở lại Minh cốc.

Vô Trần sớm một bước đã truyền tin tức trở về, lúc rời Miêu Cương, ám vệ cũng đã ở lại bảo vệ Phượng Cảnh Duệ, cho nên điều duy nhất bọn họ có thể làm bây giờ chính là khiến cho Phượng Dương rời cốc, đây là khó khăn lớn nhất.

Lưu Mật Nhi dĩ nhiên cũng có bản khoản như vậy, Phượng Dương sẽ không dễ dàng rời Minh cốc mà đi như vậy, nhất là khiến cho hắn đi cứu đứa con mà mình ghét bỏ, làm sao hắn có thể động thân được chứ.

Chỉ có điều, không sao cả. Trong lòng Lưu Mật Nhi đã có kế hoạch, Nhưng mà cũng rất nguy hiểm.

Ra roi thúc ngựa, sau thời gian mười ngày mệt chết hết mấy thớt ngựa, cuối cùng Lưu Mật Nhi và Vô Trần cũng đến cửa Minh cốc. Khó khăn tung người xuống ngựa, Lưu Mật Nhi không nhận được nhứ hai hàng chân mày lại, hai chân mềm nhũn mất một hồi. Cũng may Vô Trần kịp thời đưa tay đỡ lấy nàng.

Ổn định thân thể, Lưu Mật Nhi đẩy tay hắn ra, bước đi với tư thế có chút quái dị, mỗi bước đi nàng đều có thể cảm giác đau đớn rõ ràng khi máu thịt giữa hai đùi bị ma sát. Thở dốc vì kinh ngạc, nàng cắn răng đứng lại.

Vô Trần đi sau lưng nàng, thật ra thì hắn so với nàng cũng chẳng khá hơn chút nào, may mà là nam nhân da thịt dày đã qua huấn luyện nên tự nhiên không so được với nữ nhân mềm mại. Nhìn dáng vẻ Lưu Mật Nhi bước hai ba bước lại phải dừng lấy một lần, Vô Trần thở dài tiến lên chấp tay nói, “Cô nương, vất vả rồi!”

Vừa dứt lời, hắn khom người ôm lấy Lưu Mật Nhi, tung người một cái nhảy lấy đà đi tới trước gian phòng của Phượng Cảnh Duệ trước đây đã ở, sau khi thả người xuống trên giường, Vô Trần lập tức lui ra, “Cô nương, đừng để ý!”

Lưu Mật Nhi thở dài không hồn giận, cười khổ nói, “Cám ơn người!” Ông trời ơi, nàng quên mất, những nam nhân này có thể bay nhảy nhanh như điện, cơ bản nàng không cần thiết phải khổ cực như vậy!

Vô Trần lắc đầu, “Cô nương rửa mặt đi, Vô Trần cáo lui!” Hắn cũng tẩy đi một thân đầy bụi đất của chính mình. Sau đó mới có thể nghĩ biện pháp khiến lão Cốc chủ ra khỏi cửa.

Lưu Mật Nhi gật đầu một cái, biết Vô Trần sau khi ra ngoài nhất định sẽ có phân phó, nàng suy tư chốc lát, bảo người ta tìm tới A Hoa!

A Hoa nghi ngờ bước vào Trúc viên của Phượng Cảnh Duệ, nơi này là địa phương nào, nàng đã biết, cho nên lần đầu tiên đi vào nơi này A Hoa có chút khần trương. Lúc bước vào nhà trong thấy được Lưu Mật Nhi, A Hoa cực kì vui mừng mà gọi, “A Đại, là người?” Nàng bước một bước dài tiến lên ôm lấy Lưu Mật Nhi.

Đến khi thấy rõ ràng trên người Lưu Mật Nhi đang mặc nữ trang, A Hoa không khỏi cau mày, “A Đại, vì sao người còn giả gái a!”

Lưu Mật Nhi khẽ cười một tiếng, “A Hoa, thật xin lỗi, ta một mực lừa người, thật ra thì ta là nữ!”

Về mặt A Hoa khiếp sợ nhìn Lưu Mật Nhi, “Gạt người!”

Lưu Mật Nhi nhếch môi, “Ta thật sự chính là nữ nhân!”

Thần trí A Hoa mãi còn chưa trở về, “Nữ nhân?”

Lưu Mật Nhi đưa tay lôi kéo tay của nàng ta đặt lên trước ngực của mình, mặc dù nhỏ một chút, nhưng mà vẫn có.

Dưới tay là xúc cảm mềm mại, A Hoa lập tức rút tay về run rẩy chỉ về phía nàng, “Người. . . Người. . . . Thật sự là nữ nhân?” A Hoa thật khó mà tưởng tượng được.

95. Chương 94: Chương 92: (2)

Lưu Mật Nhi nghiêm nhiên cười, từ lúc tới cái thế giới này, A Hoa cùng người nhà của nàng là những người đầu tiên đối xử với nàng bằng tất cả chân thành. Cho nên, lúc lừa gạt nàng, trong lòng Lưu Mật Nhi luôn tồn tại rất nhiều áy náy.

“A Hoa, thật xin lỗi!” Nàng chân thành nói.

Ai ngờ, A Hoa đột nhiên khóc lớn lên, ôm chặt Lưu Mật Nhi gào khóc, “Oa, thật xin lỗi A Đại, chúng ta đúng là không quan tâm tới người! Chúng ta không biết người là nữ nhân! Ô ô ô, A Hoa dẫn quá!”

Editor: tolatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

Lưu Mật Nhi liền giạt mình, chợt cười, đưa tay ôm lại thân thể A Hoa, “Cám ơn người, A Hoa!” Nàng không hề nghĩ đến, biểu hiện của A Hoa sẽ là như vậy.

“A Đại, người đừng lo lắng!” A Hoa hít sâu một hơi, “Người có chuyện gì thì cứ nói với ta!”

Lưu Mật Nhi gật đầu, hỏi khẽ, “Người có thể tiếp cận phu nhân sao?”

“Có thể a! Phu nhân người rất tốt!” A Hoa nói.

“Vậy thì tốt, người tìm lúc lão Cốc chủ không có ở đây dẫn ta đi gặp phu nhân!” Trên đường về nàng cũng đã nghĩ xong, nếu muốn Phượng Dương ra khỏi cửa, biện pháp duy nhất chính là nói với Cơ Hoàn Hoàn, nhưng mà, nhất định nàng không tìm được cơ hội, như vậy không thể làm gì khác hơn là tìm A Hoa rồi!

“Tốt!” A Hoa cực lực đồng ý, “Nhưng mà, người chớ có chọc Cốc chủ tức giận nha!”

Lưu Mật Nhi gật đầu, “Ta biết rõ!”

“Vậy người nghỉ ngơi trước, ta đi thử xem một chút!” A Hoa nói.

“Cám ơn người, A Hoa!” Lưu Mật Nhi chân thành nói.

A Hoa tùy ý khoát khoát tay, “A Đại, người nói như vậy làm gì, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ta giúp người là phải rồi!”

Lưu Mật Nhi cười khẽ, “Về sau người có thể gọi ta là Mật Nhi!”

A Hoa ngẩn người, “Mật Nhi, nghe thật hay, so với tên cha đặt cho ta là A Hoa dễ nghe hơn nhiều! Chẳng qua ta cha nói, tên xấu dễ nuôi!”

“Cha người nói rất đúng!” Lưu Mật Nhi cười khẽ.

A Hoa cười hắc hắc, “Có thời gian ta sẽ tới thăm người!”

“Ừ!”

Sau khi A Hoa rời đi, Lưu Mật Nhi rơi vào một khoảng trầm tư, không biết bây giờ Phượng Cảnh Duệ như thế nào rồi?

Biết được tin Phượng Cảnh Duệ bị trọng thương, Diệp Ly Tâm cùng Diệp Cửu Dương vội vàng chạy tới đem người trở về. Tốc độ nhanh đến nỗi Hoàng Phủ Nguyệt Minh cũng không hề phát hiện. Hai người biết được tin tức từ Khuất Thiên Hàn thật khiến bọn họ không tưởng tượng nổi.

Diệp Ly Tâm không nhịn được rên rỉ, “Không nhìn ra nàng ta lại là một kẻ độc ác như vậy! Nếu thế, Khuất Liễu Phong đã chết rồi? Như vậy người nằm trên giường là ai vậy kia?”

Editor: tolatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

“Nguy công công!” Khuất Thiên Hàn nói. Hắn không khỏi cau mày, “Chẳng lẽ các người cũng chưa từng thấy qua hắn sao?” Không thể nào đâu, bọn họ đã tới nơi này một tháng nay.

Diệp Ly Tâm lắc đầu, “Chúng ta chỉ nhìn thấy Khuất Thiên Hàn bị Phượng Cảnh Duệ chặt đứt gân tay chân, cho nên cũng chưa hề nhìn lại! Có điều không có nghĩ đến. . . Hắn đã chết!”

Khuất Thiên Hàn sầm mặt, “Thật không biết các người có cái gì tốt!”

“Đây là do chúng ta sơ sót!” Diệp Ly Tâm nói: “Ca ca ta cũng đang nỗ lực cứu hắn đây mà!”

Cũng bởi vì như vậy, nên Khuất Thiên Hàn mới không nói gì nữa. Trước khi Lưu Mật Nhi chạy về đến đây, tính mạng Phượng Cảnh Duệ vẫn phải dựa vào Diệp Cửu Dương.

A Hoa một vẻ mặt muốn nói lại thôi nhìn Cơ Hoàn Hoàn, nhưng khổ là đang có Phượng Dương ở bên người nàng nên lại không thể nói chuyện, không thể làm gì khác hơn là liên tiếp nhìn Cơ Hoàn Hoàn! Cơ Hoàn Hoàn cũng kỳ quái nghĩ nha đầu A Hoa này mấy ngày nay hình như có lời muốn nói, nhưng bộ dạng lại sợ Phượng Dương biết được.

Phượng Dương nhìn lướt qua A Hoa, hừ lạnh một tiếng. Ngay từ năm ngày trước đó có tin tức của tiểu tử chết bầm kia, hắn liền đem tin tức bưng bít hết, cho nên hiện tại thê tử căn bản không hề biết, nhưng mà, chuyện ngày hôm trước Vô Trần mang theo nữ nhân của tiểu tử trở về hắn cũng biết, bây giờ nhìn bộ dạng nha đầu này ở bên cạnh, nghĩ cũng biết định làm gì.

A Hoa rụt cổ một cái, không dám hé răng. Nhưng một ngày đã qua, nàng không giúp được Mật Nhi, trong lòng rất gấp gáp a!

Lưu Mật Nhi nghe A Hoa nói, không nhịn được thỉnh thoảng cúi đầu, đã sớm biết kết quả sẽ là như vậy.

Vô Trần ở một bên đột nhiên lên tiếng, “Ta có một chủ ý!”

Lưu Mật Nhi đột nhiên ngẩng đầu, “Cái gì?”

“Ta đi tìm lão Cốc chủ, dĩ nhiên hắn sẽ không động thủ ở trước mặt phu nhân, cho nên, ta dẫn dụ lão Cốc chủ ra, cô nương người đi nói chuyện cùng cốc chủ phu nhân!” Chỉ hy vọng các người có thể nói nhanh một chút, sau đó chạy tới cứu hắn...

“Nhưng mà, ngộ nhỡ người bị Phượng Dương đánh chết thì làm thế nào?” Lưu Mật Nhi không khỏi lo lắng, một Phượng Dương đối với con trai ruột của mình cũng có thể hạ độc thủ, đối với một hạ nhân thì . . . Nàng không khỏi rung mình một cái, “Không được, ta không thể để cho người mạo hiểm!”

Vô Trần nhếch môi cười, “Cám ơn, cô nương, nhưng nếu không dẫn dụ lão Cốc chủ ra, người sẽ không tìm được cơ hội! Ngoại trừ ta ra, nơi này còn có ai có thể làm được?”

“Chuyện này . . .” Lưu Mật Nhi không thể nói gì, lời của Vô Trần quả không sai.

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

“Vô Trần bảo đảm, sẽ không có việc gì!” Hắn thuyết phục bọn họ đồng ý.

“Được rồi! Nhưng mà Vô Trần, người nhất định phải bảo vệ chính mình, nếu không ta không có cách nào đền người cho Phượng Cảnh Duệ đâu!” Lưu Mật Nhi lo lắng nói.

“Vô Trần biết!” Vô Trần vỗ tay một cái, “Ta sẽ đi, cô nương, người cũng chuẩn bị đi gặp phu nhân đi!” Hi vọng lão Cốc chủ hôm nay tâm tình không tệ, sẽ không đánh chết mình...

Lưu Mật Nhi vẫn lo lắng nhìn Vô Trần, nhưng mà, nàng cũng rõ ràng mình nhất định phải làm chính là cho Cơ Hoàn Hoàn biết Phượng Cảnh Duệ xảy ra chuyện. Trên thế giới này người có thể khuyên giải được Phượng Dương cũng chỉ có Cơ Hoàn Hoàn thôi. Căn bản không còn có sự lựa chọn. Hơn nữa, người bị đá thương là người Phượng gia!

“A Hoa, người dẫn ta đi tìm phu nhân đi!” Nàng phải nói xong nhanh lên một chút, sau đó đi cứu Vô Trần, thật sự lo lắng Vô Trần sẽ bị đánh chết.

A Hoa cũng bị nhiễm lấy không khí khản trương này, nàng gật đầu liên tục, “Tốt tốt tốt!”

Xác định Phượng Dương đã theo Vô Trần ra khỏi viện, lúc này Lưu Mật Nhi mới cùng A Hoa lặng lẽ đi vào phòng của Cơ Hoàn Hoàn.

Thấy Lưu Mật Nhi, Cơ Hoàn Hoàn vui vẻ nhìn nàng, “Mật Nhi, ngươi trở lại sao, Duệ nhi hấn. . .”

Lưu Mật Nhi đột nhiên hướng về phía Cơ Hoàn Hoàn quỳ xuống, “Cầu xin người, cứu cứu Phượng Cảnh Duệ đi!”

Cơ Hoàn Hoàn kinh hãi, “Đây là thế nào? Ngươi đứng lên trước rồi lại nói!”

“Không, cầu xin người, cứu hấn đi!” Lưu Mật Nhi cố chấp nói.

Cơ Hoàn Hoàn bắt đầu nhìn nàng, “Nói cho ta biết rốt cuộc là thế nào?” Nàng phải biết rõ chuyện gì đã xảy ra chứ? !

96. Chương 95: Chương 93 Một Cách Đây Không Được, Đổi Lại Một Cách Khác

Bịch một tiếng

Âm thanh rất lớn của một vật nặng rơi xuống đất cách đó không xa vọng đến, điều này làm cho nội tâm Lưu Mật Nhi run lên và không khỏi bước nhanh hơn, nàng không thể để Vô Trần gặp chuyện không may! Nếu như vậy, nàng chính là hung thủ giết người rồi !

Sau lưng nàng là vẻ mặt nóng nảy của Cơ Hoàn Hoàn. Đối với Vô Trần cùng Phượng Cảnh Duệ, Cơ Hoàn Hoàn đều đối đãi giống nhau, cho nên mặc kệ trong hai người bọn hấn người nào xảy ra chuyện, nàng cũng rất lo lắng, hơn nữa sau khi nghe Lưu Mật Nhi giải thích, nàng càng rõ ràng, chỉ có mình có thể ngăn cản Phượng Dương.

Phốc, Vô Trần khạc ra một ngụm máu đỏ tươi chói mắt nhìn đôi chân to trước mặt.

Phượng Dương hừ lạnh, “Rốt cuộc không chịu nổi rồi?”

Vô Trần nắm lấy chân của Phượng Dương, “Cầu xin ngài!”

Phượng Dương ánh mắt híp lại rồi dùng sức đạp đi tới, Vô Trần lập tức cảm giác khổ sở giống như quả tim muốn nổ tung, nhưng tay vẫn nắm lấy Phượng Dương không có buông ra.

“Cốc chủ. . .”

Mũi chân khê nhúc nhích, Phượng Dương đã rõ ràng, căn bản Vô Trần cũng không lên kế hoạch muốn đánh nhau, một chân đạp người ra, Phượng Dương lạnh nhạt nói, “Chính hấn gây ra chuyện ở bên ngoài, tự hấn xử lý, cho dù chết, cũng chẳng liên quan đến ta!”

“Ngươi . . . Ngươi . . . Tại sao có thể nói ra lời lạnh lùng như vậy?” Âm thanh run rẩy từ sau lưng Phượng Dương truyền đến.

Toàn thân Phượng Dương cứng đờ, mày kiếm hơi thu lại, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Cơ Hoàn Hoàn nắm lấy một cánh tay Phượng Dương, khóe mắt hồng, “Làm sao ngươi có thể nói ra lời nói tàn nhẫn thế này?” Nàng chất vấn.

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

Phượng Dương trầm mặc không nói, mặc cho nàng lôi kéo vẫn không hề cử động. Thậm chí bước lên một bước, lại bị Cơ Hoàn Hoàn kéo lại.

Thấy thế, chân mày Phượng Dương nhíu càng thêm lợi hại. Hấn không biến sắc bước tới. Cơ Hoàn Hoàn chợt bị đẩy ra, một tiến một lùi, kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Cơ Hoàn Hoàn không vui nhìn Phượng Dương, “Ta muốn đi tìm Duệ nhi!”

“Không cho phép” Phượng Dương hô to, nổi giận nắm lấy tay nàng kéo một cái đến trước người, “Ta nói không cho phép!”

“Đó là nhi tử của ta, ta nhất định muốn đi, nhất định phải đi! A . . . Phượng Dương, người làm cái gì?” Cơ Hoàn Hoàn đang nói bởi vì Phượng Dương đột ngột nhắc bổng thân thể nàng lên mà thét chói tai ra tiếng.

Lưu Mật Nhi cùng A Hoa vội vàng tiến lên đỡ Vô Trần dậy, nàng lo lắng nhìn hắn, “Vô Trần, người không sao chứ?”

Vô Trần lắc đầu một cái, “Không việc gì!” Từ trong miệng máu đỏ không ngừng trào ra.

“Thật xin lỗi!” Lưu Mật Nhi chân thành nói.

Vô Trần lắc đầu, “Phiền cô nương rồi, đỡ ta về!” Cũng may không có chết!

Lưu Mật Nhi vội vàng tiến lên, cố sức đỡ lấy Vô Trần.

Bên này,

Cơ Hoàn Hoàn bị Phượng Dương cột vào trên ghế, Phượng Dương mặt lạnh nhìn thê tử, trong tay bưng chén đưa tới miệng Cơ Hoàn Hoàn, “Hoàn Hoàn, ăn cái gì đi!”

Cơ Hoàn Hoàn kích động giật giật thân thể, tức giận nói, “Ta không muốn, người thả ta ra!”

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

“Hoàn Hoàn, không nên cử động!” Phượng Dương nhíu mày vì thấy nàng càng giãy giữa sợi dây càng thêm chặt.

Dĩ nhiên Cơ Hoàn Hoàn nhìn ra được trong lòng của hắn, không nhịn được khiến trái tim đau xót, “Tướng công, người thả ta ra có được hay không?”

Phượng Dương cúi đầu, “Không!”

“Tại sao? Tướng công, ta thật là khổ sở!” Nàng giật giật thân thể, “Thật là đau!”

Phượng Dương đặt chén trong tay xuống, đưa tay giữ lấy thân thể của nàng, “Hoàn Hoàn!”

“Tướng công, ta thật khó chịu! Người chưa bao giờ đối với ta như vậy.” Cơ Hoàn Hoàn lên án nói.

Phượng Dương nhận ra thê tử hôm nay thay đổi, hắn bỗng chốc đứng lên, xoay người rời đi.

Cơ Hoàn Hoàn liền vội vàng hỏi, “Người đi đâu?”

Phượng Dương dừng bước lại, âm trầm mở miệng, “Ta đi giết bọn hắn! Như vậy nàng cũng còn nghĩ đến bọn hắn nữa rồi!”

Cơ Hoàn Hoàn tức thời trợn to hai mắt, hoang mang sợ hãi nói, “Không... không được làm thế! Ta không đi, ta không đi” nàng kêu to, vùng vẫy, chỗ cổ tay bởi vì giây giữa bắt đầu đỏ ửng.

Phượng Dương bước một bước dài xoay người lại giữ lấy thân thể của nàng, thuận tay cởi ra sợi dây trên người nàng, Cơ Hoàn Hoàn nắm lấy cánh tay Phượng Dương, ôm thật chặt vào trong ngực, “Đừng đi, ta không đi! Người không được giết bọn hắn!”

Phượng Dương khom người ôm lấy Cơ Hoàn Hoàn hai người đi về phía chiếc giường nhỏ, hắn giơ tay điểm một cái, trong nháy mắt Cơ Hoàn Hoàn đã ngủ mê man. Sau đó, hắn dịu dàng đắp chăn cho nàng rồi đứng dậy đi về phía cửa.

Lưu Mật Nhi cùng A Hoa đứng bên ngoài cửa, bên trong phòng Vô Trần đang tự bôi thuốc chữa thương. Đột nhiên thấy Phượng Dương xuất hiện, Lưu Mật Nhi trong lòng càng cảm giác nặng nề, nhắm mắt bước tới.

Mục tiêu của Phượng Dương hình như cũng là Lưu Mật Nhi, hắn đứng lại trước mặt của Lưu Mật Nhi. A Hoa từ sớm đã chạy mất dạng né tránh rồi. Chỉ còn lại một mình Lưu Mật Nhi đối mặt Phượng Dương.

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

Ánh mắt âm trầm, lạnh lùng của hắn khiến da đầu Lưu Mật Nhi tê dại, nàng vẫn quật cường nhìn lại hắn.

Phượng Dương lên tiếng, “Ngày mai, không cho phép các người còn xuất hiện trước mặt ta!”

Lưu Mật Nhi nghe vậy, bĩu môi, “Người còn chưa đồng ý với ta đi cứu Phượng Cảnh Duệ!”

Phượng Dương cười lạnh, “Ta sẽ không đi!”

Lưu Mật Nhi mím môi, “Tại sao? Hắn là con trai của người, con trai ruột của người!”

Phượng Dương cười đến điên cuồng, “Người cho rằng ta quan tâm sao?”

Lưu Mật Nhi bỗng nhiên thấy tức cười, đúng, trên thế giới này, người có thể để cho Phượng Dương quan tâm chỉ có một Cơ Hoàn Hoàn. Không còn ai khác.

Phượng Dương không dừng lại nữa, lạnh nhạt liếc nàng một cái sau đó bỏ đi.

Bên trong nhà Vô Trần nghe âm thanh của Phượng Dương lúc đang chỉnh trang y phục, khi mở cửa ra vừa lúc thấy Phượng Dương rời đi. Hắn không khỏi nhìn về mặt nặng nề của Lưu Mật Nhi hỏi, “Thế nào?”

Bỗng chốc, Lưu Mật Nhi quay mặt sang nhìn Vô Trần, “Vô Trần, lần này trông vào người đó!”

“A?” Vô Trần híp mắt.

Lưu Mật Nhi không nhiều lời nữa, lôi kéo A Hoa xoay người rời đi, hai người nhỏ to không biết nói cái gì, A Hoa chần chờ rồi rời đi.

Vô Trần có chút không hiểu nhìn Lưu Mật Nhi, “Cô nương?”

Trầm mặc một hồi, Lưu Mật Nhi hơi mím môi, “Vô Trần, ta quyết định . . .” Nàng ngừng lại, thận trọng quan sát sắc mặt của Vô Trần.

Loại ánh mắt này khiến Vô Trần trong lòng cả kinh, theo bản năng bật thốt lên hỏi, “Quyết định cái gì?”

“Ta muốn bắt cóc Cơ Hoàn Hoàn!” Lưu Mật Nhi nói lời khiến người sợ hãi.

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

“Cái gì?” Vô Trần hét lên một tiếng, hiểu rõ mình vừa làm cái gì sau đó hắn lập tức lôi Lưu Mật Nhi vào trong phòng, tiếp đó cực kỳ tức giận nói, “Cô nương, người điên rồi. Nếu như bị lão Cốc chủ biết, chúng ta sẽ chết!” Chết, cũng không phải là chuyện kinh khủng gì, mấu chốt là, nếu như khiến Lưu Mật Nhi có vấn đề gì. Hắn còn phải chết lần nữa. Hơn nữa, bắt cóc Cơ Hoàn Hoàn, chỉ sợ không phải chỉ có chết đơn giản như vậy a!

“Ta không sợ!” Lưu Mật Nhi kiên định nói, “Không phải các người nói trên người ta trúng cổ độc hay sao? Dù sao cũng sống không lâu, nhưng mà, chỉ cần ta không chết trước khi có thể mang theo Cơ Hoàn Hoàn tìm được Phượng Cảnh Duệ là tốt rồi!” Như vậy là có thể chữa cho Phượng Cảnh Duệ. Nàng tin tưởng, chỉ cần mang theo Cơ Hoàn Hoàn rời đi, khi đó, Cơ Hoàn Hoàn sẽ có biện pháp khiến Phượng Dương đồng ý.

Vô Trần rung động nhìn nàng, “Cô nương, không được! Chúng ta cần bản trốn không khỏi lão Cốc chủ!”

“Ta đã nghĩ xong!” Lưu Mật Nhi hướng về phía Vô Trần ngoắc ngoắc ngón tay. Vô Trần tiến lên trước, nghe lời của nàng xong vẫn nhịn không được rung mình một cái. Nếu như không được thì sao đây?

Lưu Mật Nhi trong lòng cảm giác nặng nề, “Vậy cũng hết cách rồi, ta nhất định khiến hắn đi!” Đến lúc đó Cơ Hoàn Hoàn sẽ có biện pháp chứ?!

“Cô nương, người hãy nghĩ lại đi!” Bất kỳ ai dám đụng chạm đến Cơ Hoàn Hoàn, đều chỉ có một kết quả. Cơ Hoàn Hoàn là cấm kỵ không thể chạm đến của Phượng Dương. Làm vậy là nắn gân của hắn. Không có ai có thể tưởng tượng được đến lúc đó Phượng Dương có phá hủy cả Minh cốc hay không. Đến khi đó . . .

Lưu Mật Nhi làm sao không biết chứ? Có điều, đây phương pháp duy nhất để cứu Phượng Cảnh Duệ, nàng cho dù có chết, cũng muốn thử một lần! Vì Phượng Cảnh Duệ, nàng . . .

Bỗng chốc, trong cơ thể chợt dâng lên một trận choáng váng, thân thể Lưu Mật Nhi lung lay đáng sợ, Vô Trần vội vàng đưa tay bắt mạch, hẩn thở dài, “Cô nương. Người bị trúng độc tình. Tình càng sâu phát tác càng nhanh!”

Lưu Mật Nhi hiểu rõ gật đầu, “Cám ơn người, Vô Trần! Người làm theo ta nói đi!”

Bất đắc dĩ nhìn nàng một cái, Vô Trần làm theo. Đồng thời, hẩn không khỏi thầm nghĩ, lần này không biết một Sát thủ đường còn có thể đặt chân trên giang hồ nữa hay không.

Cơ Hoàn Hoàn đang giận dữ Phượng Dương, đây là chuyện từ lúc hai người thành thân nhiều năm như vậy chưa từng xảy ra, vì để cho Cơ Hoàn Hoàn có thể nghỉ ngơi, Phượng Dương không thể không rời khỏi nàng, chỉ đến nửa đêm mới sẽ về phòng ôm thê tử ngủ. Trong ngực thiếu đi Cơ Hoàn Hoàn dịu dàng, hẩn sẽ không ngủ được.

Cơ Hoàn Hoàn thấy Lưu Mật Nhi hoàn toàn không có việc gì lúc này mới thở nhẹ một hơi, mở miệng, “Thật xin lỗi, ta cũng không có biện pháp!”

Lưu Mật Nhi trầm mặc chốc lát, “Nếu như có, người có nguyện ý giúp ta hay không?”

“Dĩ nhiên!” Cơ Hoàn Hoàn nói, “Duệ nhi là con của ta, vì cứu hẩn, ta làm cái gì cũng đều có thể!”

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

Lưu Mật Nhi đột nhiên hướng về phía Cơ Hoàn Hoàn quỳ xuống, “Vây ta thỉnh cầu người, tối nay đi cùng ta đi!” Nàng nắm lấy y phục của Cơ Hoàn Hoàn.

“Cái gì?” Cơ Hoàn Hoàn kinh hoàng mở miệng, nàng kéo Lưu Mật Nhi một cái, kinh hãi nói, “Người có biết người đang nói cái gì hay không?”

“Ta biết rõ, cầu xin người theo ta đi!”

“Tướng công hẩn. . .”

“Ta có biện pháp để cho hẩn không đuối kịp. Chỉ là khi đã tới nơi, người sẽ có biện pháp đúng hay không?” ánh mắt Lưu Mật Nhi gần như khẩn thiết nhìn nàng.

Cơ Hoàn Hoàn gật đầu một cái, “Coi như lấy cái chết uy hiếp ta cũng sẽ làm như vậy!”

“Cám ơn người, xin người tối nay đi theo ta!”

“Nhưng mà, người biết đó, nếu như bị hẩn phát hiện, những người ở đây . . .”

“Ta không quản nhiều như vậy!” Lưu Mật Nhi chợt quát to một tiếng, nước mắt ào ào chảy xuống, “Ta muốn cứu Phượng Cảnh Duệ, ta không thể nhìn hẩn chết. Hẩn là vì ta mới đi nơi đó. Ta không thể nhìn hẩn đi tìm chết! Ta không thể. . .” Nàng bất đắc dĩ nói.

Cơ Hoàn Hoàn mắt không chớp nhìn Lưu Mật Nhi, sau một hồi lâu, nàng gật đầu một cái. “Ta đồng ý với người!”

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

Lưu Mật Nhi đột nhiên ngẩng đầu, “Thật sao?”

“Thật!”

Cô gái này, là một dạng người như Phượng gia bọn họ. Trong thân thể có một loại cổ chấp với tình yêu! Nếu như, năm đó nàng có được một nửa sự kiên trì của Lưu Mật Nhi, Phượng Dương cũng sẽ không có bộ dáng bây giờ.

Nghe được lời Cơ Hoàn Hoàn, Lưu Mật Nhi quá vui mà khóc, “Cám ơn người!”

“Chính ta nên nói lời như vậy mới đúng!” Cơ Hoàn Hoàn nói, “Thân là mẹ ruột của hần, ta nên bảo vệ hần!”

Lưu Mật Nhi xoa xoa nước mắt, “Những năm nay hần đều tìm người ở đây, chỉ là. . .”

“Ta biết rõ!” Cơ Hoàn Hoàn vỗ vỗ tay của nàng, “Người đi đi, ta sẽ thuyết phục được Phượng Dương!” Nếu như không được, nàng sẽ cùng Mật Nhi đi! Nàng phải cứu con trai của mình.

Editor: tolatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

Chương 94: Phượng Dương máu nhuộm giang hồ

Editor: tolatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

Vị trí đại bản doanh Sát thủ đường của Giang hồ đệ nhất sát thủ có rất ít người biết được. Nhưng mà, đối với một kẻ từng một tay tạo ra Sát thủ đường như Phượng Dương mà nói, về cơ bản đây không phải vấn đề!

Một bộ bạch y, Phượng Dương đứng chấp tay, vẻ mặt tràn đầy âm u, trên khuôn mặt tuần mỹ lóe lên lạnh lùng tà mị. Coi thường những người áo đen đang vây lấy, hề có người đến gần bên cạnh hần, ống tay áo sẽ vung lên, người áo đen trong nháy mắt bị đẩy ra.

Mặt Phượng Dương âm trầm, quét qua Sát thủ đường nhiều năm không thay đổi, quanh thân hần tỏa ra nồng hậu sát ý.

Có người biết chút chuyện lúc thấy rõ ràng là Phượng Dương thì lập tức lên tiếng ngăn cản, “Đội đã nào...! Dừng tay!”

Trong nháy mắt người áo đen dừng động tác, chăm chú nhìn khắp núi đầy sát khí Phượng Dương, người nói chuyện lập tức mở miệng, “Đường chủ, ngài làm thế nào. . .” Tuy là ban đầu Phượng Dương đột nhiên rời đi, nhưng cái nghề sát thủ này sẽ không cho phép phản bội. Tuy nhiên lại không có người nào có thể ngăn cản hần, rồi khá lâu sau đó Khuất Thiên Hàn cầm lệnh bài của Phượng Dương tiếp quản lấy Sát thủ đường. Từ đó Khuất Thiên Hàn trở thành Đệ Nhị Đại Đường chủ.

Phượng Dương hừ lạnh một tiếng, “Ta không phải là Đường chủ của các ngươi! Khuất Thiên Hàn đâu!?” Âm thanh hần thật căng thẳng.

“Đường chủ không có ở đây!” Trên thực tế, Khuất Thiên Hàn đã lâu lắm chưa từng trở về rồi!

“Người đâu?” Phượng Dương lạnh lùng hỏi.

“Không biết ngài nói là người nào?” Người nói chuyện thận trọng mở miệng. Thân là trưởng hộ pháp Sát thủ đường khẩu, hần không nghĩ được mình chọc phải Phượng Dương vào lúc nào rồi.

“Thê tử của ta! Ở nơi nào?” Phượng Dương cắn răng nghiêng lợi hỏi. Bàn tay chuyển động, nội lực ngưng tụ ở lòng bàn tay.

Nam nhân dĩ nhiên thấy được, hần lặng yên không dấu vết lui về phía sau một bước, né tránh, “Sát thủ đường chỉ giết người, không bắt người, đây cũng là qui củ do ngài qui định nha!” Nam nhân đau khổ nói qua.

Nhìn vật màu đen trong tay, Phượng Dương cũng mặc kệ nhiều chuyện làm gì, tiện tay ném một cái vật trong tay cho nam nhân, “Người cho ta là người mù, không biết Sát thủ đường là gì à?”

Nam nhân thuận tay nhận lấy, Lúc nhìn thấy vật trong tay, trước mặt bỗng tối sầm, “Chuyện này. . .”

“Cái lệnh bài này không phải là của các ngươi?” Khuôn mặt tuần tú của Phượng Dương âm trầm, mũi chân điểm một cái đã tới trước mặt nam nhân kia, “Giao người ra đây cho ta!” Nếu như không phải là bởi vì chưa thể xác định thê tử an toàn, bây giờ nhất định Phượng Dương đã đại khai sát giới rồi.

Nam nhân nhắm mắt mở miệng, “Lệnh bài là của chúng ta, nhưng . . . Người thật không phải do chúng ta bắt!” Đùa sao, đã hơn hai mươi năm chưa từng thấy qua Phượng Dương, thế thì làm sao biết thê tử hân chứ.

Phượng Dương cũng không có tâm tình nghe hân giải thích thêm, gương mặt tuấn tú âm trầm bởi vì lời nói của nam nhân kia mà lộ ra sát khí, Phượng Dương vô cùng tức giận, “Giao người ra đây cho ta, nếu không hôm nay toàn bộ người nơi này chết hết đi cho ta!” Hân giận dữ dùng sức tung ra một chưởng, chưởng phong mạnh đến mức bọn người đều bị thương.

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

Mất đi Cơ Hoàn Hoàn, Phượng Dương trở nên điên cuồng, tâm của một người, khi không có nơi để gửi, sẽ muốn dùng một loại phương thức khác để tìm kiếm một tâm linh an ủi. Mà an ủi của Phượng Dương chính là Cơ Hoàn Hoàn. Mất đi Cơ Hoàn Hoàn, Phượng Dương cũng không còn tồn tại.

Nam nhân chặt vật tránh được chưởng phong của Phượng Dương, “Chúng ta thật sự không có!” Sát thủ đường chỉ giết chứ không có bắt người là qui định của Phượng Dương, rốt cuộc là ai đã vấy nước đục lên người của bọn hân chứ.

Phượng Dương cũng không muốn để ý tới bọn hân, nổi giận gầm lên một tiếng, những sợi tóc trong nháy mắt hóa hoa râm, khoe miệng tà mị lóe lên sát ý, điên cuồng mà nguy hiểm.

“Chết tiệt!” Nam nhân gầm nhẹ một tiếng, “Mọi người cùng nhau tiến lên!”

Cuồng phong gào thét, Phượng Dương lạnh lẽo cười một tiếng, “Dựa vào các người?”

Không có ai biết sau hôm ấy Sát thủ đường ra sao nữa? Điều duy nhất có thể biết chính là, một ngày sau đó, trên giang hồ không còn có tổ chức Sát thủ đường này.

Nghe nói, Phượng Dương dưới cơn nóng giận đã phá hủy Sát thủ đường do hân từng sáng lập, trong một đêm, máu rửa Sát thủ đường, Sát thủ đường đã không còn tồn tại!

Nghe nói, thê tử của Phượng Dương bị người bắt mang đi, Phượng Dương rời Minh cốc tìm tung tích thê tử. Không buông tha bất kỳ đầu mối nào.

Nghe nói, chỉ cần là môn phái bị Phượng Dương tìm tới cửa, không ai thoát khỏi, toàn bộ bị đều bị hân giết sạch!

Nghe nói, mất đi thê tử Phượng Dương đã trở nên điên cuồng, bây giờ đã trở thành ma đầu giết người không hơn không kém.

Các loại truyền thuyết kia truyền đến tai Vô Trần cùng Lưu Mật Nhi khiến bọn họ không tự chủ được rung mình một cái. Mới rời khỏi không tới 10 ngày, Phượng Dương đã làm chốn giang hồ này gió tanh mưa máu rồi.

Hai người rất nhất trí liếc mắt nhìn Cơ Hoàn Hoàn một thân nam trang. Mặc cho Phượng Dương như thế nào cũng sẽ không nghĩ ra, vì muốn đánh lừa tầm mắt của hân, ba người Lưu Mật Nhi, Vô Trần, Cơ Hoàn Hoàn lúc này trà trộn trong đám ăn xin, bắt đầu hưởng phương hướng Miêu Cương đi tới! Đây cũng là nguyên nhân vì sao Phượng Dương không tìm được Cơ Hoàn Hoàn trong các môn phái võ lâm trên giang hồ.

Mất thấy sắp đến Miêu Cương, nàng không thể nào để cho chuyện này nảy sinh bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn! Nếu như vào lúc này mà bị Phượng Dương bắt được, nàng . . .

Nghĩ tới đây, Lưu Mật Nhi không nhịn được rung mình một cái, trời ạ, ngàn vạn đừng bị hân phát hiện! Tiếng nàng than thở bị Vô Trần nghe được, Vô Trần cũng có chút cảm thông, bây giờ không người nào có thể bảo vệ bọn họ, bọn họ chỉ có cách tự vệ thôi.

Cơ Hoàn Hoàn lần đầu tiên gặp hành trình như vậy, so với hai người kia hưng phấn nhiều. Luôn không ngừng hỏi một vấn đề, “Các người làm sao vậy?”

Lưu Mật Nhi cùng Vô Trần liếc mắt nhìn lẫn nhau. Không khỏi cảm thán, Phượng Dương bảo vệ nàng thật vô cùng tốt. Khiến cho nàng còn giữ vững nét hồn nhiên như thế!

“Phu nhân, về sau bất cứ khi nào ra khỏi cửa, chúng ta cũng không nên nói lời nào!” Lưu Mật Nhi đột nhiên nghĩ đến, nếu chỉ là tên ăn xin sẽ ít có khả năng bị hoài nghi, nếu thêm bị cầm nữa, nguy hiểm như thế sẽ càng thấp.

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

“Tốt!” Cơ Hoàn Hoàn gật đầu, “Còn mấy ngày nữa chúng ta sẽ đến?”

“Chậm nhất là ba ngày!” Vô Trần cầu nguyện, có thể bình an vượt qua ba ngày này.

Cơ Hoàn Hoàn gật đầu, “Còn có ba ngày thôi!” Trong vòng ba ngày đã có thể nhìn thấy nhi tử, trong lòng Cơ Hoàn Hoàn nổi lên một tầng mong đợi.

So sánh với tâm tình của Cơ Hoàn Hoàn, Lưu Mật Nhi cùng Vô Trần không nhịn được rung mình một cái. Cơ Hoàn Hoàn không có lo lắng nhiều như bọn họ, mà bọn họ cũng không có cái mạng miễn phí cho Phượng Dương nha!

“Vô Trần!” Lưu Mật Nhi lên tiếng nói.

Vô Trần lập tức gật đầu, “Cô nương!”

“Chúng ta có thể trở về trong vòng hai ngày hay không?” Thời gian càng ngắn nàng càng cảm thấy an toàn.

Vô Trần lập tức gật đầu, “Ta sẽ liên lạc ám vệ tới đón chúng ở biên quan!”

Lưu Mật Nhi gật đầu liên tục, “Có thể đi nhanh một chút thì đi đi!”

Để trấn an cảm xúc của Phượng Dương, lúc này trên khắp giang hồ mọi người đều đang tìm người tên Cơ Hoàn Hoàn, thế nhưng không thấy Cơ Hoàn Hoàn đâu, cho nên lúc này bọn họ tìm người thật tương đối khó khăn.

Cũng nhờ ám vệ giúp một tay, bọn họ sau khi tới Miêu Cương đã rất nhanh chóng được Diệp Ly Tâm cùng Diệp Cửu Dương đón trở về.

Có Diệp Cửu Dương giúp một tay, thương thế Phượng Cảnh Duệ tuy nặng, nhưng vẫn có thể mở miệng nói chuyện.

Sau khi thấy Lưu Mật Nhi trở về, có thể đoán được Phượng Cảnh Duệ nằm trên giường đến cỡ nào không vui, nhất là trong khoảng thời gian này từ trên giang hồ truyền đến các loại lời đồn đãi, chứng kiến mẫu thân của hắn hiện ra, dường như Phượng Cảnh Duệ phát ra lửa giận.

“Người có biết như ngươi vậy sẽ hại chết rất nhiều người hay không hả?” Phượng Cảnh Duệ giận dữ lên tiếng.

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

Thế nào cũng không nghĩ đến mình liều mạng đi cầu xin Phượng Dương, sau khi trở về lại lấy được là thái độ như vậy của Phượng Cảnh Duệ. Uất ức nhất thời ứa vào lòng, Lưu Mật Nhi mím môi không nói.

Phượng Cảnh Duệ cố gắng ngồi dậy, nhìn mẫu thân, “Trở về đi!”

Cơ Hoàn Hoàn trợn to hai mắt, “Ta . . .”

“Trở về!” Phượng Cảnh Duệ gắng sức hô to.

Có lẽ, không người có thể hiểu Cơ Hoàn Hoàn quan trọng thế nào đối với Phượng Dương, nhưng thân là nhi tử hắn có thể hiểu rõ. Phượng Dương có thể khiến hắn hai mươi năm không gặp mẫu thân đến một lần, thì cũng nhất định sẽ vì mẫu thân mà máu nhuộm giang hồ.

“Không được!” Lưu Mật Nhi phản đối nói, “Mặc kệ người nói cái gì thì hôm nay mẹ người cũng không được đi. Dù sao nàng đã tới nơi này. Ta đi thông báo cho Phượng Dương, chỉ cần Phượng Dương tới, mẹ người nhất định sẽ có biện pháp thuyết phục hấn cứu người!”

“Lưu Mật Nhi! Có phải người muốn lấy tính mạng của tất cả mọi người ở đây đánh cược hay không?” Phượng Cảnh Duệ giận dữ nói.

Toàn thân Lưu Mật Nhi run lên, kinh ngạc trợn to hai mắt, nàng thật là không ngờ đến thế này. Bây giờ nghĩ lại, theo cá tính của Phượng Dương, khi hấn biết người ở đây có thể đã mang thê tử của hấn đi, hấn nhất định sẽ đại khai sát giới thật!

Phượng Cảnh Duệ nhìn mẫu thân mình, “Trở về, lập tức, lập tức! Nếu như người không muốn cho ngày càng nhiều người chết!” Có thể ngăn cản phụ thân chỉ có mẫu thân. Bọn họ quá yêu nhau, có lúc thậm chí còn quên mất hấn là con trai của họ.

Cơ Hoàn Hoàn giờ lại nghĩ đến chồng đang điên cuồng, nàng nắm lấy ống tay áo hấn, “Ta muốn cứu con!”

“Ta chết không được” Phượng Cảnh Duệ nổi giận, “Đi mau!”

Lần này Lưu Mật Nhi không ngăn cản Phượng Cảnh Duệ, nếu như không phải có Phượng Cảnh Duệ nhắc nhở, nàng đã quên mất, Phượng Dương rất có thể sẽ giết mọi người ở đây.

Cơ Hoàn Hoàn gật đầu một cái.

Lưu Mật Nhi vội vàng nói, “Phải để ấu thân người tắm rửa một chút chứ? Hơn nữa nơi này là Miêu Cương, nàng xưa nay chưa từng tới bao giờ! Phải tìm người đưa nàng đi.”

Phượng Cảnh Duệ gật đầu, nhìn Vô Trần, “Tìm ám vệ đưa nàng trở về!”

Editor: toilatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

Vô Trần gật đầu. Biết lần này kế hoạch coi như là thất bại.

Không ai từng nghĩ tới, chỉ một lúc khi Cơ Hoàn Hoàn tắm này thôi, vốn là kẻ không thể tìm được bọn họ, Phượng Dương lại đột nhiên xuất hiện ở đầu giường Phượng Cảnh Duệ. Phượng Cảnh Duệ còn chưa kịp thốt ra nửa tiếng, một tay Phượng Dương đã để sẵn trên cổ của hấn, lo lắng hỏi, “Người đâu?”

Mặt Phượng Cảnh Duệ trắng bệch, vùng vẫy.

Lúc này đang từ ngoài cửa đi vào, đám người Lưu Mật Nhi cùng Vô Trần thấy một màn trước mắt, trái tim nhất thời ngừng đập, không dám lên tiếng.

Vừa thay xong quần áo, Cơ Hoàn Hoàn thấy một màn trước mắt, kêu to ra tiếng, “Phượng Dương! Người dám động đến một sợi lông của con ta, ta và người không xong đâu!” Nói xong nàng bước một bước dài tiến lên, nắm tay Phượng Dương dùng sức kéo.

Thân thể Phượng Dương vì nghe được âm thanh Cơ Hoàn Hoàn mà đột nhiên dừng lại, giống như là bị người điểm huyệt, không nhúc nhích.

“Buông tay, buông tay, người mau buông tay!” Cơ Hoàn Hoàn cúi đầu cắn lên cổ tay của Phượng Dương.

“Dù cho nàng chưa ăn cơm, cũng không cần thiết ăn tay của ta!” Ngoài dự đoán của mọi người, Phượng Dương dịu dàng nói, đồng thời buông tay đang nắm Phượng Cảnh Duệ ra.

Phượng Cảnh Duệ cảm thấy sức Phượng Dương buông lỏng, hấn không khỏi ho khan, nếu là trước kia hấn không thể nào ngồi đây chờ chết, nhưng mà ai bảo hấn bây giờ đây thân bất do kỷ.

Lưu Mật Nhi lập tức tiến lên vuốt sau lưng của hấn.

Nghe được âm thanh của Phượng Dương, lúc này Cơ Hoàn Hoàn mới buông mu bàn tay của hấn ra, khiếp sợ nhìn Phượng Dương, “Tướng công!”

Phượng Dương không nói tiếng nào, một đôi mắt nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng, thật lâu sau dùng sức ôm người vào trong ngực. Chui vào cổ Cơ Hoàn Hoàn. Hai vai không ngừng rung động. Thân thể cao lớn không ngừng run rẩy.

Editor: tolatoi-84

Nguồn: diendanlequidon

Tất cả mọi người tại chỗ cũng bị một màn trước mắt hù sợ.

Tàn khốc đông lạnh Phượng Dương . . . Đang khóc!

97. Chương 96: Chương 95.1 Đâm Phượng Cảnh Duệ Bị Thương

Chương 95.1 Đâm Phượng Cảnh Duệ bị thương

Editor Thanh Thanh Mạn

Chỉ có Cơ Hoàn Hoàn có thể cảm nhận Phượng Dương đang kích động. Từ giọt nước rơi xuống theo sợi tóc hai bên má nàng có thể nhìn ra được, lúc này tâm tình của Phượng Dương đang dao động. Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người ở đây đều không nói gì, chỉ im lặng nhìn Phượng Dương.

Trong lòng Cơ Hoàn Hoàn run lên, ôm lấy thân thể cao lớn của Phượng Dương, áy náy nhìn những người khác: “Thật xin lỗi, có thể cho ta một phòng khác không? Tâm tình của hần hơi kích động!”

Lưu Mật Nhi đẩy Diệp Ly Tâm một cái, Diệp Ly Tâm đột nhiên hồi hồn gật đầu: “À, được, đi theo ta!” Nàng chưa từng thấy Phượng Dương như vậy, làm cho nàng trong nhất thời không tiếp nhận được.

Cơ Hoàn Hoàn cố sức ôm thân thể Phượng Dương, muốn kéo hần đi: “Chúng ta đi chỗ khác, được không?” Nàng dịu dàng nói. Phượng Dương từ đầu đến cuối không hề buông tay, ôm lấy tay của nàng.

Bất đắc dĩ cười một tiếng, Cơ Hoàn Hoàn quay đầu lại nói: “Ta sẽ thuyết phục hần!”

Lưu Mật Nhi gật đầu một cái, hạ mắt liếc nhìn Phượng Cảnh Duệ. Ánh mắt Phượng Cảnh Duệ thu lại, không biết đang nghĩ gì, không hề phát hiện ánh mắt của nàng.

Trong lòng Phượng Cảnh Duệ luôn lo lắng, hần nhớ rõ, trước lúc mình bị Khuất Thiên Hàn mang đi, Hoàng Phủ Minh Nguyệt đã hạ cổ mình, nhìn nụ cười của nàng ta ngay lúc đó cũng biết, cổ này sẽ làm thương hại tới Mật Nhi. Vì vậy, khi biết được Mật Nhi rời đi, hần có một nửa là vui mừng, mình không có cơ hội làm tổn thương nàng. Từ sau khi Mật Nhi trở về, hần liền rơi vào trầm tư. Tự hỏi mọi chuyện.

Đêm đó, Lưu Mật Nhi bị Phượng Cảnh Duệ ngăn ngoài cửa, hần cùng với Diệp Lâm Dương và Diệp Ly Tâm nói chuyện trong phòng thật lâu, đến nửa đêm mới ra ngoài. Bất kể Lưu Mật Nhi dò hỏi hai người Diệp Ly Tâm thế nào, bọn họ cũng không muốn nói thật với nàng.

Lưu Mật Nhi nổi giận đẩy cửa phòng Phượng Cảnh Duệ: “Phượng Cảnh Duệ, ngươi có ý gì?”

Phượng Cảnh Duệ ngẩng đầu, khó hiểu nhìn nàng: “Làm sao vậy?” Thấy Lưu Mật Nhi không để ý tới mình, hần nghi ngờ hỏi: “Mật Nhi?”

“Ngươi và Diệp Ly Tâm, cuối cùng các ngươi đang có kế hoạch gì?” Lưu Mật Nhi giữ lấy Phượng Cảnh Duệ hung ác nói: “Ta mặc kệ, ta đã làm cho Phượng Dương rời khỏi Minh Cốc, ta nhất định làm cho hần cứu ngươi!”

“Mật Nhi, tại sao phải như vậy chứ?” Phượng Cảnh Duệ êm ái hỏi, một đôi mắt nhìn thẳng vào Lưu Mật Nhi.

Lưu Mật Nhi nháy mắt: “Cái gì?”

“Tại sao nhất định phải cứu ta?” Đặt tay lên cổ tay của nàng, Phượng Cảnh Duệ không chút để ý vuốt vuốt chỗ ngứa trên cổ tay nàng.

Lưu Mật Nhi rút tay lại, lại bị hấn nắm chặt hơn. Cuối cùng nàng bỏ cuộc, bĩu môi: “Người không hi vọng ta cứu người sao?”

Phượng Cảnh Duệ hạ mắt nhìn lòng bàn tay nàng, ngón trở dịu dàng vẽ vòng tròn trong lòng bàn tay êm ái của nàng, môi mỏng khẽ nhếch nói: “Dĩ nhiên hi vọng. Chỉ là, vì cái gì chứ?”

Hình như hấn rất cố chấp với vấn đề này. Lưu Mật Nhi khẽ cau mày: “Hôm nay người rất kì quái!” Nàng nâng mặt của hấn đối diện với mình, trong mắt Phượng Cảnh Duệ tràn đầy nụ cười, cũng không phải đang nói đùa.

Phượng Cảnh Duệ xoay mặt, lắc đầu bật cười: “Mật Nhi không muốn nói sao?”

“Rốt cuộc người muốn ta nói gì?” Lưu Mật Nhi không vui, nhíu đôi mày thanh tú.

Phượng Cảnh Duệ cúi đầu, gương mặt bị thương: “Mật Nhi không biết sao?”

Lưu Mật Nhi tức cười.

Phượng Cảnh Duệ nói tiếp: “Nếu như Mật Nhi cũng không biết nói gì, người nào nên biết đây?”

Theo bản năng, Lưu Mật Nhi xoay mặt: “Phượng Cảnh Duệ, đừng ép ta!” Chỉ có thể tự cảm thấy.

“Ha ha, là ta đang ép Mật Nhi sao?” Phượng Cảnh Duệ cười buồn bã: “Mật Nhi cho là như thế?”

“Hôm nay rốt cuộc người làm sao vậy? Người chưa bao giờ hỏi vấn đề này!” Lưu Mật Nhi có chút tức giận đứng lên, nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Nửa ngồi dậy, ánh mắt Phượng Cảnh Duệ hơi trầm xuống, nụ cười bên khóe môi không giảm: “Mật Nhi, nàng thật ích kỉ!”

“Phượng Cảnh Duệ!” Lưu Mật Nhi ảo não gầm nhẹ: “Tự người tỉnh táo lại đi!” Vừa muốn xoay người rời đi, lại bị Phượng Cảnh Duệ kéo lại.

Ánh mắt Phượng Cảnh Duệ sáng quắc, mở miệng: “Mật Nhi, nàng không muốn thừa nhận sao? Nàng trèo non lội suối không để ý tới an nguy của bản thân tìm được Phượng Dương tới cứu ta rốt cuộc là vì cái gì. Nàng không muốn thừa nhận sao?” Hấn hùng hổ dọa người nói.

Không biết sao? Lưu Mật Nhi không phải là động vật máu lạnh vô tình, không cảm thấy hấn làm mình rung động. Nàng đã dùng hành động đối với Phượng Cảnh Duệ để trả lời vấn đề của hấn rồi. Tại sao hấn còn phải rối rắm vấn đề đáp án đây. Chẳng lẽ phải để nàng thốt lên thừa nhận là vì mình thương hấn mới làm thế sao?

Yêu...

Trong đầu hiện lên từ này, đồng thời, trái tim Lưu Mật Nhi cũng căng thẳng, đôi mày thanh tú nhất thời vặn vẹo, cảm giác căng thẳng bất ngờ ập vào lòng. Cảm giác này có chút quen thuộc, Lưu Mật Nhi còn chưa kịp sửa sang lại những khác thường trong lòng mình. Chỉ thấy lúc này Phượng Cảnh Duệ cũng đang cong khóe môi, nụ cười nhạt nhòa.

Hình như hấn không nhận thấy được Lưu Mật Nhi khác thường, vẫn tự nói như cũ: “Mật Nhi, nàng không cảm thấy nàng rất ích kỷ sao? Đến bây giờ nàng cũng không nguyện ý thừa nhận? Thật là một người tù húng? Phải không?”

Đầu óc càng ngày càng lộn lộn, ý thức cũng dần dần rời xa, một loại ý niệm chưa bao giờ có bất ngờ ập vào lòng. Lưu Mật Nhi nhận thấy được ý thức hình như càng ngày càng cách xa mình. Mà Phượng Cảnh Duệ trước mắt thoát nhìn càng ngày càng thấy chán ghét.

Phút chốc, một vật gì đó được thả lên tay nàng, trong chớp mắt cảm giác nắm trong tay kim loại lạnh lẽo. Khóe miệng nàng nhiễm một nụ cười khát máu, tiếp theo nâng đao lên!

Một tiếng rên truyền đến bên tai, một dòng chất lỏng đỏ tươi ầm ập phun lên mặt nàng, trong nháy mắt Lưu Mật Nhi tỉnh táo. Vết máu rơi xuống mi mắt làm cho trước mắt nàng một mảng đỏ tươi, theo bản năng đưa tay lau đi chất lỏng đọng trên mặt, Lưu Mật Nhi chậm rãi cúi đầu, mới phát hiện chất lỏng sền sệt trong tay mình, đúng là máu đỏ tươi.

98. Chương 97: Chương 95.2 Đâm Phượng Cảnh Duệ Bị Thương

Chương 95.2 Đâm Phượng Cảnh Duệ bị thương

Editor Thanh Thanh Mạn

Tầm mắt chậm rãi dời lên cao, bên chân nàng, một bóng người cao lớn té xuống. Người kia sắc mặt trắng bệch, khoe miệng vẫn chứa đựng nụ cười thản nhiên như cũ, dường như đã hoàn thành việc gì đó. Thấy rõ ràng chảy máu trong tay cùng với máu đỏ đầm đìa, theo bản năng, nàng lui về phía sau một bước, nhìn người đã ngã xuống, tiếp theo mắt không chế thét chói tai: “A!”

Bỗng chốc cửa phòng bị người bên ngoài đá văng, Diệp Ly Tâm và Diệp Lâu Dương nhanh chóng vào cửa. Bất đồng với đám người Khuất Thiên Hàn và Vô Trần, hai người nhanh chóng đỡ thân thể Phượng Cảnh Duệ lên, một người tiến lên, một người liếc mắt nhìn Khuất Thiên Hàn và Vô Trần, nói: “Mang nàng ra ngoài!”

Hai người vừa muốn tiến lên chạm vào Lưu Mật Nhi, lại bị nàng kêu to, né tránh: “Không!” Nàng gào thét đẩy tay Khuất Thiên Hàn và Vô Trần đang muốn tiến lên, lại bị Diệp Ly Tâm ngăn lại

“Đi ra ngoài!” Nàng gầm nhẹ.

Toàn thân Lưu Mật Nhi cứng đờ. Đưa tay muốn chạm vào Diệp Ly Tâm: “Ly Tâm...”

Diệp Ly Tâm bất ngờ hung ác rống lên: “Đi ra ngoài!”

Lưu Mật Nhi sững sờ, nhìn ra kiên trì trong mắt nàng, hạ mắt nhìn thấy máu đỏ tươi cùng với dáng vẻ Phượng Cảnh Duệ hơi thở mong manh nằm trên giường. Giống như phân thành mười động tác chậm chạp giống nhau, nàng chậm rãi xoay người, từng bước trông rỗng rhu nhợt đi tới cửa.

Vô Ngân vội vàng đuổi theo muốn đỡ thân thể của nàng, lại bị Lưu Mật Nhi đẩy ra. Lúc bước qua ngưỡng cửa, cả người Lưu Mật Nhi trong nháy mắt ngã ra ngoài, té xuống. Tiếp đó, nàng không còn bất kỳ động tác gì nữa, chỉ làm chậm rãi nhắm mắt lại.

Diệp Ly Tâm thấy thế, không nhịn được hít hít mũi, nhìn Vô Trần: “Nếu như Mật Nhi tỷ tỷ thiếu một cọng lông tơ, cẩn thận Phượng Cảnh Duệ dọn dẹp người!”

“Không, chủ tử không chỉ dọn dẹp ta! Người sẽ làm ta biến mất trong không khí!” Vô Trần nói tiếp.

“Hà?” Diệp Ly Tâm nhướn mày.

“Chủ tử đã nói trước!” Vô Trần vội vã nói xong câu đó, xoay người đi ra cửa, khom người ôm lấy thân thể Lưu Mật Nhi đang ngất đi, nhanh chóng rời đi.

Diệp Ly Tâm hồi hồn liếc mắt nhìn Vô Ngân và Khuất Thiên Hàn, sau đó đưa mắt đến trên người Phượng Cảnh Duệ: “Rốt cuộc người này an bài bao nhiêu chuyện?”

“Lời này có ý gì?” Khuất Thiên Hàn đột nhiên mở miệng hỏi.

Diệp Ly Tâm nhún nhún vai: “Lát nữa giải thích sau!”

Sau khi bị thương, Phượng Cảnh Duệ lại bị thương lần nữa, lần này cũng không may mắn như lần trước. Nếu như nói lần trước còn có thể khiến người khác tới kéo dài tính mạng cho hắn, còn lần này, thực sự chỉ có thể để cho Phượng Dương xuống núi thôi. Nhưng hiện tại, không có ai dám can đảm đi quấy rầy hai người Phượng Dương và Cơ Hoàn Hoàn.

Ngày hôm sau Lưu Mật Nhi cũng đã tỉnh lại. Chỉ có khác là nàng không hề xuất hiện bên người Phượng Cảnh Duệ, ngược lại sau khi tỉnh lại liền đi đến nơi Phượng Dương và Cơ Hoàn Hoàn đang ở tạm.

Đợi đến khi mọi người tìm được Lưu Mật Nhi, Phượng Dương và Cơ Hoàn Hoàn, không biết ba người đang nói gì ở đây.

Cơ Hoàn Hoàn thận trọng đứng giữa hai người, dùng sức khóa chặt thân thể Phượng Dương, phòng ngừa hấn bắt chợt ra tay.

Căn bản Phượng Dương không định động thủ, hấn lạnh lùng vô tình kiêu ngạo không hiểu thói đời, nhưng hấn biết nữ nhân trước mắt này là nữ nhân của đứa con bất hiếu kia! Nếu như nữ nhân này chết rồi, đứa con bất hiếu đó có thể đến quấy rầy hấn. Vì một điểm này, hấn sẽ không động thủ.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là hấn cứ như vậy mà bỏ qua cho nàng.

“Người nói gì?” Phượng Dương hơi hí mắt âm trầm mở miệng.

Lưu Mật Nhi đón lấy ánh mắt của hấn, kiên định nói: “Cứu Phượng Cảnh Duệ!” Bây giờ bọn họ còn chưa biết chuyện Phượng Cảnh Duệ bị nàng đâm bị thương, Lưu Mật Nhi nhìn ra từ trong biểu hiện của bọn họ.

“Tại sao?” Phượng Dương cười lạnh: “Sau khi người bắt cóc thê tử ta, hiện tại, người muốn bảo ta đi cứu người? Người có tư cách sao?”

Ánh mắt Lưu Mật Nhi hơi trầm xuống: “Muốn điều kiện gì người mới có thể đồng ý?”

“Ta giết chết người thì sao?” Phượng Dương không chút để ý nói.

Cơ Hoàn Hoàn trợn to hai mắt, vừa muốn ngăn cản, ai ngờ thế nhưng Lưu Mật Nhi vui vẻ gật đầu: “Được!”

“Mật Nhi!” Cơ Hoàn Hoàn hét lớn một tiếng: “Người ở đây đang nói lời ngu ngốc gì đó?”

Dường như hoàn toàn không nghe lọt tai lời nói của Cơ Hoàn Hoàn, sóng mắt Lưu Mật Nhi không lay động, nhìn Phượng Dương: “Cứu Phượng Cảnh Duệ, ta để cho người giết chết ta!” Giọng nói của nàng trong trẻo lạnh lùng, không có nửa điểm do dự.

Phượng Dương tiếp tục cười lạnh, đưa tay ôm cả cơ thể Cơ Hoàn Hoàn, chậm rãi đi tới trước mặt Lưu Mật Nhi, cúi đầu nguy hiểm nâng khóe môi: “Ta muốn giết người, nhưng ta cũng không muốn cứu hấn!”

Con người Lưu Mật Nhi chuyển động, buồn bã cười một tiếng: “Đúng!” Nàng chậm rãi xoay người. Sau khi tỉnh lại, đối với chuyện khác nàng mơ hồ, nhưng duy nhất chỉ có giây phút đâm Phượng Cảnh Duệ giống như mọc rễ trong đầu nàng, hung hăng nhỏ cũng không đi được.

Cơ Hoàn Hoàn chậm rãi đẩy thân thể Phượng Dương ra, chậm rãi đi về phía Lưu Mật Nhi, trong nháy mắt, Lưu Mật Nhi đột nhiên giữ lấy Cơ Hoàn Hoàn, không biết từ lúc nào trong tay có thêm một cây chủy thủ, nàng uy hiếp nói: “Như vậy người sẽ cứu chứ?!”

“Lưu Mật Nhi!” Trong nháy mắt, trong mắt Phượng Dương ngưng tụ mưa to gió lớn, hấn gần từng chữ kêu tên nàng

99. Chương 98: Chương 96.1 Mật Nhi Bắt Cóc Cơ Hoàn Hoàn

Chương 96.1 Mật Nhi bắt cóc Cơ Hoàn Hoàn

Sau khi chứng kiến động tác của Lưu Mật Nhi, vốn là đứng từ xa nhìn quan sát lòng người đã an tâm, tâm của vài người bị nâng lên. Lại thấy Lưu Mật Nhi giữ lấy Cơ Hoàn Hoàn không dấu vết lui về phía sau.

Phượng Dương nắm chặt hai quả đấm, đôi mắt đen trống rỗng nhìn bất kì động tác gì của Lưu Mật Nhi: “Người dám!”

Toàn thân Lưu Mật Nhi run lên, chủy thủ trên tay khẽ động, Cơ Hoàn Hoàn thở hốc vì kinh ngạc, chủy thủ bén nhọn để lại trên cổ trắng nõn của nàng một vết đỏ thẫm.

Bỗng nhiên, nhiệt độ bốn phía trong nháy mắt lạnh xuống, đôi mắt của Phượng Dương đỏ tươi, ức chế lửa giận trong lòng, mắt không chớp nhìn động tác của Lưu Mật Nhi.

“Thật xin lỗi!” Lưu Mật Nhi áy náy nói với Cơ Hoàn Hoàn: “Ta chỉ hi vọng hấn cứu Phượng Cảnh Duệ!”

Dĩ nhiên Cơ Hoàn Hoàn hiểu, môi đỏ mọng của nàng khê nhếch: “Trước tiên ngươi buông ta ra, nếu không ngươi sẽ bị hấn giết chết.” Đến lúc đó, dù là cứu Phượng Cảnh Duệ sống lại, trên thế giới này sẽ thêm một người còn điên cuồng hơn Phượng Dương.

Lưu Mật Nhi kéo Cơ Hoàn Hoàn chậm rãi lui về phía sau: “Thật xin lỗi!” Nàng nỉ non ra tiếng: “Chỉ cần hấn...”

“Được!” Đột nhiên Cơ Hoàn Hoàn lớn tiếng nói, nhìn Phượng Dương: “Tướng công, chỉ cần chàng đồng ý cứu Duệ nhi, ta thề từ đó về sau, tuyệt đối sẽ không gặp hấn một lần nào nữa!” Giống như nàng đã hạ quyết định quyết tâm đó, dùng sức nói.

Lưu Mật Nhi ngạc nhiên, không kịp nói gì, nhìn thấy giận dữ của Phượng Dương biến mất, nhíu mày nhìn Cơ Hoàn Hoàn: “Nàng nói thật?”

Cơ Hoàn Hoàn cắn môi, dùng sức gật đầu: “Dạ, chỉ cần chàng cứu Duệ nhi, đảm bảo nó không có việc gì, ta liền đồng ý, từ đó về sau, không có chàng cho phép, ta tuyệt đối sẽ không gặp nó!”

Có lẽ có người cảm thấy kì quái, hai người Phượng Dương và Cơ Hoàn Hoàn đều còn trẻ, tại sao chỉ có một nhi tử là Phượng Cảnh Duệ.

Lời này kể ra cũng rất dài, vốn dĩ Phượng Dương không có ý định sẽ có đứa bé, chỉ là lúc Cơ Hoàn Hoàn mang thai bị Khuất Liễu Phong mang đi, sau đó vì Khuất Liễu Phong muốn máu của Cơ Hoàn Hoàn làm cho Cơ Hoàn Hoàn sinh non.

Lúc trước vì muốn giữ được mạng của Cơ Hoàn Hoàn, khi đó đứa bé được sinh ra, y thuật của Phượng Dương cũng từ đó mà nổi danh. Bởi vì có một thê tử thiện lương, cho dù Phượng Dương không đồng ý, cũng định ra ba nguyên tắc là điều kiện để hấn chữa trị cho những người khác.

Mặc dù người được Phượng Dương trị liệu có thể đếm được trên đầu ngón tay nhưng danh tiếng của Minh Cốc vẫn truyền ra ngoài. Nhưng lại có những lúc bị quấy rầy không chịu được, Phượng Dương phát hiện, mỗi ngày khi hấn từ ngoài cốc trở lại đều thấy thê tử ở đó làm bạn với đứa nhỏ, sự chú ý dành cho mình đã phân cho đứa bé kia một nửa.

Nửa năm trôi qua, cuối cùng Phượng Dương mang theo Cơ Hoàn Hoàn rời đi, đem con ném cho thuộc hạ của hấn mang theo, còn hấn thì định kì xuất hiện để dạy cho hấn võ công và y thuật. Cho nên nói, Phượng Cảnh Duệ lớn lên từ tình huống như vậy.

Mà năm đó sau khi Cơ Hoàn Hoàn sinh hạ Phượng Cảnh Duệ, Phượng Dương liền uống thuốc, không hề sinh con nữa. Cho nên cho dù Cơ Hoàn Hoàn muốn một đứa bé, Phượng Dương cũng sẽ không đồng ý.

“Được!” Bỗng nhiên Phượng Dương xoay người: “Ta đi xem hấn, nàng hãy nhớ kĩ lời nàng nói!” Hấn nhìn Cơ Hoàn Hoàn không chuyển mắt.

Hồi lâu, Cơ Hoàn Hoàn mới gật đầu một cái: “Đúng, là ta nói. Ta muốn thấy một nhi tử hoạt bát vui vẻ rồi mới rời đi!” Nàng vội vàng nói lên yêu cầu của mình.

“Được!” Phượng Dương không chút do dự gật đầu đồng ý, sau đó điểm mũi chân một cái, đi tới bên cạnh Diệp Lâu Dương và Diệp Ly Tâm: “Bây giờ đi chuẩn bị những gì ta nói!”

100. Chương 99: Chương 96.2

Chương 96.2

Mọi người lập tức gật đầu như bầm tỏi, xoay người thật nhanh đi chuẩn bị.

Lưu Mật Nhi buông Cơ Hoàn Hoàn ra, áy náy nói: “Thật xin lỗi! Ta không cố ý!” Nàng biết Cơ Hoàn Hoàn mất đi nhiều nhất. Mẹ ruột bỏ đi quyền chăm sóc con của mình, hy sinh lớn như thế, nàng...

“Không sao. Chỉ cần Mật Nhi không có việc gì là tốt rồi!” Cơ Hoàn Hoàn cũng không vĩ đại. Làm mẫu thân, mặc dù nàng hi sinh cơ hội sống chung cùng nhi tử, nhưng bảo vệ tốt Lưu Mật Nhi, là để đảm bảo sau khi Phượng Cảnh Duệ tỉnh lại thấy được một Lưu Mật Nhi hoàn chỉnh.

Lưu Mật Nhi buồn bã cười một tiếng: “Cám ơn phu nhân!” Rút một cái khăn trong lòng ngực lâu đi vết thương trên mặt Cơ Hoàn Hoàn. Lưu Mật Nhi không cảm thấy đột nhiên Phượng Dương đến gần.

Sau lưng đột nhiên bị người hung hăng đánh một chưởng, thân thể Lưu Mật Nhi bay ra ngoài như điều đứt dây.

Phượng Dương đứng chấp tay, gương mặt ác độc: “Người cho rằng ta dễ dàng bỏ qua cho người như vậy sao?”

Khó chịu ho một tiếng, Lưu Mật Nhi thử cử động thân mình, chợt ngất đi.

Cơ Hoàn Hoàn vội vàng tiếng lên kéo lấy Phượng Dương: “Tướng công, không nên như vậy!”

Phượng Dương hất tay nàng ra: “Ta nói đi cứu hần, không có đồng ý sẽ tha cho nàng ta!”

“Chàng động đến nàng ấy, Duệ nhi sẽ...”

“Dù sao nàng cũng không thấy được, nàng quản hần sẽ làm khổ gì?” Phượng Dương hừ lạnh một tiếng.

“Phượng Dương, chàng không thể giết nàng ấy!” Cơ Hoàn Hoàn đứng trước mặt Lưu Mật Nhi, giang tay cản Phượng Dương lại: “Nếu không hãy giết ta luôn!” Đoán rằng Phượng Dương sẽ không ra tay, Cơ Hoàn Hoàn ngoảnh mặt làm ngơ nói.

Phượng Dương nổi giận: “Cơ Hoàn Hoàn!” Hần nhỏ giọng cảnh cáo.

Cơ Hoàn Hoàn lắc đầu: “Ta mặc kệ, chàng không thể động vào nàng ấy!”

Bỗng chốc, hai tay Phượng Dương nhanh chóng chuyển động, ngay khi Cơ Hoàn Hoàn kêu lên, ôm nàng vào lòng, đôi mắt đen nhìn lướt qua vị trí trước mặt Lưu Mật Nhi.

Mộ Dung Tễ đứng chấp tay đứng trước mặt Lưu Mật Nhi. Thanh Ngọc và Tử Hằng sau lưng đỡ lấy Lưu Mật Nhi đã ngất đi, xoay người đi.

Phải nói, trừ Vô Trần, Vô Ngân và Khuất Thiên Hàn bên ngoài, những người khác không ai biết đến nhân vật Mộ Dung Tễ này. Vậy nên sau khi chứng kiến Mộ Dung Tễ xuất hiện, Khuất Thiên Hàn lập tức bước đến: “Người không thể mang nàng đi!”

Mộ Dung Tễ xoay người xoay người: “Tại sao?”

“Phượng Cảnh Duệ sẽ không đồng ý!”

“Ta cũng không nhìn đến hần, chẳng lẽ đợi nàng bị đánh đến chết mới để cho hần ra mặt sao?” Mộ Dung Tễ hừ lạnh một tiếng: “Người của Mộ Dung gia không dễ nói chuyện như vậy đâu!” Dứt lời, xoay người muốn đi.

Khuất Thiên Hàn ngăn trước mặt hần: “Nơi này có đại phu tốt nhất!”

“Không cần! Nói lại với Phượng Cảnh Duệ, người ta đã mang đi! Vô Song thành không hoan nghênh hần!” Một hư chiêu, Mộ Dung Tễ phi thân lui ra ngoài. Sau đó Thanh Ngọc và Tử Hằng chia ra ném ra hai quả khói mù trong tay, sau một hồi nổ tung, bốn người bao gồm Lưu Mật Nhi bên trong đã không thấy nữa.

Khuất Thiên Hàn nhìn chăm chăm nơi Mộ Dung Tễ rời đi, một lúc lâu sau không nói gì.

Cơ Hoàn Hoàn đẩy Phượng Dương ra, nhanh chóng đi đến bên người Khuất Thiên Hàn: “Hần là ai?”

“Chủ nhân của Mộ Dung gia, Mộ Dung Tễ!” Khuất Thiên Hàn trả lời: “Cũng là ca ca sinh đôi của Lưu Mật Nhi!”

Cơ Hoàn Hoàn thở hắt vì kinh ngạc: “Mật Nhi có người nhà?”

Khuất Thiên Hàn gật đầu, cũng không giải thích dư thừa. Liếc mắt nhìn Phượng Dương, hần tin rằng Phượng Dương đã biết đến Mộ Dung gia.

101. Chương 100: Chương 96.3

Chương 96.3

Nhưng Phượng Dương không để ý đến những thứ này, bây giờ hắn còn yêu cầu để có được hứa hẹn của Cơ Hoàn Hoàn, vì thế trong mắt hắn việc Lưu Mật Nhi rời đi không có bất kì ảnh hưởng gì. Kéo Cơ Hoàn Hoàn xoay người đi, hắn cần điều kiện nghỉ ngơi tốt để trở lại chữa trị cho Phượng Cảnh Duệ.

Cơ Hoàn Hoàn không dám kháng nghị, không thể làm gì hơn là mặc cho Phượng Dương kéo về phòng, không quên cho Khuất Thiên Hàn một ánh mắt.

Nhẹ nhàng gặt đầu, Khuất Thiên Hàn nhẹ điểm mũi chân, nhanh chóng biến mất trong biệt viện.

Phượng Dương nghỉ ngơi suốt ba ngày mới ra cửa, Diệp Lâu Dương và Diệp Ly Tâm đã sớm chuẩn bị tốt những gì Phượng Dương muốn họ chuẩn bị lúc trước.

Đưa tay đỡ thân thể Phượng Cảnh Duệ dậy, mày kiếm Phượng Dương hơi nhíu, càng phiền toái hơn so với những gì mình đã nghĩ. Hắn bĩu môi, nhanh chóng điểm mấy đại huyệt trên người Phượng Cảnh Duệ, tiếp theo rút từ trong ngực mấy cây châm dài, không chút do dự châm xuống.

Thân thể Phượng Cảnh Duệ chợt co quắp, nhưng bởi vì bị điểm huyệt mà không thể cử động, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Dao găm đến mực, sau mấy châm, Phượng Dương đỡ thân thể của Phượng Cảnh Duệ, sau đó khoanh chân ngồi xuống sau lưng hắn, đồng thời phân phó: “Đi ra ngoài!”

Diệp Lâu Dương và Diệp Ly Tâm nhìn nhau: “Không cần sự hỗ trợ của chúng ta sao?”

Phượng Dương chậm rãi nhắm mắt lại, không trả lời. Cái gì cần giúp cũng đã xong rồi, bây giờ là thời gian một mình hắn trị liệu.

Diệp Lâu Dương ý bảo Diệp Ly Tâm rời khỏi, một mình hắn ngồi ở một bên lẳng lặng nhìn Phượng Dương. Lần này Phượng Dương và Phượng Cảnh Duệ ngồi xuống chính là một ngày một đêm. Nhiệt độ trong phòng càng ngày càng cao, Diệp Lâu Dương cảm thấy cũng sắp kết thúc rồi.

Cuối cùng, Phượng Dương bị người khác mang ra ngoài. Sau khi hao phí nhiều năm công lực, hắn chỉ có thể được người mang ra.

Diệp Lâu Dương thay thế vị trí của Phượng Dương, sau khi giơ tay bắt mạch, hắn gặt đầu: “Không có vấn đề gì! Lâu nhất là một tháng, hắn sẽ có thể xuống giường!”

Diệp Ly Tâm thở một hơi, thừa dịp Phượng Dương đang nghỉ ngơi, Cơ Hoàn Hoàn chợt đi vào, nghi ngờ mở miệng: “Lưu Mật Nhi và Duệ nhi đến cùng đã xảy chuyện gì?”

Vô Trần và Vô Ngân đồng thời gặt đầu, Lưu Mật Nhi lại đột nhiên ra tay đâm Phượng Cảnh Duệ bị thương, bọn họ cũng cảm thấy việc này vô cùng kì quái, theo như quan hệ của hai người, Lưu Mật Nhi tuyệt đối sẽ không ra tay với Phượng Cảnh Duệ. Nhưng trên thực tế, một nửa nguyên nhân làm cho Phượng Dương một mối như vậy cuối cùng là do Lưu Mật Nhi đâm bị thương Phượng Cảnh Duệ.

Diệp Ly Tâm nhìn thoáng qua mọi người, lúc này mới lên tiếng: “Trong người Mật Nhi tỷ tỷ trúng độc tình, độc tình trí mạng là do một khi nàng động tình hơn nửa thăng thần nói ra sẽ tự tay giết chết người mình yêu, đến khi người đó chết mới có thể giải trừ hoàn toàn! Vì thế, bình thường đối với ta phương pháp giải cổ chính là khiến nàng quên đi người mình yêu!” Đêm đó, nàng cũng nói những lời như vậy với Phượng Cảnh Duệ, nhưng Phượng Cảnh Duệ hoàn toàn không đồng ý.

“Sau đó thì sao?” Cơ Hoàn Hoàn không rõ.

“Phượng Cảnh Duệ cự tuyệt, hắn đưa ra một ý tưởng càng to gan hơn.” Diệp Ly Tâm đưa mắt nhìn Diệp Lâu Dương.

“Cái gì?”

Hít sâu một hơi, Diệp Ly Tâm chậm rãi mở miệng: “Hắn muốn khơi lên độc tình, sau đó dẫn nó ra khỏi cơ thể của Mật Nhi, chỉ cần rời khỏi cơ thể, độc tình sẽ tự chết đi. Chỉ là...” Tình hình đêm đó, bọn họ cũng không rõ ràng, nên không ai biết tại sao cuối cùng lại như vậy.

Cơ Hoàn Hoàn không cần phải nhiều lời nữa, thân là mẫu thân của Phượng Cảnh Duệ, nàng biết ý nghĩ lúc ấy của Phượng Cảnh Duệ, đưa tay sờ sờ mặt Phượng Cảnh Duệ, nàng lắc đầu bật cười: “Nó lừa các người đấy!”

Diệp Ly Tâm ngạc nhiên: “Là có ý gì?”

“Loại phương pháp này căn bản cũng không biết có thành công hay không? Nói như vậy chẳng qua là để cho các người đồng ý cho nó một mình đối diện với Mật Nhi, sau đó khiến cho Mật Nhi giết chết nó, để giải được tình cổ!” Mà hôm nay Mật Nhi làm như vậy, cũng là vì Phượng Cảnh Duệ.

Hai người họ rõ ràng yêu nhau sâu như vậy, lại...

102. Chương 101: Chương 97.1 Thanh Ngọc Động Tình

Chương 97.1 Thanh Ngọc động tình

Một thanh chủy thủ lạnh băng đặt trên tay nàng, đao nâng lên, rơi xuống, huyết sắc trong nháy mắt văng tung tóe.

Ngồi dậy, một tay Lưu Mật Nhi ôm ngực, một tay không ngừng vuốt trên mặt, giống như trên đó có vật bẩn gì đó, dùng sức lau, cho dù trên mặt đã bị nàng làm đau, nàng vẫn không dừng tay.

Chợt xuất hiện một đôi tay nắm chặt ngón tay Lưu Mật Nhi, tách ra một chút, Lưu Mật Nhi ngã xuống giường.

Gương mặt Mộ Dung Tễ không có biểu cảm, đỡ thân thể Lưu Mật Nhi nằm xuống, đưa tay đắp chăn cho nàng, sau đó ngồi trên giường, yên lặng không nói gì.

Thanh Ngọc và Tử Hằng nhìn nhau, Thanh Ngọc bưng một chén thuốc ấm đưa qua: “Chủ nhân, thuốc uống được rồi!”

Hắn thật không hiểu, tại sao hiện tại Lưu Mật Nhi lại trở nên bộ dáng này. Chỉ là Thanh Ngọc trước sau như một luôn cùng nàng cãi vả lại thấy Lưu Mật Nhi như vậy trong lòng cũng không thoải mái.

Mộ Dung Tễ đưa tay tiếp nhận, đỡ thân thể Lưu Mật Nhi dậy, mớm nàng uống thuốc. Cũng may, Lưu Mật Nhi cũng không kháng cự việc uống thuốc, nếu không, căn bản Mộ Dung Tễ cũng không biết nên làm sao.

Sau khi cho Mật Nhi uống thuốc xong, Mộ Dung Tễ đứng lên.

Tử Hằng bước lên: “Chủ nhân, gần đây Vô Song thành có rất nhiều người xa lạ xuất hiện!”

Mộ Dung Tễ đứng chấp tay: “Chuyện gì xảy ra?”

“Gần đây có rất nhiều nhân sĩ vô danh xuất hiện tại Vô Song thành, ở các gian nhà phụ cận thường không có ai tới lui. Rõ ràng nhất là hai người áo đen ở cửa trước và hai người ở cửa sau.” Tử Hằng giải thích chuyện mấy ngày nay điều tra được.

Mộ Dung Tễ nghe xong, chỉ gật đầu một cái: “Còn gì nữa không?”

“Mỗi khi có người trong giang hồ muốn tới gần, người canh giữ ở hai cửa trước sau đều sẽ vội vàng giải quyết giúp chúng ta!” Tử Hằng nói tiếp.

Mộ Dung Tễ trầm ngâm trong chốc lát: “Không cần để ý tới!” Có người làm hộ vệ miễn phí cho mình, có gì là không được.

“Mật Nhi tiểu thư...”

“Bắt đầu từ hôm nay, nàng là Mộ Dung gia đại tiểu thư!” Mộ Dung Tế quay đầu lại nói: “Thông báo một chút đi, không cho phép bất cứ kẻ nào vào hương viên, nếu có người vi phạm, không cần thông báo cho ta, chính người biết nên làm như thế nào rồi!”

Tử Hằng vội vàng gật đầu: “Tử Hằng biết!”

Quay đầu lại nhìn Lưu Mật Nhi đang ngủ mê man, Mộ Dung Tế rời đi.

Tử Hằng kì quái nhìn chủ nhân, người cũng không hỏi thăm về chuyện của Phượng Cảnh Duệ, điều này làm cho hắn cảm thấy kì quái. Cho dù chủ nhân không muốn biết tình trạng gần đây của Phượng Cảnh Duệ, thì khi Lưu Mật Nhi tỉnh lại nhất định sẽ muốn biết. Hơn nữa, nếu như chủ nhân mệnh lệnh cho hắn tra xét, cũng sẽ không hỏi đến.

Xoay mặt thấy vẻ mặt buồn bã của Thanh Ngọc, Tử Hằng bước tới khoác lên vai hắn: “Thanh Ngọc, sao vậy?”

Thanh Ngọc vuốt vuốt tóc, mặt lo lắng nhìn Lưu Mật Nhi trên giường bệnh: “Nàng rõ ràng còn sống sờ sờ, tại sao đột nhiên lại biến thành bộ dạng này?” Người đầu tiên cùng hắn cãi vã, mà hắn cũng không cần để ý thân phận của nhau, chỉ thích đấu vô mồm, bây giờ lại nằm ở đây.

Tử Hằng cười khê: “Người rất thích Mật Nhi tiểu thư?”

Mặt Thanh Ngọc đỏ ửng, liếc nhìn nụ cười trên mặt Tử Hằng, vội vàng giải thích: “Thanh Ngọc không dám, chỉ là, chỉ là...”

Tử Hằng gật đầu tỏ vẻ đã biết: “Thanh Ngọc đừng gấp, Mật Nhi tiểu thư xuất sắc thế này, thích nàng cũng không kì quái.”

Thanh Ngọc đỏ mặt: “Người đang đùa giỡn ta!”

“Ta không có! Chỉ là thích Mật Nhi cũng không có gì kì quái! Tính tình nàng sáng sủa, dễ dàng cùng nam nhân chung đụng!” Tử Hằng nói.

“Người cũng thích Mật Nhi tiểu thư?”

Cũng? Đột nhiên Tử Hằng cảm thấy đùa giỡn trước mắt đã thành sự thật. Thanh Ngọc lại dùng từ cũng này!

Tử Hằng cười nói: “Ta thích nàng, nhưng vì nàng là chủ nhân, chúng ta không thể ghét nàng. Chủ nhân đã nói, sau này Mật Nhi tiểu thư sẽ là Mộ Dung gia đại tiểu thư!” Nói xong, hắn vỗ vỗ vai Thanh Ngọc, không tiếng động an ủi hắn.

Thanh Ngọc há hốc miệng, chợt mím môi: “Thanh Ngọc biết!”

Tử Hằng thở dài: “Người giỏi nấu nướng, buổi tối người ở lại canh giữ, ban ngày ta sẽ tới thay người!”

Thanh Ngọc gật đầu: “Ta biết rồi!”

“Ta ở ngay sát vách, có chuyện gì gọi ta!” Tử Hằng nói xong, quay người rời đi.

Chỉ có thể than thở, Thanh Ngọc tuổi trẻ khí thịnh, thích Mật Nhi tiểu thư một cô gái như vậy cũng là bình thường. Chỉ là, phải xem tiểu tử này có thể thông suốt hay không, tình yêu mặc dù khổ sở, nhưng lại làm cho người ta say mê.

Thanh Ngọc nhìn Lưu Mật Nhi trên giường bệnh, trong lòng hốt hoảng. Cuối cùng chỉ có thể ngồi bên bàn nhìn Lưu Mật Nhi.

Bên này, Phượng Cảnh Duệ mở mắt thấy cột giường, không nhận được nâng khéo môi cười khổ một tiếng. Thì ra mình không chết!

“Này, tỉnh dậy liền nhìn sang bên này, ở đó tự mình vui vẻ gì chứ?” Âm thanh tức giận của Diệp Ly Tâm truyền đến.

103. Chương 102: Chương 97.2

Chương 97.2

Phượng Cảnh Duệ quay đầu nhìn nàng, thấy Diệp Ly Tâm và Diệp Lâu Dương đồng thời nhìn hần, chậm rãi mở miệng: “Thật tốt, có thể gặp lại các người một lần nữa!” Đôi mắt đen nhìn lướt qua, che giấu sự thất vọng của mình.

Diệp Ly Tâm hừ lạnh một tiếng: “Không liên quan đến chúng ta.”

Phượng Cảnh Duệ nhướn mày cười: “Đó là...”

Diệp Ly Tâm mím môi, chỉ đưa chén thuốc trong tay ra: “Uống đi!”

Phượng Cảnh Duệ không cự tuyệt, vươn người nhận lấy chén thuốc, uống vào, nâng tròng mắt: “Những người khác đâu?”

“Vô Trần và Vô Ngân đang đợi ở bên ngoài! Khuất Thiên Hàn không có ở đây! Người muốn tìm ai?” Diệp Ly Tâm cố ý không nói đến Lưu Mật Nhi.

Phượng Cảnh Duệ gật đầu: “Gọi Vô Trần vào đi!”

Diệp Ly Tâm không từ chối, sau khi uống thuốc xong thì không liên quan đến mình nữa, nên nàng và Diệp Lâu Dương rời khỏi.

Vô Trần nhìn thấy chủ nhân, trong mắt thoáng qua tia mừng rỡ, hần chậm rãi tiến lên: “Gia!”

“Người đâu?” Không có những người khác, Phượng Cảnh Duệ liền không che giấu tâm ý của mình, trực tiếp mở miệng.

Vô Trần mím môi: “Vô Trần không biết!” Đây là do phu nhân phân phó, sau khi chủ tử tỉnh lại, không cho phép nhắc đến nơi đến của Lưu Mật Nhi, ít nhất trước khi chủ tử hoàn toàn khỏe lại, không cho phép hần nói ra Lưu Mật Nhi đã đi đâu.

Phượng Cảnh Duệ hít sâu một hơi: “Vô Trần người khác không hiểu ta, người còn không hiểu sao?” Giọng nói của hần hơi ngừng lại, không nghe ra chút dao động.

Vô Trần không nói gì.

Hần hiểu, nhưng lời nói của phu nhân vẫn ở bên tai! Hần không thể nói.

”Vô Trần, Duệ nhi có thể là Phượng Dương thứ hai. Nếu như người không muốn thấy lão Cốc chủ thứ hai, vậy người phải chờ thương thể của nó tốt hơn rồi mới nói cho nó biết về sự tình của Mật Nhi.

Vô Trần, sau này người có muốn hòa thuận với Duệ Nhi!”

“Vô Trần, là ai không để người nói cho ta biết?” Phượng Cảnh Duệ nhìn Vô Trần đang im lặng.

Vô Trần mím môi: “Gia, hay là người đi xem lão Cốc chủ chút đi!”

Phượng Cảnh Duệ nhướn mày: “Hần làm sao?”

Đợi đến khi Phượng Cảnh Duệ thật sự nhìn thấy Phượng Dương, trái tim vẫn không nhịn được rung lên. Một ít tóc trắng đen lẫn lộn, vẫn là gương mặt tuấn mỹ bất phàm nhưng trên mặt cũng có không ít nếp nhăn.

Bởi vì biết Phượng Dương có một thân nội lực thâm hậu, cộng thêm lúc trẻ khi bị trọng thương, mẫu thân tìm cho hần thầy thuốc tốt nhất, dáng vẻ của hần so với tuổi thực vẫn trẻ hơn rất nhiều, nhưng hiện tại lại...

Vừa thấy Phượng Cảnh Duệ được Vô Trần ôm đến, Phượng Dương hừ lạnh một tiếng, muốn vung tới một chưởng bị Cơ Hoàn Hoàn ôm lấy, nàng không quay đầu lại, chỉ dịu dàng mở miệng: “Chàng không thể động thủ!”

Phượng Dương hài lòng nhìn động tác của Cơ Hoàn Hoàn, bĩu môi: “Đi ra ngoài, ta không muốn nhìn thấy người!”

“Ta cũng không muốn nhìn thấy người! Ta chỉ là đến xem người, sao lại đột nhiên già đi rất nhiều!” Phượng Cảnh Duệ trả lời mỉa mai.

Phượng Dương không nhịn được tức giận: “Cút ra ngoài!”

Phượng Cảnh Duệ mím môi: “Lão nhân gia nên có tác phong của lão nhân gia, người tưởng mình là ta à, tuổi trẻ khí thịnh!”

Còn chưa nói xong, Phượng Dương bỗng nhiên đứng dậy, Cơ Hoàn Hoàn vội vàng ôm hất lại, vẫn đưa lưng về phía Phượng Cảnh Duệ: “Vô Trần, mang chủ tử người trở về!”

Phượng Cảnh Duệ không khỏi cau mày, trước đây khi nhìn thấy mình, mẫu thân sẽ tham lam ngắm nhìn hất. Mà lần này, ngay cả đầu cũng không quay lại, đã xảy ra chuyện gì?

Hắn không nhịn được đưa mắt nhìn Vô Trần.

Vô Trần khẽ gật đầu, ý nói hắn sẽ giải thích!

Rời khỏi nơi Phượng Dương đang ở tạm, Phượng Cảnh Duệ không thể đợi mở miệng hỏi: “Cuối cùng đã có chuyện gì xảy ra?”

“Phu nhân đã đồng ý với lão cốc chủ, từ nay về sau sẽ không gặp mặt người một lần nào nữa, lúc đó lão Cốc chủ mới đồng ý cứu ngài!” Vô Trần giải thích ngắn gọn: “Lão Cốc chủ đã dùng hai mươi năm nội lực mới cứu sống được người!”

Đến giờ Phượng Cảnh Duệ mới hiểu được tại sao sau khi tỉnh lại toàn thân có một loại thoải mái khó hiểu, thì ra là người kia dùng hai mươi năm nội lực để cứu hắn, vì thế nên nhìn hắn mới có thể già như vậy.

“Chỉ là như vậy?”

“Chỉ là như vậy!” Vô Trần không giải thích thêm nữa.

“Mật Nhi!” Phượng Cảnh Duệ khẽ nhếch lông mày: “Từ khi ta tỉnh lại đến giờ, căn bản không hề thấy nàng!”

Vô Trần mím môi: “Nô tài cũng vậy, chưa từng thấy qua Mật Nhi tiểu thư!” Lời nói của hắn nửa thật nửa giả.

“Vô Trần, người muốn nói dối ta, người xác định mình có thể làm được sao?”

“Vô Trần không có, Vô Trần cũng không nhìn thấy Mật Nhi tiểu thư. Người tiếp xúc cuối cùng với Mật Nhi tiểu thư là công tử ngài!” Vô Trần đã sớm chuẩn bị tốt đáp án của vấn đề này.

Trong lòng Phượng Cảnh Duệ chấn động: “Đêm đó...” Hắn lừa gạt mọi người, một mình đối mặt với Lưu Mật Nhi. Kích động độc tình trong cơ thể Mật Nhi, sau đó dẫn nó ra ngoài giết chết nó.

Thật ra, tính toán của hắn vốn không sai, thế nhưng sau khi thấy dáng vẻ nàng khổ sở chống chọi, không nhịn được lại đưa một cây chủy thủ, nếu như vậy có thể giết chết toàn bộ độc tình.

Chỉ là không ngờ người trúng phải độc tình, xuống tay thật ngoan độc. Vốn hắn nghĩ là mình sẽ tránh đi, không ngờ vẫn không tránh ra.

Mặc dù không thể xác định nhưng cũng có thể bảo đảm Diệp Ly Tâm và Diệp Lâu Dương sẽ chăm sóc Mật Nhi thật tốt, thế nào khi tỉnh lại lại không thấy Mật Nhi.

Gương mặt Phượng Cảnh Duệ lạnh lẽo: “Diệp Ly Tâm cũng không làm được những gì nàng ta đã nói!” Lúc trước bọn họ đã nói rõ ràng rồi mà!

“Việc này không hề liên quan đến Diệp công tử và Diệp cô nương!” Vô Trần vội vàng nói.

“Vậy thì có liên quan đến ai?” Phượng Cảnh Duệ cả giận nói, nói một hơi lại làm hắn buồn bực ho một tiếng.

Vô Trần thấy thế, yên lặng một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Mật Nhi cô nương có người nhà!” Hắn không chút nghĩ ngợi bật thốt lên

Phượng Cảnh Duệ chợt ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên tia lạnh lùng, một giây sau lại che giấu sạch sẽ.

Mộ Dung gia, Mộ Dung Tế!

104. Chương 103: Chương 98 Hắn Nói Là Sự Thật!

Chương 98 Hắn nói là sự thật!

Lắc mình một cái trở thành thiên kim tiểu thư, Lưu Mật Nhi đã từng nghĩ tới rất nhiều lần, nhưng lại chưa từng nghiêm túc cân nhắc qua, nếu thật như thế thì như thế nào.

Hôm nay mà nói, cúi đầu nhìn qua tơ lụa trên người nàng, y phục xa xỉ lay động theo bước đi, nàng không nhận được thở dài, mặt bị thương quay đầu nhìn Thanh Ngọc đi theo nàng:

“Thanh Ngọc, ta có thể đổi cách ăn mặc lại không?” Lưu Mật Nhi mở hai tay khẩn cầu nói.

Thanh Ngọc buồn cười, khoe miệng hơi nhếch lên mỉm cười: “Như vậy mới có khí thế của đại tiểu thư!”

Mật Nhi bĩu môi: “Ta mới không làm cái gì đại tiểu thư, Thanh Ngọc, người để cho ta đổi những y phục này đi! Ta đảm bảo sẽ mặc chỉnh tề, không làm cho các người mất mặt!”

Thanh Ngọc khó xử nhìn nàng: “Tiểu thư, ngài đừng làm khó dễ Thanh Ngọc nữa, đây là gia chủ phân phối cho ta!”

Lưu Mật Nhi hơi mím môi, bỗng chốc đứng lên, đi tới gian phòng. Đi chưa được mấy bước, nàng đột nhiên quay đầu lại chỉ vào Thanh Ngọc đã theo kịp: “Lão nương muốn cởi y phục, không cho phép người đi theo! Nếu không ta sẽ làm cho Mộ Dung Tế đưa người cho...”

Nàng làm một dấu tay, sau đó nói: “Người hiểu rõ chưa?”

Thanh Ngọc nuốt nước miếng, gật đầu theo bản năng: “Đã biết!”

“Rất tốt!” Lưu Mật Nhi hài lòng gật đầu, sau khi đi vào gian phòng, lập tức cởi y phục trên người xuống, tiện tay ném một cái. Ngược lại lấy từ trong ngăn tủ một bộ nam trang rồi mặc vào, tiếp theo quần tốt mái tóc đen. Chốc lát sau, một công tử trẻ tuổi phong thần anh tuấn xuất hiện.

Không biết nàng lấy từ đâu một cây quạt xếp cầm trên tay, Lưu Mật Nhi khẽ mỉm cười đẩy cửa phòng ra, nhìn lướt qua Thanh Ngọc chờ ở cửa: “Đi thôi”

Ngay từ lúc thấy nàng ăn mặc như thế này, miệng Thanh Ngọc đã há hốc ra rồi, lại nghe lời nói trong miệng Lưu Mật Nhi, hai mắt hắn càng tròn to không dám tin nhìn Lưu Mật Nhi: “Tiểu thư, người muốn làm gì?”

Lưu Mật Nhi tiêu sái xoay người, cười tà nhìn Thanh Ngọc: “Thanh Ngọc à, Tử Hằng có dẫn người đi khai trai hay không?”

Thanh Ngọc bỗng chốc đỏ mặt: “Có!”

“Vậy hôm nay người dẫn ta đi xem để mở mang hiểu biết là được rồi!” Nàng không e dè lôi kéo cánh tay Thanh Ngọc, không hề quan tâm ánh mắt của những người khác.

Mặt Thanh Ngọc vốn đã đỏ ửng, bởi vì động tác của Mật Nhi bỗng chốc càng đỏ hơn, mắc cỡ ngại ngần mở miệng: “Tiểu...tiểu thư, người làm như vậy...không hợp lí!”

“Hợp cái quý! Bây giờ ta là nam nhân, người kêu một tiếng tiểu thư nữa, ta đánh người!”

Nàng uy hiếp giờ giờ quả đấm.

Thanh Ngọc nuốt nước miếng: “Tiểu thư, sao người hung dữ như vậy?”

“Thanh Ngọc, hôm nay người còn muốn trở về sao?”

Thanh Ngọc lập tức câm miệng, hôm nay hắn không muốn bị tiểu thư đá ra cửa, như vậy không những chọc tiểu thư tức giận, hơn nữa Gia chủ cũng sẽ tức giận. Hắn còn muốn đi theo tiểu thư, không muốn rời đi.

Hài lòng nhìn dáng vẻ của Thanh Ngọc, lúc này Lưu Mật Nhi mới gật đầu: “Tốt lắm, đừng nghiêm mặt khóc tang nữa. hôm nay tiểu gia dẫn người đi hưởng thụ tốt một chút!”

“Ngài nhớ trở về thì tốt rồi, hôm nay gia chủ trở về!”

“Ta biết rồi, dài dòng!” Lưu Mật Nhi xoay người, chiết phiến vừa mở, nụ cười vốn có trên mặt chợt hạ xuống. Đôi mắt nhìn xung quanh, trong ánh mắt không hề có hứng thú.

So sánh với hứng thú ngượng ngáp của Lưu Mật Nhi, ngược lại Thanh Ngọc rất vui vẻ, đi theo sau lưng Lưu Mật Nhi, đôi mắt nhìn xung quanh.

Lưu Mật Nhi chậm rãi đi về phía trước, bỗng chốc có người đụng trúng nàng một cái, nàng khẽ cau mày, liếc mắt nhìn sau đó không vui gầm nhẹ: “Người mù á?”

Người tới chợt nhếch lông mày, lúc Lưu Mật Nhi liếc nhìn ngạc há miệng: “Là người?”

Ngụy công công?

Lưu Mật Nhi mím môi: “Đụng vào người khác không biết xin lỗi sao?”

“Người không nhận ra ta?” Ngụy công công vươn tay muốn bắt lấy nàng, chỉ thấy Thanh Ngọc chợt lóe lên, giành lấy Lưu Mật Nhi tránh thoát động tác của hắn.

Mặt Thanh Ngọc lạnh lẽo: “Người muốn làm gì?”

Ngụy công công chưa từng thấy qua Thanh Ngọc, dĩ nhiên không biết hắn là ai, đành phải thu lại sát khí trên người: “Người ở đây, Phượng Cảnh Duệ nhất định ở chỗ này!” Mặc dù trong giọng nói của hắn mang theo hoài nghi.

Thanh Ngọc thầm kêu một tiếng không tốt. Kể từ sau khi Lưu Mật Nhi tỉnh lại, không có bất kỳ người nào trong bọn họ nhắc tới Phượng Cảnh Duệ trước mặt nàng, kỳ quái hơn là Lưu Mật Nhi cũng không chủ động nhắc tới Phượng Cảnh Duệ. Bọn họ đương nhiên không nói ra nữa.

Không ngờ người này đã mở miệng nhắc tới. Lưu Mật Nhi nhún nhún vai: “Đó không phải là người nhà người sao? Coi như người là hoạn quan, sự thật người là người Phượng gia sẽ không thay đổi.”

Nàng càng hiếu kỳ hơn là hắn đang làm gì ở đây? Hắn vào thành Vô Song bằng cách nào? Người trong thành Vô Song đều là người nội bộ, một người ngoài làm sao có thể đi vào?

Liếc mắt nhìn Thanh Ngọc, Lưu Mật Nhi lạnh nhạt mở miệng: “Ngụy công công chắc hẳn có việc phải làm ở đây, Mật Nhi không quấy rầy nữa!”

“Người cho rằng ta sẽ cho người cơ hội báo tin cho Phượng Cảnh Duệ sao?” Ngụy công công, vừa nói, thân người đã động.

Thanh Ngọc một tay đẩy Lưu Mật Nhi ra, rút binh khí mang theo bên người đánh nhau với Ngụy công công.

Thanh Ngọc tuổi trẻ khí thịnh cùng với Ngụy công công lão đạo sĩ, rốt cuộc còn non nớt hơn rất nhiều cho nên không bao lâu Thanh Ngọc liền trúng phải một chiêu.

Tự biết mình đánh không lại người trước mắt, Thanh Ngọc quay đầu nhìn Mật Nhi: “Tiểu thư, đi mau!”

Làm sao Lưu Mật Nhi có thể bỏ hắn lại? Dĩ nhiên là sẽ không rời đi.

Sau khi xác định Thanh Ngọc không đủ sức uy hiếp, Ngụy công công đánh tới mục tiêu là Lưu Mật Nhi.

Lưu Mật Nhi khẽ kêu một tiếng, quay người bỏ chạy, mắt thấy bàn tay Ngụy công công sẽ đánh tới, nàng sợ hãi nhắm chặt hai mắt.

105. Chương 104: Chương 98.2

Chương 98.2

Một luồng gió lạnh thổi qua bên tai, Lưu Mật Nhi cẩn thận mở mắt, thấy Mộ Dung Tễ một thân bạch y đứng khoanh tay tay. Nàng lặng lẽ thở phào, đồng thời không nhận được than thở, người này chính là phong tình như vậy.

Lúc Ngụy công công nhìn thấy gương mặt Mộ Dung Tễ, hấn dừng tay, nhìn Lưu Mật Nhi và Mộ Dung Tễ một lúc: “Các người...”

Lưu Mật Nhi không nhận được khoác vai Mộ Dung Tễ: “Hắc hắc, bị hù sợ rồi hả?”

Mộ Dung Tễ nhìn lướt qua tay của nàng, Lưu Mật Nhi hơi mím môi hưng trí chỉ thiếu vớ vớ y phục của hấn, nhỏ giọng nói: “Quý hẹp hòi, sờ sờ thôi mà!”

“Muội là nữ nhân! Ai cho muội ăn mặc như vậy?” Mộ Dung Tễ lạnh giọng nói.

Thanh Ngọc lập tức chấp tay: “Là thuộc hạ sai rồi!”

“Là người có lỗi!” Mộ Dung Tễ hừ lạnh một tiếng: “Trở về tự mình lãnh phạt!”

Thanh Ngọc gật đầu: “Thanh Ngọc biết!”

Nói xong, Mộ Dung Tễ chống lại ánh mắt của Ngụy công công: “Vô Song thành không tiếp đãi người ngoài, làm xong chuyện của người, lập tức rời đi!”

Ánh mắt Ngụy công công có điều suy nghĩ: “Quan hệ của người và Lưu Mật Nhi là như thế nào?”

“Nơi này không có Lưu Mật Nhi!” Mộ Dung Tễ hừ lạnh một tiếng.

Ngụy công công cẩn thận liếc mắt nhìn Mộ Dung Tễ, có thể nói như vậy chứng tỏ người này nhất định có thân phận không thấp trong thành Vô Song, hấn bây giờ còn chưa thể tỏ rõ thân phận của mình, sau khi liếc mắt nhìn Lưu Mật Nhi, liền xoay người rời đi.

Lưu Mật Nhi thở phào đồng thời không nhận được lo lắng. Thương thế của Phượng Cảnh Duệ là do hấn làm, hôm nay hấn xuất hiện tại nơi này, không có ở Miêu Cương, còn là...

Nhìn vẻ mặt Lưu Mật Nhi, Mộ Dung Tễ lạnh giọng mở miệng: “Trở về!”

Lưu Mật Nhi liếc mắt nhìn Thanh Ngọc, nhìn lại mình một chút, không thể làm gì khác hơn là đầu cúi gằm đi theo sau lưng Mộ Dung Tễ trở về Mộ Dung gia.

“Đi đổi y phục đi.” Mộ Dung Tễ lạnh giọng mở miệng. Bởi vì có Lưu Mật Nhi xuất hiện, trong nhà mới có thêm một vài nô tỳ. Chỉ là, vì bình thường đã quen lẫn lộn cùng Thanh Ngọc, Mật Nhi không cần những nô tỳ kia.

“Ta như vậy tốt vô cùng!” Lưu Mật Nhi cúi đầu nhìn qua y phục trên người nàng: “Đi đường dễ dàng, làm gì cũng thoải mái. Tại sao ta phải mặc nhiều tầng y phục như vậy? Lại không có ai xem?” Nữ nhân vì nhan sắc của mình mà vui vẻ. Không có ai xem nàng ăn mặc đẹp như thế làm gì?

Mộ Dung Tễ nhất thời không nói gì. Lời nói này không có gì sai.

“Người thấy ta nói có đúng không. Người cũng không phản bác được ta, nếu không phản bác được ta...thì ta làm như vậy cũng không có gì xấu. Cho nên, về sau người không thể gò bó trang phục của ta! Ăn mặc

đẹp như thế là để cho người ta nhìn, các người cũng không biết cách thưởng thức!” Lưu Mật Nhi nói đạo lý rõ ràng.

Mộ Dung Tễ thở dài: “Tùy người đi!”

Yes! Trong lòng Lưu Mật Nhi hưng phấn, cười tươi rói.

Mộ Dung Tễ không nhịn được nhếch môi cười. Chợt nhớ tới người hôm nay gặp phải: “Người biết tên thái giám kia?”

“Mẹ kiếp, làm sao người vừa liếc mắt liền nhìn ra hần là thái giám?” Ngụy công công không giống các hoạn quan khác, mặc dù cũng bị thiến, nhưng cử chỉ của hần bình thường không nhìn ra gì.

Mộ Dung Tễ hừ lạnh: “Bên trong võ công của hần có lực đạo của nữ nhân!” Hần là từ đó nhìn ra được.

Lưu Mật Nhi gật đầu một cái: “Hần đúng là công công, song hần vẫn là người của Phượng gia, người biết chuyện Hoàng lăng dưới lòng đất của Phượng gia chứ? Hần cũng vì chuyện này mà đả thương Phượng Cảnh Duệ!” Nàng nói ngắn gọn. Phượng Dương đồng ý cứu Phượng Cảnh Duệ, không biết hần hiện tại...

“Phượng Cảnh Duệ đã không sao! Hần được Phượng Dương cứu trở lại, Phượng Dương mất đi hai mươi năm công lực, đã mang theo thê tử trở về Minh cốc rồi!”

Mộ Dung Tễ đột nhiên mở miệng nói chuyện, giọng tay bưng ly trà lên ung dung thong thả nói.

Đột nhiên Lưu Mật Nhi ngẩng đầu, sau khi nhìn Mộ Dung Tễ thật lâu, lúc này mới nhẹ giọng mở miệng: “Cám ơn!” Như vậy nàng an tâm.

Mộ Dung Tễ không nói gì, chỉ là nhấp một ngụm trà.

“Thân thể của muội khôi phục như thế nào?” Mộ Dung Tễ mở miệng hỏi.

Lưu Mật Nhi nháy mắt: “Người nói cái gì?”

“Thân thể của muội khôi phục như thế nào?” Mộ Dung Tễ hỏi tiếp.

“Ta rất khỏe!” Lưu Mật Nhi không hiểu nhìn Mộ Dung Tễ, không hiểu ý trong lời nói của hần. Mặt sắt nghĩ muốn đập.

Mộ Dung Tễ liếc mắt nhìn Tử Hằng, người sau không tiếng động lui về phía xa.

Sau đó Tử Hằng mở miệng: “Thanh Ngọc có nói gì với người không?”

“Một ngày Thanh Ngọc nói rất nhiều chuyện, người cảm thấy hần sẽ nói gì với ta?”

Lưu Mật Nhi không trả lời mà hỏi lại.

Tử Hằng tức cười: “Không có!” Thì ra là nàng không biết.

Mộ Dung Tễ trầm ngâm chốc lát: “Mật Nhi!”

Khó có khi Mộ Dung Tễ gọi tên của nàng, Lưu Mật Nhi giương mắt nhìn.

“Chuyện gì?”

“Muội biết muội bị Phượng Dương đả thương sau đó được ta mang về không?”

Lưu Mật Nhi cúi đầu: “Biết!”

“Vậy người có biết lúc trị liệu cho người, đại phu phát hiện người đã có thai không?”

Mộ Dung Tễ nói tiếp.

Sao.

Giống như bị cố định, trong nháy mắt Lưu Mật Nhi dừng lại tất cả động tác, giương mắt nhìn Mộ Dung Tễ, thật lâu mới tìm được âm thanh của mình: “Người đang nói gì?”

Mộ Dung Tễ miễn cưỡng nhếch lông mày, bình tĩnh nhìn nàng.

Trong nháy mắt đó, Lưu Mật Nhi tin tưởng.

Hắn nói là sự thật!

106. Chương 105: Chương 99. Nếu Như Ngộ Nhỡ.

Chương 99. Nếu như ngộ nhỡ.

Theo bản năng đưa tay sờ lên bụng mình, Lưu Mật Nhi khinh ngạc nhìn Mộ Dung Tễ.

“Không cần sờ soạng.” Mộ Dung Tễ nói.

Tay đặt trên bụng bỗng chốc dừng lại, nàng mở miệng theo bản năng: “Có ý gì?” Từ ‘sờ’ lúc nói ra hơi kì lạ.

Mộ Dung Tễ chậm rãi để ly trà trong tay xuống: “Không có!” Hắn nhàn nhạt phun ra hai chữ này.

Chần chừ, Lưu Mật Nhi dừng động tác lại, chậm chậm ngẩng đầu chống lại ánh mắt của Mộ Dung Tễ, chuẩn bị há miệng nói chuyện, lại phát hiện giọng của mình run rẩy ghê gớm. Lúc nói xong một câu đầy đủ nàng đã lệ rơi đầy mặt rồi: “Người đang gạt ta?”

Mộ Dung Tễ miễn cưỡng nhếch lông mày: “Điều đó không cần thiết!”

“Tại sao không cho ta biết?” Lưu Mật Nhi cắn chặt hàm răng lạnh giọng nói: “Ta mới là người có quyền nhất nói đến chuyện của người kia, không phải sao?”

Tử Hằng tiến lên một bước vừa muốn mở miệng, Mộ Dung Tễ đã đưa tay ngăn hắn lại, đứng dậy chậm rãi đi tới trước mặt của Lưu Mật Nhi: “Muội cũng không biết!”

Lưu Mật Nhi chán nản: “Nếu như mà ta biết, ta sẽ để người làm như vậy sao?”

“Bảo vệ tánh mạng!” Mộ Dung Tễ lời ít ý nhiều nói.

“Đó là đứa bé của ta!” Hắn tới, lại đi rồi. Chuyện trọng đại như vậy, nàng thân là người trong cuộc, thế nhưng lại hoàn toàn không biết gì. Như vậy, hiện tại hắn lại nói với mình là có ý gì?

“Ta hiểu rồi!” Mộ Dung Tễ gật đầu. Đột nhiên, hắn sờ sờ lên mặt của Lưu Mật Nhi, ánh mắt kia quyền uy mà sâu xa, thật lâu cũng không thu tay lại.

“Coi như ngươi là huynh trưởng của nàng, nhưng nếu như ngươi còn không thu hồi móng vuốt của ngươi, ta nghĩ ta sẽ rất tức giận!”

Bỗng trong không khí truyền đến giọng nói lạnh lùng, nhất thời khiến Lưu Mật Nhi trợn to hai mắt, nhìn thẳng Mộ Dung Tễ.

Ưu nhã nhếch môi cười, Mộ Dung Tễ cũng không thu tay lại, chỉ là chậm rãi nâng khóe môi, kéo Lưu Mật Nhi ôm vào trong ngực, lập tức lui lại thân thể.

Lưu Mật Nhi còn chưa phản ứng kịp, lập tức bị một lực cường đại kéo lại, trong nháy mắt, hai bóng dáng màu trắng đan vào nhau. Người đỡ lấy thân thể Lưu Mật Nhi là Vô Trần.

“Cô nương!” Vô Trần và Vô Ngân đồng thời mở miệng kêu lên, có thể lần nữa nhìn thấy nàng, hình như rất vui vẻ.

Vội vã gật đầu một cái, ánh mắt của Lưu Mật Nhi nhìn thẳng vào hai người đan xen. Hộ vệ Mộ Dung gia cũng xông tới, lại bị Tử Hằng cản lại.

Nhìn đến lúc mắt của Lưu Mật Nhi cũng bắt đầu đau vẫn không thấy rõ động tác của hai người. Bất đắc dĩ, nàng hít sâu một hơi, hét lớn một tiếng: “Đủ rồi!”

Hai bóng người trong nháy mắt tách ra, chia nhau đứng ở trên hai đỉnh chóp của hai gian phòng. Nhìn lướt qua hai người, Lưu Mật Nhi hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi. Nàng còn chưa tiêu hóa xong chuyện Mộ Dung Tể nói với mình, hai người liền đánh nhau.

Thấy thế, Phượng Cảnh Duệ liền tung người một cái dừng bên cạnh Lưu Mật Nhi, một tay ôm lấy thắt lưng nàng, xoay người lại dừng chân đứng ngay ngắn tại nơi hấn vừa đứng lúc trước.

Lưu Mật Nhi chậm rãi hồi hồn, đối diện với một đôi mắt đang mỉm cười, trong lòng Mật Nhi cảm giác nặng nề, lạnh lùng nói: “Buông ra!”

Cánh tay ôm nàng của Phượng Cảnh Duệ chậm rãi giơ lên, có chút không xác định mở miệng: “Mật Nhi, thật chứ?”

“Nói nhảm!” Lưu Mật Nhi hừ lạnh một tiếng: “Buông ta ra!” Nàng giãy dụa.

“Cái này không được trách ta!” Phượng Cảnh Duệ nhỏ giọng nói mấy tiếng, cánh tay ôm Lưu Mật Nhi bỗng buông ra.

Cho đến lúc Phượng Cảnh Duệ làm thật buông cánh tay ôm mình ra, Lưu Mật Nhi mới phát hiện vị trí họ đang đứng, mắt thấy thân mình đang rơi xuống từ tầng hai, Lưu Mật Nhi không nhận được hô to ra tiếng: “Phượng Cảnh Duệ, người khốn kiếp!”

Hai tay ôm đầu bảo vệ mình theo bản năng nhưng Lưu Mật Nhi cũng không cảm thấy đau đớn như mình nghĩ. Sau đó một hồi gió nhẹ lướt qua bên tai, nàng mở mắt lần nữa, mình vẫn ở trong ngực Phượng Cảnh Duệ, thật giống như một màn mới vừa rồi kia hoàn toàn là tưởng tượng của nàng.

Sau khi sợ run thật lâu, đôi tay Lưu Mật Nhi nắm quyền hung hăng đánh tới, bị Phượng Cảnh Duệ thuận tay đỡ lấy, hấn cười vui vẻ khác thường.

Liếc hấn một cái, Lưu Mật Nhi giật giật thân thể, cau mày: “Buông ra!”

Phượng Cảnh Duệ nghe lời buông ra, nhưng một bàn tay vẫn gắt gao nắm y phục của nàng. Lưu Mật Nhi quay đầu nhìn sang thấy mình giống hệt dì ghê, nếu như là quá khứ, Lưu Mật Nhi nhất định sẽ không nhận được bật cười, nhưng là hôm nay...

Lạnh lùng rút y phục của mình về, nàng xoay người bỏ đi.

Nhìn các ngón tay trống rỗng, Phượng Cảnh Duệ vén áo đuổi theo.

Bước nhanh trở lại phòng của chính mình, Lưu Mật Nhi trở tay khóa cửa phòng, sau đó chậm rãi ngồi chồm hổm trên mặt đất, một đôi tay trắng nõn ôm lấy bụng mình, vùi mặt vào trong đầu gối. Không lâu sau trong phòng liền truyền đến tiếng khóc thật thấp.

Phượng Cảnh Duệ bước nhanh theo tới ngoài cửa, bởi vì âm thanh bên trong mà ngừng lại động tác muốn gõ cửa. Giống như Mật Nhi, tựa trên ván cửa, hai người ngăn cách bằng cánh cửa, lưng tựa lưng, một khóc khê, một im lặng không nói.

Không biết đã trải qua bao lâu, Lưu Mật Nhi chậm rãi đứng lên, nhanh chóng đi đến trước ngăn tủ thu thập mấy bộ y phục, xoay người đi ra cửa. Bồng chốc, bước chân nàng dừng lại, ngược lại đi tới hướng của sổ, đeo hành lí lên lưng treo cửa sổ ra ngoài.

“Mật Nhi, muốn đi đâu?” Âm thanh chậm rãi thông dong vang lên, khiến Lưu Mật Nhi dừng động tác lại.

Nàng nhìn lướt qua Phượng Cảnh Duệ đang ngăn trước mặt mình, chột cùi đầu bước nhanh lướt qua hấn rời đi.

Bên hông căng thẳng, Lưu Mật Nhi cảm thấy sống lưng đau xót, cả người bị đặt ngay bên trên một cây cột. Phượng Cảnh Duệ cúi đầu âm trầm nhìn vào ánh mắt của nàng: “Còn muốn chạy?”

Lưu Mật Nhi liền nâng đầu gối đá lên, lại bị Phượng Cảnh Duệ khống chế thân thể trước, hấn chen mình vào giữa hai chân nàng, nhứ mày nhìn Lưu Mật Nhi: “Mật Nhi, nàng phải vì hạnh phúc nửa đời sau của mình mà suy nghĩ!”

“Tránh ra!” Lưu Mật Nhi mím môi lạnh giọng nói.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu một cái: “Làm sao có thể?”

“Người có nhường hay không?” Ánh mắt nàng lạnh lạnh.

Phượng Cảnh Duệ vẫn lắc đầu như cũ: “Mật Nhi, nàng tức giận?”

“Thật xin lỗi, ta với người không phải rất quen thuộc, đừng có gọi thân thiết như vậy!” Lưu Mật Nhi quay lưng lại, tiện tay để gói y phục dưới đất, còn mình vén y phục lên ngồi xuống tại chỗ. Không để ý tới người kia.

“Nghe vậy, trong mắt Phượng Cảnh Duệ gió nổi mây phun, chỉ chốc lát sau, hần im lặng ngồi bên người Lưu Mật Nhi, một tay cầm tay nàng đặt vào lòng bàn tay mình, hai lòng bàn tay áp vào nhau, mười ngón tay đan xen.

Lưu Mật Nhi hơi mím môi, nhưng không rút tay về. Phượng Cảnh Duệ rõ ràng muốn Lưu Mật Nhi mở miệng nói chuyện với mình, hần lôi kéo tay nàng đặt trên ngực mình.

Quả nhiên, toàn thân Lưu Mật Nhi cứng đờ, dùng sức kéo tay về: “Người làm gì thế? Ta không muốn sờ người!”

Phượng Cảnh Duệ khẽ nhếch môi mỏng, tà mị cười một tiếng: “Ta rất muốn cho Mật Nhi sờ!”

“Biến thái!” Lưu Mật Nhi mắng “Buông ta ra!” Bây giờ nàng còn không biết nên dùng tâm tình gì để đối mặt với Phượng Cảnh Duệ. Hơn nữa cổ trên người mình đã giải trừ hay chưa nàng cũng không biết, nếu như ở thời điểm nào đó nàng động thủ với hần, khi đó không biết Phượng Dương còn có ra mặt cứu hần không.

“Không thả!” Phượng Cảnh Duệ nỉ non: “Sao Mật Nhi lại ngốc như vậy?”

Lưu Mật Nhi nháy mắt: “Ngốc cái quỷ, tránh ra! Hiện tại ta không muốn nhìn thấy người!” Lưu Mật Nhi hất tay của hần ra, đứng lên bỏ đi.

Phượng Cảnh Duệ theo sát nàng: “Nàng đi đâu ta liền đi theo đó.”

Lưu Mật Nhi quay đầu lại: “Ta đi nhà xí!”

“Ta giữ cửa cho nàng!”

“Mẹ kiếp. Phượng Cảnh Duệ, người kiềm chế một chút cho ta có được không? Ta đi đâu liên quan gì đến người, không cho phép người đi theo ta!” Nàng chỉ vào ánh mắt của Phượng Cảnh Duệ, hung hần nói.

“Mật Nhi là sợ lại cho ta thêm một đao phải không?” Phượng Cảnh Duệ nhàn nhạt mở miệng, cầm lấy tay nàng nắm trong tay, nhếch môi cười: “Mật Nhi cần gì phải lo lắng? Ta đâu thể không chết?”

Lưu Mật Nhi hạ tầm mắt, hồi lâu sau mới mở miệng: “Người muốn gì?”

“Mật Nhi!” Phượng Cảnh Duệ nói: “Ta muốn Mật Nhi!”

“Sống hay chết người đều muốn sao?” Lưu Mật Nhi chậm rãi ngẩng đầu.

Yên lặng nhìn Lưu Mật Nhi, Phượng Cảnh Duệ buông nàng ra, sau đó chậm rãi đứng dậy: “Mật Nhi nhớ ta đã nói gì sao?”

Lưu Mật Nhi không nói gì.

Kết tóc cùng quân, cùng quân giai lão.

Đây là lời lúc trước hần đã nói! Chỉ là bây giờ...

“Mật Nhi nhớ mà!” Phượng Cảnh Duệ nhìn nàng: “Vậy Mật Nhi có thể suy tính sống hay chết rồi!”

Đột nhiên ngừng đầu, Lưu Mật Nhi cắn răng: “Ta sẽ tổn thương người!”

“Sẽ không!”

“Ta sẽ, ta thực sự đã làm. Nếu như thêm một lần nữa, sẽ không có Phượng Dương tới giúp người chữa trị, ta sẽ giết người!” Lưu Mật Nhi kích động hô to.

Phượng Cảnh Duệ chậm rãi tiến lên, đến gần bên người Lưu Mật Nhi: “Chỉ cần nàng không yêu ta là được rồi!” Chỉ cần không yêu, cổ độc cũng sẽ không phát tác, không phát tác nàng cũng sẽ không động thủ.

Nghe vậy, Lưu Mật Nhi cười khổ một tiếng.

Không yêu? Nàng quyết định được sao? Lắc đầu một cái, nàng đẩy thân thể Phượng Cảnh Duệ ra: “Người đi đi, không cần trở lại nhìn ta!”

Câu trả lời của Phượng Cảnh Duệ lại là đưa tay ôm ngực, trả lời: “Nàng là nương tử của ta!”

“Vậy ta hưu người là được rồi!” Lưu Mật Nhi lấy giả thành thật nói.

“Ở chỗ này không có nữ nhân hưu nam nhân! Chỉ có nam nhân hưu nữ nhân!”

“Vậy người hưu ta!”

“Mật Nhi!” Âm thanh Phượng Cảnh Duệ cảnh cáo: “Nàng biết, cho dù chết ta cũng không thể làm thế!”

“Ta không biết!” Lưu Mật Nhi quay đầu nhìn Phượng Cảnh Duệ: “Nơi này của các người không phải có một thứ gọi là Nữ giới sao? Không phải là có thất xuất chi điều để nam nhân hưu nữ nhân sao?”

Phượng Cảnh Duệ im lặng.

“Ta nói đúng rồi?” Lưu Mật Nhi hất cằm lên: “Gặp lại người lâu như vậy, ta hình như vẫn chưa nói cho người biết, ta mang thai!”

Về mặt Phượng Cảnh Duệ không đổi nhìn nàng.

Lưu Mật Nhi nói tiếp: “Đứa bé bị ta làm mất rồi! Đây không tính phạm vào thất xuất sao? Đủ lí do chứ? Người bỏ ta đi!” Nàng chờ Phượng Cảnh Duệ nổi giận.

Bỗng chốc, Phượng Cảnh Duệ ngửa đầu cười lớn.

Tiếng cười tạm ngưng, hần giơ tay vuốt ve cái cằm gầy gò của Lưu Mật Nhi, êm ái mở miệng: “Mật Nhi, nàng quên ta là ai sao?”

Lưu Mật Nhi không hiểu ý tứ trong lời nói của hần.

“Ta là nam nhân của nàng, lại là đại phu, thân thể nàng biến hóa, sao ta có thể không biết? Mật Nhi à Mật Nhi, nàng thật sự cho rằng ta không biết cái gì sao?” Phượng Cảnh Duệ nhàn nhạt mở miệng nói.

Lưu Mật Nhi kinh ngạc ngẩng đầu, có chút cà lăm mở miệng: “Người biết?”

Phượng Cảnh Duệ chỉ nhìn nàng, không nói gì.

107. Chương 106: Chương 100: Mang Mật Nhi Đi

“Người biết?”

Phượng Cảnh Duệ chỉ nhìn nàng, không nói gì!

Hần biết sao? Không, Phượng Cảnh Duệ không biết gì hết, hoặc là nói rằng, hần không hề nghĩ đến. Chỉ là, nếu như hần nói thật, Lưu Mật Nhi sẽ cảm thấy mình làm sai rồi, là khuyết điểm của nàng, sau đó sẽ nhanh chóng biến mất trước mặt mình.

Đứa bé, Phượng Cảnh Duệ cũng cảm thấy đáng tiếc. Nhưng nếu so sánh với Mật Nhi, mất đi một đứa bé, so với mất đi Mật Nhi, đứa bé chẳng là gì.

Nghiêm túc cẩn thận nhìn ánh mắt của Phượng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi muốn nhìn thấy trong mắt hần chút gì đó xác định lời nói của Phượng Cảnh Duệ là thật. Con người bình tĩnh không một gợn sóng chống lại ánh mắt của Lưu Mật Nhi, trong mắt một mảnh hồ hững, không để nàng thấy rõ cái gì.

“Người không lừa ta?” Lưu Mật Nhi xác định. Tương thị phải.

Phượng Cảnh Duệ nhún nhún vai, đưa tay lôi kéo nàng: “Mật Nhi đừng hoài nghi ta!”

“Đứa bé không còn nữa!” Lưu Mật Nhi chống lại ánh mắt của hắn: “Ta...”

“Không sao.” Phượng Cảnh Duệ hạ mí mắt, không biết là nói chính mình nghe hay nói cho nàng nghe. Lưu Mật Nhi lặng im không nói, cúi đầu nhìn mũi giày của mình, hốc mắt bỗng chốc nóng lên, nước mắt rơi tí tách xuống bụi đất.

Bàn tay to nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, ngón cái lau đi nước mắt ở khóe mắt, Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm trong chốc lát.

“Thật xin lỗi!” Lưu Mật Nhi thút thít: “Là ta không chú ý, ta cái gì cũng không biết. Nếu như ta biết sớm một chút, ta sẽ chú ý, đứa bé sẽ không mất đi. Thật xin lỗi...Là ta không tốt!”

Phượng Cảnh Duệ im lặng không nói, nhìn nàng không khống chế được cảm xúc, giơ tay đánh vào cổ nàng, thân thể Lưu Mật Nhi mềm nhũn ngã xuống trong lòng Phượng Cảnh Duệ. Khom người ôm lấy nàng, Phượng Cảnh Duệ nhìn lướt qua biệt viện Lưu Mật Nhi ở tạm, giơ tay lên, trong không khí huyết gió một tiếng lớn. Ôm Mật Nhi, mũi chân nhẹ điểm, chợt rời đi.

Tiếng huyết gió vang dội, Vô Ngân và Vô Trần nhìn nhau, chấp tay một cái với Mộ Dung Tễ đang im lặng: “Cáo từ!”

Tiếng nói còn rơi lại, hai người đã điểm mũi chân một cái, tung người biến mất trong tầm mắt của bọn họ.

Mộ Dung Tễ lặng lẽ nhìn động tác của hai người họ nhưng không mở miệng. Tử Hằng tiến lên một bước: “Chủ nhân?”

Hắn rõ ràng có thể ra tay ngăn cản, tại sao lại không động thủ? Chủ nhân cứ như vậy trở mặt nhìn tiểu thư bị người khác mang đi cũng không ngăn cản? Tử Hằng không nghĩ ra.

Thật lâu sau, Mộ Dung Tễ chuyển động, chấp tay xoay người trở lại phòng, dường như hoàn toàn không nghe được âm thanh của Tử Hằng.

Thật ra thì, trong lòng Mộ Dung Tễ rất rõ ràng, sau khi khỏe hẳn Lưu Mật Nhi sẽ không đợi lâu ở thành Vô Song. Hắn đã sớm biết, Lưu Mật Nhi đã sớm lên kế hoạch tốt để rời đi nơi này.

Là hắn thông báo Phượng Cảnh Duệ đến, vô luận như thế nào, thay vì đến nơi mình không thể nắm trong tay, ở bên cạnh Phượng Cảnh Duệ dù sao cũng tốt hơn những nơi khác.

Một lúc sau, có người đứng ở cửa phòng khách, Tử Hằng tiến lên vài bước.

Không lâu sau, hắn trở lại bên người Mộ Dung Tễ, nhỏ giọng mở miệng: “Người canh giữ ở cửa đã rời đi!”

Mộ Dung Tễ gật đầu, bày tỏ hắn đã biết.

Ngay từ lúc những người đó xuất hiện, hắn liền biết những người đó là ám vệ của Phượng Cảnh Duệ. Có ám vệ bên người, hắn đương nhiên sẽ không lo lắng về vấn đề an toàn của Lưu Mật Nhi.

Hôm nay những người đó cùng nhau rời đi cũng là bình thường.

Lúc này Tử Hằng mới hiểu, những người kia là rời đi theo Phượng Cảnh Duệ.

Nhìn Mộ Dung gia đột nhiên lạnh xuống, Tử Hằng thở dài trong lòng. Không biết sau khi Thanh Ngọc lãnh phạt trở về, nhìn thấy tiểu thư hắn chăm sóc đã bị người khác mang đi, không biết sẽ nghĩ như thế nào. Theo ý hắn, đứa bé kia còn chưa có chết tâm đâu đấy.

Đặt ngón tay lên cổ tay Mật Nhi trong nháy mắt, Phượng Cảnh Duệ liền biết, độc tình trong cơ thể của Mật Nhi còn chưa được giải, vẫn còn ẩn nấp trong cơ thể nàng.

Lời nói của Diệp Ly Tâm không tự chủ lại vang lên bên tai Phượng Cảnh Duệ.

Khi hắn rời khỏi Miêu Cương, Phượng Cảnh Duệ hỏi ra chuyện mình vẫn vướng mắc trong lòng:

“Trước khi ta té xỉu, Hoàng Phủ Minh Nguyệt đã từng hạ cổ với ta, tại sao lại không có tác dụng? Ta không cảm thấy có cổ trong cơ thể mình.” Hắn nhớ Hoàng Phủ Minh Nguyệt từng nói, nàng ta đã hạ cổ mình rồi.

Diệp Ly Tâm nghe vậy, liếc mắt nhìn Diệp Lâu Dương sau lưng, giải thích: “Nàng ta đã động thủ rồi, chỉ là, những thứ kia vô dụng đối với người.”

Phượng Cảnh Duệ không hiểu nhưn mày.

Diệp Ly Tâm tiếp tục giải thích: “Lúc ở đại hội võ lâm, ca ca đã hạ cổ vương Miêu Cương vào cơ thể người, bây giờ các loại cổ độc thông thường hoàn toàn không làm gì được người!”

Phượng Cảnh Duệ kinh ngạc nhìn thoáng qua Diệp Lâu Dương: “Tại sao lại cho ta?”

Diệp Ly Tâm cười khê: “Lúc ấy có thể vì huynh ấy muốn thử, nhìn xem tình huống cổ vương sống trong cơ thể người như thế nào, có thể vì người từ nhỏ đã ném qua trăm loài thảo dược, cổ vương sống trong cơ thể người xuất sắc khác thường, nên vẫn ở lại trong cơ thể người!” Vậy nên hắn cũng là vì họa được phúc, có cổ vương, không cần sợ người ở Miêu Cương.

“Cổ vương không phải là thánh vật của Miêu Cương các người sao? Cho ta rồi, những người khác...”

“Đây chính là điều chúng ta muốn nói với người, một khi Miêu Cương có bất kỳ việc gì không may, người phải toàn lực trở lại!” Đây là điều kiện duy nhất của bọn họ.

Phượng Cảnh Duệ khê gật đầu: “Ta biết rồi!” Sau đó đứng dậy rời đi.

“Đúng rồi!” Âm thanh của Diệp Ly Tâm vang lên. Phượng Cảnh Duệ dừng bước chậm rãi quay đầu lại.

Hơi mím môi, Diệp Ly Tâm mở miệng: “Độc tình của Mật Nhi tỷ tỷ có thể dùng cổ vương áp chế, nhưng nếu muốn hoàn toàn khỏi hẳn, chỉ có thể khi các người sinh hạ nam hài đầu tiên, độc tình tự nhiên sẽ theo đứa bé chào đời bức ra khỏi cơ thể. Khi đó độc tình trong cơ thể tỷ tỷ sẽ hoàn toàn khỏi hẳn. Nhưng trước đó, nếu như các người nhất định phải ở chung một chỗ, lúc trăng tròn mỗi tháng cần phải cho tỷ ấy uống máu của người, đó là lúc độc tình hoạt động mạnh nhất, có thể áp chế.”

Đây là biện pháp duy nhất bọn họ có thể nghĩ ra, nếu như Phượng Cảnh Duệ kiên quyết không để cho bọn họ xóa bỏ trí nhớ của Lưu Mật Nhi, chỉ còn cách này.

Về mặt Phượng Cảnh Duệ không chút thay đổi, nghe xong, sau đó xoay người rời đi. Lúc đó hắn cũng không có nói thêm cái gì.

Bây giờ nhớ lại, Diệp Ly Tâm đã nói cho hắn biết những lời này chính vì đã biết hắn sẽ không làm theo đề nghị trước đó của nàng, xóa đi trí nhớ của Mật Nhi.

Nhất là lúc biết được hai người đã từng có một đứa bé, trong lòng Phượng Cảnh Duệ không khỏi trầm xuống. Bàn tay to quyền luyến sờ Lưu Mật Nhi đang ngủ mê man.

Nếu như đứa bé kia còn, bây giờ nàng có thể không cần lo lắng tác dụng phụ của độc tình mà không chút nào phòng bị ở cùng với mình rồi. Bàn tay dày rộng vuốt ve bụng của Lưu Mật Nhi, hắn không nhịn được thở dài.

Chỉ cần một đứa bé là được rồi sao? Phượng Cảnh Duệ mím môi cười một tiếng, nói như vậy là tốt hơn nhiều rồi.

Mở mắt thấy bộ dạng Phượng Cảnh Duệ cười khúc khích, Lưu Mật Nhi tức giận ngồi dậy: “Người ăn nhảm cái gì rồi hả? Vui mừng như vậy?”

Phượng Cảnh Duệ mỉm cười quay đầu lại chống đỡ ánh mắt của nàng: “Mật Nhi muốn đi nơi nào?”

“Nơi nào cũng được sao?” Lưu Mật Nhi hưng phấn bồng bồng nói.

“Nàng hình như có nơi muốn đi?”

“Dĩ nhiên!”

“Đi nơi nào?”

Lấy được lời đồng ý, Lưu Mật Nhi mím môi chần chờ chốc lát: “Người dẫn ta đi sao? Không thể đổi ý đó!” “Trước tiên nói một chút để xem đã!” Hấn sẽ không tùy tiện đồng ý với nàng, nhưng nếu không quá khó khăn, hấn sẽ đồng ý.

“Người không đồng ý thì nói ra có ích gì?” Lưu Mật Nhi lẩm bẩm thành tiếng: “Đi tìm nơi sông núi xinh đẹp chơi đi! Nói không chừng có thể gặp được mỹ nam mỹ nữ cùng nhau chơi đùa!”

Đột nhiên cảm nàng bị người khác nâng lên, Phượng Cảnh Duệ hơi híp mắt nhìn nàng: “Nàng muốn đi tìm mỹ nam tử?”

Lưu Mật Nhi nháy mắt: “Thế nào?”

Phượng Cảnh Duệ chợt bày ra dáng vẻ tao nhã, nhíu mày nhìn Lưu Mật Nhi: “Ta còn không đủ đẹp sao?”
Hi hi!

Lưu Mật Nhi cắn chặt răng cố nén cười: “Đẹp, rất là đẹp! Chỉ là không phải nam nhân không thích có người nói hấn đẹp sao?” Sao tên Phượng Cảnh Duệ này chẳng ngại chút nào nhỉ.

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy nháy nháy mắt: “Mật Nhi cảm thấy đẹp thì có gì không thể? Lại nói, Mật Nhi sẽ không ghen tỵ với ta đâu!” Mật hấn tiếc hận nói.

Liếc hấn một cái, Lưu Mật Nhi cười: “Không, ta cảm thấy nếu như mang người đi bán hấn là kiếm được không ít tiền.”

“Bán cho người nào?”

“Bán cho tú bà thanh lâu thì sao?” Nàng cười gian nói.

Phượng Cảnh Duệ lập tức khép chặt y phục trên người mình, nghiêm nghị nói:

“Đầu tiên nói trước, ta chỉ bán nghệ không bán thân. Ta là của một mình Mật Nhi!”

Không nhịn được nữa, Lưu Mật Nhi cười to lên: “Người cho rằng người là thanh quan à!”

“Ta không phải sao?” Phượng Cảnh Duệ nháy mắt mấy cái, phô trương nói.

Nhìn Lưu Mật Nhi cười đến nước mắt trào lên khoe mắt, hấn lấy tay giữ lấy thân thể nàng đồng thời lau đi nước mắt trên mặt nàng.

Khi lau nước mắt hấn liền đưa vào miệng nếm thử, một lúc sau cau mày: “Mặn thật!”

Mặt Lưu Mật Nhi đỏ ửng: “Ai cho người làm vậy?”

Hấn vô tội nháy mắt mấy cái: “Ta chỉ muốn thử một chút xem có phải nước mắt Mật Nhi cũng ngọt hay không!”

“Chính người không nếm thử của người, hay là đắng quá!”

“Mật Nhi đã thử qua?”

“...Không có! Chúng ta muốn đi đâu?” Nàng vội vàng nói sang chuyện khác.

Phượng Cảnh Duệ cười nhạt nhìn ánh mắt của nàng: “Nơi có sông có núi!”

“Ồ!” Lưu Mật Nhi gật gật đầu, chần chờ mở miệng: “Cái đó...Nương người nàng...” Nàng vẫn không quên điều kiện đã trao đổi với Cơ Hoàn Hoàn để Phượng Dương ra tay.

Phượng Cảnh Duệ thu lại tươi cười: “Ta biết rõ. Chuyện này đối với bọn họ không có gì là không tốt!”

“Vì sao?” Đây không giống như lời nói mà Phượng Cảnh Duệ sẽ nói ra, dùng hai mươi năm cố chấp đi tìm mẫu thân, lại chỉ thấy vài lần như vậy liền...

Phượng Cảnh Duệ không trả lời.

Trước đây hẳn cảm thấy Phượng Dương tước đoạt thời gian hẳn ở cùng với nương, nhưng lúc này, hẳn cảm thấy không có bất kỳ nam nhân nào thích nữ nhân của hẳn mang việc giúp đỡ chữa bệnh không phải của mình trên người.

Loại cảm giác trong lòng này từ sau khi Lưu Mật Nhi xuất hiện từ từ sáng tỏ.

Hắn cũng không cố chấp cùng tranh chấp với Phượng Dương như vậy nữa.

Chợt chống lại ánh mắt Mật Nhi kì lạ nhìn mình, Phượng Cảnh Duệ im lặng: “Làm sao vậy?”

Lưu Mật Nhi lắc đầu một cái: “Trong lúc ấy, đột nhiên cảm thấy người đã trưởng thành.” Trong lúc nói chuyện nàng đưa tay sờ sờ tóc của Phượng Cảnh Duệ.

Ngạc nhiên nhìn động tác của nàng, Phượng Cảnh Duệ bỗng cười một tiếng trầm thấp, bàn tay to ôm cả người Mật Nhi vào trong ngực mình, vùi đầu vào cổ nàng, không ngừng nỉ non: “Mật Nhi, Mật Nhi!” Mật Nhi của hẳn!

Lưu Mật Nhi ngây ngốc nhìn hẳn: “Người động kinh à?” Nàng tức giận nói.

Phượng Cảnh Duệ khẽ nhếch khóe miệng, chỉ là hẳn chợt cảm thấy nàng rất mê người mà thôi.

Phất phất tay không cùng người bị động kinh ở chung, Lưu Mật Nhi xoay người đi tìm Vô Ngân nói chuyện.

108. Chương 107: Chương 101. Dạ Thám Hoàng Cung

Giữa người và người luôn tồn tại một loại duyên phận, có người có thể là hữu duyên, nhưng có vài người quả nhiên là nghiệt duyên.

Lấy ngay người trước mắt mà nói, ra ngoài du sơn ngoạn thủy cũng có thể gặp phải đối thủ một mất một còn, còn không tính là nghiệt duyên.

“Ta nghĩ, kiếp trước ta nhất định đã giành nam nhân của ngươi, trộm đồ của ngươi, nếu không ở nơi này ta cũng có thể gặp được ngươi, thật là may mắn nha!” Nhìn Hoàng Phủ Minh Nguyệt ở trước mặt, Lưu Mật Nhi không nhịn được châm chọc nói.

Vừa nhìn thấy Lưu Mật Nhi và Phượng Cảnh Duệ hoàn hảo không chút tổn hại nào xuất hiện trước mặt mình, điều này làm cho nàng ta rất kinh ngạc. Lại nghe Lưu Mật Nhi châm chọc, nàng ta càng nhú chặt chân mày: “Tại sao các ngươi lại còn sống?”

Nếu như người này là bằng hữu của mình, nhất định Lưu Mật Nhi sẽ bật cười. Đáng tiếc, Hoàng Phủ Minh Nguyệt không phải! Cho nên, lời này lọt vào tai Lưu Mật Nhi là chói tai cỡ nào.

“Thật là làm cho ngươi thất vọng, ta vẫn sống mạnh như rồng như hổ!” Lưu Mật Nhi trả lời lại một cách mỉa mai: “Hoàng Phủ tiểu thư, ta có thể hỏi ngươi một vấn đề không?”

Hoàng Phủ Minh Nguyệt lạnh mặt không nói.

Lưu Mật Nhi hoàn toàn không nhìn thấy đối phương không vui, nói tiếp: “Tại sao ngươi lại giống như đĩa vậy, chúng ta đi đến đâu là ngươi có thể xuất hiện ở đó?”

Mặt Hoàng Phủ Minh Nguyệt liền biến sắc: “Ta không có đi theo các ngươi!”

“Đây thật là duyên phận nha! Tới chỗ nào cũng có thể đụng phải ngươi! A, đúng rồi, ngươi không ở Miêu Cương, tại sao lại chạy đến đây?”

“Liên quan gì đến ngươi?” Hoàng Phủ Minh Nguyệt hừ lạnh một tiếng. Nếu không phải hiện tại nàng có việc phải làm, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho hai người kia.

“Không phải là ngươi coi trọng thứ gì của người ta, muốn lấy làm của riêng chứ?” Lưu Mật Nhi lạnh lùng nói “Ngươi thật sự vẫn chưa từ bỏ ý định!”

Hoàng Phủ Minh Nguyệt nắm chặt hai quả đấm, im lặng không nói, nhìn lướt qua Phượng Cảnh Duệ, nàng lạnh giọng nói: “Đừng để ta có cơ hội giết nàng!”

“Người có cái bản lãnh kia sao?” Phượng Cảnh Duệ nhàn nhạt mở miệng:

“Người đang tránh Khuất Thiên Hàn?”

Lưu Mật Nhi thấy rõ ràng vẻ lúng túng trên mặt Hoàng Phủ Minh Nguyệt, từ khi Khuất Thiên Hàn rời khỏi Miêu Cương cũng chưa xuất hiện, hẳn đang tìm Hoàng Phủ Minh Nguyệt? Tại sao? Không phải vì muốn thay Khuất Liễu Phong báo thù chứ?

“Người quản ta, Phượng Cảnh Duệ, chuyện của ta không liên quan đến người, người không cần xen vào việc của người khác!” Hoàng Phủ Minh Nguyệt nhỏ giọng cảnh cáo.

“Bây giờ người có tư cách gì ra lệnh cho ta! Hoàng Phủ Minh Nguyệt, người không cần nhắc nhở ta những chuyện người đã làm!”

Hắn cũng chỉ là không muốn động thủ trước mặt Lưu Mật Nhi. Bởi vì nguyên nhân đứa bé lúc trước, hắn cũng không muốn dính máu tanh trong lúc này.

“Người có thể làm gì ta? Đừng quên, trên người người còn có cổ của ta!” Hoàng Phủ Minh Nguyệt dương dương tự đắc nói.

Lời của nàng ta khiến Lưu Mật Nhi bỗng chốc quay đầu nhìn chằm chằm vào Phượng Cảnh Duệ, tại sao nàng không biết chút nào về chuyện này? Phượng Cảnh Duệ chưa từng đề cập qua với nàng.

“Người cảm thấy một cổ trùng nho nhỏ có thể khống chế ta?” Phượng Cảnh Duệ hừ lạnh một tiếng: “Hoàng Phủ Minh Nguyệt, người cũng quá coi thường ta rồi!”

“Người không có trúng độc?” Hoàng Phủ Minh Nguyệt trợn to hai mắt: “Không thể nào, ta sẽ không thất thủ!”

Phượng Cảnh Duệ cười lạnh: “Người cảm khé đất của Khuất gia đi, hiện tại tất người của Khuất gia đều ở đang tìm người.”

Nữ nhân này, không có tâm tư khác, chỉ thích tiền. Có lẽ là do phụ mẫu nàng ta tạo thành ảnh hưởng như vậy đến nàng ta. Đưa nàng ta đi Miêu Cương, dạy cho nàng những ý nghĩ đó, đều là những lời nói và việc làm mẫu mực của phụ mẫu nàng ta.

“Ta biết rõ, ta mới là người nhà họ Khuất, Khuất Thiên Hàn cũng chỉ là một đứa trẻ được thu dưỡng mà thôi!” Hoàng Phủ Minh Nguyệt nhỏ giọng nói.

“Các người không phải là vị hôn phu vị hôn thê sao?” Lưu Mật Nhi bước tới.

“Ai muốn gả cho hắn? Ngoại trừ giết người cái gì cũng không biết!” Nhắc đến Khuất Thiên Hàn, giọng nói Hoàng Phủ Minh Nguyệt tràn đầy khinh bỉ.

Lưu Mật Nhi nghe vậy không tiếng động lắc đầu, Hoàng Phủ Minh Nguyệt là một người ngu ngốc, Khuất Thiên Hàn người này là chỗ dựa vững chắc hơn nhiều so với những người khác.

“Mật Nhi, ý của nàng là sao?” Phượng Cảnh Duệ thấy sự nhiễu xạ của nàng thoảng qua, không nhịn được mở miệng hỏi: “Chẳng lẽ ta không sánh bằng Khuất Thiên Hàn sao?”

Lưu Mật Nhi ra vẻ suy tư: “Không sánh bằng!”

Ánh mắt Phượng Cảnh Duệ hơi trầm xuống: “Cái gì?”

“Khuất Thiên Hàn là một người chắc chắn nôn nóng, người không phải! Coi như phải, cũng sẽ có phiên toái tìm tới cửa,..Ừ, không phải đã tới sao?” Nàng hất hất cằm, quả nhiên nhìn thấy một nhóm người xông tới.

Bước chân đều đều, đội quân chính tề, vừa nhìn đã biết là một đại nhân vật đến. Phượng Cảnh Duệ thở dài, chậm rãi lại gần đứng bên cạnh người Lưu Mật Nhi, quét mắt về phía người tới.

“Người là Cốc chủ Minh cốc Phượng Cảnh Duệ Phượng công tử?”

“Không phải!” Lưu Mật Nhi và Phượng Cảnh Duệ đồng thời mở miệng trả lời.

Người dẫn đầu quan binh đến hơi nhíu mày: “Không phải sao?”

“Không phải, vị quan gia này, người nhận nhầm người rồi! Chúng ta chỉ là đi ngang qua, chuẩn bị đi Câu Lan Viện thưởng thức mỹ nữ!” Lưu Mật Nhi cười tà bước tới.

“Người là nữ nhân!”

“Nữ nhân nhìn nữ nhân cũng có một tư vị khác!” Lưu Mật Nhi nhún nhún vai:

“Chúng ta có thể đi chưa?”

“Các người thật sự không phải?”

“Không phải!” Lưu Mật Nhi nghiêm chỉnh gật đầu: “Nhìn vào mắt ta, người cảm thấy ta giống đang nói dối sao?”

Quan binh nghiêm túc liếc mắt nhìn Lưu Mật Nhi, lúc này mới nghiêng người tránh đi: “Các người đi đi! Kỳ lạ, rốt cuộc là tin tức từ đâu tới?”

Ngay lập tức, Lưu Mật Nhi lôi kéo đám người Phượng Cảnh Duệ nhanh chóng rời khỏi đám người đó. Xác định đã biến mất trong tầm mắt của quan binh, lúc này Lưu Mật Nhi mới lên tiếng: “Bọn họ là ai?”

“Ngự Lâm quân!” Phượng Cảnh Duệ yên lặng.

Ngự Lâm quân?! Thiếu chút nữa Lưu Mật Nhi bị sắc nước miếng của mình.

Đường đường là Ngự Lâm quân sao lại tìm Phượng Cảnh Duệ? Hoàng đế lão tử không được sao? Phát hiện Phượng Cảnh Duệ yên lặng khác thường, khó có lúc Lưu Mật Nhi nghiêm chỉnh quay đầu nhìn hắn: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Buổi tối đi xem một chút sẽ biết. Hắn động thủ thật rồi sao?

Đêm lạnh như nước, gió đêm mang theo hơi lạnh thổi lất phất.

Bên trong nội viện hoàng cung, Ngự Lâm quân tuần tra ban đêm không hề gián đoạn, đột nhiên một bóng trắng lướt qua, giống như một cơn gió mát thổi qua, Ngự Lâm quân dừng bước lại liếc mắt nhìn bốn phía rồi tiếp tục tuần tra.

Bên trong tấm cung của Hoàng đế truyền đến từng trận ho buồn bực, đồng thời truyền đến một giọng nói âm nhu: “Người nào ở bên ngoài?”

Cửa tấm cung bị người từ bên ngoài đẩy vào, Phượng Cảnh Duệ nắm tay Lưu Mật Nhi đường hoàng bước vào, vẫn là một thân áo trắng này, trong đêm tối hết sức chói mắt.

Đối diện với đôi mắt của Hoàng đế trên long tháp, Lưu Mật Nhi thở dài: “Người xem, ta đã nói rồi! Nào có ai len lén đi vào nhà người ta còn mặc cả bộ y phục trắng trên người, người chỉ sợ người ta không biết người đã đến rồi phải không?”

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười: “Mật Nhi, uống nước không?” Hắn thuận tay bưng một ly trà trên bàn đưa qua.

“Người không nói cũng không nhận ra thật là khát!” Bưng ly trà uống, Lưu Mật Nhi đưa mắt nhìn sang Hoàng đế lão tử.

Đó là một người rất trẻ tuổi, trên khuôn mặt âm nhu tuấn mỹ không có chút khiếp đảm sợ hãi nào, hoài nghi và khó hiểu nhìn bọn họ. Để ly trà xuống, Lưu Mật Nhi chậm rãi tiến lên lại bị Phượng Cảnh Duệ kéo lại.

“Người chính là Phượng Cảnh Duệ?” Nam tử trên long tháp lên tiếng. Giọng nói trong trẻo lạnh lùng ẩn chứa bá đạo, cùng với giọng nói âm nhu vô lực trước đó hoàn toàn bất đồng.

Giờ khắc này, Lưu Mật Nhi mới thật sự tin tưởng những gì Phượng Cảnh Duệ nói với nàng trên đường đi. Để một nam tử còn trẻ có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế bao nhiêu năm mà không có bất kỳ tổn thương gì,

người này nhất định có chỗ hơn người. Vậy nên, nhu nhược là một vũ khí sắc bén nhất của một người, cho thấy người này rất hiểu được cách bảo vệ mình.

Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười: “Gặp qua hoàng thượng!” Hắn chấp tay một cái, ở bên trong tấm cung của hoàng đế giống như đang ở nhà mình.

“Tại sao người lại đến đây?” Hoàng thượng hỏi.

“Nghe nói hoàng thượng đang tìm ta, không biết có thể giúp được gì cho người?” Phượng Cảnh Duệ cũng không bước đến, chỉ bằng đôi mắt hắn đã có thể xác định, hoàng thượng này thân trúng kịch độc.

“Ta tìm người dĩ nhiên là để giải độc! Người có biện pháp không?” Hoàng đế dứt khoát hỏi.

“Có!” Phượng Cảnh Duệ gật đầu: “Nhưng ta phải biết chuyện gì đã xảy ra!”

Hoàng thượng nghe vậy, chần chờ hồi lâu: “Người biết là ai làm?” Người nào đã hạ độc mình.

“Không phải hoàng thượng cũng biết sao?” Phượng Cảnh Duệ cười nhạt. Hoàng thượng này không phải là người bình thường, từ tin tức trên tay hắn đến khi nhìn thấy người này. Hắn nghĩ rất nhiều người cũng sẽ không biết hoàng đế nhìn như mềm yếu này lại đang giấu tài.

Hoàng thượng sững sờ, chợt cười lên: “Lâu chủ của thiên hạ đệ nhất lâu quả nhiên không phải người thường. Được, người có điều kiện gì?” Trước mặt người hiểu rõ mình, hắn sẽ không che giấu mình.

“Giao hắn cho ta xử lí!” Phượng Cảnh Duệ yêu cầu.

“Không được!” Hoàng thượng cự tuyệt: “Hắn đã phạm thượng, không thể giao cho người!”

Hơn nữa, hắn còn có chút chuyện riêng muốn tính sổ cùng người kia.

Phượng Cảnh Duệ cũng không làm khó hắn: “Vậy coi như xong!” Xoay người rời đi.

“Đợi đã nào...!” Hoàng thượng lên tiếng ngăn cản động tác của hắn: “Tại sao người lại muốn hắn? Hắn đã làm gì?” Giữa bọn họ đã từng xảy chuyện gì?

“Đó là chuyện của ta và hắn!” Khi đang nói chuyện tay Phượng Cảnh Duệ ném ra một bình sứ, vũng vàng rơi xuống bên cạnh hoàng thượng, giọng nói của Phượng Cảnh Duệ truyền đến: “Mỗi ngày một viên, có thể không chết!” Đồng thời lúc giọng nói vừa kết thúc, đã dẫn theo Lưu Mật Nhi biến mất.

Hoàng thượng vừa nhặt bình sứ lên, cầm trong tay, bên trong tấm cung đã không còn ai. Ngoài cửa một loạt tiếng bước chân cuống quýt truyền đến, mi sắc hoàng thượng biến thành một nam nhân nhu nhược vô lực. Thay đổi thật nhanh.

Cửa tấm cung bị người đập mở ra, người dẫn đầu nhanh chóng đi vào, thấy hoàng thượng nằm trên giường, hắn thở phào đồng thời nhìn xung quanh: “Mới vừa rồi hoàng thượng có thấy những người khác không?”

“Những người khác? Những người khác nào? Chẳng lẽ có người tiến vào sao? Người mau an bài cho ta một số người tuần tra ở đây.” Gương mặt hoàng thượng sợ hãi, cuống quýt nói.

Người dẫn đầu nghe vậy cau mày: “Không có! Hoàng thượng yên tâm!” Lúc xoay người vẫy những người khác lui ra, người nọ nhìn hoàng thượng: “Hôm nay nô tài ở đây phục vụ ngài.”

“Có Ngụy công công ở đây rồi!”

Không sai, người đang ở trước mặt hoàng thượng lúc này không phải ai khác mà chính là Ngụy công công.

Hắn lấy được kịch độc ở Miêu Cương, hạ độc hoàng thượng, hôm nay hoàng thượng có dáng vẻ này, không thể không có công của hắn.

Ngụy công công rất rõ ràng, nếu muốn lấy được hoàng lăng dưới đất, trước tiên trong tay mình phải có được lợi thế. Phượng Dương là chủ nhân của Hoàng lăng dưới đất, hắn chính là hoàng đế, chủ nhân trên mặt đất.

Hắn nhất định phải lấy được! Nghĩ đến rất nhiều bảo tàng, trên mặt Ngụy công công không khỏi hiện lên nụ cười. Nhất định hắn sẽ lấy được! Nhất định sẽ!

109. Chương 108: Chương 102. Độc Tình Phát Tác

Edit: Thanh Thanh Mạn

Hai chân chạm đất, Lưu Mật Nhi vội vàng nắm lấy Phượng Cảnh Duệ, mặt nghiêm nghị mở miệng: “Người đang nghĩ đến điều gì?” Dọc đường đi nàng đã phát hiện Phượng Cảnh Duệ có chút không thích hợp.

“Hả?” Phượng Cảnh Duệ cúi đầu nhìn Mật Nhi, theo thói quen nâng khóe môi lên: “Không có gì.”

“Người không muốn nói cho biết!” Lưu Mật Nhi liếc hắt một cái: “Ta còn không hiểu sao!”

Đưa tay nắm lấy cổ tay của nàng, Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười: “Nói cho nàng biết cũng vô ích!”

“Người cảm thấy người hạ độc Hoàng thượng là Ngụy công công?” Có thể trực tiếp sống cùng với bọn họ chỉ có một Ngụy công công, Lưu Mật Nhi nghĩ vậy cũng là rất bình thường.

“Nhưng ta không nói như vậy.” Phượng Cảnh Duệ cười nhạt không nói. Dù có hắt cũng sẽ không thừa nhận.

“Thôi đi, ta cũng không phải là kẻ ngốc. Hoàng thượng muốn tìm người cũng là do Ngụy công đề nghị đi!” Lưu Mật Nhi nghiêng đầu nhìn hắt một cái: “Tại sao người muốn người kia từ trong tay hoàng thượng?”

“Người Phượng gia không thể chết trong tay người khác.” Phượng Cảnh Duệ yên lặng mở miệng. Ngay từ lúc Hoàng Lăng dưới đất xuất hiện, mẫu thân đã nói cho hắt biết chuyện của Phượng gia rồi.

Trừ Hoàng Lăng dưới đất của Phượng gia, nghiêm cấm tiếp xúc với người của Hoàng thất. Ngụy công công là một người, nhưng hắt cũng đã bị người của Phượng gia trục xuất.

“Vì sao?” Lưu Mật Nhi khó hiểu hỏi.

Phượng Cảnh Duệ hạ trông mắt: “Cấm kỵ của Phượng gia!”

“Ồ! Vậy thì coi như người chưa nói gì hết!” Lưu Mật Nhi hơi mím môi, màng tò mò, nhưng nàng sẽ không làm người khác khó chịu.

“Tại sao? Mật Nhi không phải là người của Phượng gia sao?”

“Không phải!” Lưu Mật Nhi không chút suy nghĩ lập tức nói.

Không khí trong nháy mắt lạnh xuống, Phượng Cảnh Duệ nắm tay Lưu Mật Nhi không buông. Đôi mắt đen lạnh im đứng cách đó không xa nhìn Lưu Mật Nhi, một đôi mắt nhìn thẳng vào Lưu Mật Nhi.

“Tại sao người không đi?” Lưu Mật Nhi quay đầu nhìn Phượng Cảnh Duệ đột nhiên dừng lại.

“Mật Nhi không thích ta?” Âm thanh tội nghiệp của Phượng Cảnh Duệ từ sau lưng truyền đến. Đôi mắt quả thật có thể nặn ra hai giọt lệ.

Chịu đựng kích động trợn trắng mắt, Lưu Mật Nhi quay đầu lại cầm lấy tay hắt: “Người lại động kinh rồi phải không?”

Phượng Cảnh Duệ ngây thơ hất tay nàng ra: “Không thích ta thì đừng động vào ta!”

“Phượng Cảnh Duệ người phát bệnh thần kinh gì vậy? Buổi tối khuya khoắt người phát điên cái gì chứ?” Lưu Mật Nhi chống nạnh ngẩng đầu nhìn chằm chằm Phượng Cảnh Duệ: “Người có đi hay không?”

“Không đi!” Phượng Cảnh Duệ xoay mặt.

“Vậy người liền ngây ngô ở đây đi!” Lưu Mật Nhi cũng không miễn cưỡng, xoay người rời đi.

Bệnh thần kinh, không có việc gì lại động kinh! Quân người đi tìm chết à! Người thích nơi này thì đứng ở đây đi! Ta mới không thèm quân người! Lưu Mật Nhi thở phì phò xoay người rời đi, để lại một mình Phượng Cảnh Duệ đối mặt với đêm khuya tối đen.

Nhếch môi cười, mắt thấy Lưu Mật Nhi sẽ biến mất trong tầm mắt, hắt nhanh bước đuổi theo.

“Phượng Cảnh Duệ là tên bị động kinh, kẻ điên...” Lưu Mật Nhi vừa nói chuyện vừa mắng tên sau lưng. Phượng Cảnh Duệ ở sau lưng lắc đầu bật cười.

“Mật Nhi, như vậy là không tốt nha, lại len lén mắng ta!”

Quay đầu lại, Lưu Mật Nhi trợn trắng mắt: “Ta mắng người rồi sao?”

“Lấy tên ta để mắng còn không phải là mắng ta sao!” Phượng Cảnh Duệ cười khở.

“Thế nào? Mắng người thì thế nào? Cả người người đều là của ta, ta mắng người thì thế nào? Có bản lĩnh thì người mắng lại ta đi! Người dám mắng ta thử xem!” Lưu Mật Nhi tức điên, căn bản cũng không biết mình đang nói gì.

“Mật Nhi, tại sao hôm nay nàng lại tức giận như vậy?” Phượng Cảnh Duệ nghi ngờ mở miệng. Trước đây khi hai người nói đùa, căn bản nàng sẽ không có vấn đề gì. Hôm nay, hẳn cũng chỉ nói một câu...

Nghĩ đến mình đã nói điều gì, Phượng Cảnh Duệ thầm kêu một tiếng không ổn! Xong đời, vốn là sau khi trải qua chuyện độc tình, Mật Nhi đã có phần xa cách với mình. Câu nói hẳn vừa mới nói kia, không thể nghi ngờ đã đẩy hai người ra xa hơn.

Lưu Mật Nhi chống nạnh căm tức nhìn Phượng Cảnh Duệ, thật lâu sau nàng nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi: “Thôi.” Quay mặt xoay người rời đi.

Kéo thân thể của nàng lại, Phượng Cảnh Duệ tiến lên một bước ôm người vào trong ngực, đặt cằm trên vai nàng, hô hấp ấm áp thổi trên cổ nàng: “Mật Nhi, thật xin lỗi!”

“Không sao cả.” Nàng quật cường nói. Không biết là nói cho Phượng Cảnh Duệ nghe hay mình nghe.

Phượng Cảnh Duệ buộc chặt cánh tay ôm người trong ngực: “Không cho phép, không được nghĩ như thế nữa! Mật Nhi là của ta! Ta ở đây!”

Xương sườn bị hắn siết đến đau, Mật Nhi cũng không lên tiếng ngăn cản. Chỉ là yên lặng để hắn ôm thật chặt trong ngực.

Thầm than một tiếng, Lưu Mật Nhi đẩy Phượng Cảnh Duệ ra: “Người thật sự mặc kệ Hoàng thượng đó sao?”

Xác định người trong ngực không tiếp tục giận mình, lúc này Phượng Cảnh Duệ mới yên tâm, giọng điệu chậm rãi: “Ta đưa thuốc giải cho hắn!”

“Người cũng không có đi xem hắn!” Lưu Mật Nhi trợn mắt.

“Ta nghĩ thấy được!” Phượng Cảnh Duệ nói đơn giản.

“Người là chó à!” Lưu Mật Nhi liếc mắt: “Nói người là có thể nghĩ được sao?”

Ngược lại Phượng Cảnh Duệ cười không nói: “Ta có biện pháp. Lại nói, loại trình độ đó...”

Thật không biết người này là quá tự tin hay là quá rầm thú.

“Mật Nhi, dáng vẻ của nàng của ta làm ta cảm thấy nàng rất xem thường ta!” Phượng Cảnh Duệ cười yếu ớt.

Cười mỉa một tiếng, Lưu Mật Nhi vẽ ra một nụ cười sáng lạn: “Thật khó được có khi người có thể nhìn ra!”

Phượng Cảnh Duệ cười nói: “Thật ra căn bản không cần ta động thủ, vị hoàng đế kia không phải là người bình thường!” Người có thể tiếp tục sống trong hoàn cảnh đó, nhất định không phải là người bình thường, mà ánh sáng trong mắt vị hoàng đế kia cũng phải là người bình thường có thể có.

“Vậy người đi làm gì?” Lưu Mật Nhi không rõ.

“Tìm người thôi!” Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát rồi trả lời, đồng thời là xác nhận một chuyện.

“À!” Lưu Mật Nhi đầu đầu, không có bất kỳ ý kiến gì. Dù sao tên Phượng Cảnh Duệ này chuyện gì cũng đã chuẩn bị xong rồi. Nàng cũng không nghĩ ra chủ ý gì, không cần tiếp tục hỏi thăm nữa.

Thừa dịp ánh trăng, Phượng Cảnh Duệ và Lưu Mật Nhi chậm rãi đi dưới ánh trăng, mười ngón tay đan xen.

Trở lại nơi ở tạm, Phượng Cảnh Duệ theo Lưu Mật Nhi trở về phòng. Trong nháy mắt, Lưu Mật Nhi quay đầu nhìn hẩn chăm chăm: “Làm gì đó? Phòng của người không phải ở đây!”

Phượng Cảnh Duệ cười hắc hắc: “Ta muốn ngủ cùng một chỗ với Mật Nhi!”

“Người đã dứt sữa chưa?” Lưu Mật Nhi nhướn mày.

“Dĩ nhiên rồi!”

“Vậy người theo ta làm gì? Ta cũng không phải là mẫu thân của người!”

“Nhưng nàng là nương tử của ta!” Phượng Cảnh Duệ vô lại nói, đưa tay đẩy cánh tay Lưu Mật Nhi ra, chậm chậm bước vào, đóng cửa lại rồi ôm Mật Nhi vào trong lòng.

Liếc hẩn một cái, Lưu Mật Nhi ý tứ giãy giụa hai cái, tức giận nói: “Làm gì?”

“Ta muốn ngủ cùng Mật Nhi!”

“Ngủ cái quỷ, buông ta ra!” Lưu Mật Nhi tức giận mắng. Trong lòng lại bắt đầu lo lắng, mình có thể giống lần trước không, một đao đâm xuống...

Nghĩ đến đây, toàn thân nàng run rẩy, dùng sức đẩy Phượng Cảnh Duệ ra, lui một bước lớn về phía sau giường mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ: “Người trở về phòng của người đi!”

Nhìn ra khiếp đảm cùng sợ hãi trong mắt nàng, Phượng Cảnh Duệ than thầm một tiếng: “Mật Nhi sẽ không tổn thương ta!”

“Người cũng không phải là ta, làm sao người có thể chắc chắn chứ!” Thận trọng lui về phía sau một bước, Lưu Mật Nhi né tránh ánh mắt của hẩn.

Ánh mắt vô tình hữu ý nhìn lướt ra ngoài cửa sổ, Lưu Mật Nhi lùi về phía sau một bước, Phượng Cảnh Duệ tiến lên trước một bước. Hôm nay là đêm trăng tròn, cũng là lúc độc tình kích động nhất, lúc này hai người đơn độc chung đụng, khiến cho độc tình của Mật Nhi phát tác, hẩn sẽ dễ dàng tìm cơ hội tiêu diệt.

“Ta sẽ tránh mà!” Phượng Cảnh Duệ cười khê.

Lưu Mật Nhi lại lắc đầu một cái. Tránh? Lần trước tại sao lại không tránh được? Nàng cũng không muốn lặp lại một lần nữa.

“Mật Nhi, ta thích nàng!” Phượng Cảnh Duệ nói thẳng: “Thật thích nàng, còn nàng?”

Nghe vậy, trong cơ thể Lưu Mật Nhi nóng ran, đầu óc bắt đầu hôn mê muốn ngất đi, nàng lắc lắc đầu: “Ta không có thời gian nói hươu nói vượn với người!”

“Ta không có nói hươu nói vượn, ta thật sự vô cùng thích nàng đó!” Phượng Cảnh Duệ tiếp tục nói.

“Câm miệng, Phượng Cảnh Duệ! Người không đi phải không? Người không đi ta đi!” Không muốn tiếp tục nghe lời nói buồn nôn của Phượng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi xoay người rời đi.

Một lúc vội vàng, Lưu Mật Nhi cảm thấy một trận di chuyển, Phượng Cảnh Duệ đã ôm nàng đặt lên bệ cửa sổ, hai người bốn mắt nhìn nhau, trán Phượng Cảnh Duệ chống trên trán nàng, môi mỏng khê nhếch:

“Mật Nhi muốn chạy?”

“Ta mới không phải!” Lưu Mật Nhi khinh thường nói.

“Vậy nàng tránh cái gì? Không thích ta nói lời buồn nôn như vậy sao?”

“Người thích buồn nôn nên cảm thấy thú vị. Ta không thích! Trời tối rồi, ta muốn ngủ!”

“Ta ngủ cùng nàng! Đã rất lâu không được ôm Mật Nhi ngủ rồi, ta...Ặc, Mật Nhi, nàng làm gì vậy?” Phượng Cảnh Duệ chưa nói hết đã thấy Lưu Mật Nhi căm tức nhìn hẩn, không khỏi sờ mũi một cái, hỏi.

Một ngón tay Lưu Mật Nhi chỉ vào mũi Phượng Cảnh Duệ cả giận nói: “Trở về phòng của người đi!”

Bất đắc dĩ, Phượng Cảnh Duệ không thể làm gì hơn là sờ mũi một cái, xoay người rời đi.

Đêm khuya, vốn nên là đêm lạnh như nước lại đột nhiên trở nên nóng bức. Lưu Mật Nhi lăn qua lộn lại không ngủ được, đột nhiên mở mắt, đồng thời ngồi dậy, nóng quá! Chuyện gì xảy ra vậy? Nàng phát sốt sao? Tại sao lại nóng như vậy?

“Mật nhi, nàng làm sao vậy?” Âm thanh Phượng Cảnh Duệ từ cửa sổ truyền đến, xoay mình đến giường.

“Tại sao người lại ở chỗ này?” Lưu Mật Nhi hỏi hẩn.

Phượng Cảnh Duệ im lặng. Giơ tay chạm vào cổ tay Mật Nhi, đồng thời mày kiếm hơi nhíu, là độc tình. Ngay lập tức Phượng Cảnh Duệ khom người rút ra chủy thủ dưới mắt cá chân, không chút do dự nâng tay đâm xuống một dao.

Trong nháy mắt máu đỏ tươi tràn ra, khi Lưu Mật Nhi hất chắn ra, kêu lên một tiếng: “Người đang làm gì?” Tiếng nói run run, một cổ tay đang chảy máu đến trước bờ môi nàng.

Mùi máu tanh nồng đậm khiến Lưu Mật Nhi cau mày: “Người điên rồi!”

“Nhanh lên một chút, mau uống vào!” Phượng Cảnh Duệ nghiêm mặt, trầm giọng nói.

“Ta không muốn! Người đang làm gì vậy? Tại sao lại để ta uống máu của người, người có bệnh à?” Lấy chân đập lên vết thương của hẩn, Lưu Mật Nhi tức giận mắng.

Nổi giận kéo tay nàng ra, Phượng Cảnh Duệ đưa cổ tay vào miệng nàng: “Nhanh lên một chút!” Độc tình phát tác giống như xuân dược, hẩn không thể nhìn nàng chịu khổ.

Lưu Mật Nhi lắc đầu: “Tại sao ta nhất định phải uống máu của người?”

Phượng Cảnh Duệ xoay mặt, gầm lên một tiếng: “Nhanh uống vào!” Nói xong, không đợi Lưu Mật Nhi phản ứng liền đưa cổ tay vào miệng nàng.

110. Chương 109: Chương 103. Thay Đổi Thắt Thường.

Ép buộc nhét cổ tay vào miệng nàng, trong đầu Phượng Cảnh Duệ lại hồi tưởng lại lời nói của Diệp Ly Tâm một lần nữa.

Đêm trăng tròn, độc tình nảy mầm, nếu không đảm bảo có thể giải quyết xong nó, phải dùng cổ vương để áp chế. Hẩn đã canh giữ ngoài cửa mấy canh giờ, đến lúc thấy nàng bị độc tình hành hạ mới vào cửa.

Ý thức quay trở lại, Lưu Mật Nhi phát hiện, khi đầu lưỡi đụng phải máu của Phượng Cảnh Duệ cơ thể nóng ran của nàng sẽ tiêu tán đi không ít. Đây là do nguyên nhân gì nàng không biết, chỉ biết là Phượng Cảnh Duệ đã kiên trì uống tay, nâng cổ tay hẩn mút một hộp sau đó buông hẩn ra.

“Đủ rồi!” Im lặng không tiếng động đứng lên, lấy tay áo lau đi vết máu ở khóe miệng. Lưu Mật Nhi xoay người bước xuống giường tìm được khăn tay quấn lên cổ tay của Phượng Cảnh Duệ.

Tí tách, một giọt nước mắt rơi trên khăn tay, lập tức thấm ướt thành một ấn ký. Nước mắt giống như sợi trân châu bị đứt, không cầm được chảy mãi. Thực tế, Lưu Mật Nhi cũng không muốn ngăn cản, nắm cổ tay Phượng Cảnh Duệ không nhúc nhích.

Chậm rãi rút tay mình về, Phượng Cảnh Duệ khẽ lắc đầu: “Không đau!”

“Tại sao?” Lưu Mật Nhi ngẩng đầu nhìn ánh mắt của hẩn: “Tại sao ta cần phải uống máu của chàng? Tại sao? Đây là vì sao chứ?” Chẳng lẽ về sau nàng cần phải uống máu sống qua ngày sao? Hôm nay là một hộp, về sau này? Đủ sao?

Nhìn thật sâu vào ánh mắt của nàng, Phượng Cảnh Duệ bình tĩnh nhìn Lưu Mật Nhi, không có ý định giấu nàng chuyện độc tình. Cuối cùng hẩn nói lại với nàng những gì Diệp Ly Tâm đã nói trước đó.

Kinh ngạc nhìn Phượng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi không dám tin nhìn hắn: “Chàng nói độc tình trong cơ thể ta sẽ nảy mầm vào đêm trăng tròn, cần máu của chàng để áp chế? Cái này có liên quan gì đến chàng?”

“Trong cơ thể ta có Cổ vương của Diệp Lâm Dương. Cổ vương có thể áp chế bất kỳ cổ trùng nào. Vì thể máu của ta có thể khống chế cổ trùng bên trong cơ thể nàng. Hiện giờ nàng có cảm giác mình sẽ tổn thương ta sao? Mật Nhi, ta là thuốc giải của nàng đó!” Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, dù bận vẫn ung dung nhìn nàng.

Trong Lưu Mật Nhi trống rỗng, thật lâu sau cũng chưa tiêu hóa hết lời nói của Phượng Cảnh Duệ: “Tại sao chàng lại có Cổ vương?”

“Đây là việc của Diệp Lâm Dương!” Phượng Cảnh Duệ không phải rất để ý, dù sao đối với thân thể của hắn chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu, hắn sẽ không để ý.

“Việc đó đối với chàng...”

“Không sao!” Phượng Cảnh Duệ lắc đầu: “Mật Nhi, nàng còn lo lắng sao?”

Lưu Mật Nhi im lặng. Độc tình, không nảy mầm cũng không tổn hại, trong lòng nàng rất rõ ràng, chỉ cần cách xa Phượng Cảnh Duệ, độc tình của nàng cũng sẽ không phát tác. Nhưng hôm nay hắn lại nói cho nàng biết, hắn là thuốc giải của nàng.

“Mật Nhi à, nàng trốn không thoát khỏi ta đâu!” Phượng Cảnh Duệ nỉ non: “Ta là thuốc giải của nàng, không có ta, đồng nghĩa với nàng sống tiếp cũng không ý nghĩa!” Hắn cười nhìn nàng.

“Ta sẽ không vì một người mà đi tìm cái chết!” Chết cần dũng khí và cố gắng quá lớn. Lưu Mật Nhi cho là mình cũng không có dũng khí lớn như vậy để đi tìm cái chết.

“Ta cũng nghĩ vậy!” Phượng Cảnh Duệ lắc đầu bật cười: “Ta không có ý định để nàng chết!” Thay vì nói hắn là thuốc giải của nàng, không bằng nói nàng là thuốc giải của hắn. Hắn trước sau như một không thích ràng buộc cùng người khác, cho tới nay, có người lẫn trong bụi hoa là vì tìm kiếm một người khác. Mà hắn, chưa bao giờ chạm vào bất kỳ ai. Vô Trần nói là vì hắn đang chờ một người nào đó tồn tại, bởi vì thích sạch sẽ, không thích chạm vào bất kỳ kẻ nào. Hắn đang đợi, đợi người đó xuất hiện.

Phượng Dương là như vậy, hắn cũng như vậy! Phượng Dương có Cơ Hoàn Hoàn. Phượng Cảnh Duệ có Lưu Mật Nhi.

“Chàng yên tâm, ta sẽ không vì chàng mà đi tìm chết!” Lưu Mật Nhi đẩy thân thể hắn ra: “Tình trạng như vậy cần bao lâu?”

“Đứa bé ra đời có thể giúp nàng mang độc tình ra khỏi cơ thể!” Phượng Cảnh Duệ giải thích.

“Nói như vậy, đứa bé có thể bị nguy hiểm không?” Lưu Mật Nhi khấn trương nói.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu: “Sẽ không, độc tình không có nguy hiểm với đứa bé!”

“Vậy thì tốt!” Lưu Mật Nhi thở ra một hơi.

Bỗng chốc, bên tai truyền đến một tiếng nỉ non dịu dàng: “Mật Nhi!”

“Hả?” Không hề giây giụa nhìn Phượng Cảnh Duệ, mặc cho hắn ôm.

“Nàng không có phản ứng có nghĩa là, ta bây giờ làm gì với nàng, nàng cũng sẽ không phản đối?” Hắn cười tà mở miệng, đôi tay nhẹ nhàng linh hoạt cởi váy của Mật Nhi ra, nhú mào nhìn nàng.

“Lưu manh!” Hơi đỏ mặt nhìn Phượng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi giữ tay hắn: “Chàng đang làm gì ở đây?”

“Cởi y phục à!” Phượng Cảnh Duệ cúi đầu nhìn người trong ngực, nghiêm túc cởi y phục của nàng, vui đến quên trời quên đất.

Đưa tay giữ lấy y phục của mình, Lưu Mật Nhi đẩy hắn ra: “Ta cho phép chàng cởi y phục sao?”

“Ta không có cởi à, ta chỉ cởi y phục của nàng thôi nha!” Phượng Cảnh Duệ dù bận vẫn ung dung nói, không có chút cảm giác mặt mình rất dày.

“Xú nam nhân không biết xấu hổ!” Lưu Mật Nhi vừa trốn tay hấn vừa mắng.

“Nam nhân muốn thể diện không thành đại sự, nam nhân phải làm đại sự, nhất định phải có tinh thần không biết xấu hổ!” Phượng Cảnh Duệ cười hì hì nói, thuận tay ném áo khoác Lưu Mật Nhi xuống: “Tốt lắm! Tiếp theo là tự nàng cởi, hay là ta giúp nàng?”

“Tự ta không cần, chàng cũng không cần!” Lưu Mật Nhi trợn mắt.

“Vẫn là ta tự mình làm thôi!” Phượng Cảnh Duệ xoa xoa tay, gương mặt cười đậm đặng, tiến lại gần Lưu Mật Nhi.

Lưu Mật Nhi buồn cười: “Nhìn chàng thật buồn nôn!”

“Nàng cứ tùy tiện mắng đi, ta không quan tâm. Tối nay ta giở trò lưu manh rồi!” Phượng Cảnh Duệ đưa tay nói.

Cho đến khi bị người đè bên dưới, lúc này Lưu Mật Nhi mới cười ra tiếng: “Cái dáng vẻ này làm sao có thể là Cốc chủ Minh cốc, thoát nhìn đúng là một thiếu gia ăn chơi trác táng.”

Phượng Cảnh Duệ cười không đáp, nâng cằm nàng, môi mỏng đè lên: “Mật Nhi, ta nhớ nàng muốn chết rồi!”

“Chàng cảm miệng!” Lưu Mật Nhi cả giận nói.

“Tại sao?”

“Ta không muốn nghe thấy thanh âm của chàng!”

“Nhưng là, làm chuyện này sao có thể không có âm thanh được! Mật Nhi, nàng có thể nhịn được sao?” Lúc nói chuyện, hạ thân lại điên cuồng vận động.

“Ta...uhm...Phượng Cảnh Duệ!” Nàng cắn răng chịu đựng cảm giác tê dại trong cơ thể, dùng sức nhìn chăm chăm Phượng Cảnh Duệ. Người ở trên cười đùa ra tiếng.

Đêm lạnh như nước, không còn lạnh lẽo thì không nói, ngược lại lại có chút nóng. Thân thiết an ủi giữa nam nhân và nữ nhân, từ xưa đã rung động, tình cảm chân thực nguyên thủy, toàn bộ hòa tan trong căn phòng ấm áp.

Lúc lâu sau, từ bên trong truyền đến giọng nói hoài nghi của Lưu Mật Nhi:

“Phượng Cảnh Duệ, tay của chàng đang để ở đâu?”

“Mật Nhi, lúc nói ta, sao nàng không nhìn thử tay mình đang ở đâu?” Giọng nói vô tội của Phượng Cảnh Duệ truyền đến.

Lưu Mật Nhi nổi giận: “Đó là do chàng kéo tay ta!”

“Nhưng do nàng tự mình làm!”

“Phượng Cảnh Duệ, chàng không muốn nghỉ ngơi sao? Mệt chết đi được!”

“Mật Nhi, nàng có thể đừng nói chuyện không ngừng trong lúc làm chuyện này không?” Gương mặt Phượng Cảnh Duệ vô lực nói.

“Chàng làm việc của chàng, ta còn không thể nói chuyện sao?”

“Ai, xem ra chỉ còn một biện pháp này thôi!”

Sau đó, cũng không nghe được giọng nói của Lưu Mật Nhi nữa, một trận đại chiến bắt đầu!

Một chuyện gì có bắt đầu cũng sẽ có kết thúc, trong lòng Lưu Mật Nhi biết rõ, quan hệ với Phượng Cảnh Duệ cũng vì chiều hôm nay mới bắt đầu thay đổi.

Dường như việc của Hoàng thượng chỉ là một khúc nhạc đệm, Lưu Mật Nhi không còn nghe Phượng Cảnh Duệ nhắc đến nữa. Đoàn người vẫn tiếp tục du ngoạn như cũ.

Chỉ là nàng luôn nói rằng, có vài người dù cho tới tới lui lui bao nhiêu lần, cũng sẽ gặp mặt.

Hoàng Phủ Minh Nguyệt là như vậy, Ngụy công công cũng là như vậy!

Khi thấy Hoàng Phủ Minh Nguyệt cả người đầm máu xuất hiện trong tầm mắt bọn họ, Lưu Mật Nhi không hiểu nhìn nàng: “Người làm sao vậy?”

Hoàng Phủ Minh Nguyệt nắm chặt vật áo Phượng Cảnh Duệ, đưa vật trong tay cho hắn. Phượng Cảnh Duệ không đưa tay ra, ngược lại Lưu Mật Nhi lại đưa tay nhận, đợi sau khi thấy rõ vật trong tay, nàng nắm chặt tay Phượng Cảnh Duệ:

“Đây là...”

Nằm trong lòng bàn tay nàng chính là một cây trâm tinh xảo cùng với một cái hà bao nàng đã từng nhìn thấy trên người Phượng Cảnh Duệ. Vật này vốn là vật Phượng Cảnh Duệ mang trên cổ, hình như là do Cơ Hoàn Hoàn đưa cho hắn, không biết từ lúc nào đã ở trong tay Cơ Hoàn Hoàn.

Phượng Cảnh Duệ tiếp nhận nó, nắm chặt lấy nó: “Làm sao người biết có nó?”

Khóe miệng Hoàng Phủ Minh Nguyệt tràn ra một vết máu: “Ngụy công công tìm được. Hắn...đã bắt Cơ Hoàn Hoàn!”

Hồng бет! Nội tâm Lưu Mật Nhi hồi hộp, thận trọng nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Người biết Phượng Cảnh Duệ đều biết, trên thế giới này, Phượng Cảnh Duệ ai cũng có thể không cần, chỉ có mẫu thân hắn là bất đồng.

“Trước tiên chúng ta phải làm rõ ràng tình huống!” Lưu Mật Nhi nhỏ giọng nói.

Phượng Cảnh Duệ lạnh mặt không mở miệng, im lặng hồi lâu: “Vô Trần, trong vòng nửa canh giờ làm rõ việc này cho ta!”

“Dạ!”

“Ám vệ đâu?” Phượng Cảnh Duệ trầm giọng, vừa dứt lời, mười hai ám vệ hạ xuống xung quanh bọn họ.

“Chủ thượng!”

“Lưu lại bốn người! Trong vòng hai ngày trở về Minh cốc! Nếu Cơ Hoàn Hoàn gặp chuyện không may, mang đầu tới gặp.” Không dài dòng lời thôi, Phượng Cảnh Duệ nhanh chóng phân phó.

“Dạ!” Trong nháy mắt tám ám vệ biến mất, lưu lại bốn người sẵn sàng trận địa đón quân địch.

“Mấy người các người đi thay quần áo đi!” Lưu Mật Nhi không nhịn được mở miệng nói. Bọn họ toàn thân áo đen, chỉ lộ ra một đôi mắt sát khí tràn trề.

Nhưng là, ám vệ từ nhỏ đã được huấn luyện, trừ chủ nhân, ai bọn họ cũng không nghe.

Bất đắc dĩ, Lưu Mật Nhi không thể làm gì khác hơn là lôi kéo Phượng Cảnh Duệ bên cạnh, hi vọng hắn có thể ra mặt nói vài lời. Bọn họ như vậy quá mức bất mắt.

“Đổi!” Phượng Cảnh Duệ trầm giọng mở miệng.

Bốn ám vệ biến mất trong chớp mắt, sau một phút đồng hồ lại trở lại xung quanh hắn một lần nữa. Lưu Mật Nhi thở nhẹ một hơi, có bọn họ, về mặt an toàn không cần lo lắng.

Mang Hoàng Phủ Minh Nguyệt đến y quán, mời người chăm sóc, đoàn người Lưu Mật Nhi không thể làm gì khác là trở lại. Lúc trên đường Vô Trần cũng đã nhận được tin tức. Mấy trang giấy đầu tiên đưa đến trước mặt Phượng Cảnh Duệ, hắn dùng lực nắm chặt, trong nháy mắt, tờ giấy biến thành tro bụi.

Ở khoảng cách gần nhất, Lưu Mật Nhi có thể tinh tường cảm nhận được hơi thở trên người Phượng Cảnh Duệ, hắn đang tức giận.

Chậm rãi tiến lên nắm chặt tay hắn, Lưu Mật Nhi không tiếng động ôm chặt cánh tay.

“Đi hoàng cung!” Đột nhiên Phượng Cảnh Duệ mở miệng.

111. Chương 110: Chương 103. Thay Đổi Thất Thường.

Ép buộc nhét cổ tay vào miệng nàng, trong đầu Phượng Cảnh Duệ lại hồi tưởng lại lời nói của Diệp Ly Tâm một lần nữa.

Đêm trăng tròn, độc tình nảy mầm, nếu không đảm bảo có thể giải quyết xong nó, phải dùng cổ vương để áp chế. Hắn đã canh giữ ngoài cửa mấy canh giờ, đến lúc thấy nàng bị độc tình hành hạ mới vào cửa.

Ý thức quay trở lại, Lưu Mật Nhi phát hiện, khi đầu lưỡi đụng phải máu của Phượng Cảnh Duệ cơ thể nóng ran của nàng sẽ tiêu tán đi không ít. Đây là do nguyên nhân gì nàng không biết, chỉ biết là Phượng Cảnh Duệ đã kiên trì xuống tay, nâng cổ tay hắn mút một hộp sau đó buông hắn ra.

“Đủ rồi!” Im lặng không tiếng động đứng lên, lấy tay áo lau đi vết máu ở khóe miệng. Lưu Mật Nhi xoay người bước xuống giường tìm được khăn tay quần lên cổ tay của Phượng Cảnh Duệ.

Tí tách, một giọt nước mắt rơi trên khăn tay, lập tức thấm ướt thành một ấn ký. Nước mắt giống như sợi trân châu bị đứt, không cầm được chảy mãi. Thực tế, Lưu Mật Nhi cũng không muốn ngăn cản, nắm cổ tay Phượng Cảnh Duệ không nhúc nhích.

Chậm rãi rút tay mình về, Phượng Cảnh Duệ khẽ lắc đầu: “Không đau!”

“Tại sao?” Lưu Mật Nhi ngẩng đầu nhìn ánh mắt của hắn: “Tại sao ta cần phải uống máu của chàng? Tại sao? Đây là vì sao chứ?” Chẳng lẽ về sau nàng cần phải uống máu sống qua ngày sao? Hôm nay là một hộp, về sau này? Đủ sao?

Nhìn thật sâu vào ánh mắt của nàng, Phượng Cảnh Duệ bình tĩnh nhìn Lưu Mật Nhi, không có ý định giấu nàng chuyện độc tình. Cuối cùng hắn nói lại với nàng những gì Diệp Ly Tâm đã nói trước đó.

Kinh ngạc nhìn Phượng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi không dám tin nhìn hắn: “Chàng nói độc tình trong cơ thể ta sẽ nảy mầm vào đêm trăng tròn, cần máu của chàng để áp chế? Cái này có liên quan gì đến chàng?”

“Trong cơ thể ta có Cổ vương của Diệp Lô Dương. Cổ vương có thể áp chế bất kỳ cổ trùng nào. Vì thế máu của ta có thể khống chế cổ trùng bên trong cơ thể nàng. Hiện giờ nàng có cảm giác mình sẽ tổn thương ta sao? Mật Nhi, ta là thuốc giải của nàng đó!” Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười, dù bận vẫn ung dung nhìn nàng.

Trong Lưu Mật Nhi trống rỗng, thật lâu sau cũng chưa tiêu hóa hết lời nói của Phượng Cảnh Duệ: “Tại sao chàng lại có Cổ vương?”

“Đây là việc của Diệp Lô Dương!” Phượng Cảnh Duệ không phải rất để ý, dù sao đối với thân thể của hắn chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu, hắn sẽ không để ý.

“Việc đó đối với chàng...”

“Không sao!” Phượng Cảnh Duệ lắc đầu: “Mật Nhi, nàng còn lo lắng sao?”

Lưu Mật Nhi im lặng. Độc tình, không nảy mầm cũng không tổn hại, trong lòng nàng rất rõ ràng, chỉ cần cách xa Phượng Cảnh Duệ, độc tình của nàng cũng sẽ không phát tác. Nhưng hôm nay hắn lại nói cho nàng biết, hắn là thuốc giải của nàng.

“Mật Nhi à, nàng trốn không thoát khỏi ta đâu!” Phượng Cảnh Duệ nỉ non: “Ta là thuốc giải của nàng, không có ta, đồng nghĩa với nàng sống tiếp cũng không ý nghĩa!” Hắn cười nhìn nàng.

“Ta sẽ không vì một người mà đi tìm cái chết!” Chết cần dũng khí và cố gắng quá lớn. Lưu Mật Nhi cho là mình cũng không có dũng khí lớn như vậy để đi tìm cái chết.

“Ta cũng nghĩ vậy!” Phượng Cảnh Duệ lắc đầu bật cười: “Ta không có ý định để nàng chết!” Thay vì nói hắn là thuốc giải của nàng, không bằng nói nàng là thuốc giải của hắn. Hắn trước sau như một không thích ràng buộc cùng người khác, cho tới nay, có người lẫn trong bụi hoa là vì tìm kiếm một người khác. Mà hắn, chưa bao giờ chạm vào bất kỳ ai. Vô Trần nói là vì hắn đang chờ một người nào đó tồn tại, bởi vì thích sạch sẽ, không thích chạm vào bất kỳ kẻ nào. Hắn đang đợi, đợi người đó xuất hiện.

Phượng Dương là như vậy, hần cũng như vậy! Phượng Dương có Cơ Hoàn Hoàn. Phượng Cảnh Duệ có Lưu Mật Nhi.

“Chàng yên tâm, ta sẽ không vì chàng mà đi tìm chết!” Lưu Mật Nhi đẩy thân thể hần ra: “Tình trạng như vậy cần bao lâu?”

“Đứa bé ra đời có thể giúp nàng mang độc tình ra khỏi cơ thể!” Phượng Cảnh Duệ giải thích.

“Nói như vậy, đứa bé có thể bị nguy hiểm không?” Lưu Mật Nhi khẩn trương nói.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu: “Sẽ không, độc tình không có nguy hiểm với đứa bé!”

“Vậy thì tốt!” Lưu Mật Nhi thở ra một hơi.

Bỗng chốc, bên tai truyền đến một tiếng nỉ non dịu dàng: “Mật Nhi!”

“Hả?” Không hề giây giụa nhìn Phượng Cảnh Duệ, mặc cho hần ôm.

“Nàng không có phản ứng có nghĩa là, ta bây giờ làm gì với nàng, nàng cũng sẽ không phản đối?” Hần cười tà mở miệng, đôi tay nhẹ nhàng linh hoạt cởi váy của Mật Nhi ra, nhú mày nhìn nàng.

“Lưu manh!” Hơi đỏ mặt nhìn Phượng Cảnh Duệ, Lưu Mật Nhi giữ tay hần: “Chàng đang làm gì ở đây?”

“Cởi y phục à!” Phượng Cảnh Duệ cúi đầu nhìn người trong ngực, nghiêm túc cởi y phục của nàng, vui đến quên trời quên đất.

Đưa tay giữ lấy y phục của mình, Lưu Mật Nhi đẩy hần ra: “Ta cho phép chàng cởi y phục sao?”

“Ta không có cởi à, ta chỉ cởi y phục của nàng thôi nha!” Phượng Cảnh Duệ dù bận vẫn ung dung nói, không có chút cảm giác mặt mình rất dày.

“Xú nam nhân không biết xấu hổ!” Lưu Mật Nhi vừa trốn tay hần vừa mắng.

“Nam nhân muốn thể diện không thành đại sự, nam nhân phải làm đại sự, nhất định phải có tinh thần không biết xấu hổ!” Phượng Cảnh Duệ cười hì hì nói, thuận tay ném áo khoác Lưu Mật Nhi xuống: “Tốt lắm! Tiếp theo là tự nàng cởi, hay là ta giúp nàng?”

“Tự ta không cần, chàng cũng không cần!” Lưu Mật Nhi trợn mắt.

“Vẫn là ta tự mình làm thôi!” Phượng Cảnh Duệ xoa xoa tay, gương mặt cười dâm dăng, tiến lại gần Lưu Mật Nhi.

Lưu Mật Nhi buồn cười: “Nhìn chàng thật buồn nôn!”

“Nàng cứ tùy tiện mắng đi, ta không quan tâm. Tối nay ta gỡ trò lưu manh rồi!” Phượng Cảnh Duệ đưa tay nói.

Cho đến khi bị người đè bên dưới, lúc này Lưu Mật Nhi mới cười ra tiếng: “Cái dáng vẻ này làm sao có thể là Cốc chủ Minh cốc, thoát nhìn đúng là một thiếu gia ăn chơi trác táng.”

Phượng Cảnh Duệ cười không đáp, nâng cằm nàng, môi mỏng đè lên: “Mật Nhi, ta nhớ nàng muốn chết rồi!”

“Chàng cảm miệng!” Lưu Mật Nhi cả giận nói.

“Tại sao?”

“Ta không muốn nghe thấy thanh âm của chàng!”

“Nhưng là, làm chuyện này sao có thể không có âm thanh được! Mật Nhi, nàng có thể nhịn được sao?” Lúc nói chuyện, hạ thân lại điên cuồng vận động.

“Ta...uhm...Phượng Cảnh Duệ!” Nàng cắn răng chịu đựng cảm giác tê dại trong cơ thể, dùng sức nhìn chăm chăm Phượng Cảnh Duệ. Người ở trên cười đùa ra tiếng.

Đêm lạnh như nước, không còn lạnh lẽo thì không nói, ngược lại lại có chút nóng. Thân thiết an ủi giữa nam nhân và nữ nhân, từ xưa đã rung động, tình cảm chân thực nguyên thủy, toàn bộ hòa tan trong căn phòng ấm áp.

Lúc lâu sau, từ bên trong truyền đến giọng nói hoài nghi của Lưu Mật Nhi:

“Phượng Cảnh Duệ, tay của chàng đang để ở đâu?”

“Mật Nhi, lúc nói ta, sao nàng không nhìn thử tay mình đang ở đâu?” Giọng nói vô tội của Phượng Cảnh Duệ truyền đến.

Lưu Mật Nhi nổi giận: “Đó là do chàng kéo tay ta!”

“Nhưng do nàng tự mình làm!”

“Phượng Cảnh Duệ, chàng không muốn nghỉ ngơi sao? Mệt chết đi được!”

“Mật Nhi, nàng có thể đừng nói chuyện không ngừng trong lúc làm chuyện này không?” Gương mặt Phượng Cảnh Duệ vô lực nói.

“Chàng làm việc của chàng, ta còn không thể nói chuyện sao?”

“Ai, xem ra chỉ còn một biện pháp này thôi!”

Sau đó, cũng không nghe được giọng nói của Lưu Mật Nhi nữa, một trận đại chiến bắt đầu!

Một chuyện gì có bắt đầu cũng sẽ có kết thúc, trong lòng Lưu Mật Nhi biết rõ, quan hệ với Phượng Cảnh Duệ cũng vì chiều hôm nay mới bắt đầu thay đổi.

Dường như việc của Hoàng thượng chỉ là một khúc nhạc đệm, Lưu Mật Nhi không còn nghe Phượng Cảnh Duệ nhắc đến nữa. Đoàn người vẫn tiếp tục du ngoạn như cũ.

Chỉ là nàng luôn nói rằng, có vài người dù cho tới tới lui lui bao nhiêu lần, cũng sẽ gặp mặt.

Hoàng Phủ Minh Nguyệt là như vậy, Ngụy công công cũng là như vậy!

Khi thấy Hoàng Phủ Minh Nguyệt cả người đầm máu xuất hiện trong tầm mắt bọn họ, Lưu Mật Nhi không hiểu nhìn nàng: “Người làm sao vậy?”

Hoàng Phủ Minh Nguyệt nắm chặt vật áo Phượng Cảnh Duệ, đưa vật trong tay cho hắn. Phượng Cảnh Duệ không đưa tay ra, ngược lại Lưu Mật Nhi lại đưa tay nhận, đợi sau khi thấy rõ vật trong tay, nàng nắm chặt tay Phượng Cảnh Duệ:

“Đây là...”

Nằm trong lòng bàn tay nàng chính là một cây trâm tinh xảo cùng với một cái hà bao nàng đã từng nhìn thấy trên người Phượng Cảnh Duệ. Vật này vốn là vật Phượng Cảnh Duệ mang trên cổ, hình như là do Cơ Hoàn Hoàn đưa cho hắn, không biết từ lúc nào đã ở trong tay Cơ Hoàn Hoàn.

Phượng Cảnh Duệ tiếp nhận nó, nắm chặt lấy nó: “Làm sao ngươi biết có nó?”

Khóe miệng Hoàng Phủ Minh Nguyệt tràn ra một vết máu: “Ngụy công công tìm được. Hắn...đã bắt Cơ Hoàn Hoàn!”

Hồng hét! Nội tâm Lưu Mật Nhi hồi hộp, thận trọng nhìn Phượng Cảnh Duệ.

Người biết Phượng Cảnh Duệ đều biết, trên thế giới này, Phượng Cảnh Duệ ai cũng có thể không cần, chỉ có mẫu thân hắn là bất đồng.

“Trước tiên chúng ta phải làm rõ ràng tình huống!” Lưu Mật Nhi nhỏ giọng nói.

Phượng Cảnh Duệ lạnh mặt không mở miệng, im lặng hồi lâu: “Vô Trần, trong vòng nửa canh giờ làm rõ việc này cho ta!”

“Dạ!”

“Ấm vệ đâu?” Phượng Cảnh Duệ trầm giọng, vừa dứt lời, mười hai ấm vệ hạ xuống xung quanh bọn họ.

“Chủ thượng!”

“Lưu lại bốn người! Trong vòng hai ngày trở về Minh cốc! Nếu Cơ Hoàn Hoàn gặp chuyện không may, mang đầu tới gặp.” Không dài dòng lời thôi, Phượng Cảnh Duệ nhanh chóng phân phó.

“Dạ!” Trong nháy mắt tám ám vệ biến mất, lưu lại bốn người sẵn sàng trận địa đón quân địch.

“Mấy người các ngươi đi thay quần áo đi!” Lưu Mật Nhi không nhin được mở miệng nói. Bọn họ toàn thân áo đen, chỉ lộ ra một đôi mắt sát khí tràn trề.

Nhưng là, ám vệ từ nhỏ đã được huấn luyện, trừ chủ nhân, ai bọn họ cũng không nghe.

Bất đắc dĩ, Lưu Mật Nhi không thể làm gì khác hơn là lôi kéo Phượng Cảnh Duệ bên cạnh, hi vọng hắn có thể ra mặt nói vài lời. Bọn họ như vậy quá mức bất mắt.

“Đổi!” Phượng Cảnh Duệ trầm giọng mở miệng.

Bốn ám vệ biến mất trong chớp mắt, sau một phút đồng hồ lại trở lại xung quanh hắn một lần nữa. Lưu Mật Nhi thở nhẹ một hơi, có bọn họ, về mặt an toàn không cần lo lắng.

Mang Hoàng Phủ Minh Nguyệt đến y quán, mời người chăm sóc, đoàn người Lưu Mật Nhi không thể làm gì khác là trở lại. Lúc trên đường Vô Trần cũng đã nhận được tin tức. Mấy trang giấy đầu tiên đưa đến trước mặt Phượng Cảnh Duệ, hắn dùng lực nắm chặt, trong nháy mắt, tờ giấy biến thành tro bụi.

Ở khoảng cách gần nhất, Lưu Mật Nhi có thể tinh tường cảm nhận được hơi thở trên người Phượng Cảnh Duệ, hắn đang tức giận.

Chậm rãi tiến lên nắm chặt tay hắn, Lưu Mật Nhi không tiếng động ôm chặt cánh tay.

“Đi hoàng cung!” Đột nhiên Phượng Cảnh Duệ mở miệng.

[/size]

Có bài mới Re: [Xuyên không] Canh một leo tường, canh hai lên vào phòng - Hân Linh - Điểm: 11

[size=150]Chương 104. Nhiều thêm một tỷ tỷ.

Edit Thanh Thanh Mạn

Thấm thính hoàng cung vào ban đêm Lưu Mật Nhi còn có thể hiểu, hiện tại giữa thanh thiên bạch nhật, đường hoàng đi vào hoàng cung, Phượng Cảnh Duệ không có lăm chứ?

Đưa tay kéo y phục hắn, Phượng Cảnh Duệ dừng bước, quay đầu ngưng mắt nhìn Lưu Mật Nhi, nhíu mày hỏi.

“Ban ngày?”

“Ta có biện pháp!” Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm trong chốc lát: “Yên tâm đi!” Hắn nói được làm được.

Trong lòng Lưu Mật Nhi thoáng qua tia khác thường, thành thật mà nói, nàng thật không hiểu Phượng Cảnh Duệ này. Trên thế giới này giống như không có chuyện gì hắn không làm được, bất kể là làm bất cứ việc gì, hắn đều chắc chắn như vậy, cho dù trong đó có nghịch cảnh, hắn cũng là đáng vẻ đã chuẩn bị sẵn.

“Đừng lo lắng!” Nắm chặt tay nàng, Phượng Cảnh Duệ vỗ vỗ vai nàng, dắt nàng đi.

Khi đang nói chuyện, đoàn người đi tới trước cửa hoàng cung, không ngoài ý muốn bị người cản lại ngoài cửa, một đám Ngự lâm quân bộ mặt sát khí nhìn bọn họ.

“Nơi này không phải là nơi các ngươi có thể tới, rút nhanh lên!”

Lưu Mật Nhi giận dữ trừng người nói chuyện một cái, theo bản năng nhìn sang Phượng Cảnh Duệ, Phượng Cảnh Duệ đứng chấp tay, môi mỏng khẽ nhếch.

Ngược lại Vô Trần tiến lên một bước, lấy một lệnh bài từ trong ngực ra, quơ quơ trước mặt Ngự lâm quân. Chỉ thấy trong nháy mắt Ngự lâm quân thay đổi sắc mặt, đồng loạt tránh ra, đám người lùi ra thành một con đường.

Lưu Mật Nhi bước lên, nhìn mấy lần cũng không thấy rõ, Phượng Cảnh Duệ đưa tay nắm lấy cánh tay nàng: “Nàng làm gì vậy?” Hắn buồn cười mở miệng.

“Xem xem Vô Trần cầm thứ gì? Sao lại có tác dụng như vậy chứ?”

“Kim bài miễn tử, như đích thân Hoàng thượng tới!” Phượng Cảnh Duệ cười khê mở miệng.

“Tại sao hắn có thể có vật kia? Chẳng lẽ Vô Trần có một thân phận liên hệ với hoàng tộc khác sao?” Lưu Mật Nhi nhướn mày hỏi.

“Cô nương, người quá đề cao Vô Trần rồi, Vô Trần không có bối cảnh cao như thế!”

“Vậy các người lấy được từ đâu?” Lưu Mật Nhi không hiểu mở miệng.

Ánh mắt của Vô Trần nhìn về phía Phượng Cảnh Duệ, sau đó cười không nói.

Lưu Mật Nhi lập tức nhìn Phượng Cảnh Duệ: “Này, chàng lấy được từ đâu?”

“Đem đó tiện tay cầm!”

Nghe vậy, Lưu Mật Nhi hung hăng giật giật khoe miệng. Tiện tay cầm? Chỉ có một chút thời gian như vậy, sao hắn có thể mượn gió bẻ măng lấy một món đồ chơi của người ta rồi? Không quý trọng thì không lấy, lại cố tình lấy kim bài miễn tử. Hoàng đế lão nhi kia có một xấp kim bài miễn tử dày à, hắn tùy tiện là có thể lấy được?

“Mật Nhi, vẻ mặt của nàng là sao đây?” Phượng Cảnh Duệ không biết nên khóc hay nên cười nói.

“Không có, chỉ là ta thấy kì quái, kim bài của hoàng thượng lão tử thật nhiều!” Nàng nhớ không có nhiều người có được kim bài này.

“Ta lấy từ trên y phục của hoàng thượng!” Phượng Cảnh Duệ mặt không đỏ tim không đập nói.

“...Chàng thực can đảm!” Lưu Mật Nhi nuốt nước miếng: “Ta cần phải chờ ở bên ngoài rồi!”

Phượng Cảnh Duệ nhu nhu trán: “Nàng không thể rời khỏi ta!” Hắn lạnh nhạt nói.

“Tại sao?”

“Giao nàng cho bất kì ai ta đều không yên tâm!” Phượng Cảnh Duệ bình tĩnh nói.

Bước chân Lưu Mật Nhi ngừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn hắn một cái, không nói gì tiếp tục đi.

Một khối kim bài hình như rất hữu dụng, một đường thông suốt, rất nhanh bọn họ được đưa đến ngự hoa viên, dĩ nhiên đầu tiên nhìn thấy không phải là Hoàng đế lão tử, mà ngược lại là Ngụy công công sắc mặt trắng bệch.

Phát hiện Phượng Cảnh Duệ bình tĩnh, Lưu Mật Nhi biết, người này căn bản không hề lo lắng, chỉ sợ mục đích hắn tới nơi này không phải để thấy hoàng thượng mà là để thấy Ngụy công công.

Thấy đám người Phượng Cảnh Duệ, Ngụy công công không có chút ngoài ý muốn nào, hình như hắn chờ đã lâu rồi.

“Đã lâu không gặp!”

Phượng Cảnh Duệ cười nói: “Người phô trương như vậy là để ta tới đây, bây giờ ta đã tới rồi! Mẫu thân ta đâu?”

“Làm sao mẹ ngươi có thể ở trong tay ta?” Ngụy công công cười to: “Ta biết chắc chắn Hoàng Phủ Minh Nguyệt sẽ đi tìm ngươi!”

Sắc mặt Phượng Cảnh Duệ lạnh lẽo: “Ngươi gạt ta?”

“Không, mặc kệ là Cơ Hoàn Hoàn có ở trong tay ta hay không thì ngươi cũng ở trong tay ta, ta đều có thể đạt được mục đích của mình!” Ngụy công công mỉm cười giờ giờ cái lỵ trong tay.

Lưu Mật Nhi không tự chủ nấp sau lưng Phượng Cảnh Duệ, thì ra đây là một cái bẫy, nhưng chỉ một lần này, ngay cả Hoàng Phủ Minh Nguyệt cũng bị lôi vào, cuối cùng lão già này muốn làm gì?

“Tiểu cô nương tránh cái gì mà tránh? Người nhìn ta không thấy quen mắt sao?” Ánh mắt Ngụy công công như nhìn ra từng mi-cro-met.

Ho nhẹ một tiếng, Lưu Mật Nhi lắc mình tiến lên, cười liếc nhìn Ngụy công công: “Đúng vậy, ta nhìn ngài cảm thấy rất quen mắt, chỉ là bây giờ ta không biết nên gọi ngài là gì? Tỷ tỷ?”

Phụng, Phượng Cảnh Duệ không chút khách khí bật cười. Đối diện gương mặt nháy mắt thay đổi của Ngụy công công, hắn buồn cười nói: “Xin lỗi, thật muốn cười!”

Lưu Mật Nhi nghiêng đầu nhìn hắn: “Buồn cười sao?”

“Dĩ nhiên, không phải ta nên chúc mừng nàng có thêm một tỷ tỷ sao?” Phượng Cảnh Duệ nghiêm nghị nói.

“Ta không thấy có gì vui cả! Dù sao người tỷ tỷ này cũng không giống người khác, ta lo lắng người khác chê cười ta!” Lưu Mật Nhi dù bận vẫn ung dung nói.

Thật là đáng yêu, Phượng Cảnh Duệ ôm thật chặt Lưu Mật Nhi: “Mật Nhi thật đáng yêu!”

“Cám ơn, ta cũng thấy như vậy!” Lưu Mật Nhi không chút khách khí gật đầu.

Ngụy công công chỉ ngưng mắt nhìn hai người, cười nhạt không nói gì. Hoàn toàn không tức giận vì lời nói của bọn họ.

“Xin lỗi, gia giáo không nghiêm! Đừng thấy lạ!” Phượng Cảnh Duệ không có thành ý nói.

“Ta sẽ không so đo với trẻ con!” Ngụy công cười nhạt.

Phượng Cảnh Duệ không nói gì, kéo Lưu Mật Nhi ngồi xuống: “Đói bụng không?” Xem như hoàn toàn đang ở nhà mình, không chút khách khí.

“Có chút! Đây, tỷ tỷ, lấy ít đồ ăn tới đây đi!” Lưu Mật Nhi chống cằm nói.

Ngụy công công quay đầu phân phó: “Đưa chút điểm tâm đến đây!”

“Đa tạ tỷ tỷ!” Lưu Mật Nhi cười ngọt ngào. Không quan tâm lời của nàng sẽ làm cho Ngụy công không vui.

Ngụy công công nhướn mày cười một tiếng: “Không cần khách khí, cứ ăn no, bữa tiếp theo không biết sẽ ăn ở đâu!”

“Vậy ta cũng không khách khí, tỷ tỷ!” Một miếng này Lưu Mật Nhi gọi tỷ tỷ không được thuận miệng.

Phượng Cảnh Duệ chỉ cười không nói, chỉ nhếch môi cười. Lẳng lặng nhìn động tác của Lưu Mật Nhi, không nói gì. Không ngăn cản cũng không nói thêm.

Điểm tâm đưa lên bàn, Lưu Mật Nhi ăn một miếng, không quên chia cho Vô Trần và Vô Ngân sau lưng.

“Các người không lo lắng mình không ra được?”

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu: “Lo lắng cái gì? Nàng sẽ đưa bọn ta ra ngoài mà!” Nói xong cúi đầu nhìn Lưu Mật Nhi: “Nàng ăn no chưa?”

“Không sai biệt lắm! Vô Ngân bánh này ăn thật ngon, hành lý đâu rồi, mang về trên đường ăn!” Lưu Mật Nhi quay đầu nói.

Vô Ngân tự nhiên đi tới, mọi người hoàn toàn làm như không thấy Ngụy công công.

Ngụy công công, hoàng thượng muốn gặp đám người Phượng công tử!”

Động tác trên tay Ngụy công công dừng lại: “Làm sao hoàng thượng biết bọn họ tới?”

“Ồ!” Lưu Mật Nhi gật đầu một cái: “Vô Trần, người đem cái đồ chơi kia lấy ra xem chút!” Bây giờ Lưu Mật Nhi đã trở thành người phát ngôn của đám người Phượng Cảnh Duệ. Ai bảo bọn họ đều không nói chuyện.

Vô Trần theo lời nàng lấy kim bài ra. Bốn phía lập tức quỳ xuống, dù là Ngụy công công cũng phải quỳ xuống. Lưu Mật Nhi quệt miệng, đứng lên: “Đi thôi, ăn no rồi đi gặp hoàng thượng đi!”

Ngụy công công không thể làm gì khác hơn là trở mắt nhìn nhóm người rời khỏi tầm mắt của hắn, tà ác nâng khóe môi: “Một tiểu tử chưa dứt sữa, có thể làm được gì?” Hắn căn bản không để hoàng đế trong mắt.

Rời khỏi tầm mắt Ngụy công công, lúc này Lưu Mật Nhi mới nhỏ giọng mở miệng: “Hắn cứ thả chúng ta đi như vậy?”

“Nào sẽ dễ dàng như vậy?” Phượng Cảnh Duệ mở miệng: “Vì hắn cảm thấy trong hoàng cung đều nằm trong bàn tay của hắn.

“Sao hắn tự tin như vậy?”

“Cô nương a, người nghĩ, chúng ta muốn gặp hoàng thượng, lúc này hắn có thể dám cản lại, điều này nói rõ cái gì? Ở nơi hoàng cung này, hắn nói chuyện sẽ giữ lời!” Vô Trần giải thích.

“Là như vậy sao?” Lưu Mật Nhi nghiêng đầu suy nghĩ: “Là vậy. Hắn muốn làm hoàng đế à?”

“Không biết!” Hắn cũng không có hứng thú, Phượng Cảnh Duệ ôm nàng: “Đợi lúc nữa đừng nói chuyện!”

“Được!” Lưu Mật Nhi gật đầu một cái, biết Phượng Cảnh Duệ có lời muốn nói.

Bị gã thái giám dẫn đi thật lâu mới dừng lại, dẫn vào một căn phòng, Lưu Mật Nhi lại gặp hoàng đế suy nhược. Bởi vì lúc trước Phượng Cảnh Duệ có nói, vị hoàng đế này không phải chỉ nhìn mặt ngoài. Sau lưng không chừng hắn có thể làm ra bao nhiêu chuyện! Cộng thêm trước đó Phượng Cảnh Duệ đã nói, không để cho nàng mở miệng. Nàng bình tĩnh nhìn Hoàng đế.

“Các người đi xuống đi!” Giường êm vàng kim, Hoàng đế nhẹ giọng nói ra, ý bảo người bên cạnh rời đi.

Trong chớp mắt, trong phòng to lớn chỉ còn lại mấy người bọn hắn.

Hoàng thượng nhìn lướt qua, chậm rãi mở miệng: “Các vị tùy ý ngồi!”

Phượng Cảnh Duệ nhướn mày nhìn lướt qua cửa: “Phượng Cảnh Duệ chần mịch cho hoàng thượng!”

“Đa tạ!” Khóe miệng hoàng thượng chứa đựng nụ cười chậm rãi mở miệng.

Phượng Cảnh Duệ dẫn Lưu Mật Nhi chậm rãi đến bên cạnh hoàng thượng, ngồi xuống, cũng không có động tác khác.

Lưu Mật Nhi nghi ngờ nhìn hai người, cuối cùng tầm mắt rơi trên người Phượng Cảnh Duệ. Coi như nàng không hiểu, cũng biết, ngồi ngang hàng với hoàng đế sẽ trở thành tội nhân, hắn lại tỏ vẻ không có gì.

Mắt thấy hai người một nói một trả lời, Lưu Mật Nhi bắt đầu có chút buồn ngủ rồi.

Nhận thấy bả vai nặng nề, Phượng Cảnh Duệ nghiêng người ôm Lưu Mật Nhi vào trong lòng rồi cúi xuống ôm người lên, ý bảo hoàng đế: “Nhường một chút!”

Hoàng đế che miệng không nói, đứng dậy khỏi giường đệm tìm một nơi ngồi xuống.

Phượng Cảnh Duệ ôm Lưu Mật Nhi đặt lên giường, đưa tay kéo cái mền sáng màu đắp lên người Mật Nhi. Lúc này mới xoay người ngồi trên giường hẹp đưa mắt nhìn hoàng đế đối diện. Bỗng nhiên, tơ hồng trong tay bắn ra, quấn trên cổ tay hoàng đế, Phượng Cảnh Duệ đưa tay bắt lấy. Chợt khé run, tơ hồng trở lại ống tay áo.

“Không tệ, người rất cẩn thận uống thuốc!”

“Cám ơn!” Hoàng đế cười nói, cũng không quan tâm vị trí hiện giờ của mình và Phượng Cảnh Duệ. Tặng giường hẹp cho Lưu Mật Nhi, hắn hoàn toàn không để ý.

“Người tìm được kẻ hạ độc rồi?” Phượng Cảnh Duệ hỏi tiếp.

“Tìm được!” Hoàng đế cười: “Người cũng tìm hắn?”

“Không tìm!” Phượng Cảnh Duệ ngẩng đầu: “Mượn mặt đạo của Hoàng thượng dùng một chút, ta muốn rời đi!”

Gương mặt hoàng đế khẽ nhúc nhích, việc hoàng cung có mật đạo trừ Hoàng đế mỗi triều, không có mấy người biết, người này...

“Rốt cuộc người là ai?”

112. Chương 111: Chương 104. Nhiều Thêm Một Tỷ Tỷ.

Thám thính hoàng cung vào ban đêm Lưu Mật Nhi còn có thể hiểu, hiện tại giữa thanh thiên bạch nhật, đường hoàng đi vào hoàng cung, Phượng Cảnh Duệ không có lầm chứ?

Đưa tay kéo y phục hần, Phượng Cảnh Duệ dừng bước, quay đầu ngưng mắt nhìn Lưu Mật Nhi, nhíu mày hỏi.

“Ban ngày?”

“Ta có biện pháp!” Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm trong chốc lát: “Yên tâm đi!” Hần nói được làm được.

Trong lòng Lưu Mật Nhi thoáng qua tia khác thường, thành thật mà nói, nàng thật không hiểu Phượng Cảnh Duệ này. Trên thế giới này giống như không có chuyện gì hần không làm được, bất kể là làm bất cứ việc gì, hần đều chắc chắn như vậy, cho dù trong đó có nghịch cảnh, hần cũng là đáng về đã chuẩn bị sẵn.

“Đừng lo lắng!” Nắm chặt tay nàng, Phượng Cảnh Duệ vỗ vỗ vai nàng, dắt nàng đi.

Khi đang nói chuyện, đoàn người đi tới trước cửa hoàng cung, không ngoài ý muốn bị người cản lại ngoài cửa, một đám Ngự lâm quân bộ mặt sát khí nhìn bọn họ.

“Nơi này không phải là nơi các ngươi có thể tới, rút nhanh lên!”

Lưu Mật Nhi giận dữ trừng người nói chuyện một cái, theo bản năng nhìn sang Phượng Cảnh Duệ, Phượng Cảnh Duệ đứng chấp tay, môi mỏng khẽ nhếch.

Ngược lại Vô Trần tiến lên một bước, lấy một lệnh bài từ trong ngực ra, quơ quơ trước mặt Ngự lâm quân. Chỉ thấy trong nháy mắt Ngự lâm quân thay đổi sắc mặt, đồng loạt tránh ra, đám người lùi ra thành một con đường.

Lưu Mật Nhi bước lên, nhìn mấy lần cũng không thấy rõ, Phượng Cảnh Duệ đưa tay nắm lấy cánh tay nàng: “Nàng làm gì vậy?” Hần buồn cười mở miệng.

“Xem xem Vô Trần cảm thứ gì? Sao lại có tác dụng như vậy chứ?”

“Kim bài miễn tử, như đích thân Hoàng thượng tới!” Phượng Cảnh Duệ cười khẽ mở miệng.

“Tại sao hần có thể có vật kia? Chẳng lẽ Vô Trần có một thân phận liên hệ với hoàng tộc khác sao?” Lưu Mật Nhi nhướn mày hỏi.

“Cô nương, người quá đề cao Vô Trần rồi, Vô Trần không có bối cảnh cao như thế!”

“Vậy các người lấy được từ đâu?” Lưu Mật Nhi không hiểu mở miệng.

Ánh mắt của Vô Trần nhìn về phía Phượng Cảnh Duệ, sau đó cười không nói.

Lưu Mật Nhi lập tức nhìn Phượng Cảnh Duệ: “Này, chàng lấy được từ đâu?”

“Đem đó tiện tay cầm!”

Nghe vậy, Lưu Mật Nhi hung hăng giật giật khóe miệng. Tiện tay cầm? Chỉ có một chút thời gian như vậy, sao hần có thể mượn gió bẻ măng lấy một món đồ chơi của người ta rồi? Không quý trọng thì không lấy, lại cố tình lấy kim bài miễn tử. Hoàng đế lão nhi kia có một xấp kim bài miễn tử dày à, hần tùy tiện là có thể lấy được?

“Mật Nhi, vẻ mặt của nàng là sao đây?” Phượng Cảnh Duệ không biết nên khóc hay nên cười nói.

“Không có, chỉ là ta thấy kì quái, kim bài của hoàng thượng lão tử thật nhiều!” Nàng nhớ không có nhiều người có được kim bài này.

“Ta lấy từ trên y phục của hoàng thượng!” Phượng Cảnh Duệ mặt không đỏ tim không đập nói.

“...Chàng thực can đảm!” Lưu Mật Nhi nuốt nước miếng: “Ta cần phải chờ ở bên ngoài rồi!”

Phượng Cảnh Duệ nhu nhu trán: “Nàng không thể rời khỏi ta!” Hấn lạnh nhạt nói.

“Tại sao?”

“Giao nàng cho bất kì ai ta đều không yên tâm!” Phượng Cảnh Duệ bình tĩnh nói.

Bước chân Lưu Mật Nhi ngừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn hấn một cái, không nói gì tiếp tục đi.

Một khối kim bài hình như rất hữu dụng, một đường thông suốt, rất nhanh bọn họ được đưa đến ngự hoa viên, dĩ nhiên đầu tiên nhìn thấy không phải là Hoàng đế lão tử, mà ngược lại là Ngụy công công sắc mặt trắng bệch.

Phát hiện Phượng Cảnh Duệ bình tĩnh, Lưu Mật Nhi biết, người này căn bản không hề lo lắng, chỉ sợ mục đích hấn tới nơi này không phải để thấy hoàng thượng mà là để thấy Ngụy công công.

Thấy đám người Phượng Cảnh Duệ, Ngụy công công không có chút ngoài ý muốn nào, hình như hấn chờ đã lâu rồi.

“Đã lâu không gặp!”

Phượng Cảnh Duệ cười nói: “Người phô trương như vậy là để ta tới đây, bây giờ ta đã tới rồi! Mẫu thân ta đâu?”

“Làm sao mẹ ngươi có thể ở trong tay ta?” Ngụy công công cười to: “Ta biết chắc chắn Hoàng Phủ Minh Nguyệt sẽ đi tìm ngươi!”

Sắc mặt Phượng Cảnh Duệ lạnh lẽo: “Người gạt ta?”

“Không, mặc kệ là Cơ Hoàn Hoàn có ở trong tay ta hay không thì ngươi cũng ở trong tay ta, ta đều có thể đạt được mục đích của mình!” Ngụy công công mỉm cười giờ giờ cái ly trong tay.

Lưu Mật Nhi không tự chủ nấp sau lưng Phượng Cảnh Duệ, thì ra đây là một cái bẫy, nhưng chỉ một lần này, ngay cả Hoàng Phủ Minh Nguyệt cũng bị lôi vào, cuối cùng lão già này muốn làm gì?

“Tiểu cô nương tránh cái gì mà tránh? Người nhìn ta không thấy quen mắt sao?” Ánh mắt Ngụy công công như nhìn ra từng mi-cro-met.

Ho nhẹ một tiếng, Lưu Mật Nhi lắc mình tiến lên, cười liếc nhìn Ngụy công công: “Đúng vậy, ta nhìn ngài cảm thấy rất quen mắt, chỉ là bây giờ ta không biết nên gọi ngài là gì? Tỷ tỷ?”

Phụt, Phượng Cảnh Duệ không chút khách khí bật cười. Đối diện gương mặt nháy mắt thay đổi của Ngụy công công, hấn buồn cười nói: “Xin lỗi, thật muốn cười!”

Lưu Mật Nhi nghiêng đầu nhìn hấn: “Buồn cười sao?”

“Dĩ nhiên, không phải ta nên chúc mừng nàng có thêm một tỷ tỷ sao?” Phượng Cảnh Duệ nghiêm nghị nói.

“Ta không thấy có gì vui cả! Dù sao người tỷ tỷ này cũng không giống người khác, ta lo lắng người khác chê cười ta!” Lưu Mật Nhi dù bận vẫn ung dung nói.

Thật là đáng yêu, Phượng Cảnh Duệ ôm thật chặt Lưu Mật Nhi: “Mật Nhi thật đáng yêu!”

“Cám ơn, ta cũng thấy như vậy!” Lưu Mật Nhi không chút khách khí gật đầu.

Ngụy công công chỉ ngừng mắt nhìn hai người, cười nhạt không nói gì. Hoàn toàn không tức giận vì lời nói của bọn họ.

“Xin lỗi, gia giáo không nghiêm! Đừng thấy lạ!” Phượng Cảnh Duệ không có thành ý nói.

“Ta sẽ không so đo với trẻ con!” Ngụy công công cười nhạt.

Phượng Cảnh Duệ không nói gì, kéo Lưu Mật Nhi ngồi xuống: “Đói bụng không?” Xem như hoàn toàn đang ở nhà mình, không chút khách khí.

“Có chút! Này, tỷ tỷ, lấy ít đồ ăn tới đây đi!” Lưu Mật Nhi chống cằm nói.

Ngụy công công quay đầu phân phó: “Đưa chút điểm tâm đến đây!”

“Đa tạ tỷ tỷ!” Lưu Mật Nhi cười ngọt ngào. Không quan tâm lời của nàng sẽ làm cho Ngụy công công không vui.

Ngụy công công nhướn mày cười một tiếng: “Không cần khách khí, cứ ăn no, bữa tiếp theo không biết sẽ ăn ở đâu!”

“Vậy ta cũng không khách khí, tỷ tỷ!” Một miếng này Lưu Mật Nhi gọi tỷ tỷ không được thuận miệng.

Phượng Cảnh Duệ chỉ cười không nói, chỉ nhếch môi cười. Lặng lặng nhìn động tác của Lưu Mật Nhi, không nói gì. Không ngăn cản cũng không nói thêm.

Điểm tâm đưa lên bàn, Lưu Mật Nhi ăn một miếng, không quên chia cho Vô Trần và Vô Ngân sau lưng.

“Các người không lo lắng mình không ra được?”

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu: “Lo lắng cái gì? Nàng sẽ đưa bọn ta ra ngoài mà!” Nói xong cúi đầu nhìn Lưu Mật Nhi: “Nàng ăn no chưa?”

“Không sai biệt lắm! Vô Ngân bánh này ăn thật ngon, hành lí đâu rồi, mang về trên đường ăn!” Lưu Mật Nhi quay đầu nói.

Vô Ngân tự nhiên đi tới, mọi người hoàn toàn làm như không thấy Ngụy công công.

Ngụy công công, hoàng thượng muốn gặp đám người Phượng công tử!”

Động tác trên tay Ngụy công công dừng lại: “Làm sao hoàng thượng biết bọn họ tới?”

“Ồ!” Lưu Mật Nhi gật đầu một cái: “Vô Trần, người đem cái đồ chơi kia lấy ra xem chút!” Bây giờ Lưu Mật Nhi đã trở thành người phát ngôn của đám người Phượng Cảnh Duệ. Ai bảo bọn họ đều không nói chuyện.

Vô Trần theo lời nàng lấy kim bài ra. Bốn phía lập tức quỳ xuống, dù là Ngụy công công cũng phải quỳ xuống. Lưu Mật Nhi quệt miệng, đứng lên: “Đi thôi, ăn no rồi đi gặp hoàng thượng đi!”

Ngụy công công không thể làm gì khác hơn là trở mắt nhìn nhóm người rời khỏi tầm mắt của hắn, tà ác nâng khóe môi: “Một tiểu tử chưa dứt sữa, có thể làm được gì?” Hắn căn bản không để hoàng đế trong mắt.

Rời khỏi tầm mắt Ngụy công công, lúc này Lưu Mật Nhi mới nhỏ giọng mở miệng: “Hắn cứ thả chúng ta đi như vậy?”

“Nào sẽ dễ dàng như vậy?” Phượng Cảnh Duệ mở miệng: “Vì hắn cảm thấy trong hoàng cung đều nằm trong bàn tay của hắn.

“Sao hắn tự tin như vậy?”

“Cô nương a, người nghĩ, chúng ta muốn gặp hoàng thượng, lúc này hắn có thể dám cản lại, điều này nói rõ cái gì? Ở nơi hoàng cung này, hắn nói chuyện sẽ giữ lời!” Vô Trần giải thích.

“Là như vậy sao?” Lưu Mật Nhi nghiêng đầu suy nghĩ: “Là vậy. Hắn muốn làm hoàng đế à?”

“Không biết!” Hắn cũng không có hứng thú, Phượng Cảnh Duệ ôm nàng: “Đợi lúc nữa đừng nói chuyện!”

“Được!” Lưu Mật Nhi gật đầu một cái, biết Phượng Cảnh Duệ có lời muốn nói.

Bị gã thái giám dẫn đi thật lâu mới dừng lại, dẫn vào một căn phòng, Lưu Mật Nhi lại gặp hoàng đế suy nhược. Bởi vì lúc trước Phượng Cảnh Duệ có nói, vị hoàng đế này không phải chỉ nhìn mặt ngoài. Sau lưng không chừng hắn có thể làm ra bao nhiêu chuyện! Cộng thêm trước đó Phượng Cảnh Duệ đã nói, không để cho nàng mở miệng. Nàng bình tĩnh nhìn Hoàng đế.

“Các người đi xuống đi!” Giường êm vàng kim, Hoàng đế nhẹ giọng nói ra, ý bảo người bên cạnh rời đi.

Trong chớp mắt, trong phòng to lớn chỉ còn lại mấy người bọn hắn.

Hoàng thượng nhìn lướt qua, chậm rãi mở miệng: “Các vị tùy ý ngồi!”

Phượng Cảnh Duệ nhướn mày nhìn lướt qua cửa: “Phượng Cảnh Duệ chặn mạch cho hoàng thượng!”

“Đa tại!” Khỏe miệng hoàng thượng chứa đựng nụ cười chậm rãi mở miệng.

Phượng Cảnh Duệ dẫn Lưu Mật Nhi chậm rãi đến bên cạnh hoàng thượng, ngồi xuống, cũng không có động tác khác.

Lưu Mật Nhi nghi ngờ nhìn hai người, cuối cùng tầm mắt rơi trên người Phượng Cảnh Duệ. Coi như nàng không hiểu, cũng biết, ngồi ngang hàng với hoàng đế sẽ trở thành tội nhân, hấn lại tỏ vẻ không có gì.

Mắt thấy hai người một nói một trả lời, Lưu Mật Nhi bắt đầu có chút buồn ngủ rồi.

Nhận thấy bả vai nặng nề, Phượng Cảnh Duệ nghiêng người ôm Lưu Mật Nhi vào trong lòng rồi cúi xuống ôm người lên, ý bảo hoàng đế: “Nhường một chút!”

Hoàng đế che miệng không nói, đứng dậy khỏi giường đệm tìm một nơi ngồi xuống.

Phượng Cảnh Duệ ôm Lưu Mật Nhi đặt lên giường, đưa tay kéo cái mền sáng màu đắp lên người Mật Nhi. Lúc này mới xoay người ngồi trên giường hẹp đưa mắt nhìn hoàng đế đối diện. Bỗng nhiên, tơ hồng trong tay bắn ra, quấn trên cổ tay hoàng đế, Phượng Cảnh Duệ đưa tay bắt lấy. Chợt khẽ run, tơ hồng trở lại ống tay áo.

“Không tệ, người rất cẩn thận uống thuốc!”

“Cám ơn!” Hoàng đế cười nói, cũng không quan tâm vị trí hiện giờ của mình và Phượng Cảnh Duệ. Tặng giường hẹp cho Lưu Mật Nhi, hấn hoàn toàn không để ý.

“Người tìm được kẻ hạ độc rồi?” Phượng Cảnh Duệ hỏi tiếp.

“Tìm được!” Hoàng đế cười: “Người cũng tìm hấn?”

“Không tìm!” Phượng Cảnh Duệ ngắc đầu: “Mượn mặt đạo của Hoàng thượng dùng một chút, ta muốn rời đi!”

Gương mặt hoàng đế khẽ nhúc nhích, việc hoàng cung có mặt đạo trừ Hoàng đế mỗi triều, không có mấy người biết, người này...

“Rốt cuộc người là ai?”

113. Chương 112: Chương 105. Ngủ Trên Giường Rỗng Cả Đêm

Edit: Thanh Thanh Mạn

“Rốt cuộc người là ai?”

Câu hỏi của Hoàng đế truyền vào tai Phượng Cảnh Duệ, hấn chỉ lười biến đổi tư thế, nhếch môi cười: “Hoàng thượng biết ta là cốc chủ Minh cốc cũng không biết ta là ai sao?” Đoạn thời gian trước động tĩnh giang hồ rung chuyển lớn như vậy, hoàng thượng lại không biết?

“Thiên hạ đệ nhất lâu!” Hoàng thượng chậm rãi phun ra mấy chữ này. Một lúc sau, hấn cúi đầu cười khẽ, lấy cái khăn màu trắng trong tay lau miệng. Không trách được người này có thể tiến vào hoàng cung như hậu viện nhà hấn.

“Hoàng thượng thật là tai nghe tám hướng!” Phượng Cảnh Duệ chậm rãi nói.

“Này danh của thiên hạ đệ nhất lâu, không ai không biết. Công tử quá khiêm tốn rồi.” Hoàng thượng nhàn nhạt mở miệng.

“Vậy thì nhờ hoàng thượng giúp một chuyện đi!” Phượng Cảnh Duệ biết phải nghe lời.

“Vì sao công tử không giải thích một chút về mối quan hệ giữa người và Ngụy công công?” Hoàng thượng khẽ nhếch lông mày, mở miệng hỏi.

“Trong cung của hoàng thượng, chúng ta muốn gặp hoàng thượng hẳn cũng dám cản lại, điều này nói rõ trong hoàng cung này hình như lời nói của Ngụy công công hữu dụng hơn lời nói của hoàng thượng?” Phụng Cảnh Duệ nói ngắn gọn rõ ràng chuyện tình trong hoàng cung.

Hoàng thượng sững sờ: “Người biết rõ ràng nơi này của ta!” Hẳn xưng ta, mà không phải là trẫm!

“Hoàng thượng quá khen! Thói quen nghề nghiệp thôi!” Làm lâu chủ Đệ nhất lâu, dĩ nhiên là thích đến nơi nào hiểu rõ nơi ấy.

“Người đã có thể làm vậy tại sao lại phải dựa vào ta chạy trốn?” Hoàng thượng buồn cười.

“Tình thế ép buộc, ta không để ý mình trốn đi bằng cách nào.” Phụng Cảnh Duệ nhướn mày cười một tiếng: “Nếu hoàng thượng có thể giúp đỡ, chính là tốt nhất!”

“Nếu ta không làm? Người cũng biết, ta bây giờ là một con rối, có một việc dĩ nhiên ta không làm được!” Hoàng thượng ngồi trên ghế dù bận vẫn ung dung liếc nhìn Phụng Cảnh Duệ.

Phụng Cảnh Duệ cũng không khách khí, nghiêng người đối tư thế: “Vậy thì phiền hoàng thượng giấu chúng ta cho kỹ. Mấy ngày nay đành phải ở trong này ngây ngô thôi!”

“Người là đang chuẩn bị ý vào ta!” Hoàng thượng không biết nên khóc hay nên cười.

“Không, là ta nhờ hoàng thượng giúp một tay!” Phát hiện Lưu Mật Nhi sau lưng vì giọng nói của bọn họ mà hơi động, Phụng Cảnh Duệ xoay người kéo chăn đắp kín cho nàng, bàn tay dịu dàng vỗ vỗ nàng.

Hoàng thượng ở cách đó không xa xem màn này trong mắt, tròn mắt nặng nề không nói gì. Hơn nữa chú ý đến khi Phụng Cảnh Duệ mở miệng lần nữa, giọng nói thấp xuống không ít. Lúc có thể không mở miệng, hẳn sẽ không mở miệng.

Rốt cuộc, sau khi hai người đạt thành một loại hiệp nghị, hoàng thượng mở miệng: “Người rất quan tâm nàng?”

Đây không phải là đang nói nhảm sao? Phụng Cảnh Duệ giương mắt nhìn hoàng thượng một cái, ý tứ trong mắt rất rõ ràng.

“Vậy ta phong nàng làm công chúa được không?” Hoàng thượng không chút nghĩ ngợi nói. Sau khi nói xong càng thấy chủ ý này tương đối khá. Quay đầu hăng hái đi tới cái bàn phía trước viết gì đó.

Phụng Cảnh Duệ nghe vậy nhất thời đen mặt: “Hoàng thượng! Ta không cảm thấy đây là một ý kiến hay!”

“Ta thấy được là được rồi! Đồng ý điều kiện này ta liền để cho các người đi!” Hoàng thượng nhìn Lưu Mật Nhi đang mơ hồ ngủ cười hề hề như kẻ trộm. Chỉ cần kéo Lưu Mật Nhi thành người của mình, Phụng Cảnh Duệ sẽ không bỏ qua.

Phụng Cảnh Duệ nhìn chằm chằm hoàng đế, hẳn đã sớm nói, hoàng thượng này không phải là người bình thường, bất kỳ thứ gì có thể cho hắn lợi dụng, hẳn tuyệt đối sẽ không buông tha. Chỉ là, hình như hoàng thượng đã lầm rồi, Mật Nhi chưa bao giờ là người sẽ thương hại người khác, chuyện không có quan hệ với nàng, nàng không bao giờ tham gia.

Vừa nghĩ như thế, Phụng Cảnh Duệ cũng không ngăn cản hành động của hoàng thượng. Nhiều thêm một danh hiệu công chúa đối với Mật Nhi mà nói, chỉ có lợi không có hại. Chỉ là một muối muối của thành chủ Vô Song thành ở Bắc Trường Thành, thân phận này đã đủ cho Mật Nhi đi lại trên giang hồ không bị người khác khinh thường, hơn nữa là đương kim công chúa. Ừm, Phụng Cảnh Duệ chống cằm trầm ngâm trong chốc lát, sẽ không có ảnh hưởng gì!

“Tốt lắm! Nhận nàng làm muội muội ta. Làm công chúa không tệ chứ?” Hoàng thượng lại gần ném thánh chỉ trong tay cho Phụng Cảnh Duệ.

Tùy ý lướt qua, Phụng Cảnh Duệ tức giận mở miệng: “Hoàng thượng, đây không phải là chuyện đùa.”

“Ta cũng vậy, không nói giỡn, người đồng ý không?”

Hắn có thể không đồng ý sao? Phụng Cảnh Duệ bất đắc dĩ bất đắc dĩ, nghiêng người nằm xuống giường rồng: “Hoàng thượng không nên quấy rầy chúng ta!”

“Ta tận lực!” Hoàng đế nín cười. Cái giường đệm này là vị trí của đương kim hoàng thượng, hai người khai làm như không thấy nằm xuống, thật là không đặt hấn vào mắt. Quay đầu nhìn Vô Trần và Vô Ngân theo Phượng Cảnh Duệ vào cửa nhưng thủy chung không mở miệng.

“Chủ tử các người luôn như vậy?”

Vô Trần mở miệng: “Thói quen!”

“Đây gọi là phách lối!”

“Hoàng thượng cũng có thể từ từ quen dần!” Vô Trần buồn cười. Chủ tử nhà mình đi đâu cũng có thể nghe lên phòng của người ta. Đi đến nơi này của hoàng đế lão tử, chiếm dụng giường của người ta thì không nói, vẫn phách lối như thế.

Nghe vậy hoàng thượng không nhịn được cười: “Người có ý gì?”

“Về sao hoàng thượng sẽ quen thôi!”

“Các người không nghỉ ngơi sao?” Ánh mắt hoàng đế lướt qua bốn người sau lưng Vô Trần, từ khi vào cửa họ cũng không thay đổi tư thế. Hơi thở trầm ổn, giống như không tồn tại.

“Hoàng thượng có thể tự nghỉ ngơi, không cần để ý đến chúng ta!” Vô Trần giải thích.

“Người cảm thấy ta có nơi nghỉ ngơi sao?” Hoàng đế nhún nhún vai: “Không bằng chúng ta đánh cờ đi!” Người có thể đi theo bên cạnh Phượng Cảnh Duệ, đánh ván cờ chắc không phải là vấn đề.

“Được!” Vô Trần cũng thấy nhàm chán, vừa lúc có thể nâng cao tinh thần.

Một đêm này, trong lúc hoàng đế đang đánh cờ với Vô Trần, Phượng Cảnh Duệ và Lưu Mật Nhi ngủ một giấc ngon lành.

Mở mắt, nhìn rèm che màu vàng, lấy cái tay đặt trên hông mình ra, Lưu Mật Nhi vuốt mắt ngồi dậy, bỗng chốc, nàng trợn to hai con ngươi, xác định nơi mình đang nằm, kinh ngạc nhìn người nằm xuống cạnh mình.

Thấy gương mặt của Phượng Cảnh Duệ, nàng không nhịn được nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Mật Nhi lo lắng cái gì?” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Phượng Cảnh Duệ truyền đến, bởi vì mới tỉnh ngủ nên nghe hơi miễn cưỡng.

Lưu Mật Nhi quay đầu lại: “Chàng đã tỉnh rồi! Tại sao chúng ta lại ở chỗ này?” Hơn nữa còn ở trên giường của hoàng đế.

Không đợi Phượng Cảnh Duệ trả lời, giọng nói vui thích của hoàng đế truyền đến: “Hai vị nghỉ ngơi tốt không?”

Lưu Mật Nhi bỗng chốc đỏ mặt, chẳng lẽ nàng và Phượng Cảnh Duệ cứ ngủ thiếp đi như vậy trước mặt bọn họ sao? Nghĩ tới đây, Lưu Mật Nhi không nhịn được đạp Phượng Cảnh Duệ một cước, tại sao người này lại nằm xuống đây ngủ chứ!

Phượng Cảnh Duệ mở hai mắt ra: “Sao vậy?”

“Tại sao chàng còn ngủ tiếp?”

“Tại sao ta không thể ngủ?” Phượng Cảnh Duệ vô tội nháy mắt: “Nàng ngủ đủ rồi, không để ta đã khổ cực cả đêm mà không thể ngủ nha!”

“Chàng mệt mỗi cái quỷ, chàng không xem một chút đây là đâu, ta ngủ thiếp đi lại không đánh thức ta? Miệng là để làm gì? Để cho hả giận à?” Lưu Mật Nhi nổi giận nói.

“Là ta đau lòng nàng...sao nàng lại có thể nói như vậy?” Phượng Cảnh Duệ kéo chăn đến ngực, hai tay nắm chặt thật chặt, một đôi mắt vô tội nhìn thẳng vào Lưu Mật Nhi, ý vị lên án trong mắt rất rõ ràng.

“Thu hồi dáng vẻ của chàng lại đi, chàng diễn như vậy để cho ai nhìn hả?” Lưu Mật Nhi liếc hẩn một cái, mỗi lần nhìn thấy hẩn như vậy nàng cảm thấy mình là một đại ác nhân. Dù biết rõ là người này giả bộ, mỗi lần nhìn thấy lại không nhịn được đầu hàng.

“Mật Nhi thật hung dữ!”

“Chàng nằm mơ đi, Phượng Cảnh Duệ, chàng tạm thời bớt buồn nôn cho ta, chàng không nhận thấy đây là nơi nào sao?” Lưu Mật Nhi tức giận.

“Ngự thư phòng của hoàng thượng có gì kì quái sao, không phải ngày hôm qua nàng đã ở đây rồi sao?” Phượng Cảnh Duệ nửa ngồi dậy, một chút cũng không có lễ phép khi ở địa bàn của người người khác.

“Tại sao chúng ta lại ở chỗ này?”

“Ồ trên giường có thể làm gì? Đương nhiên là ngủ, Mật Nhi nàng thật biết nói đùa.” Phượng Cảnh Duệ cười ha ha nói.

“Phượng Cảnh Duệ, chúng ta...”

Giọng nói của hoàng thượng chen vào: “Các người thương lượng xong rồi sao? Không chuẩn bị rời giường à?” Trong giọng nói bao hàm chế nhạo.

Lưu Mật Nhi tức chết. Vậy mà nàng quên mình đang ở đâu. Xoay người bò dậy đồng thời không quên hung hăng đập người khác một cước, nàng khiêu khích nhìn Phượng Cảnh Duệ rồi xoay người xuống giường.

Phượng Cảnh Duệ chỉ cười cười nhìn nàng xuống giường, lúc này mới đứng dậy. Sau khi duỗi lưng một cái, hần mới mở miệng: “Xem ra tinh thần của hoàng thượng rất tốt!”

“Công tử cũng vậy nha!” Hoàng thượng vui vẻ cười: “Đsung rồi, thánh chỉ kia ta vừa mới truyền xuống. Các người chờ nghe đi, trở lại lấy thánh chỉ là được rồi!”

“Được!” Phượng Cảnh Duệ không để ý lắm.

“Thánh chỉ gì thế?” Lưu Mật Nhi rửa mặt xong tiến lại hỏi.

“À, không có gì. Chỉ là bắt đầu từ hôm nay muối chính là muối muối của ta, đương kim công chúa!” Hoàng thượng hứng thú nhìn Lưu Mật Nhi, chờ xem phản ứng của nàng.

Lưu Mật Nhi nháy mắt mấy cái, sau khi xác định không có nghe lầm, gật đầu một cái: “À!” Sau đó cũng không nói gì.

Thái độ này khiến hoàng thượng có chút ngoài ý muốn, công chúa, biết bao thiếu nữ tha thiết ước mơ vị trí này, sao nàng lại có vẻ mặt như vậy?

“Muội không cảm thấy ngoài ý muốn sao?”

“Ngoài ý muốn!”

Hoàng thượng sững sờ, tại sao ta lại không thấy ngoài ý muốn?

Lưu Mật Nhi yên lặng hồi lâu rồi nói: “Chỉ là ta cảm thấy không sao cả!” Đi theo Phượng Cảnh Duệ có chuyện kì quái nào nàng chưa từng thấy qua, hiện tại làm công chúa? Chỉ là một danh hiệu mà thôi. Chợt nàng quay đầu nhìn hoàng thượng: “Sẽ không để ta phải ngây ngô trong cung chứ?”

“Sẽ không!” Hoàng thượng không lên tiếng, Phượng Cảnh Duệ lên tiếng: “Nàng là nương tử của ta, vì phu đi đâu, nàng sẽ phải đi nơi đó!”

“À, vậy việc này tùy ý! Cho ta làm hoàng hậu ta cũng không có ý kiến!” Lưu Mật Nhi không lựa lời mà nói rồi. Nàng có thể ngủ trên giường của hoàng thượng, còn có gì kì quái nữa đâu.

Hoàng thượng nhất thời im lặng, không biết nên lấy vẻ mặt gì nhìn đôi nam nữ này. Bất chợt trong lúc này, dường như hần đã hiểu rõ lời nói tối hôm qua của Vô Trần rồi. Quen là tốt rồi!

“Nàng muốn làm hoàng hậu?”

Giọng nói âm trầm từ trên đầu truyền đến, Lưu

Mật Nhi nhìn Phượng Cảnh Duệ một chút: “Thế nào? Chàng muốn làm hoàng thượng?”

“...Hai người cho là ta chết rồi sao?” Hoàng thượng bất đắc dĩ nói.

“A, thật xin lỗi! Chúng ta quên người chính là hoàng thượng.” Hết cách rồi, người hoàng thượng này không giống với người làm vua trong ấn tượng của nàng, cho nên nhất thời nàng quên mất.

“Trẫm thật là thân thiết với người dân a!” Hoàng thượng tự giễu nói.

Lưu Mật Nhi nghe vậy nghiêm nghị nói: “Đây là chuyện tốt. Sẽ làm cho dân chúng nhớ người!”

“...Cám ơn!” Hoàng thượng giật giật khóe miệng.

114. Chương 113: Chương 106. Thành Thân Đi

“Nếu như hoàng thượng không chịu thả chúng ta đi, thật sự chúng ta phải ở lại đây sao?” Nhịn chùng mấy ngày, Lưu Mật Nhi mở miệng hỏi Phượng Cảnh Duệ.

Phượng Cảnh Duệ cười nhìn nàng: “Mật Nhi lo lắng? Nơi này có ăn có uống, Mật Nhi lo lắng cái gì?”

“Không phải ta lo lắng, chúng ta không ra được thì Minh cốc phải làm sao?”

“Không sao!” Phượng Cảnh Duệ cười nói. Chỉ cần Ngụy công công vẫn còn ở trong cung, như vậy hắn cũng sẽ không lo lắng.

“Chàng không lo lắng cho nương chàng sao?”

“Bà có người bảo vệ!” Phượng Cảnh Duệ nói.

“Chàng quên ông ấy đã đem hai mươi năm công lực của mình cho chàng rồi sao?” Lưu Mật Nhi không thể không thể không nhắc nhở hắn. Người này rõ ràng là để ý như vậy, bằng không cũng sẽ không vì vừa nghe nói Cơ Hoàn Hoàn ở đây liền vội vàng chạy đến. Biểu hiện lại thờ ơ như vậy, cũng không biết cá tính ương ẹo này là ai dạy hắn.

Phượng Cảnh Duệ không nói gì. Dĩ nhiên hắn nhớ, nhưng hiện tại người hoàng thượng này không biết là do thời gian tịch mịch quá hay hay vì lý do gì vẫn không chịu cho hắn đi.

Lưu Mật Nhi quan sát Phượng Cảnh Duệ: “Cuối cùng chàng đang nghĩ gì?”

Phượng Cảnh Duệ quay đầu lại: “Mật Nhi, hôm nay chúng ta liền rời khỏi đây!”

“Rời đi? Rời đi như thế nào?” Bây giờ đang ở hoàng cung a!

“Vào bằng cách nào thì đi ra như thế!” Hắn cũng chỉ là không muốn Ngụy công công biết bọn họ rời đi, nếu như hoàng đế vẫn không thả người, bọn họ chỉ có thể rời đi.

“Chàng cảm thấy hoàng thượng sẽ đồng ý sao?”

“Không phải nàng là công chúa sao?” Phượng Cảnh Duệ nhướn mày: “Danh hiệu công chúa vẫn dùng được đi!”

Lưu Mật Nhi nhất thời hết ý kiến: “Chàng đã sớm nghĩ đến điểm này mới không cự tuyệt đúng không?”

“Mật Nhi cũng không cự tuyệt mà!” Phượng Cảnh Duệ cười hì hì nói: “Không phải Mật Nhi cũng không cự tuyệt hoàng thượng sao?”

“Hắn là hoàng thượng mà, làm sao ta dám cự tuyệt. Ngộ nhớ hắn giết ta thì sao?” Lưu Mật Nhi nói.

“Mật Nhi sẽ sợ những thứ này sao?”

“Ta là một dân chúng bình thường, đương nhiên là sợ rồi!” Lưu Mật Nhi cười ha ha nói: “Bây giờ chúng ta đi?”

“Tại sao lại gấp gấp như vậy?”

Lưu Mật Nhi sờ sờ bụng: “Mấy ngày nay ăn quá tốt lại không vận động, có chút mập!”

“Không có việc gì, ta không ngại, mập cảm giác sờ vào càng tốt!” Hấn cười tà.

Lưu Mật Nhi liếc hấn một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ.

Quyển luyện vượt khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của nàng, nhất thời Lưu Mật Nhi rơi vào đôi mắt đen như mực, bị hấn dắt đi về phía cửa. Sau đó, có thể nghĩ ra Lưu Mật Nhi thống hận cỡ nào mình trúng phải mỹ nam kế của người khác a!

Không ngoài ý muốn, kim bài sáng lên, cộng thêm danh hiệu công chúa mới nhậm chức, một đoàn người chậm rãi rời khỏi hoàng cung. Đợi đến lúc hoàng đế hạ triều, bọn họ đã rời đi rồi. Chỉ là, rất nhanh hoàng đế thấy được vật mà Phượng Cảnh Duệ để lại. Coi như là một chút bồi thường, dù sao cũng là bắt cóc một công chúa a.

Rốt cuộc rời khỏi hoàng cung, Lưu Mật Nhi không hiểu nhìn vào mắt Phượng Cảnh Duệ: “Chàng đã không cần nơi ở của hoàng thượng, tại sao lại muốn đến đây?”

“Sao nàng biết ta không có lúc cần hấn?” Phượng Cảnh Duệ cúi đầu nhìn nàng.

“VẬY chàng đi hoàng cung làm gì?”

“Đi xem Ngụy công công tỷ tỷ của nàng một chút nha!” Hấn bướng bỉnh nháy mắt mấy cái, trêu đùa nói.

Phốc, Lưu Mật Nhi không nhịn được cười nói: “Thật sự Ngụy công công sẽ tổn thương hoàng thượng sao?”

“Không phải hấn!” Phượng Cảnh Duệ cười nói: “Không phải hấn đang tổn thương hoàng thượng!”

“Tại sao chàng biết?” Lưu Mật Nhi nhướn mày: “Trừ hấn ra còn có ai?”

Phượng Cảnh Duệ trầm ngâm chốc lát, giải thích: “Ngôi vị hoàng đế này không phải ai giết hoàng thượng là có thể làm được. Hấn cần là quyền lợi, ẩn thân làm việc sau lưng hoàng thượng là tốt nhất. Như vậy hấn lấy được giống nhau, nếu như hấn thật sự giết hoàng thượng, muốn ngồi lên ngôi vị hoàng đế,” Nói đến đây, Phượng Cảnh Duệ dừng lại một chút: “Hoàng gia cũng không thiếu người, coi như hoàng thượng chết rồi cũng không đến phiên hấn. Nàng gặp qua một thái giám làm hoàng đế chưa?”

Lời nói có đạo lý, chỉ là trời sinh Lưu Mật Nhi thích đối nghịch với Phượng Cảnh Duệ, lại nói trong lịch sử cũng không phải chỉ có nam nhân làm hoàng đế. Vì vậy nàng không nhịn được phản bác: “Cái này thì có gì kì quái đâu, về sau chàng sẽ thấy có nữ nhân làm hoàng đế!”

Phượng Cảnh Duệ dừng bước nhìn nàng: “Là nàng đã biết sao?”

Lưu Mật Nhi gật đầu: “Dĩ nhiên, sẽ có nữ nhân làm hoàng đế! Chuyện này có gì kì quái chứ, dân chúng cũng không quan tâm ai là chủ, như vậy cũng không ảnh hưởng gì đến họ. Chỉ cần cuộc sống của họ không bị ảnh hưởng, ai làm Hoàng đế thì có sao?”

“Nàng nói đúng!” Phượng Cảnh Duệ gật đầu. Nàng luôn có vài ý tưởng đặc biệt, những ý nghĩ này làm cho không ai có thể cãi lại.

“Dĩ nhiên ta nói đúng! Cũng không nhìn xem ta là ai?” Lưu Mật Nhi hất cằm lên cười ha hả nói.

“Xú nha đầu!” Cưng chiều vuốt chóp mũi nàng, Phượng Cảnh Duệ cười nói:

“Chúng ta đi thôi!”

“Được!” Lưu Mật Nhi nhìn hai người nắm tay nhau, không nhịn được mỉm cười.

Phát hiện nụ cười của Lưu Mật Nhi, Phượng Cảnh Duệ nhếch môi: “Nàng rất vui vẻ?”

“Không có a!” Nụ cười trên khóe miệng Lưu Mật Nhi không thay đổi.

Phượng Cảnh Duệ lắc đầu bật cười: “Mật Nhi!”

“Hả?”

“Giúp đỡ lần này xong, chúng ta thành thân đi?” Lúc nói chuyện Phượng Cảnh Duệ không nhìn Lưu Mật Nhi, chỉ là nắm tay chặt hơn.

Nghe vậy, bước chân Lưu Mật Nhi dừng lại một chút, im lặng.

“Thế nào?”

Lưu Mật Nhi quay đầu nhìn ánh mắt hần, nghiêm nghị mở miệng: “Chàng nghiêm túc sao?”

“Đương nhiên!” Phượng Cảnh Duệ gật đầu.

“Vậy cũng được!” Lưu Mật Nhi cười cười. Buông tay Phượng Cảnh Duệ ra, xoay người rời đi. Thật lâu không thấy Phượng Cảnh Duệ đuổi kịp, nàng quay đầu nhìn nam nhân phía sau, chỉ thấy Phượng Cảnh Duệ vẫn còn ở tư thế cũ, không nhúc nhích!

“Chàng làm sao thế?” Lưu Mật Nhi cau mày quay lại nhìn bộ dáng Phượng Cảnh Duệ đang ngây ngô. Nếu như nơi này có vật gọi là máy chụp hình như nàng nói, nàng nhất định sẽ chụp lại bộ dáng này của hần, để treo ghẹo hần.

“Mật Nhi, nàng đồng ý?” Phượng Cảnh Duệ ngây ngốc nói. Hần còn tưởng rằng Mật Nhi nhất định sẽ kiếm cớ sau đó không đồng ý.

“Đúng vậy nha, chàng đổi ý rồi sao?” Ánh mắt Lưu Mật Nhi không bỏ sót một chi tiết nhỏ, nắm y phục của hần, hỏi nhỏ.

Một giây sau, eo Lưu Mật Nhi căng thẳng, cả người bị bế lên, tiếng cười của Phượng Cảnh Duệ vang bên tai nàng: “Mật Nhi, nàng đồng ý?” Hần không nhận được hô to một tiếng, ôm nàng quay một vòng.

Bị tiếng cười của hần lây lan, Lưu Mật Nhi gật đầu một cái: “Đúng vậy, đúng vậy.”

“Ha ha” Phượng Cảnh Duệ không nhận được cười to. Ôm thân thể của nàng thật chặt như muốn hòa nàng vào thân thể mình.

“Đau! Phượng Cảnh Duệ, buông tay!” Lưu Mật Nhi đau kêu thành tiếng.

“Thật xin lỗi!” Phượng Cảnh Duệ buông nàng ra: “Ta rất vui!”

Lưu Mật Nhi liếc hần một cái: “Có gì vui chứ? Không phải chàng vẫn luôn nói ta là nương của con chàng sao?” Câu nói cuối cùng nàng không nhận được đổ mắt.

“Thì ra là Mật Nhi đã xem mình là nương của con ta rồi.” Phượng Cảnh Duệ đắc ý nói. Sau đó vẻ mặt tiếc hận: “Sớm biết sẽ không cần thành thân rồi!”

“Chàng dám?” Lưu Mật Nhi hung ác nhìn hần chằm chằm.

“Dĩ nhiên ta không dám!” Phượng Cảnh Duệ nắm tay nàng thật chặt: “Mật Nhi, ta sẽ cho nàng một hôn lễ thật lớn!”

“Không cần.” Lưu Mật Nhi không quan tâm những thứ này. Một người sống đã lâu, sẽ đặc biệt hi vọng có một mái nhà ấm áp, có người làm bạn. Mong ước của Lưu Mật Nhi chính là như vậy, coi như bây giờ nàng có người thân, nhưng người cho nàng cảm giác này chỉ có một mình Phượng Cảnh Duệ. Nàng không phải là một người đang đói có người mời ăn lại nói đã no để từ chối, có người như vậy bên cạnh mình, nàng sẽ không cự tuyệt.

Phượng Cảnh Duệ cười cười: “Vậy hôm nay Mật Nhi không được đạp ta xuống giường!” Hần cười tà nói. Đôi tay nắm tay Lưu Mật Nhi không tự chủ vuốt nhẹ nhẹ.

Lưu Mật Nhi mím môi: “Trước khi thành thân, không cho phép chàng đụng vào ta!” Nàng cảnh cáo.

“Không được!” Phượng Cảnh Duệ nghiêm túc nói.

“”Tại sao không được?”

“Buổi tối Mật Nhi hay gặp ác mộng, ta ở bên cạnh cùng Mật Nhi, chỉ cần là việc của Mật Nhi, ta đều sẽ tận tâm tận lực mà làm!” Phượng Cảnh Duệ nói đạo lý rõ ràng.

Mẹ nó, thế nào người này không biết xấu hổ vậy? Lưu Mật Nhi trừng Phượng Cảnh Duệ, cuối cùng bắt đắc dĩ lắc đầu: “Cái gì ta cũng không nghe thấy!”

“Mật Nhi!” Phượng Cảnh Duệ lắc đầu bật cười.

Vô Trần tiến lên: “Gia!” Đồng thời đưa hẳn một tờ giấy. Phượng Cảnh Duệ nhận lấy, liếc mắt nhìn, sau đó nói: “Mật Nhi!”

Lưu Mật Nhi quay đầu lại: “Thế nào?”

“Chúng ta phải về Minh Cốc!” Phượng Cảnh Duệ nói.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Lưu Mật Nhi khẩn trương nói.

Phượng Cảnh Duệ gật đầu một cái: “Ừm!”

“Vậy phụ mẫu của chàng...”

“Bọn họ không sao.” Bọn họ đã sớm không có ở Minh Cốc rồi. Chắc chắn Phượng Dương sẽ không mang Cơ Hoàn Hoàn trở về. Không biết bây giờ họ đang tiêu dao ở nơi nào đấy.

“Tin đó có đúng...”

“Trở về xem sẽ biết!” Phượng Cảnh Duệ không nói gì.

“Được!” Hi vọng không có việc gì. Đại đa số người trong Minh Cốc đều không thích tranh giành với đời, ở nơi đó tự mình làm việc cơm no áo ấm vô cùng tốt.

“Trở về là chúng ta thành thân!”

“Ừ!”

“Sau khi thành thân không rời khỏi Minh Cốc nữa!”

“Ừ!”

Phượng Cảnh Duệ phân tâm nhìn nàng một cái, tiếp tục mở miệng: “Mật Nhi phải làm thê tử của ta!”

“Ừ!”

“Còn phải sinh con cho ta!”

“Ừ!”

“Tối nay ta muốn ngủ cùng Mật Nhi!”

“...Chàng thật sự xem là ta không nghe được gì?” Lưu Mật Nhi tức giận nhìn Phượng Cảnh Duệ nói.

Phượng Cảnh Duệ nghe vậy nói: “Không dễ chơi, cái gì Mật Nhi cũng gật đầu rồi, tại sao điều này lại không được?”

“Ta nói không được là không được, chàng có thể cắn ta sao?” Lưu Mật Nhi ngửa đầu khiêu khích.

“Mật Nhi, đây là nàng nói! Ta nhất định sẽ cắn nàng cắn nàng không ra khỏi cửa được!” Phượng Cảnh Duệ được nói ra nguyện vọng ngang ngược, cười hì hì nói:

“Liền tối nay tốt lắm, nếu Mật Nhi đã nói lên yêu cầu như thế rồi, nếu ta không làm theo hình như có chút không thích hợp!”

Lưu Mật Nhi: “...Không biết xấu hổ!”

“Mật Nhi không có câu mắng nào khác sao?”

“Không phải chàng cho là ta đang khen chàng chứ?” Lưu Mật Nhi nổi giận.

“Cám ơn Mật Nhi khích lệ!” Phượng Cảnh Duệ rất biết nghe lời.

Lưu Mật Nhi nghiêng đầu nhìn hẳn: “Tính tình chàng như vậy, là Phượng Dương truyền cho chàng sao? Không phải Phượng Dương cũng là người không biết xấu hổ chứ?”

Phượng Cảnh Duệ cười khê: “Mật Nhi, nàng đang hoài nghi con người của ta!”

“Không sai! Tính tình vắn vẹo như vậy, không phải người bình thường dạy dỗ được!”

“Thật ra thì ta có sư phụ!” Phượng Cảnh Duệ nói.

“Ai vậy?” Ngược lại nàng muốn gặp được người nào dạy một người thật tốt thành như vậy.

“Nàng nha!” Từ khi gặp nàng, hắn mới biết, mình có tính vắn vẹo như vậy!

115. Chương 114: Cách Thức Rời Giường.

Edit: Thanh Thanh Mạn

Kể từ bị Phượng Cảnh Duệ chụp cái mũ sư phụ, thỉnh thoảng Phượng Cảnh Duệ sẽ kêu một tiếng sư phụ, mỗi lần đều chọc cho Lưu Mật Nhi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm nơi khác, đến khi hắn đổi lời khác mới xoay mặt lại. Sau đó Phượng Cảnh Duệ phải dụ dỗ thật lâu, Lưu Mật Nhi mới hết giận.

Một đường cãi nhau như vậy ầm ĩ đi tới trước Minh Cốc, mặc dù không khôi phục náo nhiệt như trước, nhưng cũng bình tĩnh. Người đến người đi không ít, nhưng cũng không có gì bất ngờ.

Xa xa nhìn tám ám vệ canh giữ trước cửa, Lưu Mật Nhi nghi ngờ tiến lên: “Chuyện gì xảy ra?”

Ám vệ không trả lời.

Lưu Mật Nhi không thể làm gì khác là chuyển sang Phượng Cảnh Duệ. Hắn mở miệng: “Trả lời!”

Ám vệ lắc đầu, không phải bọn họ không muốn nói, mà là thật sự không biết nên mở miệng thế nào.

Phượng Cảnh Duệ cũng không làm khó, cất bước vào cửa. Trong nhà vẫn là những người kia.

Không có gì kì quái à? Lưu Mật Nhi nghi ngờ nhìn Phượng Cảnh Duệ và mười hai ám vệ sau lưng, không hiểu vì sao có biểu tình đó.

Không ngoài ý muốn thấy A Hoa ở cửa, tại sao nói không ngoài ý muốn, đó là vì trong Minh Cốc chỉ có A Hoa biết bọn họ.

“A Đại, người trở lại?” Mặc dù đã sớm biết Lưu Mật Nhi là nữ nhân, A Hoa không thay đổi cách gọi nàng, vẫn gọi là A Đại.

Lưu Mật Nhi cũng không để tâm, chỉ cười: “A Hoa, gần đây người khỏe không?”

“A Đại, ta rất khỏe. Chỉ là các người không có ở đây, nơi này giống như không có ai!” A Hoa cô đơn nói: “Sau khi lão cốc chủ ra ngoài cũng không trở lại!”

“À, vậy gần đây các người có chuyện gì không?”

“Không có, chỉ là người tìm tới Minh Cốc tương đối nhiều, giống như muốn chữa bệnh!” A Hoa nói.

Lưu Mật Nhi hơi kinh ngạc, dường như không phải tất cả mọi người đều biết đến Minh Cốc. Tại sao lại có nhiều người đến?

“Tự bọn họ vào?” Phượng Cảnh Duệ hỏi.

“Dạ! Mỗi ngày đều có bái thiếp, nhưng vì lão cốc chủ không có ở đây, nên không ai đến xem, sau núi đã có rất nhiều người rồi!” A Hoa nói.

Phía sau núi? Phượng Cảnh Duệ cau mày, quay đầu nói với Lưu Mật Nhi: “Nàng và Vô Ngân đi nghỉ ngơi. Ta đi xem một chút!”

“Ta đi cùng chàng.” Lưu Mật Nhi vội vàng nói.

“Không cần, nàng đi nghỉ ngơi đi!” Đến lúc đó khả năng động thủ tương đối lớn, Phượng Cảnh Duệ không hi vọng Lưu Mật Nhi thấy cảnh đó.

“Ồ, vậy chàng...”

“Yên tâm đi sư phụ, đồ nhi sẽ không sao!” Phượng Cảnh Duệ cười tà nháy mắt.

Lưu Mật Nhi đỏ mặt: “Lăn đi đi!”

“Sư phụ, đừng hung dữ như vậy, đợi lát nữa đồ nhi trở lại sẽ trấn an người!” Phượng Cảnh Duệ cười ha ha nói.

“Cút đi!” Lưu Mật Nhi và Vô Ngân xoay người về phòng. Nơi này nàng không tính là quá quen thuộc, cũng biết gian phòng ở đâu.

Vô Ngân cố nén cười đi sau lưng Lưu Mật Nhi. Lưu Mật Nhi liếc mắt: “Vô Ngân, ngươi muốn cười liền cười đi, đừng cố nén!”

“Vậy Vô Ngân cũng không khách khí!” Vô Ngân cũng không nhịn được bật cười. Trên đường đi nàng nhìn chủ tử và cô nương đùa giỡn, rất khó tưởng tượng chủ tử trước đây khó dây dưa như vậy mà lại nhẫn nhịn một cô gái. Nhất là chủ tử, mỗi lần nhìn thấy hai người nói chuyện, bọn họ ở sau lưng cũng buồn cười. Đây là một đôi nên như thế.

Bên tai tràn ngập tiếng cười của Vô Ngân, Lưu Mật Nhi tức giận mở miệng: “Vô Ngân, ngươi cười đủ rồi!”

Vô Ngân vuốt vuốt khóe miệng: “Xin lỗi, cô nương!”

“Thôi! Khó được các người đi theo chủ tử như vậy mà không có thay đổi tính tình vụn vặt!” Lưu Mật Nhi nói.

Vô Ngân mặt không biến sắc. Trong lòng thầm nghĩ, thật ra thì tính tình chủ tử vốn có chút vụn vặt, nhưng trước khi gặp được cô nương còn chưa có khoa trương như vậy. Hẳn nhiều lắm là đùa giỡn huynh trưởng một chút thôi. Bây giờ chủ tử vẫn còn chút khó chịu.

Không nghe được giọng nói của Vô Ngân, Lưu Mật Nhi dừng bước quay đầu lại: “Vô Ngân, ngươi có cảm thấy chủ tử các người rất biến thái hay không?”

Vô Ngân ngạc nhiên cười khổ: “Cô nương, ta...”

“Được rồi được rồi, ta đã nói rồi, ngươi là người của hắn, dĩ nhiên sẽ không cảm thấy rồi! Chỉ là thật ra ta rất thích tính tình biến thái của Phượng Dương, ít nhất hắn sẽ không lúc nào cũng tính toán người, Phượng Cảnh Duệ...tên này quá gian trá rồi!” Lưu Mật Nhi gật gù hả hê nói.

Vô Ngân buồn cười, Lưu Mật Nhi không nhịn được sẽ trầm trồ khen ngợi, thật ra thì bọn họ cũng cảm thấy, mặc dù lão Cốc chủ cố chấp một chút, nhưng tình yêu cả đời hắn, toàn bộ đặt trên người phu nhân, không dư thừa tình cảm cho người khác, có thể là cảm giác đã từng mất đi, quan tâm lẫn nhau hơn bất kì ai. Đối với đứa trẻ Phượng Cảnh Duệ này mà nói, hẳn không có được tình cảm cha mẹ, nên sinh ra không vui với Phượng Dương. Người khác thấy rất rõ ràng, không phải Phượng Dương không muốn hắn, chỉ là không dư thừa tình cảm.

“Vô Ngân, ngươi cảm thấy, ta được không?” Nói ra nhận xét của mình, Lưu Mật Nhi lại lo lắng hỏi.

Vô Ngân có chút kì quái: “Cô nương, người...”

“Ta có thể sao? Coi như các người không nói, ta cũng cảm thấy, mặc kệ như thế nào, Phượng Cảnh Duệ cũng là nam nhân ưu tú, mà ta...” Nàng tịch mịch khép hờ mắt.

“Cô nương, người quên rồi sao, người là muội muội của thành chủ Vô Song thành. Một thân phận như vậy, cũng đã đủ để đứng với chủ tử. Lại không nói thân phận người bây giờ là công chúa đương triều, người có gì không xứng với chủ tử sao?” Vô Ngân nháy mắt, buồn cười mở miệng.

Sau khi được Vô Ngân nhắc nhở, Lưu Mật Nhi đột nhiên ngẩng đầu, dùng sức vỗ tay: “Đúng nha, ta là công chúa, Phượng Cảnh Duệ gặp ta còn phải hành lễ! Sau ta lại quên mất việc này!” Nàng hưng phấn nói: “Ta quyết định, sau này Phượng Cảnh Duệ vào cửa, ta bắt hắn quỳ vào cửa. Sau đó mỗi ngày bưng trà rót nước cho, phục vụ ta mặc quần áo ăn cơm!”

“A!” Vô Ngân há hốc mồm nhìn Lưu Mật Nhi: “Cô nương...”

“Đây mới là đối xử với công chúa nha! Được rồi, Vô Ngân, cảm ơn người đã nhắc nhở ta...bây giờ ta sẽ đi ngủ bù, buổi tối trừng trị hẳn thật tốt!” Lưu Mật Nhi hào sảng vỗ vào Vô Ngân, hào khí nói.

Vô Ngân ngốc lẳng nhìn Lưu Mật Nhi đóng cửa phòng, thật lâu chưa hồi hồn.

Trời ạ, không phải trong lúc vô tình nàng đã làm sai điều gì rồi chứ. Nếu cái này bị chủ tử biết, nàng thảm rồi! Nên làm gì mới tốt đây! Vô Ngân nhức đầu nghĩ.

Đêm lạnh như nước, Phượng Cảnh Duệ chậm rãi vào phòng, không ngờ Lưu Mật Nhi cuộn chăn trên giường hắt ngủ đến trời đất u ám, nếu như không phải có người nói nàng không dùng bữa, sợ rằng lúc này hẳn còn ở sau núi.

Vốn cho là lâm đại địch, ai biết chỉ là vài người cầu y. Về phần tại sao bọn họ có thể tìm được Minh cốc, điều này hẳn còn phải hỏi thăm.

Chậm rãi đi tới giường, nhìn có người ngủ an ổn trên đó, Phượng Cảnh Duệ lắc đầu bật cười, đưa tay lay Mật Nhi: “Mật Nhi, tỉnh lại, Mật Nhi?”

Lưu Mật Nhi giật giật thân thể, xoay người buông góc chăn đang ôm ra, ôm lấy cánh tay Phượng Cảnh Duệ. Dù sao đồ trong tay cũng không để vô ích.

Phượng Cảnh Duệ không biết nên khóc hay nên cười rút cánh tay ra: “Mật Nhi, tỉnh, nàng còn chưa ăn bữa tối!”

Lưu Mật Nhi mơ mơ màng màng mở mắt, thấy Phượng Cảnh Duệ, nàng đẩy hẳn ra: “Phượng Cảnh Duệ, cút ngay, đừng quấy rầy ta ngủ!”

“Mật Nhi, nàng đã ngủ một ngày, thức dậy ăn tối xong rồi ngủ tiếp, được không?” Phượng Cảnh Duệ im lặng nói.

“Không cần, ta muốn ngủ, chàng cút xa một chút!” Lưu Mật Nhi không đảo mắt tiếp tục ôm chăn đi ngủ.

Như vậy khiến Phượng Cảnh Duệ không khỏi lo lắng, đưa tay ôm lấy Lưu Mật Nhi, nhìn đáng vẻ nàng say ngủ, bất đắc dĩ, hẳn nhếch môi cười tà, nâng cằm nàng lên, cúi đầu hôn xuống.

Trong mộng Lưu Mật Nhi cảm thấy khó thở, trên môi có gì đó mềm nhũn, không nhịn được há miệng muốn kháng nghị, một con linh xà trơn nhẵn xông vào, linh động quét qua miệng nàng. Kim lòng không được, nàng ngửa đầu hôn trả lại.

Phượng Cảnh Duệ rên khẽ một tiếng, không nhịn được hôn sâu hơn.

Ý thức Lưu Mật Nhi ngày càng tỉnh táo, nhiệt độ giữa hai người càng tăng lên, mở mắt thấy Phượng Cảnh Duệ ngay trước mắt, nàng nhất thời mắc cỡ đỏ mặt. Lập tức nhích người ra: “Chàng làm gì đó?”

Có chút chưa thỏa mãn liếm đầu lưỡi: “Mật Nhi tỉnh chưa?”

“Khốn kiếp, sao chàng không gọi ta?” Lưu Mật Nhi tức giận mắng. Khuôn mặt không chịu thua kém đỏ lên.

Phượng Cảnh Duệ vô tội nháy mắt: “Ta gọi nàng nhiều lần nhưng nàng không tỉnh lại!”

“Chàng còn kiêu có!” Lưu Mật Nhi chống nạnh.

“Ta...Mật Nhi, nàng thật hung dữ!”

“Ta chính là hung dữ với chàng đó, thì sao. Chàng còn không cho ta nói? Ta còn chưa nói nàng hôn trộm ta đó! Hôn ta ta muốn chàng trả tiền cho ta đó?” Một ngón tay đâm vào ngực hẳn, Lưu Mật Nhi thở phì phò nói.

Phượng Cảnh Duệ cũng không phản bác, chỉ là chứa đựng nụ cười canh chừng động tác của nàng, bỗng chốc đưa tay nắm tay nàng, dùng sức, Lưu Mật Nhi thuận thể tựa vào ngực hẳn, sau đó xoay một cái, cánh tay nàng liền bị xoay ra phía sau, sau lưng cũng đụng vào ngực của Phượng Cảnh Duệ. Cười khẽ cúi đầu xuống đặt lên vai của Lưu Mật Nhi, giọng nói dịu dàng nói bên tai nàng: “Sư phụ!”

Bỗng chốc, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Mật Nhi đỏ lên, muốn động lại không động được: “Phượng Cảnh Duệ, chàng làm gì đó?”

“Sư phụ, sao nàng có thể đối xử với ta như vậy?” Giọng điệu hẩn uất ức.

“Ta làm gì chàng?” Lưu Mật Nhi lắc lắc đầu, hô hấp của hẩn ở bên tai ngứa ngứa không thoải mái.

“Nàng lợi dụng ta xong, lại muốn đá văng?” Phượng Cảnh Duệ nghiêng người, ngậm vành tai nàng, liếm nó.

Không đánh lại, Lưu Mật Nhi co rụt cổ lại: “Phượng Cảnh Duệ, chàng bình tĩnh một chút!”

“Ta rất tỉnh táo, sư phụ, nàng dạy ta thành như vậy rồi, không muốn phụ trách sao?”

“Liên quan gì đến ta? Chàng là tự học thành tài!”

“Đúng vậy nha, thấy sư phụ liền tự học!” Phượng Cảnh Duệ nhếch môi cười: “Sư phụ, nàng nói ta có thể xuất sư chưa?”

“Được được được, có thể!” Lưu Mật Nhi vội vàng nói.

“Không có cuộc thi?” Phượng Cảnh Duệ cười tà mị.

“Không có không có! Chàng mau buông ta ra!” Thấy môi của hẩn cách cổ mình ngày càng gần, Lưu Mật Nhi không nhịn được đành hô to lên.

Phượng Cảnh Duệ cũng không nhiều lời, buông nàng ra, nhướn mày cười một tiếng: “Đã tỉnh rồi hả?”

Lưu Mật Nhi thở phì phò nhìn hẩn chăm chăm. Đối lấy một câu của Phượng Cảnh Duệ: “Nếu sau này Mật Nhi không muốn rời giường ta mới có thể dùng cách này

116. Chương 115: Chương Kết. Đại Kết Cục

Editor: Thanh Thanh Mạn

Xác định những người đó chỉ đến để chữa bệnh, lòng thấp thỏm của Phượng Cảnh Duệ và Lưu Mật Nhi buông xuống. Sau khi trấn an những người đó, chuyện đầu tiên Phượng Cảnh Duệ làm là an bài những người này đồng thời lập lại trận pháp ngoài Minh Cốc, ngăn cản người xông vào Minh cốc.

Sau đó mới bắt tay trị liệu người ở lại, mà Lưu Mật Nhi đâu? Nàng có thể làm gì đây?

Lúc Phượng Cảnh Duệ cứu người, nàng mang theo người làm chăm sóc, một chủ ngoại một chủ nội, hai người phối hợp rất tốt.

Nhưng thời gian dài làm cho Phượng Cảnh Duệ có chút không vui, hẩn làm đại phu, Lưu Mật Nhi cũng bận rộn, mỗi ngày đỡ sống đỡ chết về phòng, lại không nghĩ tới mình muốn gặp người chỉ có thể kéo thân thể một mình đi tìm nữ nhân của mình.

Lưu Mật Nhi chỉ huy bọn nha đầu chăm sóc bệnh nhân, mặc dù không hành y tế thể như Phượng Cảnh Duệ, nhưng những chuyện vặt chăm sóc người bệnh cũng rất bận rộn, rất mệt mỏi.

“Mật Nhi!” Phượng Cảnh Duệ thông thả ung dung đi tới, gọi nàng một tiếng, không cần phải nhiều lời nữa. Cảnh tay dài chặn ngang ôm người lên, không nói một lời xoay người rời đi.

“Ai ai ai, ta đang vội, chàng không thấy sao? Ta còn chưa hết bận. A Hoa, người đi xem thuốc này chút này. Còn có...người...” Giọng nói Lưu Mật Nhi dần nhỏ lại, đến khi biến mất không thấy nữa, A Hoa và Vô Ngân nhìn nhau, dường như đối với hình ảnh trước mắt đã sớm thấy nhưng không thể trách. Vì vậy, từ đầu đến cuối hai người cũng không mở miệng nói chuyện.

Một đường bị người ta vác lên vai, may là mấy ngày nay Lưu Mật Nhi đã quen bị người vác trên vai nhưng vẫn không nhịn được kháng nghị:

“Phượng Cảnh Duệ, sao mỗi ngày chàng đều làm vậy với ta?” Bị xem như hàng hóa khiêng tới khiêng đi, nàng cũng tức giận có được không! Mỗi ngày như vậy, nàng sẽ nổi giận.

Phượng Cảnh Duệ không nói gì, chỉ là khiêng nàng bước nhanh hơn.

Lưu Mật Nhi tức không chịu nổi, cúi đầu hung hăng cắn lên vai hấn một cái.

Bước chân của Phượng Cảnh Duệ hơi ngừng lại, bởi vì động tác của nàng mà chân chờ chốc lát, lại tiếp tục đi. Một đường không lên tiếng.

Dùng hết sức toàn thân mà cắn, rằng Lưu Mật Nhi cũng có chút đau đớn, hấn cũng không nói chuyện, Lưu Mật Nhi thở phì phò nhả ra, chỉ có thể bất đắc dĩ bị người ta khiêng đi.

Vào phòng, Phượng Cảnh Duệ đặt người xuống, trở tay đóng cửa lại đồng thời liếc nhìn Lưu Mật Nhi, gương mặt tuần tú tối sầm: “Mật Nhi, ta nói rồi, không cho phép nàng đi giúp một tay!”

“Ta không thể làm người nhàn rồi chứ? Ta có chân có tay chàng phải để ta làm việc chứ?”

“Như vậy rất vất vả!” Phượng Cảnh Duệ cau mày.

“Nói nhảm, không biết chàng làm nhiều hơn ta, cực khổ hơn ta sao?” Lưu Mật Nhi liếc mắt: “Chàng trúng gió à!”

Phượng Cảnh Duệ hỏi: “Nàng muốn làm việc giúp ta?”

“Việc gì chàng cũng cần người chuyên nghiệp, cái gì ta cũng không biết, có thể sắc thuốc cũng không tệ rồi.” Lưu Mật Nhi hơi mím môi. Dĩ nhiên nàng biết cái gì là khổ cực. Chỉ là để một mình nàng rảnh rỗi là không thể nào.

“Ta có thể dạy nàng!” Phượng Cảnh Duệ nói.

“Ta không muốn học!” Lưu Mật Nhi cười hắc hắc, vuốt bụng: “Phượng Cảnh Duệ, ta đói rồi!”

“Nàng còn biết nàng đói bụng sao?” Phượng Cảnh Duệ thở dài: “Nếu như ta không đi tìm nàng, bây giờ nàng cũng không muốn ăn cơm phải không?” Trên miệng nói vậy, hấn lại xoay người phân phó người chuẩn bị bữa tối.

Ngồi xuống, lúc này Lưu Mật Nhi mới phát giác mình mệt rã rời rồi. Toàn thân mềm nhũn tê liệt ngồi trên ghế, cảm nàng đặt trên bàn, không còn hơi sức thở hổn hển.

Phượng Cảnh Duệ vừa vào cửa liền nhìn thấy bộ dáng này của nàng, khom người ôm lấy nàng, ngồi lên chỗ của nàng. Lưu Mật Nhi cũng không phản kháng mặc dù cho hấn di chuyển mình, chỉ là giật giật khoe: “Nhiều ghế ngồi như vậy, sao chàng không ngồi chỗ khác?”

“Có người làm đệm thịt cho nàng, như vậy không thoải mái hơn sao?”

Nói thì vậy không sai, Lưu Mật Nhi nhấp nhấp môi, nhưng không mở miệng nói gì. Chỉ là duy trì tư thế nằm trên người hấn.

Hai tay Phượng Cảnh Duệ đặt sau lưng nàng, khẽ dùng lực nhẹ nhàng linh hoạt xoa bóp mấy đại huyết trên người nàng, giúp nàng xoa dịu gân cốt mệt mỏi trên người. Không bao lâu, Lưu Mật Nhi liền nằm trên vai hấn ngủ thiếp đi.

Lúc người làm đưa bữa tối tới, Phượng Cảnh Duệ đẩy nàng một cái: “Mật Nhi, tỉnh dậy, ăn cơm!”

“Ta không muốn dậy! Ta buồn ngủ quá!” Khó có khi được người đấm bóp thoải mái, hiện tại muốn nàng không ngủ nữa, nàng không làm được.

Bất đắc dĩ, Phượng Cảnh Duệ bưng thức ăn trên bàn lên, một tay ổn định thân thể nàng, một tay cầm muống canh đưa lên miệng nàng, dịu dàng mở miệng: “Mật Nhi, há miệng!”

Nghe vậy Lưu Mật Nhi nhấp nhấp môi, khẽ hé môi, một muống canh liền đưa vào miệng nàng, nửa tỉnh nửa mê, cứ như vậy Lưu Mật Nhi uống hết một chén canh.

Để muống canh xuống, Phượng Cảnh Duệ ổn định thân thể nàng, khom người ôm lấy Lưu Mật Nhi về phía giường đệm. Đến khi đặt người xuống, thuận tay cởi y phục trên người nàng ra, để nàng ngủ thoải mái thêm chút! Xoay người ra cửa, không lâu sau, bưng vào một chậu nước ấm, lau mặt, cổ, còn có bàn tay cho nàng. Sau khi bận rộn, lúc này hấn mới ngồi xuống cạnh nàng, đưa tay vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Mấy ngày nay bận rộn, nàng gầy đi rất nhiều, điều này làm Phượng Cảnh Duệ có chút đau lòng. Để nguyên quần áo nằm xuống cạnh nàng, nhìn nàng một cái, Phượng Cảnh Duệ thở dài.

Hôm sau, sắc trời còn chưa sáng, Vô Trần đứng trước cửa chờ Phượng Cảnh Duệ từ rất sớm, không lâu sau, Phượng Cảnh Duệ đứng dậy mở cửa nói: “Hôm nay nghỉ ngơi một ngày, để bọn họ nghỉ ngơi đi!”

Vô Trần gật đầu, xoay người rời đi.

Một lần nữa Phượng Cảnh Duệ trở lại phòng, Lưu Mật Nhi đã đứng dậy, mấy ngày qua đồng hồ sinh học đã xác định, đến lúc này sẽ rời giường, nên lúc Phượng Cảnh Duệ đứng dậy nàng đã thay xong quần áo rồi. Thấy Phượng Cảnh Duệ trở lại, nàng có chút kinh ngạc nhướn mày: “Sao chàng trở lại rồi?”

“Hôm nay nghỉ ngơi một ngày! Mật Nhi đi leo núi với ta chứ?” Phượng Cảnh Duệ nhướn mày.

Lưu Mật Nhi nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Cũng được!” Vaanjdoongj một chút cũng không có gì không tốt.

“Ăn điểm tâm xong hãy đi!” Phượng Cảnh Duệ cười nhạt nói.

“Được!”

Lưu Mật Nhi còn tưởng rằng Phượng Cảnh Duệ dẫn mình đi leo núi gì đó! Cuối cùng là hắn ôm mình tung người một cái, nhảy lấy đà vài lần cong thêm Phượng Cảnh Duệ nắm lấy những cành cây trên vách núi, chẳng mấy chốc hai người đã ở đỉnh núi.

Trong lòng vẫn còn sợ hãi, Lưu Mật Nhi nhìn vách núi dưới chân, một cảm giác mất cân bằng ập vào lòng, theo bản năng nắm chặt tay Phượng Cảnh Duệ: “Trời, đứng ở đây thật khủng khiếp!”

Phượng Cảnh Duệ khẽ nhướn mày, mỉm cười mở miệng: “Mật Nhi ôm ta là được rồi!”

Không làm vậy cũng không còn cách nào, Lưu Mật Nhi liếc hắn một cái: “Chàng cứ dẫn ta leo lên như vậy à?”

“Đúng vậy! Leo như vậy tương đối nhanh.” Hắn rút một chiếc khăn lụa trong ngực ra trải xuống đất: “Mật Nhi, ngồi xuống đây!”

Lưu Mật Nhi không chút khách khí ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Phượng Cảnh Duệ, hắn không phải là người thất thường, làm sao có chuyện vô duyên vô cớ mang nàng đến đây?

Phát hiện ánh mắt của nàng, Phượng Cảnh Duệ cười nhạt không nói, thật lâu sau mới lên tiếng: “Mật Nhi, nhìn xem!”

Lưu Mật Nhi quay đầu nhìn sang. Nhìn thẳng qua, thấy bầu trời đầy mây màu vàng nhạt, sau đó bắt đầu trắng dần, chân trời một phương chậm rãi sáng ngời.

Lưu Mật Nhi kinh ngạc nhìn thời gian biến hóa. Cảnh sắc thiên nhiên như vậy làm nàng có chút trợn mắt há mồm. Cảnh sắc hồn nhiên thiên thành, nàng nhìn ngây người.

“Thật là đẹp!” Nàng nhìn không được cảm thán. Cảnh sắc tự nhiên, bất đồng với những thứ kia ở hiện đại, không khí nơi này rất tốt.

Phượng Cảnh Duệ chỉ cười không nói, đứng phía sau nàng đưa tay ôm người vào trong ngực, Phượng Cảnh Duệ cúi đầu than nhẹ: “Mật Nhi, nếu bây giờ ta nhảy từ nơi này xuống, nàng có theo ta không?”

“Sẽ không!” Lưu Mật Nhi không chút suy nghĩ mở miệng nói.

Quay nàng lại, Phượng Cảnh Duệ không hiểu cúi đầu hỏi: “Tại sao?”

“Ta sẽ không vì một nam nhân buông tha sinh mạng của mình, mặc dù khó khăn, nhưng ta không có đủ dũng khí!” Lưu Mật Nhi nói thẳng.

“Nếu như ta ôm nàng nhảy xuống?” Phượng Cảnh Duệ nói chuyện đồng thời ôm lấy nàng, tiến lên trước một bước.

Theo bản năng ôm cổ hắn, Lưu Mật Nhi nhếch môi cười: “Chàng sẽ không tổn thương ta!”

“Khăng định như vậy?” Phượng Cảnh Duệ mỉm cười. Bước chân không ngừng lại.

Đưa tay ra sau cổ hần, Lưu Mật Nhi lắc đầu bật cười: “Dù sao cũng bồi thêm một mạng của chàng. Ta sợ cái gì? Ta không có bất kì tổn thất nào!”

“Mật Nhi thật biết tính toán!” Phượng Cảnh Duệ cười khẽ.

“Dĩ nhiên! Chàng muốn ôm ta nhảy xuống sao?” Nàng trêu ghẹo nói.

“Có gì không thể?” Tiếng nói chưa dứt, đã ôm nàng nhảy xuống.

Trong lòng Lưu Mật Nhi giật mình, ôm thật Phượng Cảnh Duệ nhưng không mở miệng nói chuyện.

“Sợ sao?” Giọng nói của hần xuất hiện bên tai nàng.

Lưu Mật Nhi ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của hần, hoảng loạn trong lòng nháy mắt biến mất! Hoàn toàn tin tưởng khiến gánh nặng trong lòng Phượng Cảnh Duệ liền được quăng đi, chân thật cẩn thận mượn lực từ nhánh cây, đến khi hai người chạm đất.

Lưu Mật Nhi nhìn hần chằm chằm: “Chàng cố ý?”

“Đúng vậy!” Phượng Cảnh Duệ cười: “Mật Nhi nguyện ý chết cùng ta! Điều này làm ta rất vui!”

“Vậy chàng tự vui mừng đi!” Lưu Mật Nhi xoay người, khoe môi nâng lên. Không thể không nói, lời này của Phượng Cảnh Duệ làm lòng nàng rất thoải mái.

Mười ngày sau, Lưu Mật Nhi nhìn khí thế ngất trời trong cốc, ra vẻ không có gì lôi kéo người đi ngang qua hỏi thăm: “Có chuyện gì vậy?”

Người bị nàng kéo không dám mở miệng, chỉ vội vã rời đi. Lưu Mật Nhi đành ngồi xuống bên hồ.

“A Đại, A Đại, người đang ở đâu?” Giọng nói của A Hoa truyền đến.

Lưu Mật Nhi quay đầu: “Sao vậy?”

“Đi nhanh một chút! Tất cả mọi người bận rộn người ở đây làm gì?” A Hoa kéo Mật Nhi xoay người đi. Lưu Mật Nhi mơ hồ bị người dẫn đến gian phòng mới thấy không khí tràn đầy vui mừng, cùng với giá y đỏ tươi trên giường.

Nàng kinh ngạc mở miệng: “Đây là...”

“Hôm nay người thành thân nha. Cốc chủ đã chuẩn bị tốt rồi!”

“Tại sao không ai nói cho ta biết?” Lưu Mật Nhi kháng nghị lại bị một đám người tiến vào cắt đứt, sau đó dẫn đến đại đường.

Cách hồng sa, Lưu Mật Nhi thấy Phượng Cảnh Duệ một thân đỏ tươi, trong nháy mắt, tim nàng đập như sấm, bắt đầu khẩn trương. Hai người không dùng hồng trù, tay hần cầm tay nàng. Người chủ trì hô to:

“Nhất bách thiên địa!”

“Chờ một chút!” Không đợi hai người có động tác, đã bị người cắt đứt.

Lưu Mật Nhi liếc mắt nhìn Phượng Cảnh Duệ, sắc mặt hần âm trầm, quay đầu nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy một đám ngự lâm quân đi tới, mang theo mấy rương lớn: “Haha, đây là đồ cưới của công chúa! Các người cứ tiếp tục!”

Sắc mặt Phượng Cảnh Duệ hòa hoãn lại, ý bảo người chủ trì tiếp tục

“Nhị bách...”

“Không cho lạy!” Một giọng nói cắt đứt, Phượng Cảnh Duệ nổi giận xoay người lại, thấy Mộ Dung Tễ mang theo Tử Hằng và Thanh Ngọc vào cửa.

Mộ Dung Tễ lạnh lùng nói: “Ta chưa tới mà!” Sau đó ngồi lên ghế chủ vị, khẽ gật đầu: “Tiếp tục!”

“Tam bách...”

“Còn có chúng ta...” Giọng nói Diệp Ly Tâm truyền đến.

Phượng Cảnh Duệ bỗng nhiên quay đầu lại, kéo Lưu Mật Nhi ôm ngang người, điểm mũi chân một cái, biến mất trong nháy mắt trước mặt mọi người.

Mọi người nhún nhún vai, than thào: thật gấp gáp.

Lưu Mật Nhi bị người ta mang tới một phòng sách, buông nàng ra, nàng mới mở miệng: “Không nói cho cha mẹ chàng biết sao?”

“Bọn họ đã biết!” Phượng Cảnh Duệ cười hồng sam trên người ra.

“Vậy chàng...chàng ở đây làm gì?” Lưu Mật Nhi trừng to mắt nhìn hắn.

Phượng Cảnh Duệ cười y phục ra liền đề lên nàng: “Động phòng!”

Lưu Mật Nhi ý tứ kháng nghị mấy cái, cuối cùng vẫn say mê mặc hắn đòi lấy.

Năm năm sau

Minh cốc

“Phu nhân! Tiểu thiếu gia lại ném tiểu thu trong rừng cây rồi!” Qua năm năm, cuối cùng A Hoa đã bỏ cách gọi cũ với Lưu Mật Nhi.

Phu nhân, cũng chính là Lưu Mật Nhi, nghe vậy trên mặt không nhịn được thoáng qua vạch đen, hiện tại nàng có thể hiểu Vô Trần nói khi bé Phượng Cảnh Duệ thế nào, vì đứa con trai kia của nàng đối với ác ma Phượng Cảnh Duệ không khác biệt lắm.

“Ai đó?”

“Đã mang về!” A Hoa nhìn nam hài bị Phượng Cảnh Duệ xách trên tay, ngũ quan của nam hài rất giống với Phượng Cảnh Duệ. Sau khi lớn lên nhất định là một nam tử tuấn mỹ khác thường.

Một tay xách nhi tử, Phượng Cảnh Duệ vừa vào cửa đã nói: “Mật Nhi, ta ném hắn ra ngoài cốc đi! Nữ nhi của ta cũng bị hắn ném vào rừng cây!”

Nơi này đối với Phượng Cảnh Duệ mà nói đáng giá chỉ có Lưu Mật Nhi và nữ nhi là cực kì thương yêu, chỉ có nhức đầu không dứt đối với đứa con trai này.

Lưu Mật Nhi đối với lời này mắt diếc tai ngơ, đối thoại của cha con họ nàng đã sớm thuộc lòng.

“Phụ thân hư, cả ngày chiếm đoạt nương, ta không ném muối muối vào rừng cây, sẽ không gặp được nương!”

“Đó là nương tử của ta, ta không cho con gặp thì người không thể gặp!”

“Ta là bảo bảo, ta cũng cần mẫu thân!”

“Thôi đi, tiểu tử, con còn dám ném nữ nhi của ta, ta ném con ra ngoài!”

“Người không dám, người sợ mẫu thân mắng người. Chỉ ở trước mặt ta giả bộ, phụ thân hư! A, người dám đánh ta! Nương...”

Lưu Mật Nhi nhìn A Hoa: “Đóng cửa đi!” A Hoa gật đầu, dường như đã làm rất nhiều lần.

Phải nói Lưu Mật Nhi rất hạnh phúc. Hiện tại nàng rất thỏa mãn. Phượng Cảnh Duệ vẫn là Phượng Cảnh Duệ, hắn hơn Phượng Dương ở chỗ tình cảm cho đứa bé.

Về phần Phượng Dương đâu rồi, đoán chừng hiện tại còn đang mang Cơ Hoàn Hoàn đi du lịch khắp nơi đi! Tình cảm của hắn không chấp nhận có người chia sẻ, đây cũng là bởi vì hắn cố chấp.

Đôi phụ tử ngoài cửa không ngừng tranh chấp, sợ rằng tương lai cũng sẽ vậy.

Cửa phòng bị người đá vắng, Phượng Cảnh Duệ bước vào, A Hoa thức thời rời đi.

“Sớm biết vậy bóp chết nó!”

Nghe nói thế, Lưu Mật Nhi mím môi cười một tiếng, không muốn cười nhạo hắn, lời này hắn nói đã bốn năm rồi.

Công tử năm đó thích rình coi phòng người khác, hôm nay trở thành trượng phu, nàng còn có gì chưa đủ?
End.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/canh-mot-leo-tuong-canh-hai-bo-vao-phong>